



Dokument nr. 15:6

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 826 – 990

11. mars – 8. april 2010

Innhold

Spørsmål	Side
826. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. Solasplitten, besvart av samferdselsministeren	13
827. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bobil, besvart av samferdselsministeren	13
828. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. stopp i tiltakene fra NAV, besvart av arbeidsministeren	14
829. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. offentlige støtteordninger til gründerselskap, besvart av nærings- og handelsministeren	15
830. Fra stortingsrepresentant Lars Myraune, vedr. kortbanenettet, besvart av samferdselsministeren	16
831. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. Galventispa, besvart av miljø- og utviklingsministeren	17
832. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Galventispa, besvart av miljø- og utviklingsministeren	18
833. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. en 100 % uføretrygdet person som ønsker å vende tilbake til arbeidslivet, besvart av arbeidsministeren	18
834. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. likebehandling av enker og enkemenn, besvart av arbeidsministeren	19
835. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. innføring av nytt datasystem i politiet, besvart av justisministeren	20
836. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. behovet for sykehjemsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	21
837. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. rideskolen på Bygdøy Kongsgård, besvart av kulturministeren	22
838. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. etablering og utvidelser av oppdrettsanlegg, besvart av fiskeri- og kystministeren	23
839. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. allmenradio-konsesjon i Haugesund, besvart av kulturministeren	24
840. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Ruukki Profiler, besvart av nærings- og handelsministeren	24
841. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. dyretragedien på Nordlandsbanen, besvart av samferdselsministeren	25
842. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. bygging av omsorgsenheter i Vestfoldkommunene, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
843. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. oppfølging og informasjon til pasienter med refusjonskrav etter behandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	27
844. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. regelverk for refusjon av fysioterapibehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren .	27

	Side
845. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. politihelikoptre, besvart av justisministeren	28
846. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. Godthaab, besvart av helse- og omsorgsministeren	29
847. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. kompensasjon av tog-billetter, besvart av samferdselsministeren	30
848. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. flytting av Galven-tispa, besvart av miljø- og utviklingsministeren	31
849. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. klima- og skogsatsingen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	31
850. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. friksjonsmåling på rullebaner på norske flyplasser, besvart av samferdselsministeren ..	33
851. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. sammenslåing av høyskolene i Nordland, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	34
852. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. totalforbud mot reptiler, besvart av landbruks- og matministeren	35
853. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. Rambøll-rapporten, besvart av nærings- og handelsministeren	36
854. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. overgrep i barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren ..	37
855. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. beredskap- og krisehåndtering for Kystverket, besvart av fiskeri- og kystministeren	38
856. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. Wrightegaarden i Bamble, besvart av helse- og omsorgsministeren	39
857. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. åpne skattelister og økningen i vinningskriminalitet, besvart av justisministeren	40
858. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. enkeltmennesker som gjentatte ganger utfører kriminelle handlinger, besvart av justisministeren	41
859. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. ansatte ved barnehagane og buss-sertifikat, besvart av samferdselsministeren ..	42
860. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Taipeis Representasjonskontor i Norge, besvart av utenriksministeren	43
861. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. norsk mor i India som forsøker å reise tilbake til Norge, besvart av utenriksministeren	44
862. Fra stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell, vedr. Svalsat, besvart av utenriksministeren	45
863. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. rekruttering av kompetente personer til dommerstillinger i jordskifterettene, besvart av justisministeren	45
864. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. påstander om at de nordatlantiske villaksstammene er sterkt truet, besvart av miljø- og utviklingsministeren	46
865. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. E39 Kyststamveien, besvart av samferdselsministeren	47
866. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. frikort for utgifter til legemidler og andre helseutgifter, besvart av helse- og omsorgsministeren	48
867. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. strekningen Søgne i Vest-Agder til Ålgård i Rogaland, besvart av samferdselsministeren	49

	Side
868. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. hemmelighold av ventetid for oppkjøring, besvart av samferdselsministeren	50
869. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. nye flåteregler, besvart av samferdselsministeren	51
870. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. ACTA-forhandlingene, besvart av justisministeren	52
871. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. en tunnelforbindelse som alternativ til den rasfarlige strekningen langs Tysdalsvatnet i Rogaland, besvart av samferdselsministeren	53
872. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. nasjonale helsemessige krav for ambulanspersonell, besvart av helse- og omsorgsministeren	53
873. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. muslimske skoleelevers mobbing og hat overfor jødiske medelever, besvart av kunnskapsministeren	54
874. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. pappapermisjon, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	56
875. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. finansiering og forvaltning av fagskolene innen helse- og sosialfag, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	57
876. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. FeFo i Finnmark, besvart av justisministeren	58
877. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. vedfyring, besvart av olje- og energiministeren	58
878. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	59
879. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. rovdyrsonene, besvart av miljø- og utviklingsministeren	60
880. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. passkontroll av personer i heldekkende plagg, besvart av justisministeren	61
881. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Pasientreiser ANS, besvart av helse- og omsorgsministeren	61
882. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. opprettelse av Norsk kiropraktorutdanning ved Universitetet i Stavanger, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	62
883. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. Friskgårdene, besvart av arbeidsministeren	63
884. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. Europakommisjonen i dialog med det cubanske sivilsamfunnet, besvart av miljø- og utviklingsministeren	64
885. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Skattehjelpen, besvart av finansministeren	65
886. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. avkorting av offentlig pensjon, besvart av arbeidsministeren	66
887. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. ortopediske hjelpemidler, besvart av helse- og omsorgsministeren	67
888. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. å senke energieffektiviseringskravet for enkelttiltak til energimål under 500 000 KWt/år, besvart av olje- og energiministeren	69
889. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. TV-konsesjon, besvart av kulturministeren	69

	Side
890. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. fjerning av administrasjonskostnader som del av grunnlag for arbeidsgiveravgift på en ordning som obligatorisk tjenestepensjon, besvart av finansministeren	70
891. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. skifergass, besvart av finansministeren	71
892. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. bilmodeller som kan gå på flere typer drivstoff, besvart av finansministeren	72
893. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. pumpekraftverk, besvart av olje- og energiministeren	72
894. Fra stortingsrepresentant Tone Liljeroth, vedr. Klimakur-gjennomgangen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	73
895. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. energipolitikken, besvart av olje- og energiministeren	74
896. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. ny næringsvirksomhet innen energiteknologi, besvart av nærings- og handelsministeren	74
897. Fra stortingsrepresentant Heidi Greni, vedr. inndeling i soner med og uten ulv, besvart av miljø- og utviklingsministeren	75
898. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. surrogatmødre i utlandet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	76
899. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. Statkraft, besvart av nærings- og handelsministeren	77
900. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. Lofotrinen, besvart av olje- og energiministeren	78
901. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. rassikring, besvart av samferdselsministeren	79
902. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. finansieringsordningen for fysioterapeuter, besvart av helse- og omsorgsministeren	80
903. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. internettdomenenavn, besvart av samferdselsministeren	81
904. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. nettfosterkningsprosjekt inn til Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren	81
905. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. norsk bioenergisatsing, besvart av olje- og energiministeren	82
906. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. reintallet i Finnmark, besvart av landbruks- og matministeren	83
907. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. kampflyprosjektet Joint Strike Fighter, besvart av forsvarsministeren	84
908. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. begrensninger som hindrer SPU å spekulere i andre lands valutaer og statsobligasjoner, besvart av finansministeren	85
909. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. plassering av investeringskapital i vannkraft, besvart av finansministeren	86
910. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Forsvarets musikk, besvart av forsvarsministeren	87
911. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. negativ kommunikasjon som en del brukere opplever å ha med Nav-systemet, besvart av arbeidsministeren	88
912. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. konsulentbruken i Statens vegvesen, besvart av samferdselsministeren	89

	Side
913. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. eldre på vurderings- opphold i påvente av sykehjemsplass i Oslo, besvart av helse- og omsorgsministeren	90
914. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. forskrift om ernærings- og helsepåstander på næringsmidler, besvart av helse- og omsorgsministeren	90
915. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. strømpriser - mobile gasskraftverk, besvart av olje- og energiministeren	92
916. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. salg av Aker sykehus bygninger, besvart av helse- og omsorgsministeren ..	93
917. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. regelverk for bruk av trafikkdata i etterforskning, besvart av justisministeren	94
918. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. norsk laks, besvart av fiskeri- og kystministeren	95
919. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. behandling eller fengselsstraff for personer som til stadighet plager samfunnet med kriminalitet, besvart av justisministeren	96
920. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. CO ₂ -avgift, besvart av finansministeren	96
921. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftmarkedet, besvart av olje- og energiministeren	97
922. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. fergefri E6 "gjennom" Tysfjorden, besvart av samferdselsministeren	98
923. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. Bjørvikatunnelen og rv 150 Ulven-Sinsen i Oslo, besvart av samferdselsministeren	99
924. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. rettfærdsvederlags- ordningen, besvart av justisministeren	100
925. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. fødesituasjonen i Helse Midt-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	101
926. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. mottakere av arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	103
927. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. kvotehandling, besvart av finansministeren	104
928. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Norges fredsengasjement, besvart av miljø- og utviklingsministeren	107
929. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. gårdsdød., besvart av landbruks- og matministeren	108
930. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. land som mottar bistand fra Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	109
931. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. rednings- helikoptertjenesten, besvart av justisministeren	109
932. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. tekniske problemer knyttet til 330 skvadronens Sea King redningshelikoptre, besvart av justisministeren	110
933. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. nedleggelse lokalsykehus i distriktene, besvart av helse- og omsorgsministeren	111
934. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. skatteavtalen mellom Norge og Mauritius, besvart av finansministeren	112
935. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. oljevirkosomhet utenfor Lofoten og Vesterålen, besvart av olje- og energiministeren	113

	Side
936. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. politiattest ved ansettelsesaker, besvart av arbeidsministeren	114
937. Fra stortingsrepresentant Laila Dávøy, vedr. oppstart av nye folkehøgskoler, besvart av kunnskapsministeren	115
938. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Aker sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	116
939. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. at elever i videregående skole tar et utvekslingsår i utlandet, besvart av kunnskapsministeren	117
940. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. pasienttransporten i Salten, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
941. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. om tilknytningssplikt og urimelig høye strømpriser i Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren	119
942. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. private investorer, besvart av finansministeren	120
943. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. bussertifikat, besvart av samferdselsministeren	122
944. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. alkoholisert og svartlistet tannlegepasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	123
945. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. inndragelse av førerkort for lastebilsjåførere, besvart av justisministeren	125
946. Fra stortingsrepresentant Bente Stein Mathisen, vedr. avvik i Nav, besvart av arbeidsministeren	126
947. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. fradrag i sosialhjelpen for engangsstøtten ved fødsel, besvart av arbeidsministeren	127
948. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. bedre dekning av audiopedagoger, besvart av kunnskapsministeren	127
949. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. eritreere i eksil, besvart av justisministeren	128
950. Fra stortingsrepresentant Henning Warloe, vedr. budsjettkutt hos Bufetat Vest, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	129
951. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. nasjonale retningslinjer vedr. utrangerte oljeplattformer fra Nordsjøen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	130
952. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. honorar i konfliktrådene, besvart av justisministeren	131
953. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. bompenger i Trondheim, besvart av samferdselsministeren	132
954. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. utdanningsstøtte fra Nav, besvart av arbeidsministeren	132
955. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. prosjektering av jernbane gjennom Moss, besvart av samferdselsministeren	133
956. Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. statens styringsambisjoner, besvart av kommunal- og regionalministeren	134
957. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. EUs erklæring av 21. mars 2010, besvart av utenriksministeren	135
958. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. datalagringsdirektivet, besvart av justisministeren	136

	Side
959. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. bachelorgrad fra USA, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	137
960. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. ny klimarapport fra Al Gore, besvart av utenriksministeren	138
961. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. regjeringens bilavgiftspolitik, besvart av finansministeren	138
962. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. brystkreft, besvart av helse- og omsorgsministeren	139
963. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Enova og huseiere, besvart av olje- og energiministeren	140
964. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. statistikker vedr. narkotikaproblemene i norske fengsler, besvart av justisministeren	141
965. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. opprettelsen av og mandatet til Norad-utvalget, besvart av miljø- og utviklingsministeren	142
966. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. CO ₂ -kvotesystemet, besvart av nærings- og handelsministeren	142
967. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. regjeringens industrikraftordning, besvart av nærings- og handelsministeren	144
968. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. strekningen Gulli-Langåker, besvart av samferdselsministeren	145
969. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. investeringskapital i vannkraft, besvart av finansministeren	145
970. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. kjøp av seksuell omgang, besvart av justisministeren	147
971. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompengordningen for Bergen, besvart av samferdselsministeren	148
972. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompenger som betales av bilistene, besvart av samferdselsministeren	149
973. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. energinøytralt bygg, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren ...	150
974. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. at Helsedirektoratet har benyttet over 100 mill. kroner av tilskuddsmidlene til drift, besvart av helse- og omsorgsministeren	150
975. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. behandlingstjenester innen psykisk helsevern, besvart av helse- og omsorgsministeren ...	151
976. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. pantsatte borelisenser, besvart av olje- og energiministeren	152
977. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. sumvirkninger i ikke vernede vassdrag, besvart av olje- og energiministeren	153
978. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. hjerneskade, besvart av justisministeren	154
979. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. avgiftsone for arbeidsgiveravgift, besvart av kommunal- og regionalministeren	155
980. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. utslippene av næringsalter fra oppdrettsnæringen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	156
981. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. revisjon og kontroll av SMS-avstemminger hos NRK, TV2 og andre norske medier, besvart av kulturministeren	157

	Side
982. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. kopi av møte-referatene fra alle de avholdte krisemøtene mellom samferdselsministeren og Jernbanelverket og NSB, besvart av samferdselsministeren	158
983. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. å sikre at likestillingsloven blir overholdt av alle arbeidsgivere, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	159
984. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. barnetrygd, besvart av finansministeren	159
985. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. tannbehandling av rusmisbrukere, besvart av helse- og omsorgsministeren	161
986. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. våningshus, besvart av finansministeren	163
987. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. søknaden om utvidet sykehusgodkjenning for privatsykehuset Haugesund, besvart av helse- og omsorgsministeren	164
988. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. sikkerheten for passasjerene på Bergensbanen, besvart av samferdselsministeren	165
989. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. anbud på alternativer til luftspenn knyttet til linjen som planlegges mellom Sima og Samnanger, besvart av olje- og energiministeren	166
990. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. likebehandling av norske og utenlandske rederier i forhold til NO _x -avgift, besvart av finansministeren	167

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (826 – 990) for sesjonen 2009-2010.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Amundsen, Per-Willy (FrP)	880
Anundsen, Anders (FrP)	842, 843, 910
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	863
Astrup, Nikolai (H)	837, 927
Bredvold, Per Roar (FrP)	831, 879
Dahl, André Oktay (H)	857, 932, 964
Dåvøy, Laila (KrF)	902, 903, 913, 937, 974, 975
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	901, 929, 979, 980
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	861, 931
Eriksson, Robert (FrP)	833, 834, 886, 936, 954
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	876, 881
Giltun, Vigdis (FrP)	878, 887, 926, 985
Gitmark, Peter Skovholt (H)	928, 957
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	867, 953
Grande, Trine Skei (V)	835, 870, 917, 938
Greni, Heidi (Sp)	897
Grimstad, Oskar Jarle (FrP)	848, 888, 915, 918, 973
Gundersen, Gunnar (H)	832, 890, 891, 986
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	944
Halleland, Terje (FrP)	956
Halleraker, Øyvind (H)	829, 865, 943
Hanekamhaug, Mette (FrP)	904
Hareide, Knut Arild (KrF)	942
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	935, 955
Hoksrud, Bård (FrP)	827, 847, 868, 945, 968, 978, 982
Horne, Solveig (FrP)	826, 854, 919
Høglund, Morten (FrP)	849, 965
Høie, Bent (H)	844, 914
Høybråten, Dagfinn (KrF)	858, 990
Håbrekke, Øyvind (KrF)	898, 983
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	855, 856, 949
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	836, 905
Kambe, Arve (H)	853, 951, 952, 987
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	866, 883, 962
Korsberg, Øyvind (FrP)	889
Kristiansen, Ivar (H)	840, 841, 922
Leirstein, Ulf (FrP)	961
Lien, Tord (FrP)	959, 960
Liljeroth, Tone (FrP)	894
Mathisen, Bente Stein (H)	946
Meling, Siri A. (H)	864, 871, 939
Myhre, Peter N. (FrP)	923, 930
Myraune, Lars (H)	830
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	925, 941

Olsen, Per Arne (FrP)	872, 933
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	828, 911
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	947, 970
Rytman, Jørund (FrP)	860, 885, 908, 909, 969, 934
Sanner, Jan Tore (H)	846, 884
Sjøli, Sonja Irene (H)	875, 924, 948
Skumsvoll, Henning (FrP)	893, 899, 966, 967
Solhjell, Bård Vegar (SV)	862
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	896, 921, 963, 976, 977
Sortevik, Arne (FrP)	850, 869, 912, 971, 972, 988
Svendsen, Kenneth (FrP)	892, 900, 920, 940
Syversen, Hans Olav (KrF)	845, 916
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	859, 907
Tenden, Borghild (V)	838, 989
Thommessen, Olemic (H)	877
Thomsen, Ib (FrP)	874, 895, 981
Thorsen, Bente (FrP)	873, 882
Trældal, Torgeir (FrP)	851, 852, 906
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	984
Vaksdal, Øyvind (FrP)	839
Warloe, Henning (H)	950
Werp, Anders B. (H)	958



Dokument nr. 15:6

(2009-2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 826

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 19. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden tillate at Solasplitten så snart som mulig blir satt ut på nytt anbud i påvente behandling i Stortinget, og vil statsråden sørge for at saken blir behandlet i Stortinget før sommeren?»

BEGRUNNELSE:

Solasplitten skulle igangsettes i mai dette året. Det har nå vist seg at prosjektet overskrider budsjettet med over 10 prosent, ca. 40 millioner dyrere enn antatt. Dette medfører at prosjektet må tilbake til stortinget for ny behandling. En har flere ganger bedt vegvesenet komme med riktige tall og regne på lang

kulvert kontra kort kulvert med ekstra støyskjerming uten at så har skjedd.

Svar:

Vedlagt følger mitt svar på spørsmål nr. 819 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten med svar på de spørsmål som tas opp i spørsmål nr. 826.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=46008>

SPØRSMÅL NR. 827

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 19. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Mange bobilere er registrert med en totalvekt like under 3500 kg, og programmet "TV2 Hjelper deg" avslørte i april 2009 at mer enn 10.000 norske bobilere kjører med for høy totalvekt. Da jeg tok opp dette i skriftlig spørsmål nr. 1053 (2008-2009) svarte

daværende samferdselsminister Liv Signe Navarsete at norsk regelverk og praksis vil bli vurdert i lys av erfaringene med direktiv 2007/46/EF om harmonisert regelverk for typegodkjenning av tunge kjøretøy.

Hvor langt har man kommet i denne prosessen evt. når er den ferdig?»

BEGRUNNELSE:

I Norge er man svært restriktive i forhold til andre europeiske land når det gjelder registrering av biler, enten det gjelder bobiler, hobbybyggere, ombygde gatebiler eller små europeiske varebiler som Citroën Nemo. Jeg har tidligere tatt opp spørsmålet knyttet til særnorsk regelverk for små varebiler, jf. spørsmål Dokument nr. 15:1209 (2008-2009), som må registreres som personbil i Norge. FrP ønsker langt større fleksibilitet når det gjelder registrering av bil. Mange bobilprodusenter får godkjent ulike versjoner av samme bobil med ulik totalvekt. Dette kan for eksempel henge sammen med førerkortbestemmelser og miljøkrav. Det er nå en prosess på gang der typegodkjenning i Europa harmoniseres som følge av EU, og dette er samlet sett et gode for norske trafikkanter. Jeg vil gjerne høre statsrådets vurderinger av hvordan dette vil slå ut for bobiler.

Svar:

Etter det jeg får opplyst fra Vegdirektoratet arbeides det for tiden med å se på vektproblematikken knyttet til M1-kjøretøy (personbiler) generelt, og campingbiler spesielt.

Arbeidet er tidkrevende da Vegdirektoratet søker både å avstemme de relevante bestemmelser i vegtrafikklovgivningen mot de enkelte EU-direktiver, samt søker å kartlegge andre lands nasjonale regelverk og praksis når det gjelder muligheten for endring av et kjøretøys totalvekt. Det må videre vurderes om forskjellen i praksis mellom de enkelte EU/EØS-landene skyldes ulikheter i de nasjonale regelverk eller om det beror på forskjellig tolkning av EU-direktiver. I den videre prosessen vil direktoratet vurdere muligheten for og konsekvensene av både en ren praksisendring på området, og en eventuell regelverksendring.

Vegdirektoratet forventer å ha ferdigbehandlet saken før sesongstart for bruk av bobiler våren 2010. Jeg er opptatt av at saken ferdigbehandles så raskt som mulig og før årets sesongstart for bruk av bobiler.

SPØRSMÅL NR. 828

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 17. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Er det nå gitt klare føringer til NAV om å opprettholde plassene for raskere tilbake slik statsråden opplyste om i muntlig spørretime 10. mars i år og kan leverandørene eventuelt se bort fra skriv som sier stopp i tiltakene fra NAV?»

BEGRUNNELSE:

Raskere tilbake ordningen har vært en suksess. Det kan vi alle være enige om. det som er ille er at de som er leverandører av denne ordningen har fått beskjed om at det er stopp i utbetalingene fra NAV. Faktisk har noen leverandører fått så kort frist at det nærmest er blitt permisjoner og oppsigelser på dagen. Dette er alvorlig ikke minst for brukerne men også for leverandørene og deres ansatte som brått blir satt i en svært vanskelig situasjon. I muntlig spørretime 10. mars i år sa riktig nok statsråden at det ved en feil ikke var videreført 320 mill. Og signalene til NAV var at en skulle opprettholde plassene inntil revidert

budsjett, men som tidligere sagt så er stopp ordren allerede kommet fra flere Nav kontor til leverandører.

Svar:

Den økonomiske rammen som Arbeids- og velferdsetaten har til disposisjon for å gjennomføre tiltak og tjenester i 2010 under ordningen raskere tilbake, er om lag 20 prosent lavere enn i 2009. Det skyldtes at rammen i 2009 var høyere enn bevilget beløp som følge av at det ble overført betydelige beløp fra 2008. Selv om bevilgningen i 2010 er på samme nivå som den var i 2009, medfører dette at aktiviteten må reduseres sammenlignet med 2009.

Ifølge Arbeids- og velferdsdirektoratet har dette foreløpig ikke gitt vesentlige utslag for aktiviteten i ordningen samlet sett, men det har vært en reduksjon i henvisningene til døgnbasert arbeidsrettet rehabilitering. Noe lavere antall henvisninger til døgntilbudet har blant annet sammenheng med at dette tilbudet har svært høy pris, samt at tilgjengelig dagtilbud er

utvidet og anses ofte å være et kvalitativt like godt tilbud til brukere med behov for arbeidsrettet rehabilitering.

Ifølge Arbeids- og velferdsdirektoratet er det ikke gitt generelle føringer fra dem om å stoppe tiltak i raskere tilbake. Det forutsettes imidlertid at fylkene gjennomfører sin aktivitet innenfor tildelt budsjett-ramme. Hvordan midler og plasser konkret fordeles mellom ulike tiltak og tiltaksarrangører avgjøres av Arbeids- og velferdsetaten. Jeg har ikke gitt noen nye signaler til direktoratet om gjennomføringen av ras-

kere tilbake, utover at også jeg forutsetter at gjennomføringen skjer innenfor de tildelte ressursrammer. Eventuelle justeringer i disse blir vurdert i forbindelse med de ordinære budsjettframleggene.

Som kjent har jeg i muntlig spørretime den 10. mars i år vist til at det ved en feil ikke var videreført 320 mill kroner over kap. 634 post 76. Dette har imidlertid ikke påvirket aktiviteten knyttet til ordningen raskere tilbake for sykmeldte, da denne er finansiert over kap. 605 post 70.

SPØRSMÅL NR. 829

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 22. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre greie for hvilke offentlige støtteordninger et gründerselskap som Elbil Norge AS kan dra nytte av, og i den grad statsråden mener fondsordninger er aktuelle, er statsråden enig i at en avtale ikke bør favorisere fondet på bekostning av gründere og de private eierne?»

BEGRUNNELSE:

Små og mellomstore bedrifter er grunnfjellet i Norsk næringsliv. De representerer 99 pst av alle bedrifter i landet, og står for halvparten av verdiskapingen.

Fremover trengs en stor omstilling i norsk næringsliv. Fra oljeavhengighet er Norges fremtidige velferd avhengig av en overgang til andre næringer. Kunnskapssamfunnet har gitt nye muligheter. Norge har mange ingeniører med stor kompetanse og høy innovasjonstakt. Utfordringen er å få kommersialisert ideene slik at disse kan sikre velferdsstaten også for fremtidige generasjoner.

Klimaendringer er en av vår tids aller største utfordringer. Nylig ble forslaget Klimakutt fremlagt, som konkluderer med at norsk transportsektor må ta den største delen av utslippskuttene, og at veitrafikk alene skal kutte 10,3 millioner tonn klimagasser innen 2020. Dette er ambisiøse og store krav som fordrer en formidabel satsing på blant annet klimanøytale kjøretøyer.

EL-bil Norge har produsert el-biler, Kewat og Buddy, til det norske markedet gjennom nærmere 20 år uten offentlig støtte.

Bedriftens produkter krever stadig innovasjon og stor satsing i utvikling av teknologi. Dette er kostnadskrevenne på kort sikt, men en satsing som vil kunne gi både bedriften, miljøet og samfunnet store gevinster fremover. Samtidig vet vi at en av bedriftens konkurrenter, Think, har mottatt stor offentlige støtte over mange år. Det er derfor også interessant å høre statsrådets vurdering av denne forskjellsbehandlingen.

Svar:

Regjeringen har en rekke tiltak for å fremme salg og bruk av elbiler. Elbiler har fritak fra engangsavgift, merverdiavgift, de betaler en lav årsavgift, de får kjøre i kollektivfelt, betaler ikke bompengavgifter og kan parkere gratis på offentlige parkeringsplasser. I tillegg reiser elbiler gratis på en del fergestrekninger, og det er 50 pst. fradrag i firmabilbeskatningen for bedrifter som bruker elbil som firmabiler.

Når det gjelder konkrete virkemidler for innovasjon og næringsutvikling mer konkret er Innovasjon Norge regjeringens fremste verktøy. Gjennom Innovasjon Norge tilbys ulike virkemidler som er aktuelle for bedrifter lokalisert i sentrale områder. Under følger en beskrivelse av noen virkemidler som kan være aktuelle for slike bedrifter det her er snakk om:

Forsknings- og utviklingskontrakter

Gjennom Forsknings- og utviklingskontrakter gir Innovasjon Norge støtte til samarbeidsprosjekter mellom leverandørbedrifter og kunde partnere om utvikling av nye produkter, produksjonsmetoder eller

tjenester. Forsknings- og utviklingskontrakter skal brukes til å utvikle og kommersialisere gode, effektive og miljøvennlige teknologiløsninger med anvendelse nasjonalt og internasjonalt innenfor ulike bransjer og næringer.

Innovasjonslån

Landsdekkende innovasjonslån benyttes til delfinansiering av bedrifts- og samfunnsøkonomisk lønnsomme utbyggings-, omstillings-, utviklings- og nyetableringsprosjekter, som det er vanskelig å finne tilstrekkelig risikovilje for i det private kredittmarked.

Garantier

Garantier gis hovedsakelig for driftskreditt til små og mellomstore bedrifter som har problemer med å skaffe seg lånefinansiering i bankene på grunn av for stor antatt risiko eller manglende pantestikkerheter.

Lavrisikolån

Lavrisikolån brukes til delfinansiering av investeringer i bygninger, driftsutstyr, fiskefartøy og til investeringer i landbruket. Disse lånene gis som et alternativ til ordinære banklån eller som et supplement til annen bankfinansiering.

Internasjonalisering

Innovasjon Norge tilbyr bl.a. hjemhenting av kunnskap, kompetansetjenester og markedsinforma-

sjon til internasjonalt orienterte bedrifter. Gjennom arbeidet med å innhente og gi informasjon og kunnskap om internasjonale markeds- og konkurranseforhold, skal Innovasjon Norge bidra til at norsk næringsliv kan identifisere markedsmuligheter for norske produkter og tjenester og norskutviklet teknologi.

Skattefunn

Skattefunn skal bidra til økt nyskaping og innovasjon i norsk næringsliv. Prosjekter som godkjennes skal fremskaffe ny kunnskap, informasjon eller erfaring som igjen fører til nye eller bedre produkter, tjenester eller produksjonsmåter. Ordningen er for alle skattepliktige foretak i Norge, og er rettighetsbasert og lovregulert. Innovasjon Norge gir råd og veiledning og behandler søknader for Norges forskningsråd, som har den besluttende myndighet.

Investeringselskapet Investinor skal tilby risikovillig kapital til internasjonalt orienterte konkurransedyktige bedrifter, primært nyetableringer. I tillegg til risikokapital skal investeringselskapet bidra med et kompetent og aktivt eierskap i porteføljebedriftene. Selskapet skal ha hele landet som nedslagsfelt, og kan dermed også investere i bedrifter i sentrale områder. Selskapets investeringer skal foretas på kommersielt grunnlag, og på like vilkår som private investorer.

Både Innovasjon Norge og Investinor gjør vurdering av og beslutninger i enkeltprosjekter på selvstendig grunnlag, og det er selskapene selv som i hvert enkelt tilfelle fastsetter vilkårene i enkeltsaker.

SPØRSMÅL NR. 830

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Lars Myraune

Besvart 19. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren ta initiativet til at det lages en sårbarhetsanalyse knyttet til kortbanenettet i lys av problemene til SAS og Widerøe sin stilling i den sammenheng?»

BEGRUNNELSE:

Fremtiden for SAS synes å være usikker og dermed også Widerøe som er et heleid datterselskap av SAS. Widerøe opererer i dag mange ruter på kortbanenettet i Norge. Ved siste utlysning var Widerøe det

eneste selskapet som søkte konsesjon på mange av disse rutene. Opprettholdelsen av dette rutetilbudet er av vital betydning for både bedrifter og privatpersoner i distrikts-Norge.

Widerøe har opparbeidet seg en unik kompetanse på disse rutene. Det er særlig knyttet til evnen til å operere i svært dårlig vær. Selskapets flyflåte er også spesielt godt egnet til slike flyginger. Kanskje var det derfor ingen andre selskaper søkte konsesjon på hele kortbanenettet ved siste utlysning.

Mange er i dag bekymret for risikoen for bortfall

av rutetilbudet på kortbanenettet i tilfelle Widerøe skulle bli splittet opp i en turbulent avviklingssituasjon i SAS.

Svar:

Regjeringen har nylig behandlet saken om emisjon i SAS jf. Prop. 79 S (2009-2010) av 19. februar 2010 om SAS AB – statens deltagelse i kapitalforhøyelse, og Prop. 89 S (2009-2010) av 12. mars 2010 om SAS AB - konvertibelt obligasjonslån som er lagt frem for Stortinget av Nærings- og handelsdepartementet (NHD). Regjeringen har konkludert med at staten ved NHD på visse vilkår bør delta proratarisk i en egenkapitalutvidelse av aksjer i SAS AB. Dette gjør at SAS unngår å komme i en utfordrende finansiell situasjon, samtidig som tiltak i selskapet skal gjøre SAS mer effektivt og konkurransedyktig slik at statens investering vil kunne gi markedsmessig avkastning. Det har vært kontakt mellom Samferdselsdepartementet (SD) og NHD i denne saken, herunder har situasjonen for Widerøes' Flyveselskap AS, som er et heleid datterselskap av SAS, blitt vurdert.

SDs viktigste virkemiddel for å sikre regional

lufttransport i Norge er kjøp av flyrutetjenester. I den sammenheng er Widerøe en av flere markedsaktører i markedet for regionale flyruter. Men fordi Widerøe er en så stor aktør innenfor dette segmentet av luftfartsmarkedet i Norge, ville det på kort sikt være utfordrende å finne en god erstatter for Widerøe om selskapet av noen grunn skulle gå ut av markedet for regionale flyruter.

Jeg legger imidlertid til grunn at Widerøe som et heleid datterselskap av SAS AB og gjennom de inngåtte avtalene med SD om drift av regionale flyruter, vil opprettholde sin stilling i markedet. I motsatt fall kan regjeringen vurdere andre tiltak for å sikre et fortsatt regionalt flyrutetilbud. Jeg ser på denne bakgrunn ikke behov for å lage noen sårbarhetsanalyse knyttet til Widerøe nå. Når det gjelder den dominerende markedsposisjon som Widerøe for tiden har på de regionale flyrutene med statlig kjøp, vil jeg ta sikte på å vurdere ulike aspekter ved dette i forbindelse med fremtidige flyruteanbud. Regjeringen vil arbeide for større konkurranse om disse rutene, blant annet gjennom lengre anbudsperioder.

SPØRSMÅL NR. 831

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 17. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Etter 8 måneder og mange dyretragedier er endelig Galventispa bedøvet og flyttet 5 mil fra Grue kommune til nabokommunen Kongsvinger, begge i Hedmark.

Hvis Galventispa forflytter seg tilbake til det området den ble flyttet fra, gjelde da fellingstillatelsen på dyret?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at det ikke er gitt fellingstillatelse på Galventispa, men at jeg i forrige uke signaliserte at det ville ha blitt åpnet for felling dersom det siste flytteforsøket ikke hadde lyktes.

Tapssituasjonen for sau i det området Galventispa oppholdt seg beitesesongen 2009 var beklagelig. Samtidig er Galventispa en genetisk viktig ulv, og jeg er derfor svært glad for at innsatsen har ført frem og at vi nå har lyktes med flytting og merking av ulven.

Direktoratet for naturforvaltning følger kontinuerlig vandringsene til den radiomerkete ulven. Siden ulven den 10. mars ble flyttet til Statsskogs arealer i Kongsvinger kommune, har den beveget seg ytterligere østover og oppholdt seg i grensetraktene mellom Norge og Sverige. Dersom ulven skulle vandre tilbake og slå seg til i samme område som den oppholdt seg før flytting, vil situasjonen måtte vurderes på nytt, men jeg anser i dag fellingstillatelse som det mest aktuelle virkemiddelet i en slik situasjon.

SPØRSMÅL NR. 832**Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 17. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Forvaltningen lykkes ikke med sin forvaltningsstrategi. Konfliktnivået lokalt er høyt og kan gjøre stor skade for miljøpolitikken i Norge. Etter en meningsløst stor ressursbruk er nå Galven-tispa flyttet, men den flyttes da inn i det området som er hardest belastet fra før. Dette er i strid med rovviltforliket og også de signaler Sps partileder ga før valgkampen. Da lofte hun mindre belastning for de områdene Galven-tispa er flyttet til.

Brudd på rovviltforliket og valgløfter bekymrer ikke statsråden?»

Svar:

Som kjent har Regjeringen i Soria Moria II bestemt at den todelte målsettingen om levedyktige rovviltbestander og jordbruksdrift basert på beitebruk i utmark skal videreføres. Regjeringen vil invitere Stortinget til et bredt forlik om bestandsmålet for bjørn og ulv innen utgangen av 2010, men inntil videre er gjeldende bestandsmål for ulv tre årlige ynglinger innenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv i Norge.

Ettersom Galventispa er en genetisk viktig ulv, ønsket vi i første omgang å gjennomføre tiltak som

ivaretar hensynet til både den skandinaviske ulvestammen og beitebrukerne i området, og felling har vært vurdert som en siste utvei. Samtidig har det hele tiden vært min intensjon at Galventispa før neste beitesesong skulle være fjernet fra området hun oppholdt seg i gjennom beitesesongen 2009. Jeg er derfor svært glad for at innsatsen har ført frem og at vi nå har lykkes med flytting og merking av ulven.

Direktoratet for naturforvaltning følger kontinuerlig vandringerne til den radiomerkete ulven. Siden ulven den 10. mars ble flyttet til Statsskogs arealer i Kongsvinger kommune, har den beveget seg ytterligere østover og oppholdt seg i grensetraktene mellom Norge og Sverige. Det gjenstår å se om Galventispa vil finne en make og etablere seg innenfor ulvesonen. I tråd med gjeldende politikk skal utmarksbeite innenfor ulvesonen tilpasses med utgangspunkt i forekomsten av ulv.

Den skandinaviske ulvestammen har i lengre tid vært preget av innavl. At vi sett i det perspektivet bruker ressurser på vern og flytting av en genetisk viktig ulv er ikke urimelig, men derimot et viktig tiltak for at Norge skal kunne bidra til ivaretagelse av en levedyktig ulvebestand.

SPØRSMÅL NR. 833**Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 18. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En 100 % uføretrygdet person som tidligere arbeidet som hjelpepleier i kommunen ønsker å vende tilbake til arbeidslivet. Lidelsen gjør at hun ikke kan jobbe som hjelpepleier, men hun har også utdanning som fotsoneterapeut og mener hun kan klare 50 % stilling i en slik jobb. Hun har tydeligvis en restarbeidsevne som hun ønsker å benytte. Jeg er kjent med at NAV har virkemidler som kan settes inn men NAV har ikke gjort noe forsøk på å hjelpe.

Kan statsråden akseptere at personer som kan og vil arbeide ikke får hjelp?»

BEGRUNNELSE:

Dessverre hører vi ofte om tilsvarende saker der uføretrygdde forsøker å komme seg tilbake til yrkesaktivitet. De mener de har en restarbeidsevne og ønsker ikke å leve av uføretrygd alene. NAV har en rekke virkemidler som kan tas i bruk i forskjellige situasjoner men ofte hører vi at NAV hverken gir dem en individuell plan eller kommer med forslag til løsninger. Det er f.eks. vanskelig å forstå at en stor kommune ikke kan bruke en fotsoneterapeut med lønns-tilskudd fra NAV, for å nevne en mulighet.

Svar:

Målet til regjeringen er å få flest mulig i arbeid, og det er svært viktig at brukerne får individuelt tilpasset bistand for å komme i arbeid. Uførepensjonister som ønsker å vende tilbake til arbeid igjen, helt eller delvis, skal motta oppfølging og virkemidler på lik linje med alle andre som har behov for bistand fra arbeids- og velferdsforvaltningen for å komme i arbeid.

Fra 1.2.2010 trådte § 14a i lov om arbeids- og velferdsforvaltningen i kraft. Vi har innført denne bestemmelsen slik at alle som ønsker eller trenger bistand rettet mot arbeid, skal ha en rett til å få vurdert sitt bistandsbehov. Kommer det fram at brukeren har behov for virkemidler fra arbeids- og velferdsforvaltningen, vil vedkommende ha rett til å delta i utarbeidelsen av en aktivitetsplan. Denne grunnleggende retten til behovsavklaring og oppfølging fra arbeids- og velferdsforvaltningen nedfelles i et enkeltvedtak som brukeren eventuelt kan klage på dersom han eller hun er uenig i de vurderingene som der blir gjort.

Jeg mener at det er svært viktig å legge til rette for at utnyttet arbeidskraft skal kunne tas i bruk. Det gjelder også for uførepensjonister med evner de øn-

sker å ta i bruk i arbeidslivet. En uførepensjonist som ønsker å prøve seg i arbeid igjen vil ut fra den nye bestemmelsen ha rett til å få vurdert sitt bistandsbehov på lik linje med alle andre som ønsker bistand fra arbeids- og velferdsforvaltningen. Dette forutsetter at brukeren aktivt tar kontakt med NAV-kontoret og fremmer et slikt ønske.

Jeg vil imidlertid understreke at uførepensjonisten i noen tilfeller vil være i en slik situasjon at vedkommende kan begynne i arbeid uten ytterligere virkemidler fra Arbeids- og velferdsetaten. Dette kan være hvis vedkommende har nødvendige kvalifikasjoner og føler seg i stand til å gjenoppta arbeid i noen grad.

Jeg vil også påpeke at dersom det gjennom arbeidsevnevurderingen blir fastslått at brukeren vil ha varige utfordringer i framtidig yrkesdeltakelse og vil kunne ha en usikker yteevne, vil arbeid med tidsubestemt lønnstilskudd kunne være det rette. Uførepensjonister som ønsker å gjenoppta eller øke sin yrkesdeltakelse vil altså ha de samme rettigheter til virkemidler fra Arbeids- og velferdsetaten som andre brukere utenfor arbeidslivet.

SPØRSMÅL NR. 834

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 17. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Under behandlingen av Innst. nr. 55 L (2009-2010) om bl.a. Likebehandling av enker og enkemenn ble det vedtatt endringer i Lov 28. juli 1949 nr. 26 om Statens Pensjonskasse og i enkelte andre lover på bakgrunn av EFTA-domstolens konklusjon om at lov om Statens Pensjonskasses § 34 er i strid med direktivet om likestilling for den delen av pensjongivende tjenestetid som er opptjent etter 1. januar 1994.

Når kan de som berøres av lovendringen vente ikrafttredelse av loven og eventuell etterbetaling av pensjon?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok at "Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer". De som vil bli berørt av denne lovendringen er, i mange tilfeller, eldre personer som ikke har tid til å vente i årevis på de etterbetalinger som må bli resultatet av lovendringen. De bør i hvert

fall ha krav på å få vite når de kan forvente at loven trer i kraft. Jeg ber derfor om at statsråden bidrar til slik informasjon og rask ikrafttredelse og gjennomføring av konsekvensene av lovendringene.

Svar:

Stortinget vedtok 15. desember 2009 endringer i lov om Statens Pensjonskasse og i enkelte andre lover. Endringene som ble vedtatt var i samsvar med forslagene i Prop. 10L (2009-2010). Endringsloven ble sanksjonert 15. januar 2010, med ikrafttredelse 1. februar 2010.

En del av lovendringen gjaldt likestilling av enker og enkemenn etter medlemmer i Statens Pensjonskasse, Pensjonsordning for apotekvirksomhet mv. og Pensjonsordning for sykepleiere, i forhold til tjenestetid opptjent etter 31. desember 1993. Likestillingen er knyttet opp mot regelverket for beregning av enke- eller enkemannspensjon som bruttopensjon.

Dette er et regelverk under avvikling, og ektefeller etter medlemmer som ikke omfattes av disse reglene får pensjonen beregnet som en nettoppensjon.

Som følge av endringsloven vil enkelte ha krav på å få etterbetalt pensjon. Det gjelder enkelte enkmenn og etterlatte homofile/lesbiske når avdøde ble medlem i pensjonsordningen før 1. oktober 1976, og dødsfallet skjedde mellom 1. januar 1994 og 1. februar 2010. For disse må det gjøres en ny pensjonsberegning fra tidspunktet da etterlattepensjonen startet, og eventuell etterbetaling skal gjelde fra samme tidspunkt. Det må foretas en ny beregning der det ikke gjøres reduksjon etter lov om Statens Pensjonskasse

§§ 35 og 36 for den del av pensjonsberegningen som knytter seg til tiden etter 31. desember 1993. Den nye beregningen må også ta hensyn til de særskilte samordningsreglene i samordningsloven § 23 nr. 2 fjerde ledd første punktum. Dersom også gjenlevende er død, skal etterbetalingen skje til arvingene.

Dette er til dels kompliserte saker som vil være arbeidskrevende for de berørte pensjonsordningene å behandle. Det er derfor ikke unaturlig at saksbehandlingen vil ta noe tid. Statens Pensjonskasse og KLP har som målsetting å få ferdigbehandlet sakene om etterbetaling før 1. oktober 2010. Departementet vil følge opp framdriften i behandlingen av disse sakene.

SPØRSMÅL NR. 835

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 18. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke konsekvenser vil innføring av nytt datasystem få for oslopolitiet og for øvrige politidistrikter når det gjelder driftsbudsjett og antall ansatte?»

BEGRUNNELSE:

Det er varslet at politiet skal innføre nytt datasystem. Samtidig fremkommer det informasjon om at dette systemet helt eller delvis må finansieres innenfor gjeldende rammer i politiet. I Dagbladet 06.03 lover justisministeren at politiet skal få et bedre og mer avansert dataverktøy, ettersom datasystemet må fornyes som følge av den nye Politiregisterloven. I VG 11.03 informeres det om at politiet på landsbasis må kutte rundt 360 årsverk fordi lønnsbudsjettet skal brukes til å finansiere økt IKT-satsing. Samtidig får Oslopolitiet en uventet ekstraregning på 30 millioner kroner for å finansiere nytt helikopter, som følge av det som må forstås som manglende kommunikasjon fra Justisdepartementet til Oslo politidistrikt.

Svar:

I 2010 holder Politidirektoratet igjen ca 1,6 prosent (ca 180 mill. kr) av tildelingen til politidistriktene og særorganene for å gjennomføre en nødvendig fellessatsning på IKT. Dette fører til at politiet vil få gevinster i form av bedre og sikrere IKT-systemer. IKT-satsning går ikke på bekostning av operativt po-

litiarbeid. Det er tvert i mot en nødvendighet og en forutsetning for operativt politiarbeid.

Fellesinvesteringene til IKT kan bare gjennomføres fra sentralt hold, men den vil komme hele politiet til gode. Politidirektoratet opplyser at politimestrene er enige i fellessatsningen. Satsningen kommer på fire hovedområder: ny infrastruktur, forprosjekt om nye straffesakssystemer, økt fokus på informasjonssikkerhet og sikring av driften av IKT-systemene. Den sentrale satsningen vil gi lokale gevinster. Politiet vil få mer effektive IKT-systemer som igjen vil ha betydning for en god polititjeneste.

Jeg vil i denne forbindelse også vise til Prop. 1 S for Justisdepartementet for 2010 hvor det på side 107 er gitt informasjon om nødvendigheten av å prioritere IKT-systemer i politiet.

Når det gjelder fornyelse av SSP (det sentrale straffe- og politiopplysningsregisteret) og STRASAK (saksbehandlingsregister straffesak) er det i 2010 kun avsatt midler til et forprosjekt. Investeringer i disse systemene, som er sentrale forutsetninger for bl.a. straffelov og politiregisterlov, vil bli prioritert senere år.

Det ikke er riktig at Politidirektoratet har bedt distriktene om å redusere bemanningen i 2010. Hvert politidistrikt får tildelt en rammebevilgning som skal dekke alle driftskostnader - lønn, husleie, energi, kjøretøyer og så videre. Politidistriktene må hvert år tilpasse sine utgifter i forhold til tildelt budsjett. Det be-

tyr at et politidistrikt som et år får økte utgifter til for eksempel husleie, må dekke inn denne økningen ved å redusere utgiftene på andre områder.

Budsjettet til politi og påtalemyndigheten har økt fra 8,7 milliarder kroner i 2006 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 2,9 milliarder kroner (32,8 %). I 2010 ble budsjettet økt med hele 1,3 milliarder kroner (trekker man fra pris og lønnsjustering er veksten nærmere 1,2 milliarder kroner). Dette er tidenes største økning i politibudsjettet.

I tiltakspakken i fjor ble det opprettet 460 sivile årsverk i politi- og lensmannsetaten. Det betyr at 288 polititjenestemenn er frigjort til operativt arbeid. Som en del av den nye særavtalen om arbeidstidsbestemmelser i politiet, som trådte i kraft 1. oktober 2009, ble det dessuten gjort avtale om å øke arbeidstiden for mange politiansatte med en time. Dette gir en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk. Til sammen gir dette et betydelig løft for politiet.

SPØRSMÅL NR. 836

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 19. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I avisen Gudbrandsdølen Dagningen den 11. mars beskrives situasjonen for en kvinne på 98 år som blir sendt ut av sykehjemmet. Kvinnen er nesten blind og trenger hjelp med alt, iflg. avisen. Nå skal hun bo alene i egen leilighet i fire uker. De pårørende forteller til avisen at hun gråter mye fordi hun må hjem og er redd. Barnebarnet har stelt henne hjemme i 5 år, men orker ikke mer. Hun viser til at kvinnen roter med medisiner og går ut i kulda uten yttertøy.

Vil statsråden akseptere at denne kvinnen blir sendt hjem?»

BEGRUNNELSE:

Den siste tiden har vi dessverre lest om mange tilfeller av mishandling av pleietrengende eldre forskjellige steder i landet. I Sør-Trøndelag frøs en kvinne i hjel i snøen mens pleiere på sykehjemmet var opptatt med facebook og i Oslo døde en annen kvinne - som var under kommunal omsorg - av kulde i snøen. Regjeringspartiene har ved mange anledninger lovet å dekke behovet for sykehjemsplasser og for at det skal "skinne" av eldreomsorgen. Det som nå skjer vitner om en annen virkelighet og forholdene i eldreomsorgen i verdens rikeste land er verre enn noen gang. Sykehjemslegen som undersøkte kvinnen, som Gudbrandsdølen Dagningen omtaler i dag, før hun ble besluttet hjemsendt er en sentral AP-politiker som i valgkampen i 2009 avga forpliktende løfter om eldreomsorgen på vegne av AP. Han angrer nå på sine uttalelser i valgkampen iflg. GD. Dette understreker det faktum at løftene ikke er fulgt opp og at regjeringen bør sørge for at forholdene for eldre, omsorgstrengende mennesker i dette landet når et akseptabelt nivå.

Svar:

Alle innbyggere i dette landet har krav på nødvendig helsehjelp, og jeg synes det er svært leit å høre at mennesker har uheldige opplevelser i møte med helsetjenesten. Den historien du viser til er uholdbar og ikke akseptabel.

Det er kommunen som skal sørge for nødvendige helse- og omsorgstjenester til sine innbyggere. Etter helse- og sosiallovgivningen og bl.a. forskrift om kvalitet i pleie- og omsorgstjenesten, har kommunen plikt til å bidra til at den enkelte får dekket sine grunnleggende behov. Dersom en mener kommunen ikke har overholdt sitt ansvar, kan det fremsettes klage til Helsetilsynet i fylket.

De kommunale omsorgstjenestene står foran store utfordringer som både er knyttet til manglende kapasitet, kompetanse og kvalitet i tjenesten. Regjeringen har imidlertid satt i gang en rekke tiltak for å forbedre situasjonen i omsorgstjenestene. Bl.a. gjennom Omsorgsplan 2015 og Demensplan 2015.

Vi har et mål om å få 12 000 nye årsverk i pleie- og omsorgstjenesten i perioden 2008-2015 og sikre full sykehjemsdekning innen 2015, slik at alle som trenger sykehjemsplass eller omsorgsbolig skal få dette. Kompetanseløftet 2015 skal gjennomføres slik at lederutdanning og videre- og etterutdanningstilbudene utvides, og at ufaglærte får tilbud om fagutdanning. Regjeringen vil sikre full sykehjemsdekning innen 2015 ved at alle som trenger sykehjemsplass eller omsorgsbolig skal få dette. Vi vil gi tilskudd til 12 000 sykehjemsplasser og heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015 for å sikre nok kapasitet, og utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det.

SPØRSMÅL NR. 837**Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup****Besvart 19. mars 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Styret i Norsk Folkemuseum vedtok 10. mars å nedlegge rideskolen på Bygdøy Kongsgård. Et enstemmig bystyre ønsker at rideskolen skal fortsette med sitt viktige aktivitetstilbud i de moderne lokalene de i dag har sitt tilhold. I innstillingen til Oslo kommunes reguleringsplan for området åpnes det også for en permanent ridehall.

Vil statsråden støtte den entydige innstillingen fra et bredt politisk flertall i Oslo, og bidra til at Bygdøy Kongsgård rideskole kan fortsette sin virksomhet i sine eksisterende lokaler?»

BEGRUNNELSE:

Etter ønske fra HM Kongen overtok Norsk Folkemuseum bruksretten og forvalteransvaret over gårdsbruket på Bygdøy Kongsgård fra 1. januar 2004. Oslo Ryttersport klubb har i over 100 år benyttet områdene på Bygdøy til trening og stevner. Da Kong Harald tillot at det ble reist en flott og moderne stall på Kongsgården, så var det med et ønske om å gjøre gården mer tilgjengelig for byens innbyggere, med større aktivitet og miljøskapende virksomhet for allmennheten. Styret i Norsk folkemuseum vedtok 10. mars å legge ned rideskolen.

Det finnes flere ridetilbud i Oslo, men tilbudet på Kongsgården er det eneste tilbudet i Oslo sentrum vest. Rideskolene i Oslo øst og Bærum har allerede i dag lange ventelister. På rideskolene har barn og unge en unik anledning til å utøve hestesport i ulike grener på alle nivå. Ridning er en idrett som utøves av flest jenter i dag, og mange opplever at sporten gir større mestringsevne - som igjen gir bedre livskvalitet.

Ridesenteret har gitt og gir et meningsfullt og viktig aktivitetstilbud, spesielt for barn og unge. Det

er derfor av interesse å vite om statsråden vil bidra til at Folkemuseets ønske om besøksgård kan kombineres med rideskole i permanent ridehall, slik Oslo kommunes reguleringsplan åpner for.

Svar:

Det er Norsk Folkemuseum som har bruksrett og forvalteransvar for Bygdøy Kongsgård, i henhold til en avtale mellom Norsk Folkemuseum og Staten ved Fornynings-, administrasjons- og kirkedepartementet.

I et styremøte onsdag 10. mars besluttet styret for Norsk Folkemuseum å be administrasjonen arbeide videre med å etablere et moderne, helhetlig publikumsanlegg på Bygdøy Kongsgård med stallbygningen, båthuset og omkringliggende utearealer som kjerneområde. Forslaget er i tråd med forvaltningsavtalen med Staten. Foreløpig ferdigstillestidspunkt og åpning av anlegget vil bli sommeren 2012. Styret besluttet samtidig at Bygdøy Kongsgård rideskole utvikles innen utløpet av 2010 og at den midlertidige ridehallen fjernes innen dispensasjonsfristen, som er 31. desember 2010. Ny ridehall inngår ikke i den videre planprosessen.

Norsk Folkemuseum er en selvstendig stiftelse og styret er stiftelsens øverste organ. Kulturdepartementet har ikke anledning til å overprøve styrets vurderinger i enkeltsaker av denne typen.

Kulturdepartementet har hatt møte med Oslo kommune om Norsk Folkemuseums planer for Bygdøy Kongsgård og konsekvensene disse planene har for rideskolen. Dersom Oslo kommune ønsker å prioritere et nytt rideanlegg, og vilkårene i tilskuddsordningen er oppfylt, kan det søkes om tilskudd gjennom den ordinære ordningen for spillemidler til idrettsanlegg.

SPØRSMÅL NR. 838**Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 18. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden revurdere forskriften som legger opp til hastebehandling av etablering og utvidelser av oppdrettsanlegg, slik at de miljøfaglige hensynene blir styrket?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet 11.03 går det fram at statsråden skal ha foreslått en forskrift som gir fylkesmennene i oppdrag å prioritere søknader om etablering og utvidelse av oppdrettsanlegg foran andre saker.

Miljøverndepartementet og en rekke fagetater, blant annet direktoratet for naturforvaltning og klima- og forurensingsdirektoratet, har uttalt sterk skepsis til forslaget, og peker på behovet for en grundig saksbehandling. Oppdrettsnæringen er og har vært gjenstand for store miljøutfordringer og representerer sammen med andre faktorer en betydelig trussel mot villaksen. Levende lakseelver er av stor betydning for opplevelse og næringsliv i distriktene.

Svar:

Forslaget om innføring av tidsfrister i akvakulturforvaltningen er en oppfølging av akvakulturloven som ble lagt frem av regjeringen Bondevik II i 2005. Da Stortinget vedtok loven i juni 2005 sluttet alle partier, med unntak av Fremskrittspartiet, seg til § 8 om at myndighetene plikter å foreta en effektiv og samordnet saksbehandling, og at departementet kan fastsette tidsfrister for behandling av akvakultursøknader.

Forslaget som har vært på høring går ut på at samlet saksbehandlingstid blir 22 uker i de tilfellene det leveres en fullstendig søknad med sikte på å få til en vesentlig mer effektiv saksbehandling.

Det er fylkeskommunene som nå, ved innføringen av forvaltningsreformen, har overtatt ansvar som koordinerende myndighet for saksbehandlingen av de fleste typer akvakultursøknader fra Fiskeridirektoratets regionkontorer. Ulike myndigheter skal, avhengig av hvilket regelverk de forvalter, enten fatte vedtak eller avgi uttalelser i forbindelse med akvakultursøknader. En søknad om etablering av akvakultur skal behandles av Mattilsynet (tillatelse etter matloven), Fylkesmannen (tillatelse etter forurensingsloven og uttalelse om naturvern-, friluft-, fiske- og viltinteresser), Kystverket (tillatelse etter havne- og farvannsloven) og Fiskeridirektoratet (uttalelse om tra-

disjonelle fiskeriinteresser), samt lokaliseringskommunen, før fylkeskommunen kan fatte vedtak etter akvakulturloven. Mange myndigheter er involvert, og det er derfor et spesielt behov for koordinering og tidsstyring for å sikre større forutsigbarhet og en rimelig saksbehandlingstid. Forslaget om innføring av forskriften er fremmet nå for å hjelpe fylkeskommunene med å lykkes i sin nye rolle som tildelingsmyndighet.

Forslaget til forskrift om saksbehandlingsfrister innebærer ikke at det skal foretas hastebehandling av søknader om etablering eller utvidelse av akvakulturanlegg. Forskriftsforslaget legger opp til at sektormyndighetene mottar søknaden 4 måneder før tidsfristen utløper og total saksbehandlingstid blir om lag 5 måneder. Jeg mener dette gir tilstrekkelig tid til god saksbehandling. Fylkeskommunene kan for øvrig ikke gjøre sitt vedtak før sektormyndighetene har gjort sine vedtak, uavhengig av tidsfrister.

Jeg vil også gjøre oppmerksom på at de foreslåtte fristene bare gjelder for søknadsbehandling i områder der lokaliseringskommunen allerede har planlagt for akvakultur i gjeldene kystsoneplaner, evt. etter at det foreligger kommunalt vedtak om dispensasjon fra kystsoneplanen. Dette innebærer at mange problemstillinger vil være avklart forut for den delen av søknadsbehandlingen som er foreslått omfattet av tidsfristene.

Jeg er godt kjent med de miljøutfordringer som havbruksnæringa i dag står overfor. Disse vil fremover sannsynligvis medføre behov for bedre, og mer miljømessig bærekraftige lokaliteter. Det vil derfor, uavhengig av vekst i havbruksnæringen, antageligvis komme mange lokalitetssøknader de nærmeste årene. En mer effektiv saksbehandling kan på denne måten føre til at næringa raskere kan flytte virksomheten til mer miljømessig bærekraftige lokaliteter.

Avslutningsvis vil jeg nevne at miljømessige forhold i stor grad ivaretas av krav til driften. Eksempelvis stilles det omfattende krav for å bekjempe lakselus og forhindre rømming. Havbruksnæringens miljøutfordringer, samt regjeringens mål og tiltak for å møte disse, er beskrevet i Strategi for en miljømessig bærekraftig havbruksnæring. Strategien er lagt til grunn som et viktig element i regjeringens havbrukspolitikk. Jeg vil også minne om at det i statsbudsjettet for 2010 er gitt økt bevilgning på 10 mill. kroner til Fiskeridirektoratets havbrukstilsyn.

SPØRSMÅL NR. 839**Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 19. mars 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Når har Kulturdepartementet til hensikt å opprette en allmennradiokonsesjon i Haugesund?»

BEGRUNNELSE:

I utlysningsteksten til radiokonsesjoner heter det i punkt 3.3:

"I områder med tre eller flere sendernet vil en avgrenset mengde nett bli tildelt 24/7- konsesjonærer. Resten av aktørene blir plassert på nett delt mellom en allmennradio og nisjeradioer i den resterende delen av sendetiden."

Svar:

Bakgrunnen for at det ikke er noe allmennradionett i Haugesund er at det opprinnelig, ved den første konsesjonsutlysningen, bare var to sendernet i området. Disse ble i tråd med den opprinnelige utlysning

gen pkt. 3.2 utlyst som henholdsvis 24/7-nett og nisjenett. I forbindelse med reutlysningen ble frekvenser NRK hadde benyttet til "NRK klassisk" frigjort og utlyst som 24/7-nett i en separat utlysning (klassisk-utlysningen). Dette skjedde i åtte konsesjonsområder, deriblant i Haugesund.

Frigjøringen av "klassisk"-frekvensen innebar riktignok at man i Haugesund fikk tre sendernet. Det tredje sendernet er imidlertid utlyst i en separat utlysning med egne kriterier, fordi man ønsket at hensynet til Eiermangfold og lokal tilstedeværelse skulle tillegges vekt ved vurdering av søknadene. Dermed er det fortsatt kun to sendernet i Haugesund som omfattes av reutlysningens pkt. 3.3. Det er derfor ikke grunnlag for å omgjøre noen av sendernetene til et allmennradionett.

Departementet har ikke til hensikt å utlyse flere konsesjoner i Haugesund.

SPØRSMÅL NR. 840**Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 22. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Styret i selskapet Ruukki Profiler, en av hjørnestebedriftene i Mo Industripark, har besluttet å nedlegge bedriften. Lokale myndigheter, fagbevegelse og Rana Utviklingsselskap jobber nå aktivt i søk etter nye eiere til bedriften.

Hva har statsråden gjort og hva akter næringsministeren å foreta seg for å berge bedriften, og akter statsråden aktivt å støtte det lokale initiativ i arbeidet med å finne nye eiere?»

BEGRUNNELSE:

Ruukki Profiler er en av hjørnestebedriftene i Mo Industripark. Selskapet fremstår som meget miljøvennlig, men er blitt rammet delvis som konsekvens av finanskrisen og lavere markedsetterspørsel, men også som følge av at forventningene om en betydelig innenlands satsing på fornybar energi ikke

har slått til. Ansatte i selskapet jobber hardt for å finne nye eiere, og mener at markedssituasjonen nå bedres. Det er blitt lagt merke til at statsråden på kort varsel har stilt opp for flyselskapet SAS og andre selskap hvor staten har eierinteresser, når behovet har vært til stede. Nå trenger Ruukki Profiler nye eiere. Lykkes ikke dette vil en nedlegging bli et merkbart tap for norsk industri totalt sett og i særdeleshet for Rana samfunnet. Derfor trenger Ruukki ansatte i Mo i Rana aktiv drahjelp fra statsråden i søk etter nye eiere.

Svar:

I en pressemelding av 19.2.2010 fra Ruukki i Norge meddelte selskapet at det vil stanse produksjonen ved sin fabrikk Ruukki Profiler i Mo i Rana inntil videre. Hovedproduktet til bedriften er profiler av stål som leveres til skipsbyggingsindustrien. I tillegg

produserer bedriften flenser til vindmølleindustrien. Ruukki viser til et stort fall i etterspørselen fra skipsbyggingsindustrien med et dårlig resultat i 2009 som følge av dette.

Ruukki Profiler har i overkant av 100 ansatte. Ruukki sier at produksjonsstansen vil bli gjennomført så snart som mulig og senest fra midten av mai 2010. Ruukki sendte i slutten av januar 2010 brev til Nordland fylkeskommune om den planlagte produksjonsstansen i Mo i Rana. Gjennom omstillingsloven er det etablert en obligatorisk meldeplikt til fylkeskommunen for alle bedrifter med 30 ansatte eller flere ved planer om nedlegging av virksomheten. Endelig beslutning om nedlegging kan ikke treffes før tidligst 30 dager etter at melding er sendt.

I samspill med eiere, ledelse, ansatte, Rana kommune, Rana Utviklingsselskap, NAV Nordland og Innovasjon Norge har fylkeskommunen etter at meldingen ble mottatt, gjennomført en prosess der muligheter for videre drift er vurdert, eventuelt med nye eiere. Nordland fylkeskommune opplyser at prosessen etter omstillingsloven nå er gjennomført.

Jeg har lagt stor vekt å bli direkte informert om situasjonen for Ruukki Profiler i Mo i Rana. Nærings- og handelsdepartementets politiske ledelse har hatt møte med representanter for de tillitsvalgte og har også møtt ledelsen for Ruukki i Norge. Vi har besøkt Mo i Rana for å få informasjon på stedet om situasjonen for bedriften.

Jeg er kjent med at det arbeids lokalt med eventuelle muligheter for videre drift ved bedriften. I et

slikt arbeid vil virkemiddelapparatet være en naturlig samarbeidspartner, selv om det selvfølgelig er virkemiddelapparatet, som innenfor rammene for egen virksomhet, vil måtte vurdere eventuelle bidrag i et slikt tilfelle. Jeg forutsetter også at de nåværende eierne spiller på lag med de lokale initiativtakerne som ønsker å få til videre virksomhet.

Selv om Norge har vært skjermet for mange virkninger av finanskrisen, vet vi at eksportrettet industri står overfor store utfordringer. Disse næringene ble rammet spesielt hardt av fjorårets fall i verdenshandelen. Prisene på mange produkter fra blant annet prosessindustrien falt dramatisk. Noen næringer og bedrifter møter nye eller ytterligere effekter av tilbakeslaget først nå. Meldingen om stans ved Ruukki Profiler i Mo i Rana er som nevnt et eksempel på dette.

På denne bakgrunn har jeg bedt GIEK, Eksportfinans og Innovasjon Norge om innspill til mulige endringer i eksisterende virkemidler og eventuelle nye tiltak som er relevant for de utfordringene disse sektorene står overfor. I tillegg har Nærings- og handelsdepartementet mottatt innspill fra et 30-talls organisasjoner, bedrifter og enkeltpersoner. Innspillene er til behandling i departementet. Det viktigste tiltaket for å opprettholde norsk næringslivs kostnadsmessige konkurransevne er å føre en stabil økonomisk politikk som tillater en rente på nivå med våre handelspartnere og en stabil valutakurs. Dette vil være avgjørende når neste statsbudsjettet skal lages.

SPØRSMÅL NR. 841

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 23. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifm dyretragedien på Nordlandsbanen innkalte Fylkesmannen i Nordland tidligere i år berørte parter til møte, med sikte på å finne straksløsninger som stanser dyredrapene. Etter dette møtet ble det gitt uttrykk for at tiltak av avbøtende karakter straks skulle iverksettes. Likevel ser vi fortsatt daglige dyrepåkjørslar. Omfattende reinpåkjørslar og flere titalls elg er drept på Nordlandsbanen etter fylkesmannsmøtet.

Hvilke tiltak er iverksatt etter nevnte møte, og er statsråden tilfreds med oppfølgingen?»

Svar:

Etter møtet som ble avholdt 4. februar d.å. ble jeg informert om at det ble drøftet ulike typer tiltak som på både kort og lang sikt kan redusere faren for dyrepåkjørslar. En etablering av flere permanente gjerder ble ansett som nødvendig for deler av den mest utsatte strekningen. Andre tiltak som ble drøftet er å utnytte GPS-teknologi, eventuelt også elektroniske gjerder og overvåking av reinsdyrene med drone. Det ble nedsatt en arbeidsgruppe som skal utrede andre mulige langsiktige tiltak, og disse tiltakene er det for tidlig å si noe om på nåværende tidspunkt. Fylkesman-

nen har opplyst meg om at det ble vist en betydelig vilje til å utvikle samarbeidet mellom de involverte partene, for å få redusert tallet på dyrepåkjørsler.

Jernbaneverket har gjennomført akutte tiltak som bl.a. oppkjøring av ledeveier langs sporet i forbindelse med større snøfall, og reparasjoner av ødelagte gjerder i Dunderlandsdalen. Jernbaneverket har også som umiddelbart tiltak bidratt med midler slik at tamrein har blitt flyttet fra områder rundt jernbanen til beiteområdene ved kysten.

God kommunikasjon mellom reindriftsutøverne og lokomotivførerne/Jernbaneverket er viktig for å sikre bedre varsling og oppfølging i form av hastighetsbegrensninger og saktekjøring i en definert tids-

periode. NSB har informert meg om at de etterkommer de hastighetsbegrensninger og saktekjøringer som Jernbaneverket angir.

En etablering av midlertidige gjerder/skremmeeffekter foretas der det er mulig, og det forsøkes med foring for å trekke rein vekk fra jernbanelinjen. Jernbaneverket har for eksempel etablert et alpingjerde fra Lønsdal stasjon og 6 - 8 kilometer nordover i samarbeid med Saltdal kommune. Et annet alternativ som skal forsøkes, er flytting av rein til alternativt beiteområde i Junkerdalen/ Viskis.

Jeg vil i tiden fremover følge opp denne saken overfor Jernbaneverket, og fortløpende vurdere tiltak på både kort og lang sikt.

SPØRSMÅL NR. 842

Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 19. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden konkret gjøre for å sikre at det gis mulighet til ytterligere bygging av omsorgsenheter i vestfoldkommunene ut over den tildelte og allerede oppbrukte rammen på 590 enheter frem til 2015?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært et viktig satsningsområde over år at det skal bygges ut tilstrekkelig antall omsorgsplasser i kommunene. Mange kommuner har satsset på utbygging av omsorgsplasser, men er naturligvis avhengig av å komme inn under Husbankens finansieringsordning.

Kommunene i Vestfold er tildelt en ramme for utbygging av omsorgsplasser frem til 2015 på bare 590 enheter. Rammen er allerede brukt opp og Fylkesmannen skriver i brev til departementet datert 23. februar 2010 bl.a.:

"Som det fremgår av rapporten, er Vestfold nå i den situasjonen at hele rammen fram til 2015 er oppbrukt. I praksis betyr det at vi ikke er gitt andre muligheter enn å avslå alle videre søknader uavhengig av

behovene i vestfoldkommunene. Det er selvsagt en uholdbar situasjon."

Det er sterke ord fra statens representant i Vestfold og situasjonen medfører at det ikke vil bli bygget i nærheten av så mange omsorgsenheter som det er behov for i vestfoldkommunene.

Svar:

I avtalen senhøstes 2007 om konkretiseringer av Omsorgsplan 2015 mellom Kristelig Folkeparti, Venstre og regjeringspartiene ble det enighet om at behovet for nye omsorgsplasser, ombygging og bemanning skal vurderes årlig i forbindelse med statsbudsjettet. Antallet enheter er fordelt på alle landets fylker etter behovsvurderinger og demografiske forhold for å sikre en rettferdig fordeling av de statlige tilskuddsmidlene.

Regjeringen vil sikre full sykehjemsdekning innen 2015 ved at alle som trenger sykehjemsplass eller omsorgsbolig skal få dette. Vi vil gi tilskudd til 12 000 sykehjemsplasser og heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015 for å sikre nok kapasitet, og utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det.

SPØRSMÅL NR. 843**Innlevert 11. mars 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å bedre service, oppfølging og informasjon til pasienter med refusjonskrav etter behandling utenfor egen region?»

BEGRUNNELSE:

Rutinene for refusjon av kostnader i tilfeller hvor en benytter sykehus utenfor egen region, er endret. Tidligere kom utbetaling etter ca én uke, i dag er behandlingstiden 8-9 uker i følge opplysninger jeg har fått.

Det er heller ingen rutiner for å varsle pasienten om at regningen er mottatt og hva forventet saksbehandlingstid er.

Dette er en forverring av tilbudet til pasienten.

Svar:

Spørsmålet er oversendt fra arbeidsministeren til helseministeren til besvarelse. Vi har tolket spørsmålet dit at det dreier seg om refusjon av reiseutgifter i forbindelse med behandling.

Forvaltningsansvaret for refusjon av reisekostnader ved reise til og fra behandling, er fra 1. januar 2010 overført fra NAV til de regionale helseforetakene. Dette var siste ledd i overføringen av det samlede ansvaret for pasientreiser som startet med at finansieringsansvaret for syketransport ble vedtatt overført fra 1. januar 2004. Samtidig ble ansvaret for kjørekontor og transportplanlegging overført, og oppgjørsordningen for reiser med rekvisisjon ble overført til helseforetakene fra 2006. Overføringen av

forvaltningsansvaret for reiser uten rekvisisjon har skjedd gradvis fra 1.9.2009 og var grundig forberedt i samarbeid med NAV brukerorganisasjoner.

Saksbehandlingstiden den første tiden etter overtakelsen har dessverre vært lengre enn planlagt. Dette skyldes i hovedsak to forhold: For det første har det kommet langt flere søknader enn det som har vært lagt til grunn. I løpet av de siste månedene i 2009 var det 57 000 flere saker enn i forhold til erfaringstall fra NAV. Det har også vært utfordringer i forbindelse med saksbehandlersystemet som ikke har levert i henhold til kontraktsfestede krav. Det er tett oppfølging av leverandøren for å rette feilene og forbedre stabilitet, ytelse og funksjonalitet i systemet.

Når det gjelder økningen i saksmengden, så kan dette bl.a. ha sammenheng med at det på grunn av en omfattende informasjonskampanje nå er langt flere som nå sender inn refusjonskrav. For å ta inn etterslepet av saker, er det gjennomført en betydelig bemanningsøkning i tillegg til bruk av overtid, og det arbeides skiftordninger. Bemanningsøkningen har skjedd raskt, og det har vært kort opplæringstid, så det vil ta noe tid før alle er fullt produktive. Ifølge rapport jeg fikk etter et møte sist uke, har tiltakene gradvis begynt å gi effekt, og det behandles nå flere saker pr dag enn hva som kommer inn. Det vil imidlertid ta noe tid før etterslepet er hentet inn og målet om to-tre ukers saksbehandlingstid er realisert.

Helse- og omsorgsdepartementet følger nøye med på at tiltakene som er iverksatt gir forventet effekt.

SPØRSMÅL NR. 844**Innlevert 12. mars 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 23. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til et mer fleksibelt regelverk for refusjon av fysioterapibehandling, slik at pasienters mulighet for vellykket rehabilitering ikke hindres av byråkratiske regler?»

BEGRUNNELSE:

Mange pasienter har behov for fysikalsk behandling som et ledd i sin rehabilitering. Behandlingsoppleggene varierer, og flere har god nytte av intensiv opp trening. Dette gjelder eksempelvis voksne med

ryggmargsskader, og pasienter har informert meg om at de har meget god fremgang gjennom et opptreningsopplegg av om lag 2-3 timers varighet pr gang. Dagens takstsystem innebærer imidlertid at det bare gis refusjon for fysioterapibehandling i kommunehelsetjenesten for inntil en time pr behandling. Dette kan forhindre mange fra å få full nytte av behandlingen, og fører til at pasientene må bekoste store deler av behandlingen med egne midler. Det vil være hensiktsmessig å endre takstsystemet, slik at det gis refusjon for behandling av lengre varighet pr behandling enn dagens ordning åpner for. Dette vil også bidra til at mer behandling kan gis i kommunehelsetjenesten fremfor i spesialisthelsetjenesten, i tråd med samhandlingsreformen. Videre vil dette sikre at alle pasienter uavhengig av økonomi kan benytte slike behandlingsopplegg. En slik endring bør vurderes i sammenheng med vårens takstoppgjør. Et mer fleksibelt regelverk på dette området vil bidra til at pasientene kan mestre hverdag og jobb, og dermed redusere utgiftene knyttet til sykefravær og helsetjenester.

Svar:

Det er et kommunalt ansvar å sørge for fysioterapitjenester til kommunens innbyggere, jmfør kommunehelsetjenesteloven § 1-3. Kommunene kan løse denne oppgaven ved å ansette fysioterapeuter på fastlønn eller ved å inngå avtaler med privatpraktiserende fysioterapeuter. De fleste kommuner har begge disse tilknytningsformene, men enkelte kommuner har ikke driftsgrunnlag for privat fysioterapipraksis. Kommunene har derfor muligheten for å tilby funksjonshemmede med et stort behandlingsbehov rehabilitering og annen tidkrevende behandling og opp trening i kommunale lokaler med ansatte fysioterapeuter og annet helsepersonell på fastlønn. Enkelte

kommuner tilbyr denne typen tjenester gjennom kommunesamarbeid. På den måten fristilles brukerne fra takstsystemet som benyttes av privatpraktiserende avtalefysioterapeuter.

Takstsystemet for fysioterapibehandling, som benyttes av de privatpraktiserende fysioterapeutene med driftsavtale med en kommune, består av tidstakster og tilleggstakster. Tidstakstene har en maksimal tidsramme på 90 minutter for visse diagnosegrupper på særskilte vilkår. Den tidstaksten som benyttes oftest er på 30 minutter. Takstsystemet legger i dag ikke til rette for behandlinger med lengre varighet, slik stortingsrepresentanten påpeker.

Samhandlingsreformen legger opp til at en større del av helsetjenestetilbudet skal utføres i kommunehelsetjenesten. For å understøtte målsettingene med reformen er det aktuelt å vurdere endringer i takstsystemet for fysioterapeutene. Også andre forhold taler for en gjennomgang. I tråd med dette ble partene, ved honorartarifforhandlingene for fysioterapeuter våren 2009, enige om å nedsette en arbeidsgruppe for å gjennomgå takstsystemet. Målsettingen med arbeidet vil være å forenkle og forbedre takstsystemet, slik at dette i større grad samsvarer med dagens behov, og slik kan det bli til fordel for både brukerne, fysioterapeutene, kommunene og staten når det gjelder utøvelse, styring og finansiering av tjenesten. Arbeidet er blitt forsinket men vil bli igangsatt med det første. I den forbindelse blir det viktig også å se på den problemstillingen som reises i spørsmålet som stortingsrepresentanten tar opp. Det må være en målsetting at eventuelle endringer av takstene skjer på bakgrunn av forskningsbasert dokumentasjon av hvilke typer behandling som har effekt for de ulike pasientgruppene.

SPØRSMÅL NR. 845

Innlevert 12. mars 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 25. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Oslo politidistrikt har fått en regning på 30 mill. kr. som skal dekke kostnadene til et nasjonalt politihelikopter. Denne regningen er det ikke tatt høyde for i Oslo og man må nå trekke inn penger fra en rekke seksjoner for å dekke ekstrautgiften. Man spør seg hvordan kommunikasjonen er så dårlig at slikt kan skje.

Er justisministeren enig i at Oslo skal bære kostnadene og hva er i tilfelle årsaken til at regninger kommer så overraskende som i dette tilfelle?»

Svar:

Ved siden av de tradisjonelle politioppgavene har Oslo politidistrikt ansvaret for landsomfattende oppgaver innen bl.a. etterretning, narkotika og antiterror-

bekjempelse. Ved opprettelse av helikoptertjenesten i politiet i 2003 ble ansvaret lagt til Oslo politidistrikt. Leiekontrakten ble inngått mellom Politidirektoratet og Pegasus helicopter. Ved fastsettelse av budsjettet for Oslo politidistrikt er det tatt hensyn til utgifter til disse spesielle tjenestene.

Det har fra min side vært en forutsetning at Oslo politidistrikt skulle kjøpe helikopteret. I tildelingsbrevet for 2010 til Politidirektoratet har vi bl.a. skrevet:

”Ved utløpet av den avtalte leieperioden for politihelikopteret må Oslo politidistrikt kjøpe dette”.

Det er Oslo politidistrikt som betaler alle utgifter i tilknytning til helikoptertjenesten i dag. Når helikopteret kjøpes i 2010 vil leieutgiftene bli redusert og i tillegg har Oslo politidistrikt fått en økning i budsjettet som delvis kompensasjon for utgifter til kjøp.

Budsjettet til Oslo politidistrikt er økt med 193 millioner kroner (12 %) fra 2009 til 2010. Fra 2006 til 2010 er budsjettet økt med 463 millioner kroner (34,5 %). Oslo politidistrikt, har på samme måte som de andre politidistriktene, fått en betydelig styrking av budsjettet.

SPØRSMÅL NR. 846

Innlevert 12. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 19. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I tre år har Godthaab hjulpet nyopererte og sykemeldte tilbake til arbeidslivet på oppdrag fra Helse Sør-Øst. Avtalen utløp ved årsskifte. 3 måneder ut i det nye året er det fortsatt uvisst om eller når en ny avtale kommer på plass. Ansatte er permittert og pasienter mister et verdifullt tilbud. Situasjonen er uholdbar og tyder på rot, sammel og inkompetanse i Helse Sør-Øst.

Når vil helseministeren gripe inn og sørge for at Godthaab igjen kan gi pasienter et tilbud som hjelper dem tilbake i arbeid?»

Svar:

Godthaab Helse- og rehabilitering hadde i 2009 to avtaler med Helse Sør-Øst RHF, en ordinær avtale innenfor fagområdet rehabilitering og en avtale innenfor fagområdet rehabilitering under ordningen ”Raskere tilbake”. Den ordinære avtalen omfatter 39 plasser innen fire ulike delytelser, som for eksempel kreft og eldre med sammensatte behov. Det er ikke foretatt vesentlige endringer i denne avtalen fra 2009 til 2010. Den ordinære avtalen løper ut 2010.

Avtalen innen ordningen ”Raskere tilbake” omfatter 12 plasser. Alle avtalene i Helse Sør-Øst RHF under denne ordningen utløp 31.12.2009. Muligete-

ne for forlengelse var uttømt. Det måtte derfor foretas en ny anskaffelse på dette området.

Midler til de regionale helseforetakene under ordningen ”Raskere tilbake” for 2010 ble bevilget i forbindelse med behandlingen av Prop. 1 S (2009-2010). Tildeling av midler til det enkelte regionale helseforetak ble gitt i Oppdragsdokument 2010.

Det er viktig at private leverandører av helsetjenester opplever størst mulig grad av forutsigbarhet og langsiktighet i relasjonen til det regionale helseforetaket. Helse Sør-Øst RHF opplyser at grunnen til at inngåelse av nye avtaler ikke kunne initieres tidligere, er at en ikke hadde en samlet oversikt over overførbare midler og midler totalt som var tilgjengelige for utlysning innen privat rehabilitering, før i januar 2010.

Helse Sør-Øst RHF har forsikret at de gjennomfører prosessen med anskaffelser i henhold til regelverket for offentlige anskaffelser så raskt som mulig. Helse Sør-Øst RHF opplyser at tilsagn om nye avtaler vil bli gitt i uke 12. Det vil bli inngått nye avtaler for 2010, med mulighet for forlengelse inntil 2 år (1+1 år). Dersom noen av tilbyderne skulle klage på tildelingene, vil det likevel løpe noe mer tid før endelige avtaler kan inngås.

SPØRSMÅL NR. 847**Innlevert 12. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 23. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«NSBs svenske motstykke, SJ AB, kompenserer kundene med en måneds gratis togreiser som følge av togkaoset. Ifølge den svenske gratisavisen Metro 3. mars 2010 får kunder med årskort én måneds gratis forlengelse, og dette gjelder også SJ-kunder med månedskort for februar. Dersom tog har blitt innstilt blir billetten refundert 100 % uavhengig av billetttype. Norske NSB har vært langt mer gnine med kompensasjon.

Vil statsråden vurderer å pålegge NSB/Jernbaneverket en tilsvarende ordning i Norge?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis presisere at det i Sverige, til forskjell fra Norge, er mange selskaper som tilbyr persontransporttjenester med tog og mange innkjøpsorgan som kjøper togtjenester. Utformingen av eventuell ekstra kompensasjon og størrelsen på denne vil derfor kunne variere avhengig av ansvarlig myndighet og leverandør.

Jeg mener derfor at NSB ikke bare uten videre bør sammenlignes med SJ. Jeg oppfatter at SJ har valgt å gi en slags engangskompensasjon for de akutte problemene i vinter, i tillegg til å tilby en varig erstatningsordning som er i tråd med EU-forordningen.

Jeg mener at det viktigste i Norge må være å sørge for at driftsstabiliteten så raskt som mulig forbedres ved å prioritere ressursbruken inn mot tiltak som øker sannsynlig- heten for dette. Istedenfor å prioritere en engangskompensasjon som SJ tilbyr, har jeg i dialog med NSB lagt vekt på å få på plass en erstatningsordning som representerer en kraftig forbedring

av de reisendes rettigheter ved forsinkelser og innstillinger.

NSBs reisegaranti gir rett til prisavslag på 50 pst. dersom toget har vært forsinket over 30 minutter for alle lokal- og regionaltog og over 1 time for NSBs tog mellom Oslo og Trondheim, Oslo og Bergen, Oslo og Kristiansand/Stavanger, samt Trondheim og Bodø. Reisende med periodebillett gis prisavslag for billettprisen etter samme prinsipp som nevnt ovenfor, men delt på antall dager periodebilletten er gyldig for.

NSBs reisegaranti, sammenlignet med de krav som følger av EUs passasjerrettighets- forordning, innebærer om lag en dobling av erstatningsbeløpet og en halvering av den forsinkelsen som kreves før majoriteten av de reisende har krav på prisavslag. I tillegg omfatter ordningen alle typer årsaker slik at de reisende også kan søke om erstatning dersom forsinkelsene skyldes infrastrukturfeil. Dette er en ytterligere forbedring sammenlignet med passasjerrettighetsforordningen som bare omfatter feil som togselskapene selv har ansvar for. Kundene har derfor nå rettigheter som er langt bedre enn de rettigheter som følger av passasjerrettighetsforordningen.

Både fordi vi nå har fått på plass en erstatningsordning som er langt bedre enn det som følger av EU-lovgivningen, men ikke minst fordi jeg mener at ressursene bør prioriteres inn mot tiltak som gir bedring av driftsstabiliteten, legger jeg ikke opp til nå å pålegge NSB en tilsvarende ordning som SJs engangskompensasjon. Erstatningsordningen er en prøveordning. Jeg mener eventuelle endringer bør vurderes, i lys av de erfaringer som nå gjøres med ordningen i 2010.

SPØRSMÅL NR. 848**Innlevert 12. mars 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 19. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Nationen 9. mars 2010 kunne man lese følgende: "Flere mislykkede forsøk på å merke og flytte Galven-tispa har så langt tappet statskasse for 3 millioner kroner".

Kan statsråden verifisere kostnader knyttet til merking og flytting av denne ulven, og synes han slik ressursbruk er forsvarlig?»

Svar:

De totale feltkostnadene i forbindelse med flytting og merking av Galventispa siden sommeren 2009 er per dags dato estimert til 1,46 millioner kroner. Dette inkluderer utgifter knyttet til SNO-mannskap, helikopterbruk, møtevirksomhet mv.

I det området Galventispa oppholdt seg i fjor sommer er det utbetalt ca 1 million kroner i tilskudd til ulike forebyggende tiltak. Jeg vil imidlertid under-

streke at de forebyggende tiltakene også er iverksatt for å hindre at det oppstår skader forvoldt av andre ulver eller andre rovviltarter. Videre har det påløpt erstatningsutbetalinger i området, men disse kan ikke utelukkende tilskrives Galventispa. Ulveskadene sommeren 2009 skyldes minimum to individer av ulv, og det ble raskt gitt fellingstillatelse på den ene ulven. Det lyktes imidlertid ikke å felle denne.

Jeg kan forstå at de høye kostnadene knyttet til en enkelt ulv har skapt reaksjoner. Jeg mener imidlertid det er viktig å se ressursbruken i et større perspektiv. Den skandinaviske ulvestammen har i lengre tid vært preget av innavl. At vi sett i det perspektivet bruker ressurser på vern og flytting av en genetisk viktig ulv er ikke urimelig, men derimot et viktig tiltak for at Norge skal kunne bidra til ivaretagelse av en levedyktig ulvebestand.

SPØRSMÅL NR. 849**Innlevert 12. mars 2010 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 22. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Regnskogfondet er en av regjeringens samarbeidspartnere i klima- og skogsatsingen og er kritiske til at en vid definisjon av skog vil kunne bidra til at REDD-prosjektet ikke får noen effekt på de globale utslippene.

Basert på tidligere kritikk mot satsingen, hvordan forsikrer statsråden seg om at det vil være mulig å måle de langsiktige resultatene av satsingen og unngå at midlene Norge bevilger går bort i korrupsjon og mislighold?»

BEGRUNNELSE:

Dagbladet viser 26. februar til at regjeringen har lovet nesten 15 mrd. kroner for å redusere de globale utslippene fra avskoging. Regnskogfondet frykter at samarbeidslandene gjennom en vid definisjon vil kunne utnytte smutthullene i programmet og innkas-

sere gevinster for bevaring av skog samtidig som man fortsetter med tømmerhogst og palmeoljeplantasjer. Samtidig hevder Regnskogfondet at måleordninger for systemet ligger langt frem i tid. Tidligere har det fremkommet kritikk mot skogsatsingen fra blant annet Interpol og antikorrupsjonsnettverk som viser til at organisert kriminalitet kan utnytte REDD-prosjektene.

Svar:

Regnskogfondet målbærer en bekymring for at en "vid definisjon" av begrepet skog, som inkluderer tre- og oljepalmeplantasjer, vil kunne bidra til at tiltak for redusert avskoging og skogforringelse i utviklingsland (også kalt REDD+) ikke har innvirkning på globale klimagassutslipp.

Å få på plass en effektiv REDD-mekanisme som kan bidra til store og reelle reduksjoner i utslipp fra avskoging og skogforringelse i utviklingsland er

blant Regjeringens høyeste prioriteringer i de pågående klimaforhandlingene. En viktig målsetning med vårt internasjonale klima- og skoginitiativ er å bidra nettopp til dette.

Hogst av naturskog for å anlegge plantasjer er en viktig årsak til ødeleggelse av regnskog og annen skog i mange utviklingsland. Omleggingen av naturskog til plantasjer skaper store klimagassutslipp, og truer skogenes økosystemer og biologiske mangfold.

Omleggingen er i stor grad motivert av utsiktene til økonomisk avkastning fra plantasjedrift, mens ivaretagelse av naturskog i langt mindre grad gir tilsvarende inntekter. Lykkes vi med å få utslipp fra avskoging og skogforringelse i utviklingsland – som utgjør nær en femtedel av de årlige globale klimagassutslippene – omfattet av et fremtidig klimaregime, vil utviklingslandene kunne få økonomisk kompensasjon for å redusere avskoging og skogforringelse og øke karbonmengden i sine skogområder. Om dette lykkes, vil den økonomiske motivasjonen for å omgjøre naturskog til plantasjer bli betydelig redusert.

Norge legger til grunn at de betydelige karbonutslippene som skapes ved omlegging til plantasjeskog skal inngå i landenes utslippsrapportering under et fremtidig regime for reduksjon av utslipp fra skog og skogforringelse (REDD+). Dette vil redusere den kompensasjonen land som konverterer naturskog til plantasjeskog kan motta gjennom en REDD+-mekanisme. Slik utslippsrapportering vil kreve gode målesystemer for utslipp fra skog. Gode og effektive systemer ligger, som Regnskogsfondet påpeker, noe fram i tid i de fleste utviklingsland. Støtte til utviklingen av gode nasjonale målesystemer er derfor en av hovedprioriteringene for vårt klima- og skoginitiativ.

For ytterligere å sikre ivaretagelse av intakte skoger har Norge, med støtte fra flere land, tatt til orde for en egen sikkerhetsmekanisme i det framtidige klimaregimet. Sikkerhetsmekanismen innebærer at skogområder som endres fra naturskog til plantasjeskog ekskluderes fra økonomisk kompensasjon gjennom en REDD+-mekanisme. Det er for tidlig å fastslå om vi vinner fram med dette forslaget, men vi ser grunn til optimisme.

Jeg er også tilfreds med å kunne rapportere at de to omfattende avtalene om resultatbasert kompensasjon som er inngått med Brasil og Guyana gjennom vårt Klima- og skoginitiativ inneholder mekanismer som klassifiserer arealer som omgjøres til plantasjer som avskogede områder, og at dette reduserer det økonomiske bidraget fra Norge.

Jeg er videre glad for å kunne si at det arbeides aktivt med å sikre at de midlene som Norge bevilger til skogrelaterte tiltak i utviklingsland ikke går bort i korrupsjon og mislighold. Tiltak for å motvirke dette i våre samarbeidsland er en forutsetning for den norske satsingen, ref. Budsjettproposisjon nr 1 (2008-2009) for både Utenriksdepartementet og Miljøverndepartementet. Det refereres i denne sammenheng også til vår beslutning vedrørende mislighold av midler i Naturressursdepartementet i Tanzania som vil være ansvarlig for gjennomføring av REDD+-aktiviteter i landet. Inntil denne saken, som går tilbake til 2006 er avklart, vil det ikke gå norske midler til dette departementet.

Det meste av de norske midlene går gjennom multilaterale kanaler, slik som FN og fond i Verdensbanken og den afrikanske utviklingsbanken. Alle disse institusjonene har omfattende regler for sikring av bruk av midler, både når det gjelder overføring av penger og rapportering på bruken av dem. Det er kun to land som får bilateral støtte; Tanzania og Brasil. Midlene til tanzanianske institusjoner følges nøye opp av vår ambassade i Dar es Salaam. Støtten til Brasil går gjennom den brasilianske utviklingsbanken, som også har gode sikkerhetsrutiner og jevnlig revideres av internasjonalt anerkjente revisjonsbyråer. I tillegg følger vår ambassade i Brasilia tett opp utviklingen av fondets aktiviteter. Prosjekter og programmer som støttes via Norad følger de samme regler og sikkerhetsrutiner som annen norsk støtte til frivillige organisasjoner.

Fordi vi vet at det er store utfordringer i mange av de aktuelle skoglandene, samarbeider det norske klima- og skoginitiativet tett med antikorrupsjonsenheten i Norad og den såkalte U4-gruppen ved Christian Michelsens Institutt ved Universitetet i Bergen. U4 er opprettet av sentrale OECD land for å rådgive bistandsgivere i arbeidet mot korrupsjon og mislighold. Sentret har et omfattende nettverk for samarbeid og deling av informasjon omkring det aktuelle temaområdet. De foretar blant annet risikoanalyser i forhold til finansforvaltning og styresett i utviklingsland.

Internasjonalt har det vært hevdet at det er stor fare for mislighold av midler hvis det ikke lages gode internasjonale regler for REDD+ når et nytt resultatbasert klimaregime er ferdigforhandlet og vedtatt i klimaforhandlingene. Norge arbeider aktivt for at de internasjonale retningslinjene også skal sette klare krav til styresett, samt åpenhet og innsyn i forhold til mottatte midler og bruken av disse.

SPØRSMÅL NR. 850**Innlevert 12. mars 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 24. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spm. nr. 1086 2008-2009 om friksjonsmåling på rullebaner på norske flyplasser. Jeg viser videre til informasjon gjennom media om at Havarikommisjonen nå gransker regelverket angående friksjon og bremseeffekt etter at 29 fly de siste 10 årene har mistet grepet eller sklidd av rullebanen i Norge. Denne problemstillingen vises også stor oppmerksomhet innen luftfarten internasjonalt.

Hvordan følger statsråden følge opp arbeidet for å sikre bedre friksjonsmåling og bedre rammeverk for landing om vinteren?»

Svar:

Det er korrekt som representanten Sortevik viser til at Statens havarikommisjon for transport (SHT) nå har satt i gang et arbeid knyttet til friksjon og bremseeffekt med videre på rullebaner. SHT undersøker normalt enkelthendelser, og skriver særskilte rapporter om disse. SHT har fremmet i alt 35 sikkerhetstilrådinge knyttet til glatte rullebaner de siste årene. Luftfartstilsynet følger opp tilrådingene, noe som igjen følges opp av Samferdselsdepartementet blant annet gjennom etatsstyringen.

Av og til utarbeider imidlertid SHT temarapporter dersom det har vært flere lignende hendelser. Dette er, som også representanten Sortevik viser til, tilfellet når det gjelder glatte rullebaner og hendelser forårsaket som følge av dette. SHT har nå satt i gang arbeid med en slik rapport som nevnt. SHT vil her ikke bare granske regelverket på området, men også

andre relevante tema som teknologi, opplæring, prosedyrer, metodikk osv. I følge opplysninger jeg har fått fra SHT har jeg grunn til å tro at denne rapporten vil være klar høsten 2010. I rapporten planlegger SHT å opprettholde tidligere avgitte umiddelbare sikkerhetstilrådinge, endelige sikkerhetstilrådinge, samt fremme et mindre antall ytterligere sikkerhetstilrådinge. Slik jeg ser det vil den kommende rapporten være et veldig viktig verktøy for det videre arbeidet med utfordringene knyttet til glatte rullebaner.

Jeg vil også vise til at Luftfartstilsynet i lengre tid har arbeidet aktivt på dette området. Luftfartstilsynet tok for eksempel i 2006 initiativ til at den tidligere praksisen med detaljert rapportering ble erstattet med en grovere inndelt rapportering av friksjon. Luftfartstilsynet mener det er bedre for flysikkerheten at pilotene får mer grovinndelt, men likevel mer korrekt, informasjon enn hva den detaljerte og ofte misvisende informasjonen den tidligere praksisen førte til. Denne nye praksisen har sitt opphav i anbefalinger gitt av ICAO, den internasjonale luftfartsorganisasjonen til FN.

Jeg vil videre peke på at den nåværende praksisen for rapportering av friksjon er støttet både av flyoperatører og flyplassoperatører. Dersom rapporten fra SHT skulle gi indikasjoner på at det er nødvendig med endringer av den nåværende praksisen eller av det eksisterende regelverket på området, vil jeg selvfølgelig sørge for at dette blir fulgt opp av Luftfartstilsynet.

SPØRSMÅL NR. 851**Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 19. mars 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«I helga gikk Nordland SV inn for en sammenslåing av høyskolene i fylket. Tidligere har Nordlandsutvalget foreslått at Høgskolene i Bodø, Nesna og Narvik bør slås sammen for å sikre den nødvendige utviklingen av høyere utdanning i Nordland.

Vil statsråden overprøve styrenes vedtak i de enkelte høyskoler mot deres vilje?»

Svar:

Det har lenge vært bred enighet om at universitets- og høyskolesektoren trenger å bygge sterkere fagmiljøer, og at det krever sterkere og mer planmessig samvirke mellom institusjonene. SAK – samarbeid, arbeidsdeling og faglig konsentrasjon – som hovedprinsipp for utviklingen i universitets- og høyskolesektoren er derfor et sentralt politisk mål. En rekke regionale prosesser, der institusjonene søker sammen for å få til økt kvalitet i utdanning og forskning, viser at dette er en riktig politikk. Utredningen om utvikling i Nordland er et godt eksempel på disse prosessene, og utvalgsrapporten, Ta hele Nordland i bruk, gjør en grundig analyse av forutsetningene for videre utvikling av høyere utdanning i Nordland.

Initiativet til utredningen ble tatt av Nordland fylkeskommune, og den bygger i stor grad på konsensus og på en bred forståelse for fylkets behov. Regionale aktører har bidratt fylldig til belysning av de viktige spørsmålene rapporten tar for seg. Det sier seg selv at de samme aktørene, sammen med høyskolene i fylket, skal ha viktige roller i videreføringen. Samtidig inngår institusjonene i Nordland i nasjonale prioriteringer og nasjonal kunnskapspolitik, og de må også passes inn i dette større bildet.

Jeg mener imidlertid at det er klokt å vente med å ta stilling til de enkelte forslagene utvalget legger fram, til vi gjennom en høring har fått innspill fra berørte og interesserte aktører. Departementet har sendt rapporten til et stort antall samfunnsaktører og interessenter med høringsfrist 31. april. Prosessen vil bli fulgt opp med en høringskonferanse 30. mai. Høringen er ikke bare en tilbakemelding til departementet.

Den stimulerer også til debatt og kreative tilnærminger i Nordland og i Nord-Norge, og ikke minst ved og mellom de berørte institusjonene. Det ser vi tydelige tegn til. Alt i alt regner jeg med at dette vil gi oss et solid beslutningsgrunnlag til å ta stilling til oppfølging tidlig på høsten.

De statlige høyskolene har betydelig autonomi, og styrene har etter loven vide fullmakter. Jeg har stor tillit til at styrene vil se de mulighetene som ligger i å tilpasse struktur og samhandling til de utfordringer institusjonene og fylket står overfor. Målet om at institusjonene skal bidra til samfunnsutviklingen, står fast, og det krever både utviklet samfunnskontakt og tilpasningsvilje fra institusjonene. Samtidig må også samfunnet omkring bidra til å ta med lærestedene som aktører i sine prosesser og gi dem det rommet de trenger, slik Nordlandsprosessen synes å gjøre.

Jeg har under overveielse å starte utvikling av samfunnskontrakter for universiteter og høyskoler. Foreløpig er det ikke fastlagt hvordan slike kontrakter skal utformes eller hva de skal omfatte, men de er tenkt som felleserklæringer mellom UH-institusjonene, offentlige instanser, næringsliv og andre samfunnsaktører og uttrykk for gjensidige forpliktelser mellom lærestedene og omgivelsene – lokalt, regionalt, nasjonalt og trolig i visse tilfelle også internasjonalt. Jeg ser gjerne at utviklingen i Nordland etter hvert kan lede til en slik prosess, uansett konkret innhold.

Det er mitt og Kunnskapsdepartementets ansvar å påse at institusjonene oppfyller sitt mandat, inkludert samfunnsoppgavene. Strukturelle tiltak som for eksempel sammenslåing av institusjoner er en sak av viktighet som etter Grunnloven skal behandles i Statsråd, og må eventuelt skje ved Kongelig resolusjon. Foreløpig avventer jeg prosessen fram mot en felles visjon, og antar at den vil gi grunnlag for videre innsats. Skulle det vise seg nødvendig å ta en mer aktiv rolle, vil jeg ta standpunkt til det når den tid kommer.

SPØRSMÅL NR. 852**Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 19. mars 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Norge og Island er sannsynligvis de eneste landene i verden med totalforbud mot reptiler som kjæledyr. Allikevel kan allergikere få tillatelse til å ha skilpadder, mens herpetologer med spesialistkompetanse får avslag dersom de ikke kan dokumentere allergi. Mattilsynet satte i 2008 i gang en prosess der man skal vurdere bestemte arter som kjæledyr.

Hvor langt er prosessen kommet, og vil statsråden liberalisere regelverket i tråd med folkeopinionen gjennom en såkalt negativliste?»

BEGRUNNELSE:

I 1976 kom forskrifter om forbud mot at fremmedartede (eksotiske) dyr innføres, omsettes eller holdes som husdyr, selskapsdyr eller i fangenskap på annen måte, der det i § 1 slås fast at det er totalforbud mot innførsel, salg, kjøp, gi bort, ta imot eller holde som husdyr, selskapsdyr eller i fangenskap på annen måte fremmedartede (eksotiske) pattedyr, krypdyr, padder, frosk og salamander. § 4 kom i 1977, og inneholder et unntak knyttet til at eier av en skilpadde kan holde skilpadde så lenge den lever. Til tross for de meget strenge reglene, ble det i en artikkel på NRK.no 28. oktober 2009 uttalt at det finnes 150 000 ulovlige slanger og øgler i Norge. En legalisering av krypdyrhold, med eventuelle unntak for farlige eller skadelige dyr, vil gi økt kontroll med hvilke dyrearter som kommer inn i Norge.

Svar:

I dagens regelverk er det et generelt forbud mot hold av fremmedartede/eksotiske dyr. Ved behandlingen av Stortingsmeldingen om dyrehold og dyrevelferd (St. meld. nr. 12 2002-2003) hvor det ble foreslått å myke opp forbudet gjennom å utarbeide en positivliste over dyr det skal være tillatt å holde, stilte flertallet i Næringskomiteen seg negative til en oppheving av forbudet mot hold av krypdyr.

Jeg ønsker at en eventuell oppmyking av forbudet skal være faglig fundert. Mattilsynet vurderer nå om det generelle forbudet mot hold av herptiler bør oppheves for noen arter.

Norsk Herpetologisk Forening (NHF) har etter forespørsel fra Mattilsynet utarbeidet et forslag til liste over arter som kan egne seg for hold i private hjem. Forslaget til liste har vært hos Norges Zoohandlers bransjeforening og Direktoratet for Naturforvaltning for uttalelse.

Listen med forslag over aktuelle arter er for tiden til risikovurdering hos Vitenskapskomiteen for mattrygghet ut fra hensynet til dyrevelferd. Vitenskapskomiteen har fått frist for levering av denne vurderingen til 1. mai 2010.

Etter at vitenskapskomiteen har vurdert saken, vil Mattilsynet komme med sin faglige tilrådning til departementet. Hvis tilrådningsen går ut på at noen herptiler, i henhold til en nærmere fastlagt liste, bør kunne holdes som kjæledyr i private hjem, vil saken bli sendt på en alminnelig høring.

Først etter at denne høringsrunden er overstått, vil jeg ta stilling til om det er aktuelt å endre regelverket.

SPØRSMÅL NR. 853**Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 24. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«NHD har gjennom Rambøll-rapporten dokumentert at de administrative kostnadene for bedriftene er redusert med kun 0,5 % på tre år. Langt ute i den omfattende rapporten som er utarbeidet, er det imidlertid angitt at økninger i kostnader som skyldes ny børslov og ny verdipapirhandellov ikke er inkludert. I følge rapporten er det laget en separat rapport om disse lovene.

Hvorfor er denne separate rapporten ikke lagt frem, hva ville tallene vært om de hadde vært inkludert, og er det andre eksempler som er bortdefinert for å oppnå reduksjon?»

BEGRUNNELSE:

Høyres næringsminister Børge Brende la 16. juni 2005 frem handlingsplanen "Et enklere Norge 2005-2009". Det ble i handlingsplanen satt et mål om at næringslivets administrative kostnader ved etterlevelse av regelverk skulle reduseres med 25 prosent innen utgangen av 2012.

Etter at de rød-grønne overtok har det gått i feil retning. En undersøkelse viser at rapportering av opplysninger til ulike myndigheter har en årlig kostnad på over 54 mrd kroner. I etterkant av denne undersøkelsen la næringsminister Sylvia Brustad frem handlingsplanen "Tid til nyskaping og produksjon". Men planen inneholder ikke noe mål for hvilken kostnadsreduksjon som skal oppnås. Det er for dårlig ambisjonsnivå og mangler de helt konkrete målene.

EU presenterte for eksempel i januar 2007 et utkast til handlingsplan for realisering av 25 prosent reduksjon innen 2012.

Med de erfaringer som er gjort fra andre europeiske land som har arbeidet for å redusere næringslivets kostnader, er det avgjørende med et klart mål for arbeidet. Norge bør ha en langsiktig ambisjon om en 25 % reduksjon i administrative utgifter for jobb-

skaperne i næringslivet. I første omgang har Høyre foreslått at Regjeringen bør ha som mål å redusere utgiftene med 10 % i løpet av 4 år, og at Regjeringen må rapportere status for forenklingsarbeidet i hvert års budsjett i forhold til måloppnåelse.

Svar:

Rambøll Management Consulting AS har gjennomført oppdateringen av den administrative ressursbruken for næringslivet på oppdrag fra Nærings- og handelsdepartementet. Resultatene er presentert i rapporten "Utviklingen i næringslivets administrative kostnader" som ligger på Nærings- og handelsdepartementets hjemmesider. I rapportens kapittel 10.8 er det opplyst at ressursbruken tilknyttet ny verdipapirhandellov og ny børslov ikke er tatt med i målingen. Disse opplysningene er imidlertid ikke korrekte, og tilhører en tidligere versjon av rapporten. Ved en feil er dette dessverre ikke rettet opp i den endelige rapporten.

Kostnadene knyttet til ny verdipapirlov og ny børslov skyldes i sin helhet innføringen av EUs Markets in Financial Instruments Directive (MIFID). Hovedformålet med MIFID er økt investorbekyttelse som skal gjelde ved handel med finansielle instrumenter på tvers av landegrensene innenfor EØS. Ressursbruken knyttet til disse lovene er inkludert i totaltallene i Rambølls rapport. Jeg vil således understreke at det ikke er utelatt regelverksområder for å oppnå kostnadsreduksjoner, og det er i målingen søkt å dekke alle vesentlige områder.

Forenklingsarbeidet fortsetter. Det vesentlige er å sikre at de tiltakene vi setter i verk innebærer reelle forenklinger for næringslivet. Så har jeg til vurdering hvorvidt det kan være hensiktsmessig i dette arbeidet også å sette konkrete mål for forenklingene, og hvordan dette i så fall bør utformes. Disse vurderingene er foreløpig ikke avsluttet.

SPØRSMÅL NR. 854**Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 22. mars 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Vil statsråden påse at Statens Helsetilsyn nå fører tilsyn med alle landes kommuner slik at barnevernsløven og barnas rettsikkerhet blir overholdt?»

BEGRUNNELSE:

To kommuner i Vestfold har brutt barnevernsløven og en kommune har fått kritikk fra Fylkesmannen i Vestfold. Dette er svært alvorlig og må få konsekvenser for hvordan barnevernet håndterer slike saker. En har heller ingen garanti for at slike overgrep skjer i andre kommuner rundt om i landet. Lovverket er på plass, men blir ikke fulgt opp av barnevernet som er satt til å sikre at barn som trenger hjelp får den oppfølgingen de har krav på.

Svar:

La meg først få si at jeg er svært opptatt av at landets kommuner utfører de oppgaver de er pålagt i barnevernloven. Jeg er kjent med at mange kommuner bryter barnevernloven hver dag, og det er uakseptabelt. Det er også uheldig at antall stillinger i det kommunale barnevernet ikke har holdt tritt med veksten i antall saker. Regjeringen har tatt tak i denne utfordringen gjennom å øke kommunenes frie inntekter for 2010 med 4,2 mrd. Dette gir rom for å opprette 400 nye stillinger i det kommunale barnevernet, noe som vil bidra til at kommunene kan oppfylle sine lovpålagte oppgaver.

Det er kommunens ansvar at barneverntjenesten settes i stand til å utføre oppgavene sine. I barnevernloven § 2-1 annet ledd er det da også fastslått at kom-

munen skal ha internkontroll for å sikre at kommunen utfører oppgavene sine i samsvar med krav fastsatt i lov eller i medhold av lov. Ansvar for å påse at kravene i barnevernloven blir ivarettatt ligger altså i første rekke hos kommunen selv.

Samtidig er det behov for et statlig tilsyn med at kommunen oppfylder sine lovpålagte plikter overfor innbyggerne. Det er fylkesmannen som har ansvar for å føre tilsyn med barnevernvirksomheten i de enkelte kommuner. I Meld. St. 7 (2009-2010) konkluderes det med at lovhjemlet statlig tilsyn med kommunene på barnevernområdet fortsatt er helt nødvendig.

Fra 1. januar 2010 har Statens helsetilsyn ansvar for det overordnede faglige tilsynet med barnevernet. Statens helsetilsyn skal bl.a. ha ansvar for oppbygging av og vedlikehold av kompetanse, og bidra til kontinuerlig overvåking av områder med fare for svikt.

Det er den kunnskapen som fylkesmennene har om den enkelte kommune som brukes som grunnlag for planlegging av tilsynet i kommunene, basert på en risiko- og sårbarhetsanalyse. Jeg vil i tiden som kommer ha en løpende dialog med Statens helsetilsyn om hvordan disse risiko- og sårbarhetsvurderingene kan bli bedre slik at det tilsynet som fylkesmennene fører overfor de kommunale barneverntjenestene stadig blir mer treffsikkert. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet deltar sammen med bl.a. Helse- og omsorgsdepartementet i etatsstyringen av Statens helsetilsyn, og har i den forbindelse en dialog med tilsynsmyndigheten om hvordan vi kan sikre at oppgavene blir løst.

SPØRSMÅL NR. 855**Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 22. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å innføre to nivåer for beredskap- og krisehåndtering med hver sine selvstendige ansvarsområder, for eksempel at lokale myndigheter tar seg av beredskapssikring i indre skjærgård, mens Kystverket tar seg av tyngre oppgaver?»

BEGRUNNELSE:

Etter ulykken med Full City oppstod det problemstillinger knyttet til ansvaret, særlig i akutfasen, etter et oljeutslipp. Kragerø kommune hadde for eksempel lenser i et statlig depot tilgjengelig, men fikk beskjed fra Kystverket om at kommunen ikke kunne legge disse ut. Kommuner i området opplevde også at informasjonsarbeidet delvis ble overstyrt fra Kystverket. Det kan lett skapes et inntrykk av at lokale og sentrale myndigheter så og si sloss om ressursene.

Svar:

Den samlede beredskapen mot akutt forurensning i Norge baserer seg i dag på et samspill mellom private, kommunale og statlige aktører, der ansvar, roller og oppgavefordeling er lovregulert. Private aktører plikter å sørge for en beredskap mot forurensning som er forårsaket av egen virksomhet og å iverksette tiltak for å avverge eller begrense skader eller ulemper.

Den kommunale beredskapen er basert på risikovurderinger av normal virksomhet i kommunen. Kommunene plikter også å bistå ved alle utslipp som ikke håndteres av private. For øvrig deltar alle landets kommuner i et forpliktende interkommunalt samarbeid gjennom de interkommunale utvalgene for akutt forurensning (IUA). Ved større tilfeller av forurensning vil kommunene få bistand av IUA.

Den statlige beredskapen er rettet inn mot fare for eller bekjempelse av større tilfeller av akutt forurensning som ikke er dekket av privat eller kommunal beredskap. Kystverket har det operative ansvaret for drift og utvikling av den statlige beredskapen, som er spesielt innrettet mot å håndtere akutt forurensning etter skipsuhell. Kystverket sørger også for samordning av den samlede beredskapen, slik at alvorlige forurensningstilfeller kan bekjempes av forurenser selv, kommunen, eller ved at staten overtar aksjonen med bistand fra private og kommuner.

Grunnstøtingen av MS "Full City" førte til omfattende forurensning, og Kystverket opprettet raskt en statlig oljevernaksjon der de interkommunale ut-

valgene mot akutt forurensning (IUA) ivaretok regional ledelse. Kystverket har informert meg om at dette ble tydelig kommunisert til, og oppfattet av, alle sentrale aktører - herunder representanter for Kragerø kommune. Kystverket har ikke hatt noen opplevelse av uklare ansvarsforhold i forbindelse med gjennomføring av aksjonen.

I Kragerø har Kystverket etablert et statlig mellomdepot med 600 m. lettere lense og to oljeopptakere. Dette utstyret lagres og disponeres av IUA Telemark i henhold til en egen avtale, og ble i følge Kystverket mobilisert av IUA tidlig under aksjon "Full City".

Hva angår Kystverkets forhold til media og informasjon til publikum under en aksjon mot akutt forurensning, har Kystverket en mediestrategi for slike henvendelser. Denne legger til grunn et tett og godt samarbeid med informasjonsarbeidere i berørte IUA.

En av Kystverkets prioriterte oppgaver i en akutfase er å fremskaffe best mulig informasjon over situasjonen og formidle dette til alle involverte parter. På bakgrunn av dette velges en helhetlig bekjempingsstrategi og prioriteringer. En statlig aksjon baseres på en overordnet prioritering av sårbare/ ikke-fornybare naturressurser og viktige rekreasjonsområder.

For å sikre ressurstilgangen og prioritere ressursbruken innen hele området er det viktig at en oljevernaksjon koordineres ett sted. Dette er kjernen i etablering av en statlig oljevernaksjon. Når alle ressursene koordineres ett sted blir det ikke kamp mellom aktørene om disse.

Evalueringsene av oljevernaksjonene etter ulykkene med MS "Server" og MV "Full City", som blant annet baserer seg på innspill fra de involverte aktørene, peker på at god aksjonsledelse og samordning er avgjørende for å lykkes. De interkommunale utvalgene for akutt forurensning (IUA) har begrensede ressurser, og i langvarige strandrenningsaksjoner er de avhengige av oppfølging, ledelse og tilført kompetanse fra Kystverket.

Jeg er opptatt av at norsk oljevernberedskap er organisert på en mest mulig hensiktsmessig måte. Fiskeri- og kystdepartementet og Kystverket jobber kontinuerlig med å styrke evnen til å håndtere akutt forurensning. I regjeringens videre arbeid med å utvikle oljevernberedskapen vil Kystverket kommende miljørisiko- og beredskapsanalyse, samt de erfaringer som er høstet ved gjennomførte aksjoner, være viktig underlagsmateriale. Samtidig vil jeg fremheve at alle gode innspill og kommentarer er velkomne, og vil bli vurdert i det løpende arbeidet med å styrke dagens beredskap.

SPØRSMÅL NR. 856**Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden sikre både lokal folkevalgt kontroll over viktige saker i kommunen, samt en mer fleksibel praktisering av regelverket slik at kulturtilbud kan få gode rammevilkår?»

BEGRUNNELSE:

Viser til brev fra Fylkesmannen i Telemark, dattert 01.03.10, til Bamble kommune. Referanse 2009/219. I brevet får Bamble kommune beskjed om at et vedtak i Bamble kommunestyre overstyres, og konsertstedet Wrightegaarden blir pålagt å ikke arrangere mer enn 20 konserter i sommersesongen. Wrightegaarden er en svært populær og viktig kulturscene i Telemark. Det er betenkelig sett fra et lokaldemokratisk perspektiv at lokale folkevalgte overstyres av et organ som ikke er demokratisk valgt. Å ha nasjonale normer for støy er tilrådelig, men regelverket bør kunne praktiseres mer fleksibelt i spesielle tilfeller. Fylkesmannen viser også i sitt svar til at det finnes få presedenser for denne saken.

Svar:

Kulturaktiviteten i regi av Wrightegaarden i Langesund sentrum har mange positive sider i forhold til kultur- og næringsliv. Et rikt kulturliv er også helsefremmende. Jeg er enig med Torbjørn Røe Isaksen i at dette er viktige hensyn som må tillegges stor vekt.

Dessverre medfører utekonserter i sommerhalvåret også betydelig sjenanse for naboer til arrangementene, pga. høye lyd nivåer. I tilfellet Wrightegaarden bor naboene på det nærmeste bare noen titalls meter fra scenen. Musikken blir derfor svært høy i boligene. Hensynet til innbyggernes liv og helse må vi tillegge stor vekt, og innbyggernes rett til beskyttelse fra risikofaktorer ved egen bolig er spesielt viktig.

Negative helsevirkninger av støy er en stressfaktor som kan påvirke atferd, trivsel, kommunikasjon, hvile og søvn. Kroppens reaksjon på støy gir fysiologiske forandringer i kroppen, tilsvarende det som er typisk for psykisk stress. I tillegg til en psykisk belastning, antyder senere tids forskning også en sammenheng mellom støy og andre typer uheldige virkninger, som økt risiko for hjerte-karsykdom og søvnforstyrrelser, med økt risiko for ulykker. Risikoen for negative helseeffekter øker ved gjentatte høye støy nivåer over lengre tid.

Siden 2009 har Helsedirektoratet jobbet med å

utforme en nasjonal veileder som gjelder konsertvirksomhet. Veilederen skal sendes på høring om kort tid. Støy fra utekonserter har vært et økende problem, og det er behov for en nærmere avklaring av hva som er helsefaglig forsvarlig nivå.

Hensikten med veilederen er å bidra til å forebygge helseskade og helseplager for omgivelsene/naboene som følge av høyt lydnivå og forebygge hørselskader for utøvere, publikum, ansatte og frivillige ved utendørsaktiviteter som konserter, festivaler og lignende. Veilederen retter seg i hovedsak mot konsertarrangører og andre som planlegger konserter og kulturarrangementer, kommunens miljørettede helseverntjeneste, samt private og kommunale planleggere.

Høy lyd kan være en del av positive kulturopplevelser og dermed fremme trivsel for mange mennesker. Samtidig kan den samme lyden medføre helseplager og søvnforstyrrelser for andre. Gjennom felles retningslinjer som arrangørene kan forholde seg til, og som kommuner og fylkesmenn kan legge til grunn for sine vurderinger, kan man unngå unødvendige motsetninger i kommunen.

Vedtaket som det vises til i Bamle kommune, er fattet med hjemmel i kommunehelse-tjenesteloven § 4a-12. Det følger av formålet i loven at kommunen ved sin helsetjeneste skal sikre befolkningen mot faktorer som har innvirkning på helsen. Forskrift om miljørettet helsevern inneholder bestemmelser om at støy og vibrasjoner ikke skal medføre helsemessig ulempe eller overskride helsemessig forsvarlig nivå (§ 9 første ledd bokstav a).

Bamble kommunestyres vedtak av 17.12.2009 i sak 75/09 innebar tillatelse til å holde 30 konserter utendørs i perioden 1.juni til 31.august 2010. 25 av disse er forbeholdt Wrightegaarden, og 5 fordeles etter søknad. Nabo påklaget vedtaket 12.01.2010 fordi hun mener at antallet konserter er for høyt, og at beregning av lydnivå er utført på feil grunnlag.

I brev fra Fylkesmannen i Telemark datert 01.03.2010 gir fylkesmannen medhold i klagen og konkluderer i vedtaket med at antallet konserter er for høyt, og fastsetter 20 konserter med øvre grense på inntil L_{eq} 75 dBA for 5 konserter, mens de øvrige 15 må holde seg under eller lik L_{eq} 70 dBA.

I medholdet til klagen fra nabo 12.01.2010 har Fylkesmannen i Telemark lagt vekt på at hensynet til rettsikkerhet og den enkeltes helse veier tungt mot vurderingen av flere kryssende hensyn, som sosiale musikk og -kulturopplevelser og økonomiske hensyn.

I sin vurdering har fylkesmannen lagt til grunn innholdet i utkastet til veileder med begrunnelse om at den gir viktige signaler til vurderingen i forbindelse med Wrightegaarden. Jeg er enig i denne vurderingen. Videre mener jeg at regelverket er anvendt fleksibelt i denne sammenheng, hvor Wrightegaarden som en viktig kulturscene er tillagt vekt. De tillatelsene som er gitt til Wrightegaarden er spesielle både i nasjonal og internasjonal sammenheng. Helsedirektoratet kjenner ikke til byer i Norge, eller i Europa for

øvrig, som har gitt tilsvarende tillatelser til så stor utendørs konsertvirksomhet i boligstrøk.

I retningslinjene legges det opp til at i de tilfeller der antallet dager med arrangementer blir vesentlig større enn 12, og der det er naboer som blir negativt berørt, vil det være hensiktsmessig av kommunen å gjøre en vurdering av om virksomheten må vurderes som en permanent installasjon. Dette innebærer at grenseverdiene i lydnivå er langt strengere enn hittil vedtatt for Wrightegaarden.

SPØRSMÅL NR. 857

Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 25. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Når vil statsrådets og departementets gjennomgang av forholdet åpne skattelister og økningen i vinningskriminalitet i regi av ulike øst-europeiske bander manifestere seg i en sak som Stortinget kan forholde seg til og fatte vedtak på bakgrunn av, og når vil statsråden vurdere å kjøpe fengselsplasser i utlandet for å forebygge nettverksbyggingen som skjer i norske fengsel og er statsråden fortsatt avvisende til umiddelbart å bruke akkrediterte DNA-analysemiljøer om nødvendig ved å kjøpe seg inn på eiersiden?»

BEGRUNNELSE:

I fjor etterlyste undertegnede en gjennomgang av i hvilken grad åpne skattelister medfører økt kriminalitet i Norge i form av at utenlandske kriminelle får bedre oversikt enn godt er i forhold til å plukke ut sine ofre. Statsråden svarte den gang overfor NRK Dagsrevyen at dette var noe som departementet skulle se på og foreta en slik gjennomgang av. Følgende forslag fra Høyre ble dessverre nedstemt av flertallet på Stortinget ved behandlingen av statsbudsjettet for 2010:

"Stortinget ber Regjeringen innen Revidert nasjonalbudsjett legge frem en egen sak med vurdering av i hvilken grad offentliggjøring av skattelister, kobling til nye søkemetoder, sosiale medier og lignende bidrar til å fremme økonomisk, organisert kriminalitet og ID-tyverier og med konkrete forslag til å avbøte konsekvensene av offentliggjøringen".

Tidligere har statsråden avvist å kjøpe fengselsplasser i kriminelles hjemland, f.eks. ved bruk av

EØS-finansieringsmekanisme, selv om det er god grunn til å anta at flere kriminelle bak murene i norske fengsel viderefører allerede etablerte nettverk, men også bygger nye.

Nylig debatterte Stortinget Høyres forslag om umiddelbart å ta i bruk det eneste akkrediterte DNA-analysemiljøet i Norge, Gena i Stavanger, for å sikre at Stortingets forutsetninger om antall registreringer i DNA-registeret skulle bli nådd. Det er et paradoks at statsråden er så vidt opptatt av å trekke frem norsk tilslutning til Prum-samarbeidet som ledd i å bekjempe organisert kriminalitet med internasjonale forgreininger, mens han samtidig ikke bruker nasjonal kompetanse til å sørge for at Norge selv gjør det som trengs, men venter i åresvis på at andre miljøer kanskje blir etablert i Tromsø. Igjen bes statsråden om å vurdere hvorvidt statlig overtakelse av Gena er aktuelt, siden det er frykten for "kommersielle interesser" som har vært brukt som argument mot å bruke den kompetansen som finnes og som kunne ha gjort blant annet bekjempelsen av organisert vinningskriminalitet mer effektiv.

Svar:

Stortingsrepresentantens spørsmål er formulert i en setning som ett spørsmål, men det dreier seg i realiteten om minst tre forskjellige problemstillinger som ikke har noen direkte sammenheng med hverandre. For en ryddig tilnærming er det derfor nødvendig å forsøke og behandle hver enkelt problemstilling separat.

Offentlige skattelister

Det er likningsloven som fastsetter nærmere hvordan og hvilke opplysninger som skal offentliggjøres i forbindelse med fremleggelsen av de årlige skattelistene. Dette er lovgivning som Finansdepartementet har ansvaret for, herunder i forhold til å fremme eventuelle forslag til endringer. Fra Justisdepartementets side er det innhentet vurdering fra Politidirektoratet som er videreformidlet til Finansdepartementet som ledd i saksforberedelsen.

Etter det jeg er kjent med er spørsmålet fortsatt til vurdering i Finansdepartementet.

Eventuelle ytterligere spørsmål må derfor rettes til finansministeren.

Kjøp av fengselsplasser i utlandet

Utgangspunktet i internasjonal strafferett er at domfelte gjennomfører straff i den stat hvor dommen er avsagt og hvor det straffbare forholdet er begått. Dagens regelverk gir imidlertid flere muligheter til straffgjennomføring i et annet land. Justisdepartementet benytter seg av adgangen til å overføre innsatte med utenlandsk statsborgerskap til straffegjennomføring i hjemlandet med og uten samtykke fra den domfelte selv. Det er et mål å utvide ordningen med hurtigbehandling, slik at utlendinger som begår kriminalitet pågripes, pådømmes og sendes ut av landet så raskt som mulig. Ved tilslutning til EUs soningsoverføringsavtale og flere bilaterale avtaler skal flere utenlandske kriminelle sone i hjemlandet.

Det er imidlertid ikke aktuelt å kjøpe fengselsplasser i utlandet. Jeg viser i den forbindelse til mitt brev til Høyres stortingsgruppe av 14. januar 2010 der jeg redegjorde nærmere for dette. Som jeg opplyste i brevet har disse landene ved ratifikasjon av overføringskonvensjonen forpliktet seg til å samar-

beide om overføring av egne borgere, og jeg anser det derfor ikke hensiktsmessig at Norge kjøper plasser for å oppnå samme mål. Jeg ønsker heller å intensivere samarbeidet med de aktuelle landene for å få en mer effektiv prosess. Norge deltar allerede i en ekspertgruppe i Europarådet om soningsoverføring. Her har vi direkte dialog med de øvrige medlemslandene, og vi vet at denne dialogen har ført til raskere saksbehandling i enkelte land. Jeg viser for øvrig til mitt svar på skriftlig spørsmål fra representanten Oktay Dahl 3. februar 2010 og svar gitt i Stortingets møte 11. mars 2010.

DNA

Som understreket i Stortingsdebatten 4. mars 2010, kan det stilles prinsipielle spørsmål ved fra Stortingets talerstol å skulle ta stilling til kjøp av tjenester fra et konkret privat firma, for deretter å vurdere statlig overtakelse av det samme firmaet. For det første er behandling og analyse av DNA-spor i straffesaker håndtering av bevismateriale, og et ledd i en bevissikringskjede og skal blant annet tilfredsstillende strenge krav til rettssikkerhet. Etter min mening er dette et område det er svært lite aktuelt å kommersialisere. For det andre er det ikke aktuelt å vurdere statlig oppkjøp av det private firmaet Gena, som representanten Dahl ber meg om. Det vil kreve egne prosesser i tråd med eksisterende regelverk og ansvarsområder knyttet til offentlige anskaffelser og statlige eierskap. Jeg vil i denne sammenheng peke på at kapasiteten til å analysere personprøver til DNA-registeret er langt høyere enn det som

Rettsmedisinsk institutt i dag mottar. En gradvis opptrapping av registeret er i tråd med Stortingets forutsetninger og følger Riksadvokatens retningslinjer.

SPØRSMÅL NR. 858

Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 22. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Flere kommuner opplever utrygghet og har store utgifter knyttet til enkeltmennesker som gjentatte ganger utfører kriminelle handlinger, men som politiet må slippe ut i lokalsamfunnet igjen da de på grunn av psykisk sykdom ikke er strafferettslig an-

svarlige. Samtidig vurderer helsetjenesten de samme personene som for friske til tvangsbehandling i psykiatrien.

Hvilke grep vil regjeringen ta for å sikre folks trygghet i tilfeller der enkeltmennesker faller mellom alle stoler?»

Svar:

Enkelte psykisk syke personer begår vedvarende klart samfunnsskadelig, men ikke alvorlig kriminalitet – for eksempel gjentatte tyverier eller hærværk. Psykisk syke kan ofte ikke straffeforfølges, men politiet har allikevel ansvar for å beskytte omgivelsene mot den kriminalitet disse personene begår.

I 2006 oppnevnte Justisdepartementet i samråd med Helse- og omsorgsdepartementet en arbeidsgruppe, det såkalte "Mælandutvalget", for å etterkontrollere reglene om strafferettslig utilregnelighet og strafferettslige særreaksjoner. Rapporten ble ferdigstilt i slutten april 2008.

Mælandutvalget ble i mandatet blant annet bedt om å vurdere en snever utvidelse av virkeområdet for de strafferettslige særreaksjonene overføring til tvungen psykisk helsevern og tvungen omsorg. Utvalget ble også bedt om å se nærmere på hvordan en eventuell særreaksjon overfor denne gruppen burde gjennomføres.

Utvalget fastslår at det er behov for nye virkemidler som kan beskyttes samfunnet mot gjentatte og plagsomme straffbare handlinger utført av utilregnelige. Videre kom utredningsgruppen til at terskelen for å idømme en strafferettslig særreaksjon bør sen-

kes noe. Utredningsgruppen kom imidlertid til at den ikke kunne foreslå en ferdig utredet modell med konkrete lovendringsforslag. Utvalget gir derimot en skisse til en mulig modell for hvordan en eventuell særreaksjon mot denne gruppen kan gjennomføres. Mælandutvalgets forslag har vært på høring og høringsfristen gikk ut i 2009. Departementet arbeider nå med en lovproposisjon.

En god håndtering av saker der psykiske syke begår gjentatte lovbrudd fordrer ett tett samarbeid mellom politiet og helsevesenet. I 2006 ble det utarbeidet et felles rundskriv fra Sosial og helsedirektoratet og Politidirektoratet om helsetjenesten og politiets ansvar for psykisk syke. Formålet med rundskrivet er å klargjøre ansvars – og oppgavefordeling samt rammer for samarbeidet mellom etatene. I rundskrivet anbefales det blant annet at det etableres lokale samarbeidsrutiner mellom helsetjenesten og politiet, eller at det allerede etablerte samarbeidet styrkes.

Jeg understreker samtidig at utilregnelige som begår alvorlige lovbrudd som krenker andres liv, helse eller frihet eller kunne truet disse rettsgodene, kan idømmes enten overføring til tvungen psykisk helsevern eller tvungen omsorg etter gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 859

Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 24. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Langaard barnehage i Oslo sentrum leier husmannsplassen Grønvold like ved Maridalsvannet av kommunen. For å frakte barna dit har barnehagen kjøpt minibuss. De ansatte har førerkort for minibuss. Statens vegvesen mener at dette er yrkestransport, og krever at pedagogene har yrkessjåførkompetanse. Det krever 140 teoritimer, og er et umulig økonomisk løft for barnehagen. Vegvesenet gir ikke dispensasjon fra yrkessjåførloven.

Vil statsråden sørge for at ansatte med minibussertifikat kan frakte barna til slike aktiviteter?»

BEGRUNNELSE:

Langaard barnehage ligger ved Bislett i Oslo i et sentrumsnært område. Barnehagen har et uteareal på bare 350 m² til 63 barn. For å gi barna et bedre utendørs- og friluftstilbud har barnehagen inngått en avtale med Oslo kommune om leie av husmannsplassen

Grønvold like ved Maridalsvannet. For å frakte barna til Grønvold har barnehagen kjøpt en 17-seters minibuss. Samtidig har tre av pedagogene i barnehagen fått kjøreopplæring og tatt førerkort for minibuss. Hensikten med kjøringen er utelukkende å frakte barna mellom barnehagen og Grønvold. Det ville hjulpet både barn og ansatte å unngå stressende og slit-somme situasjoner og gjøre det mulig å benytte Grønvold i mer enn enkeltstående tilfeller.

Barnehagens plan var å dra opp til husmannsplassen ca. tre ganger annenhver uke. Kjøring av barna vil for den enkelte ansatte være av sporadisk karakter, og bare foregå deler av året. De ansatte mottar ikke mer i lønn eller særskilt vederlag for kjøringen. Pedagogenes arbeidsoppgaver er å jobbe med barn, og kjøringen representerer en forsvinnende liten andel av arbeidstiden. Til tross for dette mener Statens vegvesen at dette kommer inn under yrkessjåførfor-skriften og krever yrkessjåførkompetanse. I septem-

ber 2009 avviste Statens vegvesen i tillegg de berørte pedagogenes klage over avslag på søknad om dispensasjon fra kravet til yrkessjåførkompetanse. Paradoksalt nok kan de samme barnehageansatte kjøre barn til fritidsaktiviteter i de samme bussene. Det er kjøring i arbeidstiden de ikke får lov til.

Statens vegvesen henviser til at yrkessjåførforskriften gjennomfører direktiv 2003/59/EF i norsk rett. Statens vegvesen mener direktivet gir rom for en tolkning som ville gjort det mulig for de barnehageansatte å kjøre barna, men viser til at den norske implementeringen er strengere. Det framstår samtidig som åpenbart at verken direktivet eller forskriften i utgangspunktet retter seg mot barnehageansattes sporadiske kjøring av barn til en del av barnehagens tilbud i arbeidstiden.

Jeg oppfordrer på denne bakgrunn statsråden til å rydde opp og sørge for at barnehager som Langaard får mulighet til å kjøre barna til det som burde være en velkommen og naturlig del av barnehagetilbudet.

Svar:

Vegtrafikkloven § 29 krever at den som skal utføre transport med motorvogn "mot vederlag" skal oppfylle forskriftsfastsatte krav til grunn- og etterutdanning. Yrkessjåførforskriften § 1 angir virkeområdet for forskriften, og det følger av denne bestemmelsen at forskriften gjelder for de som "mot vederlag" utfører person- og godstransport. De tilsatte i Langaard barnehage kjører i arbeidstiden. Den tolkningspraksis Vegdirektoratet tidligere la til grunn var at da kjører pedagogene "mot vederlag".

Vederlagsbegrepet i vegtrafikklovens § 29 og yrkestransportloven samt yrkessjåførforskriftens begrep "mot vederlag" har imidlertid vært drøftet gjentatte ganger mellom Samferdselsdepartementet og Vegdirektoratet.

Samferdselsdepartementet har i vedlagte brev av 21. januar 2010 til Vegdirektoratet avklart hvordan yrkessjåførforskriften § 3 jf. § 1 er å forstå. Det fremgår der at den skal tolkes slik at personer som er ansatt ved institusjoner innen helse- og rusomsorg, lærere eller personer i lignende roller – som i hovedsak utfører helt andre arbeidsoppgaver enn sjåførvirksomhet (for eksempel som lærer, miljøarbeider, sosionom og sykepleier) ikke skal måtte ha yrkessjåførbevis når de, som en del av arbeidet sitt, utfører ikke-kommersiell persontransport med buss eller minibuss. Dette vil også gjelde ansatte i Langaard barnehage. Slik jeg forstår de faktiske forhold i saken innebærer dette at de ansatte i arbeidstiden lovlig vil kunne transportere barna med minibuss uten å måtte ha yrkessjåførbevis (yrkessjåførkompetanse) for å utføre slik transport. Verken vegtrafikklovgivningen eller det underliggende EU-direktivet stiller krav om yrkessjåførkompetanse for denne type ikke-kommersiell persontransport.

For nærmere informasjon om de aktuelle juridiske forhold vises til vedlagte brev fra Samferdselsdepartementet til Vegdirektoratet av 21. januar 2010.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/vedlegg-dok15-200910-859>

SPØRSMÅL NR. 860

Innlevert 15. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 23. mars 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvorfor mener utenriksministeren at det verken er aktuelt eller gjennomførbart å gi Taipeis Representasjonskontor i Norge tilsvarende praktiske tillemperinger som i de andre skandinaviske landene?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til skriftlig spørsmål til finansministeren, Dok. nr. 15:410 (2009-2010) og til skriftlig spørsmål til utenriksministeren, Dok. nr. 15:580

(2009-2010) om toll og avgiftsregler som vedkommer Taipeis Representasjonskontor i Norge. Utenriksministeren begrunner ikke hvorfor det verken er aktuelt eller gjennomførbart å tilby Taipeis Representasjonskontor et tilsvarende toll- og avgiftsregime som hva man har innført i Danmark og Sverige, og hvorfor det derfor heller ikke vil være aktuelt for Norge å signere en såkalt "double taxation avoidance agreement" med Taiwan slik man har gjort i våre naboland.

Svar:

Som jeg også understreket i mitt svar på representantens skriftlige spørsmål av 29. januar 2010, Dok. nr. 15:580 (2009-2010), fører Norge en ett-Kina politikk. Norge anerkjenner Folkerepublikken Kina, som Taiwan folkerettslig sett er en del av. Taiwan har følgelig ikke status som eget land. Dette er grunnlaget for vår politikk overfor Taiwan og for de vurderinger som gjøres når det gjelder forholdet til Taipeis representasjonskontor i Norge.

Regjeringens linje har vært, og er, at vi ikke øn-

sker å innføre ordninger eller praktiske tillempninger for Taiwan som forbindes med mellomstatlige forhold, eller som kan innebære en anerkjennelse av Taiwan. Den praktiske oppfølgingen av Taipeis representasjonskontor i Norge skjer i henhold til dette. Vi konstaterer at det er visse praktiske forskjeller mellom de skandinaviske landene når det gjelder oppfølgingen av representasjonskontorene i de respektive land. Fra norsk side baserer vi vår oppfølging på norske lover og regler og vår ett-Kina politikk.

SPØRSMÅL NR. 861

Innlevert 16. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 23. mars 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«For tiden sitter en norsk mor i India og forsøker å få reise tilbake til Norge med sine to nyfødte barn. På grunn av ulik lovgivning har moren havnet i en situasjon der norsk lovgivning sier noe mens indisk lovgivning noe annet. De som lider under dette er selvfølgelig kvinnens to små barn.

Hva vil UD gjøre for å finne en løsning slik at den norske kvinnen og hennes to barn kan reise trygt hjem til Norge?»

BEGRUNNELSE:

UD ønsker å fremstå som handlekraftig og målrettet i saker hvor nordmenn av ulike årsaker trenger bistand. Det finnes også dessverre tilfeller hvor nordmenn i en svært sårbar situasjon ikke har fått den hjelp de mente berettiget og nødvendig. Jeg ser derfor frem til å høre hva UD kan gjøre i denne saken.

Svar:

Departementet er kjent med at en norsk kvinne i India ønsker pass til to barn født av surrogatmor og hvor far ikke er norsk statsborger.

Før pass kan utstedes må søker ha norsk fødselsnummer. På grunnlag av den indiske fødselsattesten ble slik søknad fremmet av ambassaden i New Dehli overfor Personregisteret, på rutinemessig måte.

I henhold til norsk barnelov er mor den kvinne som har født barnet. Denne saken er derfor til vurdering i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.

Utenrikstjenesten vil også fremover kunne tilby bistand til den norske kvinnen innenfor de rammer som følger av gjeldende lover, regler og instruksjoner, og vil følge opp resultatet av behandlingen i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 862**Innlevert 16. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell****Besvart 22. mars 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det fremkom nylig påstander på NRK om at det amerikanske forsvaret brukte værdata fra norske Svalosat for å planlegge invasjonen av Irak i 2003. Svalbardtraktaten tydelig på at øygruppen ikke skal brukes i krigsøyemed og det er svært uheldig dersom det sås tvil om Norge forholder seg til disse forpliktelsene.

Kan utenriksministeren gjøre rede for om bruken av værdata fra Svalosat i forbindelse med krigsoperasjoner er i tråd med Svalbardtraktaten?»

Svar:

Svalbardtraktaten setter enkelte særlige regler for øygruppen. Norske myndigheter har alltid vært opp-tatt av å sikre full etterlevelse av traktatens bestemmelser, og relevante myndigheter har fastsatt regelverk som sikrer at aktiviteten på Svalbard holder seg innenfor disse. Dette gjelder også for nedlasting av data fra satellitt, som reguleres av Forskrift om etablering, drift og bruk av jordstasjon av 1999. Det er Samferdselsdepartementet og Post- og teletilsynet som har ansvar for forskriften og konsesjonsvilkårene etter denne.

Representanten Solhjell spør om bruk av værdata fra Svalosat i forbindelse med krigsoperasjoner er i

tråd med Svalbardtraktaten. Norge er her på trygg juridisk grunn. Den aktuelle bestemmelsen er i Svalbardtraktatens artikkel 9, hvor det heter at Svalbard "aldri må nyttes i krigsøyemed". Begrepet "krigsøyemed" må forstås som offensive tiltak som ledd i krigføring, men forbyr ikke enhver aktivitet som kan ha militær nytte.

I saken representanten Solhjell viser til, skal data fra to amerikanske satellitter har vært lastet ned på Svalbard. Dataene er knyttet til observasjon av atmosfæriske egenskaper og av jordens land og sjøområder med bred og generell nytteverdi. Disse dataene skal så ha blitt brukt til å lage en værmelding, mer presist en værmelding som spesifikt gjelder sandstormer, som igjen skal være brukt i forbindelse med militære operasjoner i Irak. Jeg kan legge til at alle data fra de to amerikanske satellittene er åpent tilgjengelig gjennom NASAs internettsider.

Det er med andre ord ikke slik at Svalbard er brukt "i krigsøyemed". Svalbard er brukt til nedlesning av værdata. Det forhold at disse dataene eventuelt er brukt til militære formål annetsteds, rammes ikke av Svalbardtraktaten. Til det er tilknytningen mellom nedlesningen av de aktuelle data og den militære bruken av dem utvilsomt altfor fjern og avledet.

SPØRSMÅL NR. 863**Innlevert 16. mars 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 25. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvordan ser statsråden på den fremtidige muligheten for tilstrekkelig rekruttering av kompetente personer til dommerstillinger i jordskifterettene?»

Svar:

Jeg vil starte med å si at jordskiftedomstolene har svært dyktige dommere og gjør et godt arbeid. Blant annet har saksbehandlingstiden hatt en positiv utvikling de siste årene.

Jeg er likevel kjent med at det i flere år har vært vanskelig å rekruttere til jordskiftedomstolene; noe jeg ser på som bekymringsfullt. Situasjonen er ekstra utfordrende fordi et stort antall jordskiftedommere vil gå av med pensjon i de nærmeste årene.

For å bli jordskiftedommer, må en i henhold til jordskifteloven § 7 ha eksamen fra Universitetet for miljø- og biovitenskap. I Landbruks- og matdepartementets utkast til ny jordskiftelov som ble sendt på høring 21. august 2009, blir det blant annet foreslått at kvalifikasjonene til jordskiftedommerne ikke len-

ger skal være bundet til et bestemt universitet. Det blir også foreslått å innføre en jordskiftedommerfullmektigordning. Dette er forslag som vil kunne bidra til en bedre rekruttering til jordskiftedomstolene.

Jeg vil også nevne at det allerede er gjennomført tiltak for å bedre rekrutteringssituasjonen. I 2009 ble bevilgningen til jordskiftedomstolene økt med 20 mill. kroner hvorav 15 mill. kroner ble benyttet til lønnsøkning, blant annet for å bidra til økt rekruttering.

For øvrig følger Domstoladministrasjonen, som har det administrative ansvaret for jordskiftedomstolene, nøye med på rekrutteringssituasjonen. Domstoladministrasjonen har iverksatt et prosjekt for å utrede jordskiftedomstolenes ressursbehov. Prosjektet innebærer blant annet at det skal utarbeides en rekrutteringsplan. Jeg er opptatt av at rekrutteringsutfordringene løses, og har jevnlig dialog med Domstoladministrasjonen om situasjonen i jordskiftedomstolene.

SPØRSMÅL NR. 864

Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 22. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil miljø- og utviklingsministeren ta initiativ til en gjennomgang av tallmaterialet som Direktoratet for Naturforvaltning benytter som dokumentasjon i forbindelse med deres påstander om at de nordatlantiske villaksstammene er sterkt truet, for å sikre at direktoratets fremstilling av situasjonen er bygget på et reelt grunnlag?»

BEGRUNNELSE:

I NRKs program "Brennpunkt" 16. mars 2010 ble det rettet et kritisk søkelys på Direktoratet for Naturforvaltning sin fremstilling av situasjonen for de nordatlantiske villaksstammene i Norge som sterkt truet. Bakgrunnen er at direktoratet blant annet tilsynelatende opererer med fangststatistikk som ikke er korrigert for innskrenkninger i reguleringene av fisken. Videre står direktoratets fremstilling i kontrast til hva både sjø- og elvefiskerne opplever i store deler av landet. Det er en uheldig situasjon hvis direktoratet kan mistenkes for ikke å ha en balansert fremstilling bygget på reelle fakta - i denne saken så vel som i andre saker - siden direktoratet setter viktige premisser for rammebetingelser på mange områder i samfunnet.

Svar:

Jeg finner grunn til å presisere at Direktoratet for naturforvaltning ikke selv produserer tallmateriale, men vurderer situasjonen og iverksetter forvaltnings tiltak med grunnlag i vitenskapelig rådgivning. Jeg deler derfor Siri A. Melings syn på at Direktoratet for

naturforvaltnings beskrivelse av situasjonen for de ville laksebestandene må bygge på det best mulige faglige grunnlag.

Kunnskapsinnhenting er i dag organisert slik at Det internasjonale rådet for havforskning (ICES) hvert år gjennomgår status og viktige trusselfaktorer for laksebestandene i Nordøst-Atlanteren og kommer med generelle råd om forvaltningen av bestandene.

På grunnlag av rådene fra Det internasjonale rådet for havforskning gjøres det på norsk side en vurdering av bestandsstørrelse i forhold til det som er nødvendig for å sikre hver enkelt bestands reproduksjon i elvene – såkalte gytebestandsmål. Disse vurderingene, sammen med konkrete vurderinger av uheldige påvirkninger på den enkelte laksebestand gir grunnlaget for den vitenskapelige rådgivningen om forvaltningstiltak.

På nasjonalt nivå foretas de vitenskapelige vurderingene av et vitenskapelig råd for lakseforvaltningen sammensatt av forskere fra Havforskningsinstituttet, Veterinærinstituttet, Norsk institutt for naturforskning, Norsk institutt for vannforskning og universitetene. Dette sikrer at alle relevante faktorer blir underlagt vitenskapelig vurdering som del av rådgivningen til forvaltningen.

Jeg har ingen grunn til å tvile på de vitenskapelige rådene som gis og som Direktoratet for naturforvaltning legger til grunn for sin forvaltning. Jeg ser heller ikke behov for å endre systemet som er etablert for dokumentasjon og rådgivning i forvaltningen av våre ville laksebestander.

SPØRSMÅL NR. 865**Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 25. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«E39 Kyststamveien, er hovedferdselsåren nord-sør på Vestlandet. Mellom Stavanger og Bergen opererer Fjord 1 to av Norges mest trafikkerte ferjesamband, som nå må gå med sterkt redusert kapasitet.

Hvordan vil samferdselsministeren rydde opp i forholdene knyttet til Sjøfartsdirektoratets revurdering og tilbaketrekking av godkjenning for redningsflåten på de fem gassferjene som trafikkerer E39-sambandene i Hordaland og Rogaland, slik at ikke trafikantene blir skadelidende?»

BEGRUNNELSE:

E-39 er en hovedpulsåre for frakt av person- og godstrafikk mellom Bergen og Stavanger. Vestlandet er avhengig av ferjene over Boknafjorden og Bjørnefjorden, og at disse har tilstrekkelig kapasitet.

Alle er enige om at sikkerheten er aller viktigst. Da er det helt uhørt at Sjøfartsdirektoratet skal ha gitt godkjenning på feil grunnlag til fem gassferjer som nå har vært i trafikk i flere år og fraktet hundretusener av passasjerer gjennom storm og vintermørke med for dårlig sikkerhetsstyr.

E-39 er en hovedpulsåre for frakt av person- og godstrafikk mellom Bergen og Stavanger. Vestlandet er avhengig av ferjene over Boknafjorden og Bjørnefjorden, og at disse har tilstrekkelig kapasitet.

Alle er enige om at sikkerheten er aller viktigst. Da er det helt uhørt at Sjøfartsdirektoratet skal ha gitt godkjenning på feil grunnlag til fem gassferjer som nå har vært i trafikk i flere år og fraktet hundretusener av passasjerer gjennom storm og vintermørke med for dårlig sikkerhetsstyr.

Sjøfartsdirektoratets feil og den nåværende kompetansestriden med Fjord 1 koster nå ferjepassasjerer uforutsette oversittinger og dermed uberegnelig økt reisetid mellom Stavanger og Bergen. Dette er fullstendig uakseptabelt for næringsliv og befolkning langs en av landets hovedferdselsårer. Rett før påske opplever vi nå altså at ferjene må seile med 150 færre passasjerer enn de har gjort hittil, på grunn av endret vurdering av vakueringsystemene på ferjene fra Sjøfartsdirektoratets side.

Det ser nå ut til å dreie seg om finansiering av økt evakueringskapasitet og lang behandlingstider for en anke fra selskapet. Da det ikke er satt av tilleggsmidler til ekstra flåtekapasitet eller midlertidig vurdert å sette inn ekstra ferjer for å avhjelpe situasjonen er dette en fullstendig uakseptabel situasjon som bare statsråden og hennes kollega, Giske kan rydde opp i.

Svar:

Jeg har fått opplyst fra Nærings- og handelsdepartementet at de har mottatt en klage fra rederiet Fjord1 på Sjøfartsdirektoratets vedtak om å endre passasjersertifikatene på gassferjene som Fjord1 opererer på E39 i Hordaland og Rogaland. Spørsmålet i saken har vært om de aktuelle fergene hadde tilstrekkelig antall redningsfarkoster. I den vurderingen har Sjøfartsdirektoratet vurdert om en container inneholdende to stk. redningsflåter skal forstås som én eller to redningsfarkoster. Redningssystemet som rederiet har installert på de aktuelle fergene er typegodkjent etter et EU-system. Nærings- og handelsdepartementet har derfor instruert Sjøfartsdirektoratet om å forelegge problemstillingen for EU-kommisjonen med sikte på en harmonisert forståelse av saken. Klagen er gitt oppsettende virkning, og Fjord1 kan inntil videre operere gassferjene med opprinnelig passasjersertifikat.

Dersom resultatet av klagebehandlingen blir at Fjord1 må utstyre ferjene med ekstra redningsflåter, vil rederiet få et halvt år på å tilpasse seg. Jeg har bedt Statens Vegvesen om å vurdere tiltak for å håndtere en slik situasjon, i samarbeid med selskapet, for å ivareta hensynet til trafikantene både når det gjelder kapasitet og sikkerhet.

Jeg kan for øvrig nevne at jeg har gitt samtykke til en tredje gassferje i E39-sambandet Mortavika-Arsvågen i Rogaland. Trafikkutviklingen over Boknafjorden har vært langt høyere enn forventet, noe som på sikt ville gitt en for høy gjensitting med dagens kapasitet. Den nye gassferja skal også være reserveferje på E39-sambandet Halhjem-Sandvikvåg i Hordaland. Etter planen settes den nye ferjen i drift i slutten av 2011.

SPØRSMÅL NR. 866**Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede har fått mange henvendelser fra personer som ikke får tilsendt frikort, selv om man kvalifiserer for dette. Dette medfører at disse personene selv må betale for utgifter til legemidler og andre helseutgifter som går inn under ordningen med frikort. For mange personer vil dette medføre store økonomiske konsekvenser, noe som er svært uheldig, slik undertegnede ser det.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at personer med rett til frikort får dette så raskt som mulig?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått mange henvendelser fra personer som ikke får tilsendt frikort, selv om man kvalifiserer for dette. Dette medfører at disse personene selv må betale for utgifter til legemidler og andre helseutgifter som går inn under ordningen med frikort. For mange personer vil dette medføre store økonomiske konsekvenser, noe som er svært uheldig, slik undertegnede ser det.

For enkelte pasienter kan dette medføre at man ikke har råd til nødvendige legemidler og helsetjenester, som følge av at man må betale disse utgiftene selv.

Undertegnede er opptatt av at ordningen med automatisk frikort kommer på plass så raskt som overhode mulig. Frem til dette systemet er operativt må statsråden, slik jeg ser det, sørge for at de nødvendige instanser blir gitt de nødvendige ressurser for å ivareta en rask behandling og utsendelse av frikort til de pasienter som har nådd egenandelsgrensen.

Det bes derfor om statsrådets redegjørelse knyttet til hvordan hun vil sikre at pasienter ikke blir økonomisk ansvarlig for utgifter som etter lovverket skal dekkes av frikortordningen.

Svar:

Jeg er enig med representanten i at de som har rett til det, skal få frikort så raskt som mulig. Det legges ned mye arbeid i å saksbehandle søknader om frikort, for å sikre nettopp dette. Administreringen av frikortområdet er komplekst ettersom egenandeler fra mange ulike helsetjenester inngår i egenandelstakene, i tillegg til at det er svært mange som når tak 1 hvert år. Arbeidet med en automatisk frikortordning er et viktig virkemiddel for å sikre både brukernes rettigheter og å sørge for en effektiv administrering av frikortområdet.

Det er derfor gledelig for meg å kunne informere om at arbeidet med innføring av den automatiske frikortordningen for tak 1-egenandeler i hele landet er godt i gang, og at den planlegges å være i drift fra 1. juni 2010. I arbeidet med å forberede den tekniske løsningen startet Helsedirektoratet i januar i år opp en pilot i Tromsø kommune.

Tilbakemeldingene fra piloten er gode, og erfaringene høstet herfra vil være nyttige i forbindelse med innføringen i hele landet. Arbeidet med en automatisk frikortordning har vært ekstra krevende ettersom det har foregått samtidig med en stor omlegging på pasientreiseområdet.

Som representanten kanskje er kjent med, ble arbeidet med å overføre forvaltningen av pasientreiser fra Arbeids- og velferdsetaten til de regionale helseforetakene sluttført 1. januar 2010. Fra og med denne datoen har de regionale helseforetakene ansvaret for all saksbehandling knyttet til pasientreiser. Samlet er dette en omfattende omlegging, og hele 2010 vil således være et overgangså for frikortområdet. Fra 1. januar 2011 vil imidlertid ordningen med automatisk frikort etter planen være fullt ut operativ, og fra dette tidspunktet vil også egenandeler betalt for reise til og fra undersøkelse/behandling være integrert.

Forvaltningsansvaret for frikort ble overført fra Arbeidsdepartementet til Helse- og omsorgsdepartementet 1. januar 2009. I henhold til avtale mellom Helsedirektoratet og Arbeids- og velferdsdirektoratet behandles imidlertid søknader om frikort, frem til innføringen av en automatisk frikortordning, i Arbeids- og velferdsetaten, og da hovedsakelig ved lokale NAV-kontorer. Jeg har derfor bedt Arbeidsdepartementet om en redegjørelse i sakens anledning. De opplyser følgende:

”I fylkene Akershus, Hordaland og Sogn og Fjordane behandles søknadene i sentraliserte enheter. Brukerne kan i disse fylkene velge om de vil sende søknaden til sitt lokale NAV-kontor eller til de sentraliserte enhetene. Når en søknad om frikort er ferdigbehandlet, sendes frikortet til den enkelte bruker fra et sentralt trykkeri.

Arbeids- og velferdsetaten mottar årlig om lag 900.000 søknader om frikort og benytter anslagsvis 180 årsverk til å utføre saksbehandlingsoppgaver knyttet til frikortordningen.

Egenandeler betalt i forbindelse med pasientreiser inngår i beregningsgrunnlaget for frikort. Ansvaret for forvaltningen av pasientreiser er fra 1. januar 2010 overført til de regionale helseforetakene. I de tilfeller egenandeler for pasientreiser er en del av beregningsgrunnlaget for frikort, mottar Arbeids- og velferdseta-

ten saken til behandling først etter at helseforetakene har gjort sine vedtak. I enkelte saker har restanser hos helseforetakenes pasientreiseforvaltning derfor medført forsinkelser i saksbehandlingen.

Arbeids- og velferdsetaten måler ikke saksbehandlingstiden for vedtak om og utstedelse av frikort. Men en indikasjon på saksbehandlingstiden kan man få ved å sammenligne antall innkomne søknader, antall søknader som er til behandling og antall ferdigbehandlede søknader. I februar 2010 mottok Arbeids- og velferdsetaten nær 44 000 søknader om frikort og behandlet i alt nesten 44 300 søknader. Samme måned var det i underkant av 1 500 ubehandlede saker. Sammenligninger over tid indikerer at det store flertallet av saker behandles fortløpende og at saksbehandlingstiden det siste året har vist en fallende tendens.”

De regionale helseforetakene har, etter at de fra 1. september 2009 gradvis overtok saksbehandlingen knyttet til pasientreiser, opplevd en uheldig oppbygging av restanser knyttet til krav om refusjon for pasientreiser. I forkant av overtakelsen ble det gjennomført en kartlegging av innkomne refusjonskrav til NAV. Det har vist seg at helseforetakene har motatt langt flere krav om refusjon enn det som det var grunn til å anta. Det er foreløpig for tidlig å si med sikkerhet hva dette skyldes, men økningen har ført til lengre saksbehandlingstid i foretakene, noe som ge-

nerelt kan ha hatt en negativ effekt på saksbehandlingstiden i forhold til frikort. På enkeltsaksnivå er det vanskelig å anslå effekten nøyaktig, uten et omfattende kartleggingsarbeid. Jeg vil ikke prioritere en slik omfattende kartlegging nå. Jeg har imidlertid fått opplyst at de regionale helseforetakene har satt inn ekstraordinære ressurser for å bygge ned disse restansene, og at innen 1. juni vil restansene være på et nivå som er forenlig med de frister som innføring av den automatiske frikortordningen krever. Arbeidsministeren er ansvarlig for hvordan ansatte i NAV prioriterer sine oppgaver, og som det fremgår av redegjørelsen over, er det ingen grunn til å anta at saksbehandlingen av frikortsaker ikke har tilstrekkelig prioritet.

Mitt svar til representanten er derfor at alle som har krav på frikort fortsatt skal få dette, og ingen brukere skal bli ansvarlige for utgifter som etter lovverket skal dekkes av frikortordningen. For å sikre at brukerne får frikortet de har krav på, vil jeg fortsette å følge med på saksbehandlingstiden i de regionale helseforetakene og i Arbeids- og velferdsetaten frem mot innføringen av den automatiske frikortordningen. Som ansvarlig minister er jeg opptatt av at brukerne får en tjeneste de er tilfreds med.

SPØRSMÅL NR. 867

Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 26. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statsråd Klappa har lovet å bestille KVV hos Vegdirektoratet for strekningen Søgne i Vest-Agder til Ålgård i Rogaland. Den 10.12.09 spurte jeg statsråden i Stortinget om hennes løfte om at denne bestilling skulle skje før årsskifte 09-10 stod ved makt. Jeg fikk da til svar at dette var noe av det første som skulle skje rett etter årsskifte. Mitt spørsmål til statsråden er da:

Har statsråden bestilt KVV for strekningen Søgne - Ålgård hos Vegdirektoratet, og dersom KVV er bestilt, hvorfor er ikke arbeidet påbegynt?»

BEGRUNNELSE:

24. november 09 var statsråd Kleppa på besøk i Vest-Agder. Der lovet statsråden ifølge Fædrelandsvennen at bestilling av KVV på strekningen Søgne - Ålgård skulle skje før nyttår.

Sitat fra Fædrelandsvennen 25.11.09:

"Innen nyttår vil Vegdirektoratet få i oppdrag å lage en konseptvalgutredning (KVV) for E39 mellom Søgne og Ålgård. Det lover samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa.

-Ikke på noen andre deler av strekningen Stavanger - Oslo er europaveien i så dårlig forfatning som mellom Ålgård og Søgne. Som rogalending vet jeg hva jeg snakker om her, sa statsråden da hu ni går var i Farsund for å åpne den nye riksvei 465-traseen. Sitat slutt"

I desember, i forbindelse med saken om Kristiansandspakken der undertegnede var saksordfører, spurte jeg statsråden om hennes løfte om bestilling av nevnte KVV stod ved lag. Statsråden svarte da at det var noe av det første som skulle skje rett etter årsskiftet. Dette ville jo da ikke innfri det løftet statsråden hadde gitt den 24. november, men det ville jo bli nær opptil denne dato.

Jeg stolte dermed på at så ville skje.

Stor var derfor min forundring da jeg i dag mottok kopi av brev fra Vest-Agder Fylkesordfører Thore Westermoen med følgende overskrift:

KVU for strekningen Søgne til Ålgård.
Brevet har følgende innhold:

"I Agderfylkene venter vi med lengsel på at konseptvalgutredning for strekningen Søgne i Vest-Agder - Ålgård i Rogaland skal komme i gang.

Statsråd Magnhild Meltveit Kleppa har gjentatte ganger varslet at denne KVU snarest ville bli bestilt hos vegdirektoratet, blant annet i Stortingets spørretime i desember. Hun ble forstått slik at det skulle skje rett rundt nyttår, og vi har purret på saken ved ulike anledninger.

Etter hva vi forstår, er nå saken (omsider) blitt oversendt fra Samferdselsdepartementet til Finansdepartementet, og ligger nå i ditt departement for videre ekspedisjon.

Jeg tillater meg herved å minne om saken. Det er meget viktig for oss at KVUen blir bestilt snarest, slik at utredningen kan påbegynnes og denne delen av E39 som har meget dårlig standard kan få nødvendig opprusting og utbygging." Sitat slutt.

Jeg vet også at andre politikere har tatt opp saken med statsråden, og fått samme svar som jeg fikk i desember. Altså ved årsskiftet.

Svar:

Samferdselsdepartementet har i brev av 19. mars 2010 gitt Vegdirektoratet i oppdrag å sette i gang konseptvalgutredninger (KVU) av en rekke utbyggingsprosjekter på riksvegnettet. Dette kommer i tillegg til de KVU som allerede er startet. KVU og den påfølgende eksterne kvalitetssikringen (KS1) vil ligge til grunn for behandling i Regjeringen. Det er en forutsetning at alle KVU/KS1 som er satt i gang eller blir satt i gang nå, skal være avsluttet slik at det inngår i grunnlaget for neste rullering av NTP (NTP 2014-2023).

Jeg kan bekrefte at E39 Søgne – Ålgård er blant strekningene direktoratet har fått i oppdrag å utrede, og forutsetter således at utredningsarbeidet er i gang i løpet av forholdsvis kort tid.

SPØRSMÅL NR. 868

Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 25. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statens vegvesen lager en oversikt to ganger i måneden over ventetid for oppkjøring ved de ulike trafikkstasjonene, men rapporten offentliggjøres ikke overfor verken media, opposisjonspolitikere eller allmennheten. Tilsvarende hemmelighold har vi også sett i en rekke andre saker fra Ap, SV og Sp, som jeg vil gjøre rede for i begrunnelsen nedenfor.

Vil statsråden vurdere publisering på internett av ventetiden for oppkjøring ved landets trafikkstasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Vi har nylig vært i kontakt med Statens vegvesen for å få tallene for ventetid ved landets trafikkstasjoner, og bare det å få utlevert tallene fra en region tok mye tid, krefter og energi. Rapporten som kommer to ganger i måneden viste seg å være hemmelig.

Det er stort paradoks i Regjeringens politikk når det gjelder offentliggjøring av informasjon, for mens de rødgrønne på den ene siden har et slepphendt for-

hold til personvern, hemmeligholder Ap, SV og Sp på den annen side viktig informasjon knyttet til det norske demokratiet og styringen av landet. Det gikk så langt at jeg for ett år siden overfor Stortingets presidentskap måtte ta opp daværende samferdselsministers Liv Signe Navarsetes hemmelighold av veiprosjekter, jf. skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:477 (2008-2009). Det ser ut til å være en klar trend, og for kort tid siden tok jeg opp saken om at Jernbaneverket ikke lenger vil dele uhellsrapportene med NSB Flytoget, CargoNet, Green Cargo, Ofofbanen AS og andre aktører på jernbanen, jf. skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:577 (2009-2010). Tidligere fiskeri- og kystminister Helga Pedersens hemmelighold av 2005-rapporten fra Kystverket om at oljevernberedskapen burde styrkes med til sammen 120 mill. kroner i 2006 og 2007, er allerede velkjent – særlig etter "Full City"-havariet utenfor Lange-sund.

Hemmeligholdet fra flertallsregjeringen gjelder imidlertid ikke et viktig område der det burde være langt mer hemmelighold, nemlig personvernet. Hittil

har Ap, SV og Sp innført fotografering av alle bilister i de nye fotoboksene, utlevert sensitive opplysninger om folks inntekt og formue på internett som kan utnyttes av utenlandsk mafia, og siden 1. januar latt Sverige overvåke norsk nettrafikk gjennom FRA-loven. I tillegg kan NAV-ansatte sjekke opplysninger i pasientjournaler uten å informere pasienten, og advokatfirmaet Simonsen har hatt konsesjon til å drive ubegrenset privat overvåkning av fildelingsnettverk. Ifølge Datatilsynets direktør Georg Apenes er Norge nå det nest mest teleovervåkede landet i verden, og i verdens mest overvåkede land Storbritannia har Aps søsterparti Labour gitt 653 offentlige instanser tilgang til data lagret etter datalagringsdirektivet.

Ventetiden ved landets trafikkstasjoner er helt klart av allmenn interesse, jf. skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1151 (2008-2009), og jeg ser ingen sikkerhetspolitiske grunner til at dette skal være hemmelig.

Svar:

Jeg har forståelse for allmennhetens ønske om innsyn i Statens vegvesens oversikter over ventetider for oppkjøring ved landets trafikkstasjoner. Jeg er også fullt ut klar over de rettigheter og plikter som følger av offentlighetsloven med forskrifter, og som samferdselsetatene skal søke å oppfylle på best mulig måte. Bakgrunnen for Statens vegvesens forbehold med å offentliggjøre nevnte oversikt skyldes ene og alene kravet til etterrettelighet i den informasjonen som her utarbeides.

Oversikten det stilles spørsmål om her er et ar-

beidsverktøy i Statens vegvesen sin praktisk oppfølging av ventetider for å sette inn eventuelle tiltak når dette er nødvendig. Oversikten gir i sin nåværende form ikke et fullstendig bilde av den faktiske situasjonen ved den enkelte trafikkstasjon, da rapporteringen også inkluderer oppfølgingspunkter av operative driftsbetingelser ved stasjonene.

For å ivareta informasjon til publikum om ventetider for oppkjøring ved de ulike trafikkstasjonene er dagens praksis at Statens vegvesen henviser til det enkelte regionvegkontor, som på bakgrunn av operativ driftsinformasjon kan gi et fullverdig svar for den konkrete trafikkstasjonen det etterspørres om.

En offentlig publisering av omtalte oversikt vil forandre en utvidelse av dagens løpende rapportering, for å sikre at rapporteringen gir korrekt informasjon til publikum. Dette ville i så fall være en tidkrevende tilleggsoppgave for Statens vegvesen da kravet måtte stilles til alle landets 72 trafikkstasjoner. Statens vegvesen har opplyst at dette merarbeidet imidlertid kan være overkommelig dersom kravet til ekstern publisering for eksempel begrenses til å dekke informasjonsbehovet for den enkelte region og de største trafikkstasjonene.

Jeg vil av denne grunn og på bakgrunn av stortingsrepresentantens spørsmål be Vegdirektoratet om å utrede muligheten for en slik rapportering og offentliggjøring på Vegdirektoratets nettsider.

Jeg har fått opplyst fra Statens vegvesen at de likeledes vil arbeide for på lengre sikt å kunne gi publikum informasjon om ventetid ved alle trafikkstasjonene.

SPØRSMÅL NR. 869

Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Sjøfartsdirektoratet har innført nye flåteregler. Det innebærer at passasjerkapasiteten på en rekke ferjer reduseres kraftig. Bl.a. gjelder dette de store ferjestrekningene på Vestlandet på E39 Halhjem - Stord og Mortavika - Arsvågen. Nye regler innebærer at utstyr på nye ferjer som var godkjent ikke lenger er godkjent. Selvsagt er det viktig med god sikkerhet, men det er også viktig å sikre tilstrekkelig kapasitet på ferjene.

Hvordan følger statsråden opp denne saken for å sikre fortsatt god ferjekapasitet?»

Svar:

Jeg har fått opplyst fra Nærings- og handelsdepartementet at de har mottatt en klage fra rederiet Fjord1 på Sjøfartsdirektoratets vedtak om å endre passasjersertifikatene på gassferjene som Fjord1 opererer på E39 i Hordaland og Rogaland. Spørsmålet i saken har vært om de aktuelle fergene hadde tilstrekkelig antall redningsfarkoster. I den vurderingen har Sjøfartsdirektoratet vurdert om en container inneholdende to stk. redningsflåter skal forstås som én eller to redningsfarkoster. Redningssystemet som rederiet har installert på de aktuelle fergene er typegodkjent

etter et EU-system. Nærings- og handelsdepartementet har derfor instruert Sjøfartsdirektoratet om å forelegge problemstillingen for EU-kommisjonen med sikte på en harmonisert forståelse av saken. Klagen er gitt oppsettende virkning, og Fjord1 kan inntil videre operere gassferjene med opprinnelig passasjersertifikat.

Dersom resultatet av klagebehandlingen blir at Fjord1 må utstyre ferjene med ekstra redningsflåter, vil rederiet få et halvt år på å tilpasse seg. Jeg har bedt Statens Vegvesen om å vurdere tiltak for å håndtere en slik situasjon, i samarbeid med selskapet, for å

ivareta hensynet til trafikantene både når det gjelder kapasitet og sikkerhet.

Jeg kan for øvrig nevne at jeg har gitt samtykke til en tredje gassferje i E39-sambandet Mortavika-Arsvågen i Rogaland. Trafikkutviklingen over Boknafjorden har vært langt høyere enn forventet, noe som på sikt ville gitt en for høy gjensitting med dagens kapasitet. Den nye gassferja skal også være reserveferje på E39-sambandet Halhjem-Sandvikvåg i Hordaland. Etter planen settes den nye ferjen i drift i slutten av 2011.

SPØRSMÅL NR. 870

Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 25. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«På hvilken måte følger statsråden opp de pågående ACTA-forhandlingene, og særlig med hensyn til EUs rolle i disse?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til Dokument nr. 15:1152 (2008-2009), hvor det bl.a. ble bedt redegjort for statsrådets syn på ACTA-forhandlingene. Statsråden tilkjennegav da følgende: "Dersom forhandlingene ender med at det kommer i stand en avtale, vil det være opp til Norge å velge om man ønsker å slutte seg til denne."

Nylig vedtok EU-parlamentet med overveldende flertall et krav om større åpenhet knyttet til forhandlingene, som så langt bærer preg av å være svært lukket.

Etter undertegnedes mening er dette et positivt signal fra EU-parlamentet, særlig med tanke på at det synes som om en ACTA-avtale potensielt vil kunne få store konsekvenser også for Norge. Det skal, for eksempel, mye til for at Norge vil kunne velge om en vil slutte seg til en evt. avtale som inngås på dette området med EU som en av avtalepartene eller ikke – gitt at en slik avtale sannsynligvis vil kunne være EØS-relevant.

Undertegnede legger derfor til grunn at regjeringen har – eller legger opp til å ha – en mer proaktiv rolle i forholdt til en mulig ACTA-avtale enn det som fremkom av statsrådets svar på nevnte spørsmål våren 2009.

Svar:

Norge deltar ikke i forhandlingene om Anti-Co-unterfeiting Trade Agreement (ACTA). I mitt svar 15. mars 2009 på skriftlig spørsmål nr. 1152 (forrige sesjon) fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande er det opplyst hvem som tar del i forhandlingene og kort referert fra partenes redegjørelse for status i forhandlingene pr. april 2009. I en ny felles redegjørelse fra partene i forhandlingene fra november 2009 fremgår det at det fortsatt er de samme parter som er involvert i forhandlingene. Det fremgår videre at måletsetningen er at forhandlingene skal sluttføres i løpet av 2010.

Handelspolitikk overfor stater utenfor EØS-området omfattes ikke av EØS-avtalen. Handelsavtaler som EU inngår, er derfor ikke EØS-relevante og tas ikke inn i EØS-avtalen. Dette vil også gjelde for ACTA dersom partene kommer til enighet om en avtale og EU slutter seg til denne.

Siden Norge ikke tar del i forhandlingene om ACTA, er det for tiden ikke naturlig å følge opp disse fra norsk side på annen måte enn å ta til etterretning den informasjon som tilflyter oss om forhandlingene fra ulikt hold. Dersom partene i forhandlingene kommer til enighet om en avtale, er det grunn til å tro at avtalen vil være åpen for tilslutning også fra stater som ikke har deltatt i forhandlingene. Regjeringen vil i så fall vurdere om den skal gå inn for at Norge skal slutte seg til avtalen.

SPØRSMÅL NR. 871**Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 26. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vi har i den senere tid opplevd flere ras, og nylig gikk det også et ras ved riksvei 13 ved Tysdalsvatnet i Rogaland som dessverre medførte en dødsulykke. Denne situasjonen skaper mye angst og usikkerhet blant trafikanter, og det er fra flere hold etterlyst en tunnelforbindelse som alternativ til den rasfarlige strekningen langs Tysdalsvatnet i Rogaland.

Vil samferdselsministeren bidra til å skape en trygg og robust veiløsning i form av tunnel?»

Svar:

Dessverre er det mange rasutsatte vegforbindelser rundt omkring i landet, noe som innebærer en stor belastning for de som berøres. Rassikring er derfor et viktig satsingsområde for regjeringen, og i Nasjonal transportplan 2010-2019 legges det opp til en histo-

risk satsing på rassikring. Her er det forutsatt at det i perioden 2010-2019 skal bevilges 1 mrd. kr pr. år til særskilte rassikringstiltak. Dette innebærer en økning på 660 mill. kr sammenlignet med Nasjonal transportplan for perioden 2006-2015. Innenfor denne rammen legges det opp til å gjennomføre en lang rekke prosjekter både på riks- og fylkesvegnettet.

På rv 13 i Rogaland fullføres prosjektet Osberg i første fireårsperiode. Videre arbeides det med reguleringsplan for en om lag 3,5 km lang tunnel forbi den mest rasutsatte delen av rv 13 langs Tysdalsvatnet. Dette prosjektet ligger ikke inne i Nasjonal transportplan 2010-2019, men samtidig viser den nylige ulykken hvor viktig det er å finne en løsning. Dette er bakgrunnen for at jeg nå ser på ulike muligheter for å få sikret denne vegstrekningen.

SPØRSMÅL NR. 872**Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til en situasjon ved Universitetssykehuset i Nordland, der to ambulanspersonell har blitt oppsagt etter sykehusets egendefinerte helsetester.

I denne sammenheng kan undertegnede be om en redegjørelse fra statsråden knyttet til hvorvidt det eksisterer nasjonale helsemessige krav for ambulanspersonell, og videre, om hun vil sørge for en helhetlig ordning som ivaretar like krav til ambulanspersonell over hele landet, slik at man får en rettferdig praksis?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til en situasjon ved Universitetssykehuset i Nordland, der to ambulanspersonell har blitt oppsagt etter sykehusets egendefinerte helsetester.

Ulike fagpersoner uttalte til ABC-Nyheter at testen som ble brukt ved det omtalte sykehuset ikke ivaretar individuelle forskjeller knyttet til den enkeltes helsemessige tilstand.

Undertegnede er selvsagt opptatt av at ambulanspersonell er i en helsemessig forfatning som sikrer pasientbehandlingen i en akuttsituasjon. Det er imidlertid ingenting som hindrer de oppsagte ambulansansatte å få jobb ved andre norske sykehus. Det må derfor, slik undertegnede ser det, etableres en nasjonalordning med adekvate tester, som sikrer en rettferdig og god behandling av alle ansatte i slike yrker.

Svar:

Forskrift om akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus av 18. mars 2005 nr. 252 § 17 stiller krav til kompetanse hos ambulanspersonell. Ambulanse skal være betjent av minst to helsepersonell slik at

pasienten sikres adekvat behandling og oppfølging under transport.

Minst ett av helsepersonellet skal ha autorisasjon eller lisens som ambulansearbeider. Øvrige helsepersonell må kunne dokumentere annen relevant akuttmedisinsk, pleiefaglig og redningsteknisk kompetanse. Dette innebærer som minimumskrav en redningsteknisk del med 55 timer teori og 15 timer praktiske øvelser, samt en medisinsk del som inkluderer en teoretisk del på 120 timer og 3 ukers praksistjeneste ved mottakelsesavdeling/intensivavdeling (1 uke), operasjons-anestesiavdeling (1 uke) og medisinsk/kirurgisk avdeling (1 uke).

Det er i forskriften ikke stilt krav til fysisk egnethet. På bakgrunn av Norges implementering av direktiv 2007/46/EF om godkjenning av ambulanser,

har jeg i tildelingsbrevet for 2010 bedt Helsedirektoratet, med utgangspunkt i kravene til forsvarlige helsetjenester foreslå nasjonale krav til ambulanserbiler og vurdere behovet for endringer i relevant regelverk, herunder forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus. Jeg vil i den forbindelse vurdere å be Helsedirektoratet om å foreta særskilt vurdering av om det er aktuelt med krav til fysisk egnethet hos ambulansearbeidere.

Utover de i regelverket fastsatte nasjonale krav til helsepersonell, herunder også krav til ambulansepersonell, er det arbeidsgiver som må vurdere om den enkelte ansatte er egnet til å utføre de arbeidsoppgaver som tilligger den enkeltes stilling. Jeg er for øvrig kjent med at det nylig har vært avsagt dom i lagmannsretten i saken som omtales i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 873

Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 25. mars 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«NRK hadde i helga en sterk reportasje om muslimske skoleelevers mobbing og hat overfor jødiske medelever. Mange lærere og rektorer har også meldt om behov for å gjøre noe. Også norske politiske partier har i harde ordelag fordømt Israel og blant annet foreslått å boikotte staten. Indirekte kan enkelte oppfatte dette som legitimisering av hat og mobbing av jødiske barn.

Hvordan og hvilke tiltak vil ministeren ta for å få slutt dette?»

BEGRUNNELSE:

NRK hadde i helga en sterk reportasje som avdekket jødehat mot skolebarn. Også andre aviser fulgte opp, deriblant Vårt land som den 16. mars skriv om muslimske skolebarn som åpent uttrykker jødehat overfor jødiske medelever. I intervjuene på NRK kom det frem lærerne ikke våger å stå frem av frykt for represalier. En av lærerne ble også befalt av elever å slutte å snakke om Holocaust.

Svar:

Representanten viser til NRKs reportasje som avdekket jødehat mot skolebarn og påfølgende avisreportasjer, blant annet i Vårt Land den 16. mars, hvor det beskrives at enkelte muslimske skolebarn uttryk-

ker hat overfor jødiske medelever. Videre trekker representanten frem at enkelte lærere som ble intervjuet i NRKs reportasje ikke våger å stå frem med hva de har opplevd av frykt for represalier. Noen lærere uttrykker også engstelse for å undervise om Holocaust. Det som er avdekket er uakseptabelt.

Representanten viser til at politiske partier i Norge har kritisert staten Israels politikk, og mener dette kan legitimere hat og mobbing av jødiske barn.

Ingen jøder i Norge skal stå til ansvar for Israels politikk. Man kan heller ikke anklage den enkelte israelske jøde for deres stats politikk. Det samme gjelder for alle nasjoner, og for religiøse grupper med en bestemt tilhørighet til et land.

Diskriminering og trakassering kan ikke aksepteres overfor noen etniske eller religiøse grupper, og vi må stå opp mot det, uavhengig av hvem som utøver diskrimineringen. En kritikk av staten Israels politikk, på en saklig og velbegrunnet måte er ikke antisemittisme, verken overfor jøder i Norge eller jøder i Israel og gir ingen unnskyldning for antisemittisme.

De holdningene og handlingene som ble dokumentert gjennom NRKs reportasjer tar jeg på det største alvor, og jeg vil følge dette opp dette videre.

Jeg vil likevel fremheve at vi allerede i dag har et regelverk og læreplaner som er ment å legge grunnlag for å lære elever en fundamental respekt for ulikt tros- og livssyn.

Formålsparagrafene

Fredag 5. desember 2008 vedtok et enstemmig Storting to nye formålsparagrafer, en for barnehagen og en for opplæringen. Formålsparagrafene for barnehager og opplæringen bygger på en grunnleggende respekt for at vi lever i et mangfoldig samfunn. Den baserer seg på verdier vi alle har felles, ikke de som skiller oss. I formålsparagrafen for opplæringen står det blant annet:

"Opplæringa i skole og lærebedrift skal, i samarbeid og forståing med heimen, opne dører mot verda og framtida og gi elevane og lærlingane historisk og kulturell innsikt og forankring.

Opplæringa skal byggje på grunnleggjande verdiar i kristen og humanistisk arv og tradisjon, slik som respekt for menneskeverdet og naturen, på åndsfri- dom, nestekjærleik, tilgjeving, likeverd og solidaritet, verdiar som òg kjem til uttrykk i ulike religionar og livssyn og som er forankra i menneskerettane.

Opplæringa skal bidra til å utvide kjennskapen til og forståinga av den nasjonale kulturarven og vår felles internasjonale kulturtradisjon.

Opplæringa skal gi innsikt i kulturelt mangfald og vise respekt for den einskilde si overtyding. Ho skal fremje demokrati, likestilling og vitskapleg tenkjemåte.

Elevane og lærlingane skal utvikle kunnskap, dugleik og holdningar for å kunne meistre liva sine og for å kunne delta i arbeid og fellesskap i samfunnet. Dei skal få utfalde skaparglede, engasjement og utforskartrøng.

Elevane og lærlingane skal lære å tenkje kritisk og handle etisk og miljøbevisst. Dei skal ha medansvar og rett til medverknad."

Læringsmiljø

Alle elever har en individuell rett til et fysisk og psykososialt læringsmiljø som fremmer helse, trivsel og læring. For å sikre elevenes rettigheter, må skolene utvikle og opprettholde gode og inkluderende læringsmiljø. Skolene må jobbe helhetlig og systematisk mot mobbing og trakassering. Det er viktig at skolene tilbys og tar i bruk arbeidsmåter og tiltak som er erfarings og forskningsbaserte. Bedre læringsmiljø (2009-2014) er Utdanningsdirektoratets femårige satsning på elevenes læringsmiljø. Satsningen inneholder nettbasert veiledning og materiell, som skoler, kommuner og fylkeskommuner kan bruke i sitt arbeid med å sikre elevenes rett til et godt fysisk og psykososialt læringsmiljø.

Læringsressurser:

- Senter for studier av Holocaust og livssynsminoriteter (HL-senteret) har fått midler til utvikling av læringsressurs om Holocaust og folkemord. Nettressursen, som ligger på www.folkemord.no, ble formidlet norske skoler i tilknytning til skole-

nes markering av Holocaustdagen 2009. Folkemord.no gir skolene informasjon om hvordan de kan undervise om folkemord og massedrap som har skjedd i løpet av det siste hundreåret.

- HL-senteret utarbeider også en nasjonal oversikt over materiell og aktiviteter skolene kan benytte i markeringer av den internasjonale minnedagen for Holocaust, 27. januar.
- Utdanningsdirektoratet har også bedt HL-senteret å lage en oversikt over relevante kurs, etter- og videreutdanning for lærere, samt en oversikt over relevante organisasjoner, institusjoner og nettsteder med tilbud og innhold til skolenes arbeid mot rasisme og diskriminering i sammenheng med markeringen av Holocaustdagen.

International Civic and Citizenship Education Study

I juni i år vil det foreligge sluttrapport fra International Civic and Citizenship Education Study. Dette er en undersøkelse om hvordan unge mennesker blir forberedt på rollen som demokratiske deltakere – medborgere – i samfunnet. Undersøkelsen måler demokratisk beredskap og engasjement hos 8. og 9. klassinger (14. og 15. åringer) i Norge og 37 andre land. Norge har lagt til spørsmål til 9.klassinger om deres holdninger til rasisme, nazisme og holocaust.

Handlingsplan mot etnisk diskriminering

Regjeringens Handlingsplan for å fremme likestilling og for å hindre etnisk diskriminering (2009-2012) skal bidra til å motvirke diskriminerende holdninger og handlinger mot alle innvandregrupper og nasjonale minoriteter. Den jødiske befolkningen i Norge er en av disse gruppene.

Tiltakene i handlingsplanen retter seg særlig mot den diskriminering som innvandrere, samer og nasjonale minoriteter utsettes for på grunn av etnisitet, nasjonal opprinnelse, avstamning, hudfarge, språk, religion og livssyn. Et av innsatsområdene i planen er holdningsskapende arbeid i barnehage, skole og utdanning for å bekjempe rasisme, diskriminering og antisemittisme.

Videre arbeid

I tillegg til dette, har jeg besluttet å oppnevne en bredt sammensatt arbeidsgruppe, som skal fremme forslag til hvordan man best kan bekjempe uønskede holdninger i skolen. I denne arbeidsgruppen kan det være aktuelt med representanter for ulike trossamfunn, skole- og lærerorganisasjoner, politi, frivillige organisasjoner som arbeid med barn og unge og representanter for foreldre.

SPØRSMÅL NR. 874**Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 29. mars 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil statsråden legge frem for Stortinget for å sikre at alle fedre får rett til pappapermisjon, uavhengig av mors yrkes- eller skoledeltakelse?»

BEGRUNNELSE:

I Romerikes Blad fredag 12. mars kan vi lese om en familie, hvor mor er uføretrygdet etter en påkjørsel for 20 år siden. Av denne grunn har det ikke vært mulig for henne å opparbeide seg rett til foreldrepenge ut fra regjeringens kriterier. Fordi mor ikke har opparbeidet seg denne rettigheten blir derfor far diskriminert på grunn av at hans kone er uføretrygdet. Gjennom Prop. 80 L (2009-2010) fjerner riktignok Regjeringen kravet om at mor må ha vært i minst 50 % stilling under opptjeningsperioden, men dette har likevel ingen effekt for å unngå diskriminering av familier hvor mor er ufør.

Å diskriminere foreldre, nekte barn i å få sin fars fulle oppmerksomhet for en periode, samt straffe en familie pga. omstendigheter som har ført til uførhet kan umulig være lovens hensikt. Å la både far og mor få sin andel av tiden sammen med barnet er en verdi i seg selv, og Fremskrittspartiet har tatt til orde for å fjerne fedrekvoten. På denne måten får foreldrene dele permisjonen fritt seg imellom, hvilket ivaretar både foreldrene og barnets behov for samvær med både far og mor. Når det da likevel ikke har blitt gjennomslag for dette synet, vil statsrådets tiltak mot denne urettferdigheten i regelverket bli mottatt med taknemlighet av de som frem til i dag har blitt rammet.

Svar:

For at det skal foreligge rett til fedrekvote, må både mor og far ha opptjent rett til foreldrepenge. Når bare far har opptjent rett til foreldrepenge, kan han slik regelverket er i dag, kun ta ut foreldrepenge hvis mor etter fødselen går ut i arbeid eller studier eller er avhengig av hjelp til å ta seg av barnet på grunn av sykdom. Det må med andre ord foreligge et omsorgsbehov for at far kan ta ut foreldrepenge på eget opptjeningsgrunnlag.

Regjeringen er ikke fornøyd med regelverket på dette området og har i Soria Moria II-erklæringen varslet at vi vil gi flere fedre rett til fedrekvote. Jeg vil peke på at endringen som er foreslått i Prop. 80 L (2009-2010) er et ledd i dette. For barn født fra 1. juli i år vil det være fedrekvote i alle tilfeller hvor begge foreldre har rett til foreldrepenge, selv om mor har opptjent rett i en lav stillingsandel. Det er anslått at om lag 1 500 flere fedre vil få rett til fedrekvote som følge av denne endringen. Tall fra NAV tyder på at hver femte uførepensjonist arbeider ved siden av uførepensjonen, og noen av disse vil kunne nyte godt av den nye ordningen.

Når endringen i Prop 80 L (2009-2010) er gjennomført regner vi med at det vil være om lag 6 500 fedre som ikke har rett til å ta ut foreldrepenge på grunn av mors manglende yrkesaktivitet. For å gi disse fedrene mulighet til å ta ut foreldrepenge, må de få rett til et antall uker uten at det stilles aktivitetskrav til mor.

Som kjent varslet regjeringen i St.meld.nr. 8 (2008-2009) Om menn, mannsroller og likestilling at vi vil utrede en forenklet og mer likestilt foreldrepengeordning. Departementet har startet dette arbeidet, og et sentralt spørsmål vil være hvordan fedres selvstendige rettigheter kan styrkes. Jeg vil også vurdere om enkelte grupper fedre bør prioriteres foran andre. Jeg kan ikke nå si når og i hvilken form utredningen vil bli lagt frem.

SPØRSMÅL NR. 875**Innlevert 17. mars 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 24. mars 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Over halvparten av fagskolene er eid av private og ideelle organisasjoner. Erfaringen etter innføringen av forvaltningsreformen viser at flere fylker finansierer sine egne fagskoler på bekostning av private blant annet innen helse- og sosialfag, noe som setter de private skolene i fare. Behovet for helsefagutdannede vil være sterkt økende i årene framover.

Hva vil helse- og omsorgsministeren foreta seg for å sikre at de private fagskolene som både rekrutterer og oppgraderer kompetanse innen helse- og sosialfag kan bestå?»

BEGRUNNELSE:

Da forvaltningsreformen ble innført 1. januar i år ble ansvaret for finansiering og forvaltning av fagskolene overført fra kunnskapsdepartementet til fylkeskommunen. Fylkeskommunen er eier av fagskolene, mens godt over halvparten av fagskolene er eid av private og ideelle organisasjoner. Gjennom forvaltningsreformen har fylkene fått en vanskelig dobbeltrolle, de skal forvalte og finansiere all fagskoleutdanning. Allerede nå har det kommet fram eksempler på at byråkratiet i enkelte fylkeskommuner ikke håndterer dobbeltrollen på en forsvarlig måte. I stedet for å forvalte fagskoleutdanningen slik at arbeids- og næringsliv, gis det fordeler til egne fagskoler. Dette gjelder bl.a. innen helse- og sosialfag, og en står dermed i fare for å miste faglige tilbud som Helsedirektoratet har definert som viktige utdanningstilbud, i tillegg blir tilgjengelighet og fleksibilitet begrenset.

Svar:

Spørsmålet er overført til forsknings- og høyere utdanningsministeren som ansvarlig for fagskoleutdanning.

Etter forvaltningsreformen har fylkeskommunen fått ansvar for å sørge for at det finnes et godkjent fagskoletilbud innenfor fylket som tar hensyn til lokale, regionale og nasjonale kompetansebehov innenfor prioriterte samfunnsområder. I tråd med at ansvaret for fagskoleutdanning ble overført fra staten til fylkeskommunene i 2010, er midlene til fagskoleutdanning som tidligere ble bevilget over Kunnskapsdepartementets budsjett blitt innlemmet i fylkenes rammetilskudd.

Stortinget har også sluttet seg til at tilskuddet til fagskoleutdanning skal finansieres gjennom frie inntekter. Dette er nettopp for å sikre fylkeskommunene

handlingsrom til å forvalte sine oppgaver i tråd med regionenes behov.

Det nye ansvaret for å sørge for et fagskoletilbud innebærer i praksis at fylkeskommunene får utvidet mulighet til å gjøre lokale vurderinger av hvilke typer fagskoler det særskilt skal legges til rette for gjennom offentlige tilskudd. Fylkeskommunene vil i større grad ha anledning til å disponere og målrette fagskolebevilgningene i fylket ut fra lokalt kompetansebehov og andre relevante forhold.

Det er videre en del av fylkeskommunenes økte handlefrihet å ta stilling til hvorvidt fagskoletilbudet skal være i egen eller i andres regi. Fylkeskommunens ansvar for fagskoleutdanning er definert i fagskoleloven, men lov og forskrift sier per i dag ikke noe om hvordan fylkeskommunen skal opptre ift. at fylkeskommunen selv også er skoleeier. Fagskolemidlene som tidligere ble bevilget over kunnskapsdepartementets budsjett er blitt innlemmet i fylkeskommunens rammetilskudd, og det kan derfor ikke legges føringer på selve tilskuddet fra statens side.

Når det gjelder tilskuddet til helse- og sosialfaglige fagskoler, er det også her fylkeskommunene som forvalter tilskuddet fra 2010. Imidlertid går dette tilskuddet fortsatt over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett, og det vil være øremerket for en begrenset periode. Tidspunktet for innlemming vil bli vurdert i sammenheng med Omsorgsplan 2015.

Staten samarbeider med KS og fylkeskommunene om utformingen av et nytt regelverk for tilskuddet. Helsedirektoratet har fått i oppdrag å utforme et utkast til regelverk. Det er Helse- og omsorgsdepartementet (HOD) som vil fastsette regelverket. HOD har bedt Helsedirektoratet sikre at de private fagskoleaktørene får anledning til å uttale seg om utkastet til et regelverk. Det kan for øvrig nevnes at det i eksisterende regelverk for helse- og sosialfaglige fagskoleutdanning forutsettes at offentlige og private tilbydere skal likebehandles som tilskuddsmottakere.

En videre utvikling av helse- og sosialfaglige fagskoleutdanning vil være viktig for å bidra til å sikre omsorgssektoren nødvendig kompetanse, for å sikre de videregående helse- og sosialfagene god rekruttering og redusere avgangen fra sektoren, gjennom å tilby personell med videregående opplæring et strukturert videreutdanningstilbud og en alternativ karrierevei.

Jeg har tillit til at fylkeskommunene i fordelingen av tilskudd til fagskoler vil forvalte sitt ansvar på en god måte, og at fylkeskommunene i fordelingen tar

hensyn til at private aktører, stiftelser og lignende tilbyr mye god fagskoleutdanning som ofte vil kunne gi et godt supplement og alternativ til de fylkeseide skolenene, ikke minst på det helsefaglige området. Å trekke inn andre aktører kan være viktig for å sikre god tilgjengelighet og fleksibilitet for studentene, og for å

kunne sikre tilstrekkelig bredde og kapasitet i fagskoletilbudet.

Jeg mener det er viktig at fylkeskommunene gjør en helhetlig vurdering av tilbudet av fagskoleutdanning og Kunnskapsdepartementet vil følge med på utviklingen.

SPØRSMÅL NR. 876

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 25. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Viser til mitt spørsmål nr. 761 om FeFo er å betrakte som et offentlig organ eller et privat rettslig selskap som forvalter av 96 % av arealene i Finnmark. Jeg kan ikke se ut i fra svaret fra Statsråden at det blir svart på mitt spørsmål. På den ene side så svarer Statsråden at det kan betraktes som et offentlig organ, for så å svare at sett i fra en annen side så er dette et privat rettslig organ.

Hva mener statsråden egentlig om selskapsformen til FeFo og Sivilombudsmannens rolle?»

Svar:

Som det ble redegjort for i mitt svar 9. mars 2010 på spørsmål nr 761, er det både privatrettslige og of-

fentligrettslige innslag i den nærmere reguleringen av Finnmarkseiendommen (FeFo) som er nedfelt i finnmarksloven. Som videre påpekt kan man ikke fra en generell beskrivelse av FeFo som en privat eller offentlig forvalter trekke slutninger om i hvilken utstrekning FeFo er underlagt offentligrettslig lovgivning av forskjellig slag. Om man vil beskrive FeFo som en privat eller offentlig forvalter, er derfor langt på vei en smakssak hvor svaret vil avhenge av perspektivet.

Siden tvil om Sivilombudsmannens arbeidsområde normalt avgjøres av ombudsmannen selv, eventuelt av Stortinget i instruks, finner jeg det unaturlig å gå inn på spørsmålet om FeFo faller inn under ombudsmannens arbeidsområde.

SPØRSMÅL NR. 877

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 26. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at anlegg basert på vedfyring likestilles med anlegg basert på bearbejdede produkter som pellets og flis i forhold til offentlige tilskudd?»

BEGRUNNELSE:

I dag er det betydelig interesse for omlegging av husholdningenes energibruk fra fossilt brensel til al-

ternative kilder med bedre CO₂ effekt. For store deler av landet er biobrensel som ved pellets og flis en lett tilgjengelig og aktuell CO₂ nøytral energikilde.

Dette er en del av en politisk ønsket omlegging og det er bred enighet om bruk av forskjellige stimulanter for å bidra til at omlegging faktisk skjer. Så vidt vites behandles imidlertid vedfyringsanlegg forskjellig fra anlegg som baserer seg på bearbejdede produkter som pellets og flis, da tilskudd til vedfyrte

anlegg kun gis dersom søkeren selv har en eiendom på over 100 mål.

Dette synes som en vilkårlig forskjellsbehandling som heller ikke i et miljøperspektiv fremstår som rasjonell. Ved fordrer ikke annen energibruk enn hugging og fremkjøring. Pellets og flis krever dels bearbeidelse og dels mer avansert utstyr for å være effektivt. Mange steder er vedfyring et meget reelt alternativ og i moderne forbrenningsanlegg et godt miljøalternativ.

Svar:

Vedfyring er en viktig kilde til oppvarming for mange, og bidrar til fleksibilitet i energisystemet. Det er en tradisjonell kilde til oppvarming i Norge og utgjorde i 2008 om lag 7 TWh av et totalt forbruk av bioenergi i Norge på om lag 14 TWh.

I byområder har vedfyring vært bidragsyter til lokal luftforurensning, men som følge av tekniske krav vil alle nye vedovner være rentbrennende. Enkelte kommuner har etablert støtteordninger for utskifting av gamle vedovner med nye, og mer rentbrennende ovner, som gir bedre utnyttelse av veden og mindre lokal luftforurensning.

Landbruks- og matdepartementet gir gjennom

Innovasjon Norges bioenergiprogram, støtte til etablering av varmeanlegg på landbrukseiendommer. Dette kan blant annet være fyrkjeler som bruker ved som brensel.

Enova forvalter en tilskuddsordning for elektrisitetssparing i husholdninger. Formålet med ordningen er å bidra til at modne teknologier med begrenset utbredelse på markedet, blir mer tilgjengelige for husholdningene. Gjennom ordningen gis det tilskudd til kjøp av pelletskaminer, pelletskjeler, væske-til-vann varmpumper, luft-til-vann varmpumper, sentrale styringssystemer og solfanger for tappevannsoppvarming. Ordningen vil kunne gi viktige bidrag til å begrense bruken av elektrisitet i husholdningene på sikt.

Jeg mener det er viktig å bidra til å fremme miljøvennlige oppvarmingsløsninger med begrenset utbredelse på markedet. Markedet for ved er imidlertid modent, det er lønnsomt å bytte til mer rentbrennende ovner og ved er en lett tilgjengelig og konkurransedyktig energibærer. Jeg mener derfor at det ikke er nødvendig å etablere offentlige støtteprogrammer for ytterligere å stimulere til bruk av ved som oppvarmingskilde.

SPØRSMÅL NR. 878

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 26. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«En fast meldedato annenhver mandag for å motta arbeidsavklaringspenger kan være vanskelig å følge opp for de med store svingninger i sykdomstilstanden. Det er mulig å søke unntak, men unntaket gjelder i følge NAV ikke for de som jobber enkelte dager når de orker det. Situasjonen for enkelte er at de dagene de ikke jobber kan de være for syke til å følge opp meldeplikten og vil da miste sin inntekt.

Er det mulig å få en fleksibel meldeordning for de som har behov for det, som også omfatter de som jobber litt ved siden av?»

BEGRUNNELSE:

Mange som er i ordningen med arbeidsavklaringspenger forsøker å jobbe litt ved siden, noe som er positivt. I følge NAV får disse ikke unntak når det gjelder meldeplikt hver 14. dag da det skal registreres

hvor mye den enkelte har arbeidet. Problemet for noen med spesielle sykdommer kan være å levere, eller få sendt inn denne meldingen på fastsatt dag. Det er også mange som ikke har tilgang på PC og internett. Hvis sykdommen er av en slik art at personen blir sengeliggende, eller er ute av stand til å få sendt inn melding får det alvorlige følger. Hvis disse personene slutter å jobbe kan de søke om fritak, men mange synes det er synd å slutte med det lille de gjør for å slippe å tenke på at de får sendt inn meldingen i tide. Hvis det allerede er mulighet for NAV kontoret å vurdere slike tilfeller individuelt er det fint om også dette fremgår av svaret.

Svar:

Formålet med arbeidsavklaringspenger er å sikre inntekt for personer mens de får aktiv behandling,

deltar på arbeidsrettede tiltak eller får oppfølging med sikte på å skaffe seg eller beholde arbeid.

Alle mottakere av folketrygdytelse har en alminnelig plikt til å melde fra om forhold som kan være avgjørende for om vedkommende har rett til ytelsen, eller for ytelsens størrelse. Mottakere av arbeidsavklaringspenger skal som hovedregel gi nødvendige opplysninger via meldekort. Dersom det vil være unødig tyngende for medlemmet å overholde meldeplikten, kan Arbeids- og velferdsetaten helt eller delvis fritta medlemmet fra meldeplikten. Arbeids- og velferdsetaten har ikke anledning til å fritta brukerne fra den alminnelige opplysningsplikten.

For å sikre at brukerne får rett ytelse til rett tid må Arbeids- og velferdsetaten få opplysningene fra brukeren i god tid før utbetalingen skal skje. Opplysninger som ikke meldes inn via meldekort må dermed legges inn i etatens systemer på andre måter. Det vanligste er at brukeren får såkalt manuell meldeform. Dette innebærer at brukeren må være i kontakt med Arbeids- og velferdsetaten hver fjortende dag, og gi de opplysningene som etaten trenger. Dette kan skje enten ved personlig oppmøte, telefon, e-brev eller på annen måte som avtales mellom det lokale NAV-kontoret og brukeren. Alternativt kan de få såkalt au-

tomatisk meldeform, som innebærer at det i systemet forhåndsutfylles hvor mye brukeren kommer til å arbeide.

Arbeids- og velferdsetaten har bekreftet at automatisk meldeform i praksis er forbeholdt mottakere som er for syke til å ha kontakt med Arbeids- og velferdsetaten hver fjortende dag og at det dermed ikke gis til brukere som arbeider sporadisk.

Det finnes ingen teknisk løsning som kan forutse hvor mye brukeren vil klare å arbeide. En ordning med automatisk meldeform for brukere som jobber litt, vil derfor kunne føre til betydelige feilutbetalinger. Jeg er opptatt av at mottakerne av arbeidsavklaringspenger skal få tilpasset oppfølging slik at flest mulig av dem kommer i eller tilbake til arbeid. Jeg mener derfor at vi må legge til rette for at saksbehandlerne kan bruke så mye av tiden sin som mulig på dette. Jeg kan heller ikke se at brukere med varierende form vil være tjent med feilutbetalinger som må korrigeres i ettertid. Jeg mener derfor at ordningen med automatisk meldeform må forbeholdes de som er så syke at de verken klarer å arbeide eller å ha kontakt med Arbeids- og velferdsetaten hver fjortende dag.

SPØRSMÅL NR. 879

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 24. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«De såkalte rovdyrsonene skaper en masse frustrasjon og harme ute i distriktene som f.eks. i Hedmark. Rovdyrene er ofte på vandring ut og inn av en sone, slik som Galventispa gjorde i fjor sommer og høst.

Kan statsråden tenke seg å vurdere å fjerne rovdyrsonene, da disse har utspilt sin rolle og oppfattes som uhensiktsmessige?»

Svar:

Gjennom rovviltforliket våren 2004 fastsatte Stortinget gjeldende forvaltningsområde for ynglende ulv i Norge. Den øvrige soneringen av prioriterte yngleområder for bjørn, jerv og gaupe fastsettes av rovviltmyndene innenfor de respektive rovviltregionene.

I den politiske plattformen for flertallsregjeringen har Regjeringen sagt at hovedtrekkene i stortingsforliket om rovviltpolitikken fra 2004 skal videreføres, og den todelte målsettingen om å ivareta både rovvilt og beitenæring står fast. Arealdifferensiert forvaltning er et av hovedprinsippene i rovviltforvaltningen, med siktemål å ivareta den todelte målsettingen. Rovvilt har stor vandringskapasitet og det er ikke mulig å unngå at det fra tid til annen vil komme rovvilt inn i prioriterte beiteområder. Slike situasjoner må håndteres fortløpende, og jeg er opptatt av at dette skal skje på en slik måte at skadeomfanget begrenses til et minimum.

Bestandsmålene for ulv og bjørn er nå til ny vurdering, og innen utgangen av 2010 vil Stortinget bli invitert til et bredt forlik om bestandsmål for disse to artene. Det er imidlertid ikke lagt opp til å endre prinsippet om arealdifferensiert forvaltning.

SPØRSMÅL NR. 880**Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 25. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvorledes passkontroll av personer i heldekkende plagg, som for eksempel burka eller niqab, gjøres ved innreise til Norge, er det etablert praksis at personen alltid identifiseres mot passbilde ved at heldekkende ansiktsplagg fjernes?»

BEGRUNNELSE:

Nylig fremmet Siv Jensen og undertegnede et representantforslag der vi foreslår å ikke tillate bruk av burka, niqab eller andre heldekkende plagg i det offentlige rom. I den anledning er det opportunt å anskueliggjøre hvordan bruken av slike plagg påvirker det offentlige rom. Vi har stipulert i vårt forslag at heldekkende plagg av denne typen medfører visse sikkerhetsmessige aspekter som kan være av interesse. En person som bruker heldekkende plagg, kan ikke uten videre identifiseres, for eksempel i forbindelse med ankomst til norsk grensestasjon, så som Oslo lufthavn Gardermoen. Hvis slike situasjoner

oppstår kan det tenkes at dette medfører utfordringer for personell som gjennomfører person/pass-kontroll å fastslå at personens identitet og identifikasjonsdokumenter stemmer overens.

Svar:

Spørsmålet ditt har vært forelagt Politidirektoratet, som har innhentet informasjon om praksis for gjennomføring av passkontroll fra grensekontrollen ved Gardermoen politistasjon.

Jeg har blitt informert om at det ved passkontroll er nødvendig for grensekontrollørene å se ansiktet på den reisende for å kunne sammenligne med fotografiet i passet. Dette innebærer at den reisende må legge til rette for en slik sammenligning ved evt. å løfte eller flytte på det heldekkende plagget.

Jeg har blitt informert om at dersom den reisende ikke ønsker å gjennomføre denne kontrollen i kø sammen med andre reisende, så vil vedkommende få tilbud om at kontrollen skal gjennomføres et annet sted, og eventuelt av en kvinnelig grensekontrollør.

SPØRSMÅL NR. 881**Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 25. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Helseforetakene har nå ansvaret for pasientreiser og har overlatt organiseringen til Pasientreiser ANS. Enkelte pasienter opplever at det er svært vanskelig å få svar på telefonen hos Pasientreiser sentralt og at det er kostbart å ringe sitt lokale kontor for å få hjelp til reise. Ofte blir ventetiden lang i telefonen mens prisen øker for hvert minutt man må vente, en utgift som ikke burde belastes pasienten men den som er skyld i ventingen.

Hva vil statsråden gjøre for å begrense utgiftene for pasientene?»

BEGRUNNELSE:

Det er et bærende prinsipp i norsk helsevesen at alle pasienter skal ha like muligheter til å få helsetje-

nester ved behov og at egen lommebok og geografisk tilhørighet ikke skal spille noen rolle. Etter at helseforetakene overtok ansvaret for pasienttransporten er enkelte utgifter i forbindelse med dette overført til brukeren gjennom telefonregningen. Mange opplever at det er lang ventetid for å komme frem til den sentralen som ordner transporten i den aktuelle regionen noe som fører til at telefonregningen øker. Det må betales en pris pr. minutt mens man venter. Det er urimelig at pasienten skal bli pålagt denne utgiften som antagelig ofte skyldes for dårlig kapasitet hos Pasienttransport. Utgiften burde pålegges den instans som er årsaken til den, ikke den som ikke har noen annen mulighet til å få dekket sitt behov for transport enn å vente i køen og som har en rettighet til tjenesten.

Svar:

Forvaltningsansvaret for refusjon av reisekostnader ved reise til og fra behandling, er fra 1. januar 2010 overført fra NAV til de regionale helseforetakene. Dette var siste ledd i overføringen av det samlede ansvaret for pasientreiser som startet med at finansieringsansvaret for sykefrakt ble vedtatt overført fra 1. januar 2004. Samtidig ble ansvaret for kjørekontor og transportplanlegging overført, mens oppgjørsordningen for reiser med rekvisisjon ble overført til helseforetakene fra 2006. Overføringen av forvaltningsansvaret for reiser uten rekvisisjon har skjedd gradvis fra 1.9.2009 og var grundig forberedt i et samarbeid med NAV og brukerorganisasjoner.

De regionale helseforetakene har etablert servicetelefon 05515, som er Norges største servicetelefon, der pasienter kan få bistand til å planlegge reise, stille spørsmål om regelverk og få veiledning til å fylle ut reiseregningen.

Tjenesten 05515 er satt opp slik at når man rin-

ger, kommer man til sitt lokale pasientreisekontor. Det er etablert 12 slike kontorer i landet. Prisen er den samme i hele landet - fra fasttelefon koster det 32 øre pr. minutt + mva å ringe. Kostnaden for å ringe fra mobiltelefon vil avhenge av hvilket abonnement man har avtalt med sin operatør. På pasientreisekontoret på Moelv (som har ansvaret for hele Helse Sør-Øst) og ni andre kontorer er det etablert en "ring-meg-tilbake"-ordning. Da unngår brukerne å bli belastet for kostnader når det er kø. De får da beskjed om at de beholder sin plass i køen, og blir ringt opp når det er deres tur.

I forbindelse med overføringen av forvaltningsansvaret for reiser uten rekvisisjon har det vært stor pågang fra publikum, og dette har også ført til at svartiden har vært for lang på 05515. Det er bl.a. etablert et midlertidig nasjonalt telefonsenter hos Pasientreiser ANS i Skien for å avhjelpe denne situasjonen og få ned svartiden på 05515.

SPØRSMÅL NR. 882

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 24. mars 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Norsk kiropraktorforening har gjennom flere år arbeidet for at Norge skal utdanne sine egne kiropraktorer. Denne gruppen er de eneste av offentlig godkjent helsepersonell som står uten et utdanningstilbud i Norge. Stortinget har i flere saker vært positiv til etablering av utdannelsen. Norsk kiropraktorforening peker nå på at alt ligger til rette for dette.

Vil ministeren sørge for at opprettelse av Norsk kiropraktorutdanning ved Universitetet i Stavanger blir realisert?»

BEGRUNNELSE:

Sak om kiropraktorutdanning i Norge har en rekke ganger vært fremme i Stortinget. Kirke- Utdannings og Forskningskomiteens enstemmige merknad i Statsbudsjettet for 2008 gir uttrykk for at komiteen deler Norsk Kiropraktorforening sin utålmodighet over Regjeringens manglende oppfølging av Stortingets vedtak fra 2004.

I merknaden fra komiteen heter det, sitat:

"Både interessen for studiet og behovet for kompetanse innen muskel- og skjelettlidelser tilsier etter komiteens oppfatning at det legges til rette for etablering av kiropraktorutdanning i Norge gjennom etablering av forskning på feltet og dermed oppbygging av lærerkrefter til en slik utdanning"

NKF peker nå på at alt ligger til rette for at slik utdanning raskt kan etableres. Universitetet i Stavanger (UIS) har sammen med Stavanger Universitetssykehus (SUS) iverksatt konkrete satsinger mot oppbygging av et forskningsmiljø i kiropraktikk gjennom å opprette to stipendiatstillinger i faget.

SUS har ansatt kiropraktor som vil kunne være leder i en fremtidig studentklinikkk.

UIS har besluttet å utlyse en professor II stilling i kiropraktikk etter nyttår.

Norsk kiropraktorforening har innledet et samarbeid med UIS PLUSS om etterutdanning av kiropraktorer.

Studieplaner er klargjort gjennom et samarbeid med kiropraktorutdanningen ved University of Bournemouth.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse av 18.3.2010 fra stortingsrepresentant Bente Thorsen angående etablering av kiropraktorutdanning ved Universitetet i Stavanger.

Et utvalg under Helsedirektoratet utredet i 2006 spørsmålet om etablering av kiropraktikerutdanning i Norge. Utvalget konkluderte med at det foreløpig ikke bør etableres en kiropraktorutdanning. I første omgangen foreslås det å etablere en nasjonal enhet for forskning innen muskel- og skjelettlidelser der kiropraktikk gis særlig prioritet.

Enheten skal utvikle kunnskap innen behandling av muskel- og skjelettsystemets lidelser med vekt på nakke- og ryggglidelser, tilby kompetanseheving for kiropraktikere og sørge for utdanning av forskere, veiledere og undervisningspersonell. Utvalget konkluderte ikke med lokalisering verken av utdanningstilbud eller den nasjonale forskningsenheten.

I Budsjett-innst. S.nr.12 (2007-2008) heter det:

”Komiteen ber på denne bakgrunn om at det legges til rette for etablering av kiropraktorutdanning i Norge gjennom etablering av forskning på feltet og dermed oppbygging av lærekrefter til slik utdanning.”

På bakgrunn av dette og anbefalingene fra Helsedirektoratets utvalg har Kunnskapsdepartementet oppnevnt et ekspertpanel bestående av:

Stefan Lohmander, professor i ortopedi ved Lunds universitet

Ingrid Lundberg, professor i reumatologi ved Karolinska Institutet

Ewa Roos professor, i fysioterapi ved Syddansk universitet

Jan Hartvigsen, professor i klinisk biomekanikk (kiropraktikk) ved Syddansk universitet

Ekspertpanelet skal evaluere den nasjonale forskningen innenfor muskel- og skjelettlidelser avgrenset til forskning tematisk knyttet til kiropraktors fagfelt og yrkesutøvelse. Evalueringen skal danne grunnlag for videre planer for forskning i feltet og danne et kunnskapsgrunnlag i arbeidet for eventuelt å opprette en kiropraktikkutdanning i Norge. Evalueringsrapporten vil foreligge ved utgangen av dette året.

SPØRSMÅL NR. 883

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos

Besvart 25. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Friskgårdene, som kan vise til svært gode resultater når det gjelder arbeidsrettet rehabilitering, har fått sitt budsjett kuttet med ca, 75 % i forhold til 2009. I brev fra NAV står det at dette skyldes overskridelser i 2009 i Akershus fylke. Fra fylkes NAV får de opplyst at direktoratet har gitt NAV mindre penger til formålet enn tidligere. Det er også gitt signaler om at NAV prioriterer arbeidsledige fremfor langtidssykemeldte.

Mener statsråden dette er i tråd med politiske føringer og IA-avtalens innhold?»

BEGRUNNELSE:

Både Regjering og Storting har gitt uttrykk for at det er en prioritert oppgave å få langtidssykemeldte rehabilitert og tilbakeført til aktiv arbeidsinnsats. I Prop. 1 S sier Regjeringen i forbindelse med delmål 1- Flere i arbeid og aktivitet og færre på stønad:

"Regjeringen går inn for å øke tiltaksinnsatsen i 2010".

Stortinget bevilget under Kap. 63 4 - Arbeidsmarkedstiltak - ca. 1 mrd. kr. mer enn i 2009, etter forslag fra Regjeringen. På denne bakgrunn er det vanskelig å forstå at direktoratet, slik NAV Akershus hevder, har bevilget mindre penger til formålet. Når det fra NAV gis signaler om at de prioriterer arbeidsledige fremfor langtidssykemeldte kan det lett oppfattes som om NAV, heller ikke på dette området, er i stand til å utføre sine oppgaver i tråd med Stortingets intensjoner.

Svar:

For 2009 ble det bevilget 216,55 mill. kroner over statsbudsjettets kap. 605 post 70 til ordningen med tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for sykmeldte (raskere tilbake), dvs. til kjøp av tiltakene

avklaring, oppfølging, arbeidsrettet rehabilitering og behandling for lettere psykiske lidelser og sammensatte lidelser. I tillegg ble udisponerte midler fra 2008 på 68,115 mill. kroner overført, slik at total ramme til kjøp av tiltak under kap. 605 post 70 i 2009 var på kr 284,665 mill. kroner.

For 2010 er det over kap.605 post 70 bevilget 220,88 mill. kroner. Tildelte midler i 2009 er i all hovedsak nyttet fullt ut, slik at overføring av unyttede midler fra 2009 til 2010 blir begrenset. Dette innebærer en reduksjon i tilgjengelige midler på om lag 20 prosent på landsbasis i 2010 sammenlignet med 2009. Foranstående innebærer at også budsjettammen under kap. 605 post 70 for NAV Akershus er redusert inneværende år sammenlignet med 2009.

Ifølge Arbeids- og velferdsdirektoratet har redusert disponibel ramme foreløpig ikke gitt vesentlige utslag for aktiviteten i ordningen samlet sett, men det har vært en reduksjon i henvisningene til døgnbasert arbeidsrettet rehabilitering. Noe lavere antall henvisninger til døgntilbudet har blant annet sammenheng med at dette tilbudet har svært høy pris, samt at tilgjengelig dagtilbud er utvidet og anses ofte å være et kvalitativt like godt tilbud til brukere med behov for arbeidsrettet rehabilitering.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har fordelt den samlede bevilgning over kap. 605 post 70 for 2010 til fylkene etter fylkenes andel sykmeldte over 6 uker. Kriteriet gjelder også tildelingen til NAV Akershus. Det er ikke avsatt noen sentral reserve i direktoratet. Arbeids- og velferdsetaten skal forvalte raskere tilbake tiltakene avklaring, oppfølging, arbeidsrettet rehabilitering og behandling for lettere psykiske lidelser og sammensatte lidelser med sikte på å gi brukerne

de mest hensiktsmessige tilbudene innenfor tilgjengelig budsjettamme. Hvordan midler og plasser konkret fordeles mellom ulike tiltak og tiltaksarrangører avgjøres av Arbeids- og velferdsetaten.

Raskere tilbake tiltakene bevilget over kap 605 post 70 er forbeholdt sykmeldte og kan ikke nyttes for registrerte ledige arbeidssøkere. Det medfører derfor ikke riktighet at Arbeids- og velferdsdirektoratet eller underliggende enheter har gitt signaler om at ”NAV prioriterer arbeidsledige framfor sykmeldte”.

Arbeids- og velferdsdirektoratet legger til grunn at bevilgningen til raskere tilbake i 2010 blir nyttet fullt ut og i samsvar med Stortingets intensjoner.

Bevilgningen til arbeidsrettede tiltak for arbeidssøkere og personer med nedsatt arbeidsevne finansieres over kap. 634 post 76. Tiltakene avklaring, oppfølging og arbeidsrettet rehabilitering inngår også i tiltaksporteføljen for disse gruppene. For de arbeidsrettede tiltakene finansiert over kap 634 pst 76 for 2010 legger direktoratet også til grunn at disse vil bli nyttet fullt ut og i samsvar med Stortingets intensjoner.

Arbeidsdepartementet har tett oppfølging av tiltaksgjennomføringen i Arbeids- og velferdsetaten. Jeg forutsetter at gjennomføringen skjer innenfor de tildelte ressursrammer. Eventuelle justeringer i disse blir vurdert i forbindelse med de ordinære budsjettframleggene.

Jeg viser for øvrig til mine tidligere svar på disse problemstillingene til Stortinget, bl.a. svar på spørsmål nr. 828 til skriftlig besvarelse og svar på interpellasjon 2. mars 2010, sak nr. 3.

SPØRSMÅL NR. 884

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 25. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Europaparlamentet vedtok forrige uke med overveldende flertall en resolusjon som krever at Europakommisjonen og EUs høyrepresentant for utenriks- og sikkerhetspolitikken starter en strukturert dialog med det cubanske sivilsamfunnet og den demokratiske opposisjonen.

Vil statsråden i løpet av sitt besøk på Cuba i april møte representanter for opposisjonen, og ta initiativ

til at norske myndigheter styrker dialogen med sivilsamfunnet, og vil han overfor landets myndigheter kreve løslatelse av politiske fanger?»

BEGRUNNELSE:

Europaparlamentets resolusjon P7TA (2010) 0063 ble vedtatt med 509 mot 30 stemmer. Resolusjonen ble støttet av alle partigrupper med unntak av kommunistgruppen og tok utgangspunkt i dødsfallet

til den fengslede aktivisten Orlando Zapata Tamayo, som sultestreiket i 85 dager i protest mot regimets grove brudd på menneskerettighetene. Resolusjonen krevde løslatelse av alle politiske fanger på Cuba og en umiddelbar åpning av dialog med landets sivilsamfunn og demokratiske opposisjon.

Svar:

De konsise svarene på de tre spørsmålene representanten Sanner stiller er henholdsvis nei, ja og ja. Nedenfor vil jeg utdype dette nærmere. Jeg viser for øvrig til utenriksministerens svar på relaterte spørsmål, herunder 481, 482, 589, 721 (2008-09) og 150 (2009-10).

Norske myndigheter har en løpende dialog med alle deler av det kubanske samfunnet, herunder myndighetene og det sivile samfunnet. Jeg deler fullt ut representanten Sanners syn på viktigheten av dialog med det sivile samfunnet på Cuba. Jeg håper at mitt

besøk til Cuba 8. og 9. april vil bidra til å styrke denne.

Programmet for mitt korte besøk på Cuba er fortsatt ikke fastlagt, men jeg legger opp til å møte så vel myndighetsrepresentanter som representanter for det sivile samfunnet, den katolske kirken og det diplomatiske miljøet. Jeg håper også å få til et feltbesøk i regi av Norges Røde Kors og Cubas Røde Kors.

Menneskerettigheter er blant de spørsmål jeg ønsker å diskutere med kubanske myndigheter under mitt opphold. Jeg kan bekrefte at jeg i en slik sammenheng også vil ta opp spørsmålet om løslatelse av politiske fanger. Når det gjelder kontakten med representanter for opposisjonen, planlegger jeg ikke selv å møte dem under dette besøket, men jeg kan forsikre at vår ambassade på Cuba fortsetter å holde løpende kontakt med opposisjonen. Slik den har gjort siden ambassaden ble gjenåpnet i 2001.

SPØRSMÅL NR. 885

Innlevert 18. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 26. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvilket mandat har Skattehjelpen; hvor mange årsverk utgjør enheten; hvilket kompetansenivå har den; hvor stort budsjett har enheten; hvilke fullmakter har enheten til f.eks. å endre ligningen til skatteyttere; hvor er enheten lokalisert, hvilket geografiske nedslagsfelt har enheten; hva foreligger av statistikk på resultatene av enhetens arbeid og hva er fremtidige planer for enheten med tanke på eksempelvis utvidelse av virksomheten?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av Dokument nr. 8:16 (2007-2008), Innst. S. nr. 141 (2007-2008) om bedring av skattyters stilling i tvistesaker og bedring av situasjonen for mennesker med gjeldsproblemer kom det frem at finansministeren ville legge ned arbeid for å bedre skattemyndighetenes behandling av vanskeligstilte skatteyttere. Stortinget fikk den gang ikke innsyn i dette arbeidet av som finansministeren uttrykte det "strategiske hensyn".

Jeg er nå kjent med at det eksisterer en enhet hos skattemyndighetene som går under navnet Skattehjelpen. Dette finner jeg gledelig. Jeg ber i denne for-

bindelse om opplysninger om hvilket mandat denne enheten har, hvor mange årsverk denne enheten utgjør, kompetansenivå, hvilket budsjett gruppen opererer med, hvilke fullmakter de har til f.eks. å endre ligningen til skatteyttere, hvor enheten er lokalisert og hvilket geografiske nedslagsfelt den har.

Jeg ber også om statistikk på resultatene av gruppens arbeid, samt fremtidige planer for enheten.

Svar:

Skatteetaten etablerte i 2007 en arbeidsgruppe for å vurdere hvordan etaten i større grad skal kunne yte målrettet veiledning og bistand overfor skattytere med et spesielt behov for oppfølging. Målgruppen var skattytere som av ulike årsaker var kommet i en vanskelig livssituasjon og som av den grunn ikke er i stand til å oppfylle sine forpliktelser og ivareta sine rettigheter.

Basert på arbeidsgruppens rapport vurderer skatteetaten hensiktsmessige arbeidsformer for å ivareta denne skattytergruppens spesielle behov. Som et ledd i arbeidet er det gitt endrede og mindre restriktive retningslinjer for ettergivelse/lemping av skatt og avgift. Dette gjelder også skatteetatens håndtering av

gjeldsordningssaker. For å sikre riktig likning er det gitt nye retningslinjer for endring av fastsatte krav når det i ettertid kan fremlegges tilstrekkelig dokumentasjon på at likningen er fastsatt på feil grunnlag.

I 2008 ble det i alle regioner igangsatt et arbeid rettet mot denne gruppen skattytere, og fra 2009 har det vært egne grupper i hver region. Gruppene har knyttet til seg kompetanse fra veiledning, fastsetting og innkrevingsmiljøene. Det har vært arbeidet både med forebyggende veiledning og behandling av enkeltsaker. Det er lagt stor vekt på informasjon og forebyggende veiledning, og det er i den anledning gjennomført en rekke informasjonsmøter i ulike institusjoner. I tillegg har det vært lagt vekt på å ha en tett dialog med de kommunale skatteoppkreverne i regionen. I 2009 resulterte arbeidet i at krav ble lempet eller fastsettingen endret i noe over 190 saker på landsbasis.

Arbeidet har vært organisert noe forskjellig i de ulike regionene. Etter en evaluering av dette arbeidet er det besluttet at det i løpet av første halvår 2010 skal etableres egne enheter i den enkelte region som vil få

benevnelsen Skattehjelpen. Enhetenes primære oppgave er å ha fokus på skattytere som har gjeldsproblemer eller redusert betalingsevne. Det skal videre være en forutsetning at disse forholdene strekker seg over en viss periode som følge av uforutsette hendelser som f. eks tap av inntekt, egen eller nær families sykdom, samlivsbrudd, fengselsopphold mv. Det er forutsatt at Skattehjelpen skal få saker oversendt fra de kommunale skatteoppkreverne, fra andre enheter i regionen eller eksterne gjeldsrådgivere, sosialkontor, kriminalomsorgen mv. Enheten skal ha fullmakter til både å endre og lempe skatte- og avgiftskrav og til å endre fastsatte krav. Dette innebærer at Skattehjelpen vil ha en tverrfaglig bemanning med kompetanse både på skatt og merverdiavgift.

Skattedirektoratet er nå i ferd med å utarbeide generelle retningslinjer for enhetenes organisering og ansvarsområde. Skattehjelpen vil finansieres gjennom den enkelte regions tildelte budsjetttramme.

Jeg ser dette som positive tiltak for å bidra til rimelige rutiner og resultater i skatteetatens håndtering av skattytere i en vanskelig livssituasjon.

SPØRSMÅL NR. 886

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 26. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Fra 2010 kan alle pensjonister mellom 67 og 70 år med alderspensjon fra folketrygden ha arbeidsinntekt ved siden av full pensjon uten avkorting. For pensjonister med offentlig tjenstepensjon er denne muligheten ikke tilstede.

Vil statsråden vurdere å innføre muligheten til å stå i jobb i offentlig tjeneste etter at pensjonsalder er oppnådd og oppebære full pensjon samtidig med full arbeidsinntekt?»

BEGRUNNELSE:

I mange stillinger i offentlig sektor er det stort behov for kvalifisert arbeidskraft. Mange, f.eks. innen helsevesenet, vurderer å fortsette i jobben etter oppnådd pensjonsalder, men velger å slutte fordi det ikke er mulig å ta ut pensjon og beholde lønnsnivået for stillingen. Det ville være en naturlig utvikling både når det gjelder hensynet til seniorpolitikk og til behovet for arbeidskraft i offentlig sektor at offentlig ansatte fikk samme mulighet som ansatte i privat sektor.

Svar:

Etter gjeldende regler avkortes alderspensjon fra Statens pensjonskasse når pensjonisten har arbeidsinntekt fra stilling som gir medlemskap i en offentlig tjenstepensjonsordning. Annen inntekt gir ikke slik avkorting. Reglene er basert på den forutsetning at alderspensjonen som hovedregel skal avløse lønnen, og ikke utbetales i tillegg til denne. Offentlig ansatte, som etter at de har sluttet med rett til alderspensjon fra Statens pensjonskasse og som igjen begynner i offentlig sektor, skal meldes inn som medlemmer i den offentlige tjenstepensjonsordningen. Alderspensjonen blir da redusert forholdsmessig. Pensjonsgrunnlaget avkortes med arbeidsinntekten, og alderspensjonen beregnes på grunnlag av det reduserte pensjonsgrunnlaget.

Ved tariffoppgjøret i offentlig sektor i 2009 avtalte tariffpartene at dagens regler for offentlig tjenstepensjon og AFP i offentlig sektor skulle videreføres, men med nødvendige tilpasninger til innføring av fleksibel alderspensjon i folketrygden fra 2011, og med de tilpasninger som følger av Stortingets pen-

sjonsforlik fra 2005. Avtalen fra tariffoppgjøret framgår av St.prp. nr. 88 (2008-2009).

Som oppfølging av avtalen fra 2009, arbeider departementet nå med å utforme forslag til nødvendige lovendringer for tilpasninger til fleksibel alderspensjon i folketrygden og Stortingets pensjonsforlik. I pensjonsforliket ble det blant annet bestemt at også offentlig tjenstepensjon skal levealdersjusteres og omfattes av nye regler for regulering av pensjonene.

Bortsett fra de nevnte lovendringene som departementet nå arbeider med, innebærer avtalen i tariffoppgjøret i 2009 at dagens regler for offentlig tjenstepensjon og AFP i offentlig sektor skal videreføres. Det betyr blant annet at dagens regler for kombinasjon av arbeidsinntekt og alderspensjon med avkor-

ting i de offentlige tjenstepensjonene også videreføres.

Som kjent gikk staten i drøftingene i fjorårets tariffoppgjør inn for den såkalte kombinasjonsløsningen for offentlige tjenstepensjoner og AFP i offentlig sektor, men oppnådde ikke enighet med arbeidstakerorganisasjonene om denne. I kombinasjonsløsningen var det lagt opp til at arbeid og pensjon skulle kunne kombineres fritt uten avkorting. Dette forutsatte imidlertid en fleksibel, nøytral uttaksmo- dell slik en vil få i den nye folketrygden og i den nye modellen for AFP i privat sektor, men som en ikke vil ha i modellen for tjenstepensjon og AFP i offentlig sektor som nå skal videreføres.

SPØRSMÅL NR. 887

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«God kvalitet på ulike ortopediske hjelpemidler forebygger sykdomsutvikling og er avgjørende for at hjelpemiddelet skal fungere optimalt. Ortopediteknikerfaget dekker et stadig økende behov innen helse-tjenesten, hvor målet er å bedre funksjonen og livskvaliteten til personer med tapte/nedsatte funksjonsevner.

Kan en autorisasjonsordning for ortopediteknikere bidra til å heve kvaliteten på hjelpemidlene og øke kompetansen ved de ortopediske verkstedene og innenfor yrkesgruppen generelt?»

BEGRUNNELSE:

Ortopediteknikerfaget er et teknisk-medisinsk fagområde hvor det stilles store krav til yrkesutøveren i arbeidet med å produsere individuelt tilpassede hjelpemidler. For brukeren vil kvaliteten på hjelpemidlet ofte være avgjørende for hvordan det vil fungere. Feilproduksjoner eller dårlig tilpassede hjelpemidler kan føre til forverring av helsetilstanden, eller til at brukeren ikke kan nyttegjøre seg av hjelpemiddelet.

Ortopediteknikerfaget inneholder en rekke prosesser og metoder som er i kontinuerlig forandring, og dette innebærer at ortopediteknikeren deltar i en livslang læringsprosess. Gode kunnskaper i både den

tekniske fremstillingsmetoden og det medisinske området kan være av stor betydning for hvordan en tekniker utfører arbeidet. Med autorisasjon følger et selvstendig og personlig ansvar for å utføre arbeidsoppgavene på faglig forsvarlig måte.

Arbeidsplassen er i hovedsak knyttet til ortopeditekniske verksted/avdelinger, men kan også være knyttet til habilitering og rehabilitering i sykehus og sykehjem. Ortopediteknikere har i likhet med andre yrkesgrupper som f.eks. ortopediingeniører, ergoterapeuter, fysioterapeuter, tannteknikere og fotterapeuter en viktig oppgave hvor målsetningen er å bedre funksjonen til brukere/pasienter og/eller forhindre utvikling av skade/sykdom.

Ortopediteknikerfaget dekker et stadig økende behov innen helsetjenesten, hvor målet er å bedre funksjonen og livskvaliteten til personer med tapte/nedsatte funksjonsevner. Med økt levealder og flere som har sykdommer som diabetes og reumatisme vil etterspørselen etter ortopediske hjelpemidler også øke.

Forebygging av sykdomsutvikling handler også om å tilby god kvalitet på ulike ortopediske hjelpemidler. Brukerne som bestiller denne typen hjelpemidler har sterke begrensninger i hvor de kan bestille eller reparere sine hjelpemidler, og det er derfor viktig å kvalitetssikre fagkunnskapene til teknikeren, noe også den nye lærerplanen bør ta hensyn til.

Svar:

Som representanten Giltun påpeker, er god kvalitet på ulike ortopediske hjelpemidler viktig både i forbindelse med forebygging og rehabilitering, og for at hjelpemidler skal ha optimal funksjon. Ortopediteknikerutdanningen bygger på vg1 helse- og sosialfag med videre studier på vg2 fotterapi og ortopediteknikk, og vg3 videregående trinn i ortopediteknikk eller opplæring i bedrift. Utdannelsen leder til fagbrev i ortopediteknikk.

Det er fylkeskommunene som har ansvaret for at videregående opplæring er i samsvar med lov og forskrift samt læreplaner utarbeidet av Utdanningsdirektoratet med hjemmel i opplæringsloven. Læreplanene sikrer felles nasjonal plattform med hensyn til formål, fagets struktur, timestfordeling, grunnleggende ferdigheter, kompetansemål og vurderinger. Faglig innhold i forhold til kvalitet og kompetanse skal ivaretas uavhengig av om utdanningen fører til autorisasjon etter helsepersonelloven. Departementet vil også presisere at helsepersonell og virksomheter som yter helsehjelp omfattes av bestemmelsene i helsepersonelloven, jf. §§ 2 og 3.

I forbindelse med arbeidet med helsepersonelloven som trådte i kraft 1. januar 2001 ble det gjort en vurdering av hvilke helsepersonellgrupper som burde gis autorisasjon. I henhold til loven gis det i dag autorisasjon til 29 personellgrupper. Det fremgår av helsepersonellovens § 48 hvilke vilkår som må være oppfylt for at departementet kan gi nye personellgrupper autorisasjon. Departementet viser i den forbindelse til Ot.prp. nr. 13 (1998-99) Om lov om helsepersonell mv. hvor det i kapittel 14-18 redegjøres for lovens autorisasjonsordning, vilkår for autorisasjon og hvilke grupper som burde gis autorisasjon.

Departementet viser for ordens skyld også til Ot.prp. nr. 27 (2002-2003) Om lov om alternativ behandling av sykdom mv., hvor departementet foretok en vurdering av om enkelte personellgrupper innenfor "alternativ behandlingsområdet" burde gis autorisasjon. Departementet viser i den forbindelse særlig til proposisjonens kapittel 13 hvor det under pkt. 13.1 er inntatt en generell redegjørelse for helsepersonell-

ovens autorisasjonsordning og hvilke vilkår som må være oppfylt for at det kan gis autorisasjon, og pkt. 13.5.2 hvor det er vurdert hvorvidt enkelte personellgrupper burde gis autorisasjon. På bakgrunn av Ot.prp. nr. 27 (2002-2003) utredet Helsedirektoratet autorisasjon i forhold til behandlingsformene naprapati og osteopati samt utdanningssituasjonen når det gjelder homeøpati og akupunktur.

Etter at helsepersonelloven trådte i kraft 1. januar 2001 har Helse- og omsorgsdepartementet med jevne mellomrom mottatt søknader fra ulike personellgrupper som ønsker å bli omfattet av lovens autorisasjonsordning. På bakgrunn av disse enkeltsoknadene, og fordi loven etter hvert hadde virket en periode, så departementet behov for en nærmere gjennomgang av lovens autorisasjonsordning. I april 2007 ble derfor Helsedirektoratet bedt om å foreta en prinsipiell og overordnet vurdering av autorisasjonsordningen, og hvorvidt det burde legges vekt på andre hensyn, kriterier og/eller behov ved vurdering av om nye personellgrupper bør omfattes av ordningen. Av direktoratets utredning av januar 2008 og tilleggsutredning av september 2008 fremgår det at Helsedirektoratet ikke ser behov for vesentlige endringer av lovens autorisasjonsordning. Det ble ikke foretatt noen eksplisitt vurdering av ulike personellgrupper og om disse bør få autorisasjon eller ikke. På denne bakgrunn har departementet funnet det formålstjenlig å foreta en samlet gjennomgang av tidligere mottatte søknader om autorisasjon i henhold til helsepersonelloven.

Departementet tilskrev derfor 7. april 2009 alle organisasjonene som tidligere har søkt om autorisasjon og ba dem vurdere hvorvidt tidligere søknad om autorisasjon skulle oppdateres eller suppleres. Dersom de ønsker å opprettholde autorisasjonssøknaden, skal oppdatert søknad oversendes Helsedirektoratet. Dette vil også gjelde ortopediteknikk dersom aktuell organisasjon ønsker dette. Etter at direktoratet har vurdert søknadene enkeltvis og/eller samlet, vil direktoratet gi sin tilråding til departementet. Blant annet basert på slik tilråding vil departementet ta stilling til om nye personellgrupper bør gis autorisasjon i henhold til helsepersonelloven eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 888**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 25. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å senke energieffektiviseringskravet for enkelttiltak til energimål under 500 000 KWt/år; kan alternativt ei gruppe boligeiere samordne seg til et fellesprosjekt og derved nå Enovas støtteregime dersom total energimål for fellesprosjektet samla er mer en 500 000 KWt, og ser statsråden andre tiltak som kan nå denne gruppa boliger?»

BEGRUNNELSE:

Det er kjent at forbruket innenfor byggsektoren ligg på omtrent 80 TWh. Av dette utgjør 44 TWh boligbygg. Lavenergiprogrammets rapport 2009 viser at det er mulig å spare 12 TWh innen 2020, som utgjør forbruket til 600 000 boliger.

Dette krev økonomiske insentiver for energieffektivisering og spesielt innenfor boliger.

Skjerpning av byggforskrifter vil kunne nå nybygg, men det er i eksisterende byggmasse potensia-

let er størst og representerer ei byggmasse boliger på 220 mill m² (2003 tall).

Svar:

Olje- og energidepartementet har en overordnet styring av statsforetaket Enova. Enova forvalter Energifondet på oppdrag fra Olje- og energidepartementet og styringen av dette skjer gjennom en avtale mellom departementet og Enova. I denne avtalen er det fastsatt hovedmål og resultatmål for Enovas virksomhet. Hvordan målene skal oppnås og hvem midlene tildeles, bestemmer virksomheten selv. Kriteriene i Enovas programmer er etablert av Enova, og Olje- og energidepartementet behandler ikke i utforming av disse.

For øvrig legger Enova opp til å senke kravet til energieresultat for energieffektiviseringstiltak i bygg. Det vil bli lagt ut informasjon på Enovas hjemmeside om dette i nærmeste fremtid (www.enova.no).

SPØRSMÅL NR. 889**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 26. mars 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil statsråden forankre prosessen og resultatet av tildeling av ny konsesjon i stortinget?»

BEGRUNNELSE:

I tildeling av konsesjoner er det alltid viktig at nøytralitet tilstrebes, og at man har en rettferdig konkurranse mellom de aktuelle partene. Dette innebærer både at involverte aktører må få tilstrekkelig handlingsrom til å utøve sin rolle på en friest mulig måte, samtidig som det må forutsettes at prosessen ikke resulterer i konkurransevridende belastninger. I dette ligger det at forutsigbarhet er en viktig del av denne prosessen, med alt som dét innebærer av konsesjonsvilkår, selvråderett, tidsfrister, osv.

Undertegnede viser videre til at TV2 har hatt konsesjon fra 1991, med sendinger fra 1992, og at

konsesjonen ble fornyet i 2003. Denne konsesjonen har hatt en varighet til 31. desember 2009, og man er nå derfor på overtid hva angår forhandlingene om ny konsesjon. Ifølge TV2nyhetene.no heter det at "TV 2 og MTG har vært i kontakt med departementet og uttrykt ønske om mer tid", men dette oppsummerer på ingen måte hvorfor statsråden ikke innen gjeldende konsesjons tidsfrist har lyktes i å tildele ny TV-konsesjon.

Svar:

Kultur- og kirke departementet kunngjorde 16. oktober 2009 muligheten for å inngå avtale med staten om status som formidlingspliktig allmennkringkaster. TV 2 søkte 7. desember 2009 som eneste kanal om å slik status, men forutsatte ytterligere forhandlinger om vilkårene for en eventuell avtale. Departementet har innledet forhandlinger med TV 2.

Denne prosessen er etter mitt skjønn allerede forankret i Stortinget. I St. meld. nr. 30 (2006-2007) Kringkasting i en digital fremtid uttaler departementet at en økning av antallet fjernsynskanaler ikke fjerner behovet for offentlige tiltak for å sikre et bredt allmennkringkastingstilbud og at NRK ikke bør være alene om å tilby allmennkringkasting. Departementet konkluderer i meldingen med at det ved utløpet av TV 2s konsesjonsperiode vil "vurdere å innføre formidlingsplikt i det digitale bakkenettet mot allmennkringkastingsforpliktelser." Stortingsflertallet sluttet seg til denne konklusjonen, jf. Innst. S. nr. 24 for

2007-2008. Jeg legger til grunn at regjeringen med dette har det nødvendige grunnlaget for å kunngjøre, forhandle fram, og eventuelt å inngå en avtale med TV 2 om allmennkringkastingsforpliktelser mot formidlingsplikt.

Kringkastingsloven § 2-1 krever at kringkastere (med unntak av NRK) som ønsker å sende lovlig i bakkenett for fjernsyn må ha konsesjon. For ordens skyld presiserer jeg at TV 2 allerede har konsesjon slik kringkastingsloven krever, og viser til at det er snakk om eventuelt å inngå en avtale med TV 2 om allmennkringkastingsvilkår.

SPØRSMÅL NR. 890

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 26. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det skal beregnes arbeidsgiveravgift på bedriftenes innbetaling til OTP. Dette er parallelt med lønnskostnader, der ytelsen pålegges arbeidsgiveravgift. I lønns-ABC, 2009, inkluderes derimot også administrasjonskostnadene i grunnlaget for arbeidsgiveravgift på OTP. Det virker urimelig og fører til irritasjon og ekstraarbeid ute i bedriftene.

Vil statsråden sørge for å fjerne administrasjonskostnader som del av grunnlag for arbeidsgiveravgift på en ordning som obligatorisk tjenestepensjon?»

Svar:

Folketrygdloven § 23-2 fjerde ledd fastsetter at det skal betales arbeidsgiveravgift på arbeidsgivers tilskudd til livrente- og pensjonsordninger i arbeids-

forhold. Dette omfatter også tilskudd til obligatorisk tjenestepensjon som er en minsteordning som følger innskuddspensjonsloven. Arbeidsgivers dekning av premie/innskudd og omkostninger til en pensjonsordning er en del av de totale lønns- og arbeidsvilkår for de ansatte i bedriften. Det er derfor naturlig at hele denne ytelsen, det vil si både innskudd og omkostninger, er arbeidsgiveravgiftspliktig på samme måte som kontante lønnsytelser. Dette følger av en naturlig forståelse av ordlyden i folketrygdloven og er dessuten lagt til grunn i ligningspraksis.

Jeg ser ingen grunn til å endre på dette. En eventuell endring i tråd med oppfordringen i spørsmålet ville også få ikke ubetydelige provenymessige konsekvenser.

SPØRSMÅL NR. 891**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 26. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Gassmarkedene i verden er i sterk endring. Det betegnes som et kraftig teknologisk skift at "shale gas" er blitt økonomisk utvinnbar. Mange importland kan bli selvforsynte med gass. Dette vil kunne få store konsekvenser for norsk økonomi, aktiviteten på norsk sokkel og på utvikling og oppbygging av Statens Pensjonsfond - Utland.

Hvordan ser og bedømmer statsråden framtiden for gassmarkedene og må det utvikle nye prognoser på basis av det teknologiske skift og den endrede markedssituasjonen?»

BEGRUNNELSE:

I bladet "Economist" 13.3.10 vies skifergass stor oppmerksomhet gjennom en lengre analyse. Der kommer det fram at forekomstene den teknologiske utviklingen nå har gjort økonomisk tilgjengelige, er så store at enkelte mener at USA kan være selvforsynt i 100 år. Gass-prisen i USA er halvert på kort tid og land som var forventet å bli store importører av gass, forventes nå å kunne bli eksportører eller selvforsynt. Det sies i artikkelen at "Gazprom postponed its Shtokman gasfield project by three years because of the change in the market". Dette viser at markedsendringene påvirker alle og endrer forutsetningene verden rundt.

Mye tyder på at Norge har passert toppen som oljeproducent. Gassforekomstene skulle bringe oss inn i en ny framtid. Det er allerede foretatt store investeringer både i utbygging og håndtering av gass. Lønnsomheten av disse vil bli påvirket, men det er mer interessant å se på hvordan dette påvirker framtidig aktivitet og investeringer i Norge. I artikkelen i "Economist" refereres det til økonomer som mener at EUs behov for import av gass vil "be a third less in 2030 than the European Commission forecast in 2005".

Igjen, det er sterke og kraftige endringer også i Norges nærmarked når det gjelder gass.

Prognosene for utviklingen av norske olje- og gassinntekter er viktig med hensyn til hvilket handlingsrom norsk økonomi har framover. Derfor er det interessant å få finansministerens vurdering av endrede forutsetninger i et så viktig marked for Norge som for gass.

Svar:

Flere forhold har ført til at prisen på gass som selges i det europeiske spotmarkedet har falt markert den

siste tiden. For det første førte det økonomiske tilbakeslaget i kjølvannet av den internasjonale finanskrisen til fall i etterspørselen etter gass i Europa. I tillegg har tilbudet av LNG til Europa økt markert, samtidig som det er gjort store teknologiske framskritt for utvinning av ukonvensjonell gass i USA og Canada. USA og Canada har siden 2000 doblet sin samlede produksjon av ulike typer ukonvensjonell gass, og totalt utgjør denne produksjonen nå nesten 50 pst. av den totale gassproduksjonen i Nord-Amerika. Spotprisene på gass har imidlertid også tidligere variert nokså mye i takt med endrede etterspørsels- og tilbudsforhold i gassmarkedet, og det er grunn til å tro at høyere økonomisk vekst i europeiske land i årene framover og økt etterspørsel etter gass vil bidra til at spotprisene på gass vil stige de nærmeste årene. Hoveddelen av gass som eksporteres fra Norge selges på langsiktige kontrakter der gassprisen er indeksert mot oljeprisen. Det gir en viss forutsigbarhet i inntektene fra avsetningen av norsk gass, også i perioder med svingende spotpriser.

Det er fortsatt svært stor usikkerhet om utvinning av ukonvensjonell gass, herunder skifergass, vil bli kommersielt og politisk realiserbart i Europa. Usikkerheten knytter seg dels til omfanget av forekomster og dels til håndtering av miljømessige utfordringer, bl.a. knyttet til grunnvannsforurensing og inngripen i lokalsamfunn.

Det kan likevel ikke utelukkes at Europa på lang sikt vil få større tilgang på gass fra ukonvensjonelle kilder. På det tidspunktet vil egenproduksjon av konvensjonell gass i Europa være vesentlig lavere enn i dag. Eventuell produksjon av ukonvensjonell gass vil da kunne bidra til å erstatte fallende egenproduksjon i EU.

Europa er i dag godt forsynt med rørgass fra Russland, Norge, Sentral-Asia og Algerie og er åpent for import av LNG. Norsk gass er nær det europeiske markedet og har fordel av at utvinningskostnadene er relativt lave. Infrastrukturen som gassen transporteres i er også godt utbygd og velfungerende. Dette er faktorer som gjør norsk gass til en attraktiv energikilde i Europa. Det er viktig at vi også framover sørger for at Norges evne til å produsere og transportere naturgass sikrer at vi forblir en stabil og pålitelig leverandør av gass til Europa.

Finansdepartementet vil presentere nye prognoser for internasjonal og norsk økonomi, herunder for petroleumssektoren, i Revidert nasjonalbudsjett 2010, som legges fram i mai, og i Nasjonalbudsjettet 2011, som legges fram i oktober.

Spørsmålet har vært forelagt OED.

SPØRSMÅL NR. 892**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 26. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Flere bilprodusenter har modeller som kan gå på flere typer drivstoff. Avgiftsmessig vil dog en modell med både bensin og gassdrift bli avgiftsbelagt basert på CO₂-utslipp fra bensinbruk. VW har en modell med CO₂-utslipp på 157 gram/km ved bensin drift, 119 gram/km ved kjøring på naturgass (og 20 gr/km ved bruk av biogass). Den avgiftsbelegges fullt ut som "bensinbil", og taper i konkurransen med standard bensinmodellen.

Vil statsråden se på systemet og vurdere om CO₂-komponenten også kan reflektere gasskjøring?»

Svar:

Engangsavgiften beregnes på bakgrunn av kjøretøys vekt, effekt og utslipp av CO₂. Dataene som legges til grunn for avgiftsberegningen, hentes fra det sentrale motorvognregisteret, som igjen baseres på de felleseuropeiske typegodkjenningene. For kjøretøy som kan benytte både gass og bensin til framdrift, vil CO₂-utslippsverdiene for begge alternativer framgå av typegodkjenningen. I utgangspunktet kunne begge alternativer danne grunnlag for avgiftsberegningen.

Ifølge veimyndighetene er det ikke mulig å legge inn utslippsdata for mer enn ett drivstoff per kjøretøy i motorvognregisteret. For kombinerte gass og bensinbiler er det CO₂-utslippet ved bruk av bensin som legges inn, og som danner utgangspunktet for avgiftsberegningen. Dette gjør det vanskelig å avgiftslegge kombinerte gass- og bensinbiler på annen måte enn i dag.

Infrastrukturen for autogass er noe begrenset, og det er derfor rimelig å anta at bensin i all hovedsak benyttes som drivstoff også på kombinerte gass- og bensinbiler. Det er derfor ikke gitt at disse bilene bør avgiftslegges etter utslippet ved benyttelse av gass som drivstoff.

Miljøgevinsten forbundet med kjøretøy som kan benytte flere typer drivstoff avhenger av hvilket drivstoff kjøretøyet faktisk benytter. Det er derfor mest hensiktsmessig å stimulere til lave utslipp av CO₂ gjennom drivstoffavgiften. I dag er autogass verken ilagt veibruksavgift eller CO₂ avgift. For bensin utgjør de to avgiftene til sammen 5,4 kroner pr liter. Forskjellen i avgiftsnivå gir derfor et sterkt insitamert til å velge autogass framfor bensin.

SPØRSMÅL NR. 893**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 7. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Norge har potensial til å bli "Europas batteri". Norge kan bruke billig "overskuddsstrøm" fra europeisk varmekraftverk til å pumpe vann tilbake i norske vannmagasin for så å produsere vannkraft når strømprisene er høye i Europa. Dette innebærer dog mer aktivt bruk av vannet, noe som kan medføre endringer i vannføring og påvirkning på det biologiske mangfoldet.

Hvor stort potensial for slik "effektkjøring" ser statsråden på sikt, og hva er break-even kostnad for effekt-investeringer i eksisterende vannmagasiner?»

BEGRUNNELSE:

Se eksempelvis sak i bladet Energi 01-2010.

Svar:

Nesten 50 prosent av Europas vannmagasiner ligger i Norge. Det er økt oppmerksomhet om effektkjøring av våre vannkraftverk for å utnytte prisforskjeller i Norge og på kontinentet i større grad. Den omfattende utbyggingen av uregulerbar vindkraft i Europa, vil føre til økt behov for regulerbar kraft. Mye uregulerbar kraft kan gi lave priser i perioder med mye vind, og gjøre det lønnsomt å pumpe vann

opp i magasinene. Det kan også være mulig å utnytte billig overskuddsstrøm fra europeiske varmekraftverk. Dette gir spennende muligheter for verdiskaping i det norske vannkraftsystemet.

NVE slutfører i disse dager et forprosjekt for å få oversikt over eksisterende kraftverk med potensial for effektkjøring og beregnet økning i effekt ut fra en generell nedjustering av brukstimer. NVE har imidlertid ikke sett på muligheten for pumpekraftverk i verken stor- eller småskala format. Det skal startes opp et prosjekt i år i regi av NVE for å få kartlagt dette potensialet. Når disse studiene er ferdige, vil vi vite mer om potensialet for økt effekt med tilhørende kostnader.

En eventuell endret bruk av magasinene medfører også behov for å fremskaffe økt kunnskap om

virkningene av bruksendringene. Økt effektkjøring vil føre til nye tekniske krav til både vannkraftanleggene og overføringsnettene. Det vil også ha miljøkonsekvenser på grunn av hyppigere endringer i vannføring og vannstand. Regjeringen har opprettet åtte forskningssentre for miljøvennlig energi (FME). Et av disse er CEDREN, som gjennom prosjektene HydroPEAK og EnviPEAK, ser på disse problemstillingene. I tillegg har NVE satt i gang en utredning om miljøkonsekvenser av raske vannstandsendringer.

Markedsforholdene vil også være avgjørende for hvor for hvor mye effektkjøring det vil bli i fremtiden. Bygging av overføringsforbindelser til utlandet vil bli nødvendig dersom effekt- og pumpekraftverk skal realiseres i stor skala.

SPØRSMÅL NR. 894

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Tone Liljeroth

Besvart 29. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Regjeringen ønsker at landets kommuner skal utarbeide klimaplaner. Samtidig har regjeringen selv utsatt sin klimamelding, og Klimakur viser at CO₂-reducerende tiltak både er mer utfordrende og kostbar enn Klimaforliket la til grunn for noen år siden. Det er viktig at staten og kommunene bruker sine ressurser best mulig totalt sett, også når det gjelder miljøarbeidet.

Vil statsråden, i forbindelse med Klimakur-gjennomgangen, gjennomføre en kost/nytte revisjoner av tilfeldig utvalgte kommuners klimaplaner?»

Svar:

Kommunene er både politiske aktører, tjenesteytere, myndighetsutøvere, innkjøpere, eiendomsbesittere og har ansvar for planlegging og tilrettelegging for gode levesteder for befolkningen. Kommunesektoren er spesiell ved at kommunene har mulighet for å påvirke utslippene fra mange sektorer.

Det ble ikke satt egne mål for kommunesektoren i Klimameldingen i 2007, men høsten 2009 ble det innført en statlig planretningslinje om klima- og energiplanlegging i kommunene. Formålet med disse statlige planretningslinjene er å: a) sikre at kommunene går foran i arbeidet med å redusere klimagassutslipp, b) sikre mer effektiv energibruk og miljøvenn-

lig energiomlegging i kommunene og c) sikre at kommunene bruker et bredt spekter av sine roller og virkemidler i arbeidet med å redusere klimagassutslipp. Det forventes at alle kommuner innen 1. juli 2010 skal gjøre første generasjons klima- og energiplanlegging i sin kommuneplan eller i egen kommunedelplan. Planen skal blant annet inneholde ambisiøse mål for utslippsreduksjoner og tiltak og virkemidler for reduksjon av klimagassutslipp og miljøvennlig energiomlegging.

Kommunene har vist et sterkt klimaengasjement gjennom flere år. Dette kommer til uttrykk gjennom KS' landstingsvedtak fra 2008 om at alle kommuner skal sette seg konkrete klima- og energimål og ved et en lang rekke kommuner hadde laget eller var i gang med å lage klima- og energiplaner allerede før dette ble obligatorisk. Status per nå er at 85 % av kommunene og alle fylkeskommunene har eller er i ferd med å få en klima- og energiplan.

Gjennom programmer som Livskraftige kommuner, Grønne energikommuner og Fremtidens byer jobber kommunene sammen med staten for å utløse utslippsreduksjoner.

Slik jeg ser det er det for tidlig å gjennomføre noen evaluering eller kost-nytte-vurdering av klima- og energiplanleggingen nå, når kravet om slik planlegging er så ferskt. Jeg vil imidlertid vurdere om planene skal evalueres på et senere tidspunkt.

2020-målet om innenlandske utslippsreduksjoner er bare et skritt på veien mot det lavutslippssamfunnet som det gjennom klimaforliket er enighet om at vi skal bevege oss mot. Jeg er overbevist om at

kommunene vil kunne spille en viktig rolle framover for å utløse mange av de nødvendige utslippsreduksjonene på en kostnadseffektiv måte.

SPØRSMÅL NR. 895

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 26. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Regjeringen uttrykker stadig vekk store målsettinger for norsk energipolitikk. Likevel er det ikke fremlagt eller varslet en stortingsmelding om energipolitikken under den rødgrønne regjeringen. I Teknisk Ukeblad 0610 sier tidligere energiminister Åslaug Haga at "det haster for Stortinget å ha en mening om hvilken energinasjon Norge skal være i 2030".

Når vil regjeringen fremlegge en sak som gir Stortinget en anledning til å fremlegge sin mening om energipolitikken?»

Svar:

Som redegjort for i den politiske plattformen for Regjeringen for perioden 2010 til 2013 vil Regjeringen legge fram en sak for Stortinget om fornybar energi. Det er imidlertid så langt ikke tatt konkret stilling til innholdet i dette framlegget. Blant annet vil det kunne være en avveining mellom hvilke saker og problemstillinger som skal inngå i dette framlegget og hvilke som skal fremmes for Stortinget på annen måte.

SPØRSMÅL NR. 896

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 29. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Utvikling av ny næringsvirksomhet innen energiteknologi er krevende. Bedriftene trenger forutsigbarhet samt noe risikoavlastning for å komme fra FOU-fasen over til lønnsomme storskala anlegg. Dette gjelder uansett om selve produksjonen skal skje i Norge eller med norsk teknologi utenlands. I den forbindelse ble det på Statsbudsjettet 2010 bevilget 140 millioner kroner til utvikling av miljøteknologi.

Foreligger det nå en instruks om hvordan midlene skal fordeles og har statsråden en plan for videre utvikling av posten?»

Svar:

Regjeringen foreslo i Prop. 1 S (2009-2010) å bevilge 100 mill. kroner til en satsing på miljøteknologi. Formålet med satsingen var å stimulere utvikling av pilot- og demonstrasjonsprosjekter innen miljøteknologi. Den nye ordningen skal administreres av Innovasjon Norge.

Støtten under ordningen forutsettes gitt som tilskudd til prosjekter i små, mellomstore og store bedrifter i hele landet. Prosjektene skal være samfunnsøkonomisk lønnsomme, og bidraget fra Innovasjon Norge skal være utløsende for prosjektet. Satsingen skal bidra til å fremme forretningsutvikling som på lengre sikt vil styrke norsk industris konkurranseev-

ne. Satsingen vil også kunne bidra til at Norges miljømålsettinger realiseres.

I budsjettbehandling av statsbudsjettet for 2010 ble rammen for ordningen økt til 140 mill. kroner, hvorav 100 mill. kroner ble øremerket prosjekter innen annengenerasjons biodrivstoff. Finans- og næringskomiteenes merknader bidro med andre ord til å endre ordningens innhold, noe som har medført at de-

partementets arbeid med konkret innretning av ordningen har tatt noe lengre tid enn planlagt. Arbeid knyttet til avklaring av forholdet til statsstøtteregulverket har dermed også tatt lengre tid enn ventet. Det tas per i dag sikte på at ordningen skal være oppe og stå i etterkant av sommerferien.

Rammene for ordningen i årene fremover vil avgjøres i de ordinære budsjetttrundene.

SPØRSMÅL NR. 897

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Heidi Greni

Besvart 29. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hva er hensikten med inndeling i soner med og uten ulv dersom departementet likevel ikke tar hensyn til dette, jf. behandling av klagesaken fra Rendalen kommune, og hva slags skadepotensial må, ifølge statsråden, til for at vilkårene for felling av ulv utenfor ulvesonen skal være oppfylt?»

BEGRUNNELSE:

Rendalen kommune ved ordfører Norvald Illevold (Ap) har i sitt brev til statsråd Solheim datert 13. november 2009 gitt uttrykk for at stortingsvedtak ikke blir fulgt opp idet ulv har etablert seg i Rendalen kommune, som ligger utenfor den lovbestemte ulvesonen, uten at man får innvilget fellingstillatelse.

Statsråden gir i sitt svar til Kontroll- og konstitusjonskomiteen 19. februar en tolkning av rovviltforliket som er helt minimalistisk med hensyn til uttak av skadedyr:

”Etter min vurdering gir ikke rovviltforliket en generell adgang til felling av all ulv som etablerer seg utenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv. Spørsmålet om felling av ulv utenfor forvaltningsområdet må tolkes innenfor den totale rammen av rovviltforliket, norsk lovgivning og internasjonale forpliktelser. Jeg mener derfor det avgjørende spørsmålet i saken var hvorvidt Osdalsulvene utgjorde et potensial for skade på husdyr og tamrein i det aktuelle området. Innenfor Osdalsrevirets utbredelsesområde forelå det verken tidligere skader eller et skadepotensial av en slik karakter at vilkårene for felling av denne ulveflokken var til stede.”

Rendalen kommune viser i sitt brev til statsråden til store tap av Rendalsrein til ulv, og at de reduserte jaktkvotene på rein får store økonomiske ringvirkninger. I 2009 beregnes tapte inntekter på ca 3 millioner kroner totalt i kommunen. Det er dessuten bare

ca. 20 km fra Osdalsrevirets yttergrenser til grensene til Elgå reinbeitedistrikt.

Sist, men ikke minst; når departementet ikke tar stortingsvedtak til følge, undergraves den tilliten berørte lokalsamfunn har til Stortinget.

Svar:

Arealdifferensiert forvaltning er et av hovedprinsippene i rovviltforvaltningen, med siktemål å ivareta den todelte målsettingen om både levedyktige rovviltbestander og næringsdrift basert på beitebruk i utmark. Hensikten med forvaltningsområdet for ynglende ulv er således å gi forutsigbarhet hva angår prioriteringer mellom rovvilt og beitenæring.

Utmarksbeite innenfor forvaltningsområdet for ynglende ulv skal tilpasses med utgangspunkt i forekomsten av ulv. Utenfor forvaltningsområdet vil det generelt være lav terskel for uttak av ulv som har gjort skade eller representerer et skadepotensial, gitt at det ikke finnes andre tilfredsstillende løsninger og at det ikke truer bestandens overlevelse. Det er imidlertid ingen automatikk i at ulv som etablerer seg utenfor forvaltningsområdet skal felles. Ulv er i utgangspunktet en fredet art, og eventuell felling er motivert ut i fra behovet for skadereduksjon på husdyr eller tamrein.

Spørsmålet om felling av ulv utenfor forvaltningsområdet må bedømmes ut i fra en helhetsvurdering i hvert enkelt tilfelle, basert på skadeomfang, potensialet for fremtidige skader og bestandssituasjonen. Spørsmålet må videre tolkes innenfor rammen av rovviltforliket, norsk lovgivning og internasjonale forpliktelser. Det er derfor ikke mulig å angi et skadepotensial som generelt skal utløse tillatelse om felling.

Avgjørelsen av klagen fra Rendalen kommune

om lisensfelling av ulv i Osdalsreviret ble fattet på bakgrunn av ulveflokkens områdebruk relatert til skadesituasjonen. På det tidspunkt klageavgjørelsen ble fattet var det ikke registrert skader på sau eller tamrein innenfor Osdalsreviret, samtidig som framtidig skadepotensial ble vurdert å være svært begrenset. Skadeomfanget var dermed ikke av en slik karakter at det ga grunnlag for felling innenfor dette reviret.

Når det gjelder rein som eies av Rendalen Renselskap, omfattes denne ikke av viltlovgivningen og rovviltforskriftens bestemmelser. Det er også slik at Rendalen Renselskap er unntatt retten til erstatning for rovviltskader, jf. Forskrift 4. mai 2001 nr 468 om erstatning for tap og følgekostnader når tamrein blir drept eller skadet av rovvilt, § 3, 2. ledd. Dette var kjente forutsetninger da det ble søkt om videre drift/konsesjon.

SPØRSMÅL NR. 898

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 7. april 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Mye tyder på at stadig flere norske borgere velger å benytte surrogatmødre i utlandet. Denne praksisen reiser en rekke etiske og juridiske spørsmål, både når det gjelder barnets og morens stilling. Det er forståelig at barnløse ønsker seg barn. Det er imidlertid viktig å se på de etiske utfordringene, ikke minst hva gjelder utnyttelse av fattige kvinner i andre land.

Vil statsråden aktivt gå ut og advare mot at norske borgere benytter slike tilbud, samt spre målrettet informasjon for å forebygge at flere velger det?»

BEGRUNNELSE:

Vi har gjennom reportasjer i ulike medier sett hvordan surrogati har blitt en industri der fattige kvinner kan bli tvunget til å leie ut kroppen sin. Fattige kvinner får betaling for en tjeneste de frivillig tilbyr. Det er ingen grunn til å tvile på at den økonomiske situasjonen ofte medvirker til at kvinner stiller opp. Dette reiser en lang rekke etiske og juridiske problemer. Når det befruktete egget er i kvinnens kropp, hvem sitt barn er det da? Dersom kvinnen ønsker å ta abort, kan hun det? Dersom kvinnens følelsesmessige tilknytning til barnet hun bærer på blir for sterk, kan noen kreve at hun selger det?

Et svangerskap er en stor påkjenning for kvinnens kropp og psyke. Kroppen blir utsatt for stor fysisk belastning, og det er også forbundet med risiko. Dessuten knyttes som regel sterke følelsesmessige bånd i løpet av de 40 ukene svangerskapet varer.

I tillegg til de etiske utfordringene surrogati gir når det gjelder kvinnene som bærer frem barnet, reises også en rekke etiske og juridiske spørsmål når det gjelder barnet som fødes.

Praksisen utfordrer blant annet prinsippet om retten til å få kunnskap om sitt biologiske opphav, den skaper også stor usikkerhet rundt barnets juridisk stilling.

Svar:

Stortinget har ved sin behandling av bioteknologiloven satt begrensninger for hvilke metoder for assistert befruktning som skal tilbys her i landet. Det er likevel et faktum at norske borgere reiser til andre land for å inngå avtaler om surrogatmorskap, eller gjennomgå andre former for assistert befruktning som ikke er tillatt etter norsk bioteknologilov. Dette er ikke ulovlig. Dette er også en av årsakene til at det ble nedsatt et offentlig utvalg - som har drøftet en rekke problemstillinger dette fører med seg.

De senere årene har det oppstått problemstillinger omkring surrogativirksomhet i utlandet, som ikke har vært aktuelle ved tidligere lovgivningsarbeid i Norge. Regjeringen nedsatte i 2008 et offentlig utvalg for å foreslå endringer i barnelovens kapitler om farskap og morskap, bl.a. for å vurdere tilpasning av barnelovens bestemmelser til den teknologiske utviklingen som har skjedd på området for assistert befruktning. Farskapsutvalget avga sin innstilling (NOU 2009: 5 Farskap og annen morskap) i mars 2009 og departementet arbeider nå med en oppfølging av utredningen, som bl.a. omhandler foreldreskap ved assistert befruktning foretatt i utlandet.

På bakgrunn av konkrete saker som er omtalt i mediene i den senere tiden har jeg også nedsatt en interdepartemental arbeidsgruppe som skal drøfte og komme med anbefalinger til prosedyrer og kjøreregler for hvordan norske myndigheter skal håndtere

saker vedrørende barn født av surrogatmor i utlandet etter regelverket som gjelder i dag. I tillegg skal arbeidsgruppen også komme med forslag til hvordan norske myndigheter kan informere om norsk lovgivning og praksis i forhold til saker av denne karakter. Arbeidsgruppen ledes av Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og har deltakere fra Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet. Det

tas sikte på at arbeidsgruppen vil komme med sine anbefalinger innen 1. juni i år.

Jeg mener at tilfellene som er beskrevet i mediene de siste ukene reiser vanskelige moralske og etiske dilemmaer som krever inngående vurderinger. Jeg vil derfor avvente rådene fra den interdepartementale arbeidsgruppen, før jeg tar stilling til hvordan vi etter gjeldende rett skal håndtere de sakene som oppstår og hvilken type informasjon som skal gis.

SPØRSMÅL NR. 899

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 26. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Statkraft har ved flere anledninger gjort henvendelser ovenfor lokale eiere av nettselskap i et forsøk på å rasjonalisere nettbransjen i Norge. Dette omtales blant annet i Bladet Energi nr 1-10. Noen kommuner har vært positive til dette, andre steder har det skapt stor misnøye.

Mener statsråden at Statkraft bør ha eierinteresser i nettbransjen, og hvilke signaler har statsråden gitt til Statkraft i forhold til kjøp av eierposter og/eller konsolidering av nettbransjen i Norge?»

Svar:

Jeg viser til at spørsmål knyttet til generelle rammebetingelser og reguleringer for energisektoren, herunder nettvirksomhet, hører inn under olje- og energiministerens ansvarsområde, og at Statkraft som selskap forholder seg til disse som øvrige selskaper i energisektoren.

De strategiske rammene for Statkrafts virksomhet er gitt i Eierskapsmeldingen, som Stortinget behandlet våren 2007. Der fremgår det at Statkraft skal drives på kommersielt grunnlag og at selskapets hovedoppgave er å være en effektiv produsent av kraft i Norge.

Statkraft har i løpet av den siste tiårsperioden blitt en betydelig eier i regionale kraftselskaper. Dette hadde støtte i Stortinget for å sikre fortsatt norsk offentlig eierskap til de norske kraftressursene i forbin-

delse med at en rekke kommuner valgte å selge seg ut. Langt de fleste kraftprodusenter i Norge eier i dag nettselskaper. Det gjør også Statkraft, dels indirekte gjennom deleide selskap som Agder Energi, BKK og Skagerak Energi og dels direkte gjennom heleide virksomheter som Trondheim Energi. Alle disse selskapene eier og driver i dag regionale og lokale distribusjonsnett.

Statkraft drives på kommersielt grunnlag, og det er styrets ansvar å foreta de forretningsmessige disposisjonene i selskapet. Regjeringen har med bakgrunn i dette ikke benyttet foretaksmøtet til å gi signaler om hvordan Statkraft skal forholde seg i konkrete forretningsmessige forhold, heller ikke når det gjelder de regionale selskaperens rolle i utvikling av nettvirksomheten.

Statkraft har overfor departementet gitt uttrykk for at selskapet som kraftprodusent ser det som viktig med en effektiv og velfungerende nettstruktur i Norge. Selskapet har tatt initiativ overfor andre aktører for å få i gang tiltak på dette området. Selskapet har imidlertid understreket at det selv ikke har ambisjoner om en betydelig satsing på eierskap til nettvirksomhet, det være seg på lokalt nivå eller når det gjelder overføringsnett. Jeg viser i denne sammenheng til den avtalen som er etablert i Sør-Trøndelag og som åpner for at Statkraft selger nettvirksomheten i Trondheim Energi til lokale interessenter.

SPØRSMÅL NR. 900**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 25. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«NVEs innstilling i sin rapport til OED om en sammenslåing av sentralnettet og regionalnettet i ett tariffområde har aktualisert debatten om å inkludere Lofotrinen inn i sentralnettet. Investeringsbehovet for Lofotrinen er betydelig, og eierne av Lofotrinen sier på konferanser at de beveger seg på hårfine marginer. Samtidig viste strømbroddet i slutten av desember 2009 at området er sårbart.

Hvordan stiller statsråden seg til å inkludere Lofotrinen i sentralnettet?»

BEGRUNNELSE:

Området Hadsel/Lofoten ble gjenstand for omfattende strømbrodd/-utfordringer ved nyttårsskiftet 2009/2010.

Eierne av Lofotrinen viser til at det kreves store investeringer de kommende årene:

Ny sjøkabel Skagen – Hadselhamn (Trollfjord Kraft)

Opprustning av Melbu og Hadselhamn koplings- og trafostasjoner (Trollfjord Kraft)

Ny linje Kanstadbotn – Kvitfossen (Lofotkraft)

Ny sjøkabel Melbu – Fiskebøl (Lofotkraft)

Opprustning koplingsstasjoner (Lofotkraft)

I tillegg skal Statnett investere i linje/kabel Hinnøy – Sortland

Dette utgjør til sammen 200 – 300 MNOK i investeringer, som er en betydelig sum for noen relativt små nettselskaper.

Statnett har systemansvaret og har derved koplingsmyndighet og overvåkningsansvar for Lofotrinen,

og har vært pådriver for å etablere en driftsavtale. I tillegg driftes Lofotrinen som en integrert del av Sentralnettet.

Det ble i 1998 gjort et departementalt vedtak om at Lofotrinen og Møreringen ikke skal være en del av sentralnettet. Opp gjennom årene har Trollfjord Kraft og Lofotkraft gjort en rekke innspill for å få omgjort dette vedtaket.

Svar:

Jeg legger stor vekt på å styrke overføringsnettet i alle deler av landet. Det er nødvendig for forsyningssikkerheten og for mulighetene til å utvikle fornybar elektrisitetsproduksjon.

I NVEs utredning av den samlede nettregeringen anbefaler NVE en utvidelse av sentralnettsordningen til å omfatte dagens regionalnett. Den foreslåtte utvidelsen handler om hensynet til felles tariffing og kostnadsfordeling, dvs. hvem som skal være med å dele på kostnadene for investeringene (tariffområdet).

Regjeringen har ikke tatt stilling til endringer i dagens sentralnettsordning. Det er en rekke spørsmål som må avklares før en eventuelt går videre med forslaget, blant annet trengs det nærmere utredninger om tariffing, eierskap, nettinvesteringer m.m. På denne bakgrunnen er det alt for tidlig å ta stilling til plasseringen av konkrete anlegg i et fremtidig sentralnett.

OED skal organisere et kontaktmøte med bransjen 22. april 2010 hvor blant annet dette spørsmålet skal på agendaen, og hvor partene vil få mulighet til å ytre sin mening.

SPØRSMÅL NR. 901**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 12. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Mange lokalsamfunn lever i frykt for ras, både på veistrekninger og i bebyggelse.

Hva gjør statsråden for å sikre at ikke menneskeliv går tapt hverken rundt Storfjorden på Sunnmøre eller på rasutsatte veistrekninger?»

BEGRUNNELSE:

En katastrofe truer bygdene rundt Storfjorden på Sunnmøre, et område med en befolkning på over 100.000 innbyggere. Et ras i Åknesrenna vil skape en flodbølge med uante konsekvenser som kan ta hundrevis av menneskeliv og gjøre skade for milliardverdier. Dette kan bli den største naturkatastrofe i Norge noensinne. Befolkningen lever i frykt for når 80 millioner kubikkmeter stein løsner. Frykt skaper psykiske problemer av ulik art og senker livskvaliteten. Mange tenker på dette dag og natt, og opplever fremtiden som usikker.

Svar:

Dessverre er det mange rasutsatte vegforbindelser rundt omkring i landet, noe som innebærer en stor belastning for de som berøres. Rassikring er derfor et viktig satsingsområde for regjeringen, og i Nasjonal transportplan 2010-2019 legges det opp til en historisk satsing på rassikringstiltak. Her er det forutsatt at det i perioden 2010-2019 skal bevilges 1 mrd. kr per år til særskilte rassikringstiltak. Dette innebærer en økning på 660 mill. kr sammenlignet med Nasjonal transportplan for perioden 2006-2015. Innenfor denne rammen legges det opp til å gjennomføre en lang rekke prosjekter både på riks- og fylkesvegnettet. Prioriteringene av tiltak på riksvegnettet er nærmere omtalt i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019. For prioritering av statlige tilskudd til tiltak på fylkesvegnettet viser jeg til handlingsplanen for rassikring på fylkesvegnettet i perioden 2010-2013, som ble presentert 18. mars 2010.

Kommunene er etter plan- og bygningsloven og naturskadeloven ansvarlig for å sikre innbyggere mot naturfarer. Med beregningene som er gjort for fare for ras ut fra Åkneset, overstiger området grensene som er satt i forskrift om krav til byggverk og pro-

dukter til byggverk. Dette innebærer at området er underlagt skjerpede krav til utbygging. Når det gjelder beredskap og evakuering er det i Storfjorden etablert et interkommunalt selskap som driver kontinuerlig overvåking av de utsatte fjellpartiene Åkneset og Hegguraksla, og som kan varsle befolkningen i fareområdet slik at evakuering kan gjennomføres dersom et fjellskred er under utvikling.

For prioriterte objekter med fare for store fjellskred og høy risiko kan staten bistå med kompetanse og ressurser til overvåking og varsling. I Storfjorden har staten så langt gitt tilskudd til kommunene på om lag 85 mill. kroner til etablering og drift av overvåkings- og varslingssystemene. I tillegg er statlig bistand til forebygging av ulykker fra skred mot bebyggelse samlet til NVE fra 1.1.2009, slik at kommunene i større grad har ett sted å henvende seg. Det omfattende varslingssystemet som er etablert gjennom Åknes/Tafjord-prosjektet innebærer at risikoen for liv og helse er redusert betraktelig i området.

Statens vegvesen har utarbeidet beredskapsplaner for rasutsatte vegstrekninger, der hovedformålet er å unngå tap av menneskeliv som følge av ras. Disse planene beskriver hvordan situasjoner med rasfare skal håndteres, med rutiner for stenging av veger og skilting av omkjøringsruter m.m. Gjennom funksjonskontraktene for drift og vedlikehold av vegnettet har Statens vegvesen pålagt entreprenører å delta på kurs i vurdering av snøskredfare og rutiner for drifting av veger som er utsatt for snøskred. Kursene tar for seg bruk av værprognoser og værobservasjoner, slik at entreprenørene kan gjøre selvstendige vurderinger av faregraden og i samarbeid med byggherren utføre nødvendige tiltak for å oppnå ønsket sikkerhet. Det arbeides med å utvide kursene til å omfatte beredskap mot flere rastyper og implementering av et opplegg for trinnvis beredskap ved ekstraordinære vær-situasjoner.

Statens vegvesen har gjennom mange år foretatt registreringer av ras i tilknytning til vegnettet for å få oversikt over forholdene i dag og behovet for tiltak. I tillegg samarbeider etaten med flere andre etater og forskningsinstitusjoner for å videreutvikle kompetansen innenfor dette viktige fagområdet.

SPØRSMÅL NR. 902**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Der er bekymring blant norske institusjoner og fysioterapeuter i utlandet etter omleggingen av finansieringsordningen for fysioterapeuter. Norske fysioterapeuter med 100 prosent stilling får kompensert folketrygdrefusjonen pr. pasient med et høyere driftstilskudd fra avtalekommunen. Fysioterapeutene i utlandet har ingen driftsavtale og får ingen kompensasjon for reduksjonen.

Hvor mange pasienter, ev. konsultasjoner gis årlig i utlandet via norske fysioterapeuter med refusjonsrett fra folketrygden?»

BEGRUNNELSE:

Saken gjelder ikke de ordinære behandlingsreise-ene, men de norske borgerne som har rekvisisjon fra Norge og som får gratis fysioterapibehandling i utlandet.

Refusjonen gis både til institusjoner med ansatte fysioterapeuter, og til institutter med selvstendig næringsdrivende fysioterapeuter.

Svar:

Fysioterapi i utlandet, ved godkjente behandlingstilstedelser eller private fysioterapi- institutter, finansieres over bidragsordningen inntil ny refusjonsordning innføres som følge av våre forpliktelser etter EØS-avtalen.

I 2009 mottok 7043 personer fysioterapi i utlandet. Trygdens utgifter til virksomheten var i samme periode 28,9 mill. kroner. Det ble gitt 1,1 vedtak per person, dvs. at enkelte pasienter fikk godkjent mer enn en behandlingsserie i året. Det gis inntil 24 be-

handlinger per behandlingsserie for fysioterapi i utlandet. Ca. 90 prosent av behandlingsstedene er lokalisert til EU-land, og da særskilt i Spania. En fylkesoversikt fra Arbeids- og velferdsdirektoratet fra 2008 viser at brukerne er nokså jevnt fordelt fra alle regioner i landet. 68, 4 prosent av brukerne var kvinner, mens 31,6 prosent var menn. Hovedandelen av brukerne var eldre. 75 prosent var i aldersgruppen 70 til 99 år.

Ved fysioterapibehandling i Norge får pasientene dekket hele eller deler av behandlingsutgiftene av trygden. Full refusjon av behandlingsutgifter gis på bakgrunn av en del kroniske diagnoser, til barn under 12 år, til yrkesskadde og til pasienter som nylig har gjennomgått operasjon i muskler og ledd. Pasienter med andre typer lidelser, for eksempel akutte skader, betaler egenandel. Gjeldende takster er regulert i takstavtalen (statsavtalen), og fysioterapeuter er forpliktet til å forholde seg til de fremforhandlede takster som fremkommer i avtalen dersom de har driftsavtale med kommunen.

Pasienter som mottar fysioterapi i utlandet får refundert hele honorartaksten, uansett diagnose. Det betyr altså at pasienter som mottar fysioterapibehandling i utlandet har bedre vilkår i dag enn om de hadde vært behandlet i Norge. Når bidragsordningen og den direkte oppgjørsordningen mellom institutter i utlandet og HELFO bortfaller, vil det være opp til det enkelte behandlingsstedet å prise sine tjenester.

Det er et kommunalt ansvar å sørge for fysioterapitjenester til kommunens innbyggere, jamfør kommunehelsetjenesteloven § 1-3. Når vi nå legger om finansieringen av fysioterapitjenesten, er formålet å styrke det kommunale ansvaret for tjenesten.

SPØRSMÅL NR. 903**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I dag er det bare bedrifter og andre organisasjoner som kan registrere domenenavn direkte under det norske toppdomenet .no. For privatpersoner er det opprettet et eget kategoridomene - priv.no - et nivå under toppen.

Mener statsråden dette er en tilfredsstillende løsning, eller vil hun se på muligheten for å endre reglene slik at privatpersoner også kan benytte .no som toppdomene?»

Svar:

Hovedprinsippene for domeneregelverket ble vedtatt etter en bred offentlig høring i februar 2001. Bakgrunnen for høringen var domenerapporten ".no eller aldri" som bl.a. inneholdt forslag til ny forvaltningsordning for domenenavn i Norge, en "Domeneforskrift" og ny klageordning. Domenenavn er en begrenset ressurs og hensikten med dagens regelverk er å sikre at forvaltningen og tildelingen av domenenavn skjer på en måte som ivaretar interessene til samfunnet. Det er Uninett Norid som driver .no-domenet, som har ansvaret for utvikling av regelverket

for .no, og som skal ivareta brukernes ønsker innenfor rammene av den norske domeneforskriften.

Regelverket for .no oppstiller formelle krav til personer som vil skaffe seg et norsk toppnivådomene. I regelverket for .no er det oppstilt tre formelle krav for registrering. Personen som ønsker et .no-domenenavn må for det første ha tilhørighet i Norge. Videre må personen ha registrert en organisasjon i Enhetsregisteret i Brønnøysundregistrene og sikre seg at domenet er teknisk operativt. For privatpersoner er det opprettet et eget underdomene priv.no. Registrering under priv.no er midlertidig satt i bero inntil et formelt regelverk er på plass.

Norid har nylig sendt på høring spørsmålet om hvordan privatpersoner skal få registrere norske domenenavn. I den forbindelse inngår en vurdering av om det er ønskelig eller hensiktsmessig at privatpersoner som et alternativ til registrering under priv.no tillates å registrere domenenavn direkte under .no.

Norid vil på grunnlag av høringen ta endelig stilling til privatpersoners mulighet til å registrere domenenavn i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 904**Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 26. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kraftsituasjonen i Midt-Norge er vanskelig. I sin historieskrivning av situasjon ga statssekretær Robin Koss på Dagsnytt18 den 23.02.10 inntrykk av at Bondevik II-regjeringen ikke gjorde noe for å utbedre strømmettet etter Ormen Lange-vedtaket. Ergo skal man tro at alle nettprosjekter i området er iverk satt etter valget 2005.

Kan statsråden gi en oversikt over pågående nettforsterkningsprosjekt inn til Midt-Norge, og antyde når Statnetts planlegging av det enkelte prosjekt startet?»

Svar:

Statnett har gjennomført betydelige nettforsterkninger internt i Midt-Norge de senere årene. Det er også gjennomført tiltak for å bedre overføringskapasiteten inn til Midt-Norge. Både Nea- Järpstrømmen og Ørskog-Sogndal er i følge Statnett viktige overføringsforbindelser for å muliggjøre mer import til Midt-Norge og dermed sikre forsyningen i området. Dette har vært viktig i situasjonen vi har hatt den siste tiden.

For å bedre situasjonen er vi avhengige av forbindelsen Ørskog-Sogndal. Denne ble det sendt melding om i mars 2006 og konsesjonssøknad ble sendt i fe-

bruar 2007. NVE ga konsesjon i juni 2009. Denne forbindelsen er påklaget til departementet.

I 2001-2002 ble nye 420 kV- linjer mellom Klæbu-Viklandet og Viklandet-Fræna-Nyhamna meldt av Statnett. Den førstnevnte fikk konsesjon i 2002 og den sistnevnte i 2004. I tillegg til dette ble Viklandet-Ørskog og Klæbu-Nea -forbindelsene oppgradert til 420 kV i 2004.

På overføringsforbindelsen Nea – Järpströmmen ble det sendt melding i september 2004. Denne ble konsesjonssøkt i 2006 og fikk konsesjon i NVE i desember samme år. Linjen ble idriftsatt i slutten av 2009, Svenska Kraftnät skal gjennomføre de avsluttende arbeider rundt påsken 2010.

Videre har Statnett idriftsatt 9 kondensatorbatte-

rier og 2 SVC-anlegg for å opprettholde importkapasiteten til området. Disse ble konsesjonssøkt i 2006-2007 og fikk konsesjon av NVE i mars-april 2007. Disse krever ikke melding til NVE.

Høsten 2006 vedtok Statnett å gå inn for installasjonen av to reservekraftverk. Disse fikk nødvendige tillatelser fra myndighetene våren 2008.

Samlet har Statnett siden 2001 foretatt investeringer for om lag 5 mrd kroner i regionen. I tillegg planlegger Statnett ytterligere investeringer for rundt 9 mrd kroner i regionen de neste 10 årene. 3 mrd av dette er knyttet til Ørskog-Sogndal. Resterende ligger noe lenger ut i tid og gjelder omfattende spenningsoppgraderinger og ny ledning over Fosen til sørsiden av Trondheimsfjorden.

SPØRSMÅL NR. 905

Innlevert 19. mars 2010 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 8. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Teknisk Ukeblad 0810 vises det til at Klimatur trekker frem bioenergi som et viktig bidrag for å innfri norske klimamål. Nobio etterlyser i den forbindelse en forpliktende biosatsing, og viser til at regjeringen har satt overordnede måltall for næringen, men ikke forpliktet seg ovenfor biobransjen. Med tanke på at det var et politisk mål om 3 TWh vindkraft, uten at regjeringen innfridde målet, er skepsisen på sin plass.

Vil regjeringen legge frem en konkret strategi for norsk bioenergisatsing?»

Svar:

I 2008 la Olje- og energidepartementet frem en strategi for økt utbygging av bioenergi med 14 TWh innen 2020. Strategien tar for seg virkemiddelbruk

og tiltak på området. Flere virkemidler, forvaltet av ulike departementer, bidrar til økt bruk av bioenergi.

En gradvis utbygging av fjernvarme og lokale energisentraler og økt konvertering til bioenergi i industri og boliger er viktige elementer i bioenergi-strategien. Enovas virksomhet er sentral i denne utviklingen, og siden lanseringen av strategien er satsingen gjennom Enova økt betydelig. Regjeringen tilfører i 2010 1,8 milliarder kroner til Energifondet. I regjeringsplattformen for 2009-2013 er det nedfelt at Enova skal få et eget resultatmål for bioenergi.

I tillegg til satsingen gjennom Enova, har avviklingen av ordningen med redusert nettleie for utkoblabart forbruk, styrket konkurransevnen til bioenergi.

Jeg mener dette er en riktig strategi for å utvikle et levedyktig marked for bioenergi i Norge.

SPØRSMÅL NR. 906**Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 26. mars 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Reintallet i deler av Finnmark skal ned. Næringen består av Siida andelshavere som både har reindriftnæringen som hovedinntekt og Siida andelshavere som en ekstra bijobb.

Når reintallet skal vurderes vil da statsråden prioritere de som har Siida andelshavere som eneste hovedinntekt?»

Svar:

I forbindelse med reinbeitedistriktenes arbeid med bruksregler etter reindriftsloven av 1. juli 2007, vil det også bli fastsatt høyeste reintall for de ulike reinbeitedistriktene. Reintallet vil først og fremst måtte vurderes i henhold til formålet med bruksreglene – nemlig å bidra til en økologisk bærekraftig reindrift. Jeg vil i den forbindelse nevne at myndighetene i samarbeid med næring og forskning har utarbeidet kriterier basert på kondisjon og produksjon som angir om et reintall er økologisk bærekraftig i henhold til dette formålet.

Bruksreglene med reintall skal først utarbeides av næringen selv, for så å godkjennes av styringsorganene i reindriften. Myndighetene vil gjennomføre en reell etterprøving av reintallet som så vil få en endelig godkjenning i Reindriftsstyret.

Som det er redegjort for tidligere, legger den nye reindriftsloven opp til økt selvstyre i næringen, også i forhold til reintallsfordelinger innad i en siida. Det øvre reintallet for en siida skal fastsettes ut fra det beitegrunnlaget som siidaen disponerer. Dersom det faktiske reintallet for siidaen overstiger det fastsatte

reintallet, skal siidaen utarbeide en reduksjonsplan. For øvrig er lederen av en siidaandel gjennom reindriftsloven gitt økt mulighet til å fordele reintallet innad siidaandelen. Ansvarlig leder av siidaandelen bestemmer hvem som får eie rein i andelen og vedkommendes reintall.

Konsekvensen av det opplegget som reindriftsloven legger opp til, er at det blir opp til næringen selv å vurdere den interne fordelingen av reintallet. Dette betyr at næringen selv er gitt ansvar for å gjennomføre de nevnte prioriteringer i forhold til om man er heltidsutøver eller deltidsutøver.

Således finnes det ikke grunnlag i loven for at myndighetene skal gjennomføre en prioritering i forhold til den interne fordelingen av reintallet i en siida. Videre kan jeg heller ikke se at dette er ønskelig ut fra politiske målsetninger om økt selvstyre og ansvarliggjøring av reindriftsnæringen. Selvsagt er det en forutsetning at det totale reintallet er tilpasset de tilgjengelige beiteressursene.

Imidlertid må det i denne sammenheng nevnes at målsettingen om at reindriftsnæringen skal være økonomisk bærekraftig, innebærer at det stilles krav om bl.a. produktivitet, inntjeningssevne og kostnadseffektivitet. Dette får som nødvendig konsekvens at det må være et rimelig forhold mellom næringens ressursgrunnlag og det antall mennesker som skal finne inntekts- og sysselsettingsmuligheter i reindriften. Virkemidlene over reindriftsavtalen har gjennom de siste årene vært endret ved at de er gitt et sterkere næringsrettet fokus og en bedre tilrettelegging for de utøverne som har reindrift som hovednæring.

SPØRSMÅL NR. 907**Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 6. april 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Etter restruktureringen av kampflyprosjektet Joint Strike Fighter og høringer om prosjektet i den amerikanske kongressen, har det kommet fram opplysninger som kan tyde på at prosjektet blir både fordyret og forsinket.

Hva er status for kampflyprosjektet og for den videre norske anskaffelsesprosessen?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 22. mars 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide knyttet til kampflyprosjektet.

Stortinget ga som kjent, gjennom behandlingen av Innst. S. nr. 299 (2008-2009), jf. St.prp. nr. 36 (2008-2009), sin tilslutning til at det skulle innledes en forhandlings-prosess for anskaffelse av nye kampfly av typen F-35 i tråd med ambisjonene for kampflyvåpenet, slik disse er omtalt i langtidsproposisjonen for Forsvaret (St.prp. nr. 48 (2007–2008)).

Som del av Stortingets vedtak ble det også lagt til grunn at før oppstart av andre fase i forhandlingsprosessen (kontraktsforhandlinger), tentativt i 2011, skulle regjeringen fremme forslag om fullmakt for kontraktsforhandlinger for Stortinget.

Utviklingsfasen i F-35 programmet er blitt noe forsinket. Dette har fått den amerikanske administrasjonen til å foreslå en restrukturering av programmet i forbindelse med fremleggelsen av budsjettforslaget for 2011. Et så stort program som F-35 vil alltid ha innebygget en viss grad av usikkerhet, både med hensyn til tid og kostnad. Dette er det tatt hensyn til planleggingen av vår flyanskaffelse, jamfør omtalen i St.prp. nr. 36 (2008-2009).

For å redusere risikoen i programmet har amerikanske myndigheter foreslått å forlenge utviklingsfasen for flyene, samt å utsette bestillingen av et antall fly i perioden 2011-2015. Ytterligere risikoreduserende tiltak er foreslått gjennom en anskaffelse av et ekstra testfly av hangarskipsversjonen, økt fokus på flyets programvare og en ekstra lavrateproduksjonsfase (den niende), før oppstart av fullproduksjonen.

Den kostnadmessige konsekvensen som følger av forlengelsen av utviklingsfasen for programmet er beregnet til 2,8 milliarder dollar, og vil bli dekket av USA. De totale utviklingskostnadene for F-35 programmet utgjør etter dette ca. 50 milliarder dollar,

hvorav USAs andel utgjør ca. 45 milliarder dollar. Resterende del av utviklingskostnadene, ca. 5 milliarder dollar, dekkes av de åtte andre partnerlandene Storbritannia, Nederland, Italia, Australia, Canada, Danmark, Norge og Tyrkia. Den norske andelen av utviklingskostnadene utgjør 125 millioner dollar, og har ligget fast siden 2002. Norges deltakelse i utviklingsfasen gir oss tilgang til resultatene fra det totale partnerskapets ressursinnsats.

Etter min vurdering vil de tiltak amerikanske myndigheter nå iverksetter redusere risikoen i utviklingsfasen og øke sannsynligheten for å fullføre testprogrammet som forutsatt. I denne sammenhengen er USA, som absolutt største kunde av F-35, en viktig aktør for oss og de andre partnerlandene som deltar i utviklingen av flyet. Strengt krav til produsenten og stram ledelse av programmet fra amerikansk side er også klart i norsk interesse.

Selv med de endringene i bestillinger av fly som foreslås, vil USA fortsatt anskaffe over 360 fly i perioden 2011-2015. Budsjettet er i tillegg basert på såkalt "purchase to cost", noe som innebærer at dersom flyene faktisk får den prisen hovedleverandøren Lockheed Martin legger til grunn i sine beregninger, vil det samme budsjettet gi flere fly allerede i denne perioden.

Det er for tidlig å fastslå om den varslede restruktureringen av programmet i USA vil få konsekvenser for leveransen og prisen på de flyene Norge planlegger å anskaffe. Så langt er det imidlertid intet som tyder på overskridelse av de usikkerhetsmarginene som er innebygget i St.prp. nr. 36 (2008-2009). Fra norsk side planlegges det med anskaffelse av den minst kostbare varianten av flyet (Conventional Take off and Landing-versjonen - CTOL). Anskaffelsen planlegges også i en periode der produksjonskostnadene ventelig er på laveste nivå (og hvor vi oppnår full "lærecurveeffekt" der produksjonskostnadene synker som en effekt av økt antall produserte fly).

Jeg vil avslutningsvis understreke at det norske F-35-programmet vil gjennomføre en ny usikkerhetsanalyse som også inkluderer en vurdering av ovennevnte restrukturering. Denne analysen vil inngå i grunnlagsmaterialet for proposisjonen om kampflyanskaffelsen. Grunnlaget for proposisjonen vil også gjennomgå ekstern kvalitetssikring i tråd med retningslinjene for statlige investeringer.

SPØRSMÅL NR. 908**Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 26. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Utover de generelle reglene for den aktive forvaltningen, finnes det noen begrensninger som hindrer SPU å spekulere i andre lands valutaer og statsobligasjoner, og er det f.eks. mulig for SPU innenfor dagens regelverk å innta store shorteposisjoner i andre lands statsobligasjoner med den hensikt å tjene på disse posisjonene om verdien av disse obligasjonene skulle falle kraftig, og er det tenkelig at SPU, ved hjelp av derivater, kan tjene penger på at et land som Hellas går konkurs og/eller må forlate euro-samarbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Statlige investeringsfonds investeringer i andre land kan fort bli kontroversielle. Om Hellas skulle gå konkurs eller måtte forlate euro-samarbeidet, og det viste seg at Norge gjennom SPU tjente stort på en slik krise, ville det trolig hatt en negativ effekt på forholdet mellom Norge og Hellas. Det er i den sammenheng interessant å vite om finansministeren mener at regelverket for å begrense denne typen handler er godt nok i dag.

Svar:

Finansdepartementet er ansvarlig for å fastsette SPU's strategiske aktivaallokering som for tiden består av 60 pst. aksjer og 40 pst. obligasjoner. Dette gjøres ved at departementet fastsetter en strategisk referanseindeks. Referanseindeksen bestemmer i all hovedsak SPU's avkastnings- og risikoprofil.

I tråd med departementets strategiske aktivaallokering har Norges Bank i sin forvaltning av SPU bygget opp en portefølje av utenlandske obligasjoner som ved utgangen av 2009 hadde en markedsverdi på 1.070 mrd. kroner. Utgangspunktet er derfor at SPU er et stort statlig investeringsfond som bidrar til at utenlandske obligasjonsutstedere – både statlige og private – får tilgang til langsiktig finansiering. Med en portefølje som er bredt spredt på en rekke ulike land og selskaper – og med en lang investeringshorisont – er fondet generelt tjent med stabil vekst i de markedene det investeres i.

Finansdepartementet har åpnet for at Norges Bank kan avvike fra departementets referanseindeks innenfor nærmere retningslinjer, bl.a. en kvantitativ grense for forventet relativ volatilitet (maks 1,5 prosentpoeng), en kvantitativ begrensning på eierandeler i enkeltelskaper (maks 10 pst.) og kvalitative

krav til bankens risikostyring. Formålet med en ramme for slike avvik er å gi Norges Bank mulighet til å forvalte SPU i tråd med regjeringens målsetning om å skape høyest mulig finansiell avkastning innenfor moderat risiko. Hovedstyret i Norges Bank har fastsatt supplerende rammer for forvaltningen.

Norges Bank vil derfor søke å oppnå meravkastning gjennom aktive posisjoner som avviker fra referanseindeksen. Slike investeringsbeslutninger vil kunne medføre at SPU er over- eller undervektet i ulike kategorier av investeringer, både når det gjelder utstedere, valuta og instrumenter, som en følge av investeringsbeslutninger i den aktive forvaltning som Norges Bank driver. Dette vil også kunne gjelde for SPU's beholdninger i statsobligasjoner.

Bankens investeringsvirksomhet omfatter også deltakelse i primærmarkedene, og SPU har som en del av normale investeringsstrategier deltatt i ny-utstedelser av greske obligasjoner gjennom de siste månedene.

Finansdepartementets referanseindeks for obligasjoner bygger på to internasjonalt anerkjente indekser som utarbeides av Barclays Capital, jf. punkt 1.2 i departementets utfyllende bestemmelser om forvaltningen av SPU. En svakhet ved dagens indeksregler er imidlertid at de innebærer økende investeringer i statsobligasjoner fra land med økende gjeldsbyrde og sviktende tillit til den økonomiske utviklingen. Det må være både ønskelig og legitimt at Norges Bank gjennom den aktive forvaltningen søker å ivareta fondets økonomiske interesser dersom det skulle oppstå en statsfinansiell krise i et av landene som referanseporteføljen har eksponering mot. I noen tilfeller vil dette kunne medføre at Norges Bank selger SPU's beholdning av utvalgte statsobligasjoner eller benytter ulike finansielle instrumenter for å redusere fondets samlede økonomiske eksponering. Ved utgangen av 2008 hadde fondet investert 22,6 milliarder kroner i greske statsobligasjoner og ved utgangen av 2009 var investeringene 9,4 milliarder kroner.

Norges Bank har i de siste 12 årene kun i liten grad avveket fra den valutaallokering som følger av Finansdepartementets referanseindeks. Pga. høy volatilitet i valutakurser vil store avvik i valutaallokeringen relativt raskt spise opp store deler av rammen for forventet relativ volatilitet slik at departementet ikke anser det som sannsynlig at banken vil inngå slike posisjoner.

I tråd med ovennevnte arbeidsdeling mellom Finansdepartementet og Norges Bank er godkjennelse

av finansielle instrumenter til bruk i den operative forvaltningen av SPU delegert til banken, jf. omtale i Nasjonalbudsjettet 2006 :

”Ad iii) Adgang til bruk av instrumenter som henger naturlig sammen med investeringer i tillatte aktivaklasser, herunder derivater og fond.

Norges Bank foreslår at det gis generell adgang til bruk av finansielle instrumenter som henger naturlig sammen med godkjente aktiva. Som eksempel nevnes bruk av derivater og fondsprodukter.

(...)

Forslaget om en generell adgang til å bruke instrumenter som naturlig henger sammen med tillatte aktivaklasser, er etter departementets syn akseptabelt så lenge de underliggende instrumentene inngår i investeringsuniverset, den økonomiske eksponeringen avbildes på en korrekt måte og eventuell motpartsrisiko håndteres i henhold til regelverket på dette området. En generell adgang til å bruke finansielle instrumenter som henger naturlig sammen med tillatte aktivaklasser, bør etter departementets mening ses i sammenheng med bankens godkjennelsesprosedyrer for nye instrumenter(...). En vil i denne sammenheng også legge vekt på de krav som departementet stiller til banken vedrørende verdifastsettelse, risikostyring og rapportering.”

Det interne rammeverket som er fastsatt i Norges Bank for forvaltningen av SPU setter svært stramme

begrensninger på salg av verdipapirer som fondet ikke selv eier (shortsalg). Disse rammene fastsetter både krav om at shortsalg kun kan skje dersom slike salg er dekket gjennom etablerte låneordninger og absolutte rammer for omfanget av slike transaksjoner. Risikoen knyttet til slike transaksjoner vil fanges opp av etablerte systemer for risikomåling og tas med i beregningen av utnyttelsen av risikorammen som er fastsatt av departementet.

I stedet for å kjøpe fysiske obligasjoner kan en investor oppnå tilsvarende eksponering eller redusere sin eksponering gjennom såkalte kredittbytteavtaler (credit default swaps – ”CDS”). Slike derivater kan benyttes til å redusere kreditttrisikoen eller til å påta seg slik risiko. Ved en kredittbytteavtale mottar selger en periodisk premie eller et engangsbeløp fra kjøper som en kompensasjon for å overta kreditttrisikoen. Kjøper mottar betaling kun hvis kredittbeskyttelsen utløses, gjennom for eksempel mislighold av underliggende kreditt/obligasjonslån. Norges Bank er i sin forvaltning av SPU lite aktiv i markedet for kredittbytteavtaler og var ved årsskiftet heller ikke part i noen slike transaksjoner hvor Hellas var utsteder av underliggende verdipapirer.

SPØRSMÅL NR. 909

Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 26. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Investerer, eller har Oljefondet (SPU) investert, i hedgefond, og hvis ja, hvor mye har det på det meste vært investert i hedgefond (og hvilke hedgefond?), og har finansdepartementet eller hovedstyret i Norges Bank fastsatt noen regler som regulerer investeringer i hedgefond, og hvis ja, når ble slike regler fastsatt?»

BEGRUNNELSE:

Hellas' statsminister George Papandreou anklager finansspekulanter for å forsterke gjeldskrisen i landet.

Den amerikanske sentralbanken gransker om storbanken Goldman Sachs og andre Wall Street-banker og fond har bidratt til å gjøre den greske gjeldskrisen verre, og på samme tid senket verdien av euro gjennom sine handler med ulike former for finansielle instrumenter, som shortsalg og derivater.

Det er først og fremst makrofond - hedgefond som har spesialisert seg på å investere i valutakurs-svingninger og statlige gjeldspapirer - som blir beskyldt for å ha senket euroen og skjøvet Hellas ut på kanten av stupet med sine pengeplasseringer.

Dette reiser en rekke interessante spørsmål hvor vide fullmakter SPU skal ha for f.eks. å shorte andre lands statsobligasjoner (d.v.s. spekulere på at de skal falle i verdi).

Svar:

Det vises til mitt svar på spørsmål nr. 908 fra stortingsrepresentant Jørund H. Rytman hvor jeg har beskrevet arbeidsdelingen mellom Finansdepartementet og Norges Bank ved forvaltningen av Statens pensjonsfond utland (SPU) og hovedtrekkene ved departementets investeringsstrategi for fondsmidlene.

I tråd med ovennevnte arbeidsdeling er godkjenning av finansielle instrumenter til bruk i den opera-

tive forvaltningen av SPU delegert til banken, jf. sitat fra omtalen av dette punktet i Nasjonalbudsjettet 2006 i mitt svar på spørsmål nr 908.

Hedgefond er et vidt begrep og betegnelse på en uensartet gruppe som fanger et mangfold av investeringskonstruksjoner. Opprinnelig ble hedgefond brukt om fond som benyttet opsjoner og andre finansielle instrumenter til å sikre ("hegde") seg mot verdifall. Teknikker som lånefinansiering og ulik derivatbruk kan imidlertid også brukes til å øke risikoen som å dempe dem.

Adgangen til å investere i andeler i fond er med virkning fra 1. januar 2006 hjemlet i forskrift om Statens pensjonsfond utland § 4:

"Det kan benyttes finansielle instrumenter, herunder derivater, som henger naturlig sammen med aktivklassene som er nevnt i første ledd. Det kan også

investeres i råvarebaserte kontrakter og fondsandeler."

I 2006 investerte Norges Bank som et ledd i forvaltningen av SPU, til sammen 1,9 milliarder kroner i to uoterte rentefond; Smith Breeden Credit Partners Fund og Greylock Global Opportunity Fund. Disse investeringene ble gjort som en særskilt test av denne investeringsformen. I 2007 ble denne investeringsformen besluttet ikke videreført, og investeringene har vært under avvikling siden 2008. Ved utgangen av oktober 2009 var investeringen i Smith Breeden Credit Partner Fund avviklet i sin helhet. Det fremgår av den offentliggjorte beholdningsoversikten pr. 31. desember 2009 at gjenstående investering i Greylock Global Opportunity Fund var verdsatt til 729 millioner kroner.

SPØRSMÅL NR. 910

Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 29. mars 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvordan kan statsråden forsvare at forutsetningene for drift av Forsvarets musikk ikke følges opp og på hvilken måte vil statsråden sørge for at løftene om mer utadrettet aktivitet og videreføring av fem profesjonelle musikkorps holdes?»

BEGRUNNELSE:

I april 2009 ble stortingsmelding nr. 33 lagt frem. Her står det blant annet:

"Forsvarets musikk er et svært synlig uttrykk for Forsvaret utad, og målsetningen må være å videreutvikle den allsidighet og profesjonalitet som kjenner seg ut for forsvarsmusikken i dag..."

"Forsvarets musikk representerer Norges største arbeidsplass for profesjonelle blåsemusikere og er en kulturell spydspiss innenfor denne musikkgenren. Forsvarets musikk spiller ikke minst fremdeles en særlig viktig rolle for amatørmusikklivet, ved å påvirke fremveksten og driften av musikkorps og musikk-skoler over hele landet..."

I Prop. 1 S (2009/2010) fremkommer det at:
Det legges opp til å:

"Videreutvikle satsningene i Forsvarets musikk innenfor publikumsrettede tilbud og interne seremonielle aktiviteter i Forsvaret"

Det heter også at:

"Dagens korpsstruktur med fem profesjonelle musikkorps videreføres..."

"I tråd med St.meld. nr.33 (2008-2009) vil regjeringen prioritere en trinnsvis, moderat opptrapping av besetningen i korpsene, med særlig prioritet til de minste..."

Det er altså blitt gjort vedtak som gir grunn for optimisme og stort engasjement.

I disse dager pålegges likevel Forsvarets musikk reduksjoner i antall stillinger, samt et kutt i driftsbudsjettet som medfører at konsertvirksomheten blir lagt helt ned i høst.

Svar:

Forsvarets musikk har en viktig samfunnsmessig rolle som kulturbærer, og Regjeringen har fulgt opp dette gjennom å styrke musikken med 21,5 millioner kroner de fire siste årene. I 2010 er bevilgningen til Forsvarets musikk 124,2 millioner. I budsjettåret 2009 har imidlertid musikken hatt et høyere ambisjonsnivå enn det var budsjettmessig grunnlag for, og brukt mer penger enn de ble tildelt av Forsvaret.

Det er en grunnleggende forutsetning at økonomien i Forsvaret styres på en god og bærekraftig måte. Det er da helt avgjørende at aktiviteten holdes innenfor de bevilgninger som virksomheten har til

disposisjon. Som en følge av budsjett-overskridelse-
ne i Forsvarets musikk i 2009, arbeider Forsvaret
med tiltak som skal sikre at aktivitetsnivået er i sam-
svar med de bevilgninger som musikken er tildelt. I
tillegg, og i tråd med vanlige prosedyrer, vurderes det
også hvordan forsvarsmusikkens merforbruk i 2009
skal dekkes inn i år. Forsvarssjefen leder denne pro-
sessen, og er i gang med å identifisere aktuelle tiltak.
I dette arbeidet har Forsvarsdepartementet gitt føringer
om at det ikke skal foretas reduksjoner i beman-
ningen i musikkorpsene.

Avslutningsvis vil Forsvarsdepartementet presi-
sere at Forsvarets musikk skal utvikles i tråd med in-
tensjonen i St. meld. nr. 33 (2008-2009) om Forsva-
rets kulturvirksomhet. En viktig forutsetning for det-
te er å skape langsiktig balanse mellom ambisjonsni-
vå og ressurser. Departementet har stor tiltro til at
forsvarssjefen gjennomfører nødvendige tiltak som
sørger for en bærekraftig utvikling av forsvarsmusik-
ken i tråd med gjeldende budsjettprosedyrer og Stor-
tingets bevilgninger.

SPØRSMÅL NR. 911

Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 26. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre i forhold til negativ
kommunikasjon som en del brukere opplever å ha
med Nav-systemet?»

BEGRUNNELSE:

Vi leser i ulike media samt at mange av oss får
daglige henvendelser på kommunikasjon en har med
de ulike Nav-kontorene rundt i landet. Det er mange
ulike menneskeskjebner som må ha en form for kon-
takt med Nav. Ofte er man i utgangspunktet i en sår-
bar situasjon og dermed bør bli møtt med en ekstra
forståelse når man er i kontakt med brukerne. Mange
opplever dessverre det motsatte. Noe som en ikke
kan eller bør akseptere. Når det er så ille at en nær-
mest får en ekstra belastning i livet med det å ha kon-
takt med Nav er man på feil vei.

Svar:

La meg først si at jeg har mottatt flere henvendel-
ser som forteller om lang saksbehandlingstid, doku-
menter som blir borte, manglende service og lite til-
gjengelighet ved arbeids- og velferdsforvaltningen.
Dette er selvsagt ikke tilfredsstillende, en oppfatning
som jeg vet at også Arbeids- og velferdsetaten deler.

Et sentralt mål med NAV-reformen er å gjøre ar-
beids- og velferdsforvaltningen enklere for brukerne
og tjenestene bedre tilpasset brukernes behov. For å
nå dette målet er det viktig med god kommunikasjon
mellom arbeids- og velferdsforvaltningen og den en-
kelte bruker. I departementets tildelingsbrev til Ar-
beids- og velferdsdirektoratet legges det bl.a. vekt på

god kommunikasjon. Her er det fremhevet at Ar-
beids- og velferdsetaten skal møte brukerne med ser-
vice, respekt, kompetanse, informasjon, tilgjengelig-
het og et godt tilpasset tjenestetilbud.

Nettsiden www.nav.no skal være Arbeids- og
velferdsetatens hovedkanal for informasjonsformid-
ling til brukerne. Arbeids- og velferdsdirektoratet ar-
beider for at nettsiden skal gi relevant og best mulig
informasjon. I de tilfeller der brukere har behov for å
henvende seg over telefon, skal etaten være preget av
tilgjengelighet, service og kompetanse. I følge infor-
masjon jeg har mottatt fra Arbeids- og velferdsdirek-
toratet, er tilgjengeligheten gradvis blitt bedre gjen-
nom kortere svartider, og det legges vekt på økt ser-
vicegrad og kompetanse.

NAV-reformen har vist seg mer krevende å gjen-
nomføre enn forutsatt. Dette har bl.a. gitt lengre saks-
behandlingstider for flere ytelser, og restanser er
bygd opp. Mange brukere har av den grunn ventet for
lenge på ytelser. Økte bevilgninger til etaten har gjort
det mulig å bygge opp saksbehandlingskapasiteten.
Dette, sammen med ulike effektiviseringstiltak som
etaten har gjennomført, har bidratt til å redusere saks-
behandlingstiden og bygge ned restanser. Ved utgan-
gen av 2009 var etaten nær målet om restanser på
2006-nivå, og brukerne slipper i større grad å bruke
tid på å etterlyse svar på innsendte søknader. I tilde-
lingsbrevet for 2010 har jeg bedt direktoratet om å
fortsette arbeidet med å redusere saksbehandlingsti-
den og bygge restansene ytterligere ned.

Jeg vil også nevne at det er satt i gang arbeid i Ar-
beids- og velferdsetaten for å forbedre dokument-
håndteringen. Elektronisk dokumenthåndtering for-

ventes å gjøre innhenting, overføring og behandling av saksdokumenter i etaten både sikrere, enklere og mer effektiv enn i dag. Dette vil være en fordel som kommer både brukere og etaten til gode. Det er iverksatt en pilot ved NAV Østfold for elektronisk behandling av inngående dokumenter. Avhengig av erfaringer fra piloten planlegges implementering i de øvrige fylker.

Resultater fra brukerundersøkelsen høsten 2009 viser at brukerne er mer fornøyde med Arbeids- og velferdsetaten enn hva de var våren 2009 og høsten

2008. Selv om utviklingen går i riktig retning, er imidlertid brukertilfredsheten langt fra god nok ennå. Dette er en oppfatning som Arbeids- og velferdsdirektoratet deler, og det arbeides derfor med tiltak som kan bidra til å øke brukertilfredsheten. Resultatene fra brukerundersøkelsene benyttes av direktoratet som et grunnlag i arbeidet med å utvikle tjenestetilbudet i etaten, herunder bedre og mer effektiv service til brukerne. Jeg vil understreke at god brukertilfredshet er særlig viktig for å lykkes med NAV-reformen.

SPØRSMÅL NR. 912

Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Fra 2008 til 2009 er det kraftig økning i Statens vegvesens bruk av konsulenter; totalt 1,4 mrd.kr. i 2009 og en økning på 280 mill.kr. fra året før. Det har også tidligere vært fokus på omfattende konsulentbruk i Statens vegvesen. Både omfang og økning i 2009 gjør at det bør settes ny fokus på denne ressursbruken.

Hvordan forsikrer SD seg om at konsulentbruk i Statens vegvesen styres og hvordan måles resultat av konsulentbruk i forhold til resultat for veibrukerne når det gjelder bedre vei og bedre vedlikehold?»

Svar:

Jeg er opptatt av at midlene til konsulentbruk skal holdes på et lavt nivå.

Statens vegvesen omsatte på vegne av stat og fylkeskommune om lag 31 mrd. kr i 2009. Tallet inkluderer bompenger. Økningen fra 2008 var på vel 5 mrd. kr eller om lag 20 %.

Statens vegvesen brukte i 2009 om lag 1,3 mrd. kr på konsulenter. Dette er en søkning på om lag 220 mill. kr fra 2008. Av økningen er det alt vesentlige (om lag 200 mill. kr) knyttet til planlegging og gjennomføring av store vegprosjekter samt gjennomføring av vedlikeholdsprosjekter og driftsoppgaver. Samlet ble det i 2009 brukt om lag 700 mill. kr på disse oppgavene.

For å klare den økte oppgavemengden i 2009 har det vært nødvendig både å øke konsulentbruken samt øke antallet tilsatte. Totalt har etaten økt sin egenbemanning med 420 pr 1. januar 2010 sammenlignet med 1. januar 2009. Oppbemanningen har i hovedsak

vært for å styrke etatens kompetanse og kapasitet innenfor byggherre- og planleggingsoppgaver.

Etatens prinsipp for bemanningsstyring er å ha en bemanning for normalsituasjoner og bruke konsulenter for å ta topper og gi tilgang på spisskompetanse det ikke er hensiktsmessig å ha selv. Stilt overfor nye eller endrede oppgaver vil det alltid være behov for å velge den mest hensiktsmessige måten å løse disse oppgavene på – bruke konsulenter eller egne tilsatte. En måte å påvirke valget på er en god strategisk kompetanseutvikling av egne tilsatte og effektivisering av virksomheten.

Alle aktiviteter i Statens vegvesen, herunder også oppgaver utført av konsulenter, har som formål å støtte opp om å realisere de forventninger som ligger i Norsk transportplan og fylkesvegplaner og uttrykkes i de årlige budsjettene m.v. Det er en prioritert oppgave for departementet å se til at underliggende etater driver sitt arbeid på en effektiv måte for bl.a. å gi vegbruker et best mulig resultat når det gjelder bedre veg og bedre vedlikehold. Dette skjer dels ved at etater som Vegvesenet må følge statens innkjøpsregler ved kontrahering av konsulenttjenester slik at avtalene blir best mulig. Videre skjer det ved krav til utvikling i og måling av effektivitet og oppfølging gjennom rapportering og styringsdialog. Jeg vil i den sammenheng vise til at det pågår et arbeid med å forbedre målingen av effektivitet i Statens vegvesen. Samferdselsdepartementet har bedt Statens vegvesen få på plass et sett med nye effektivitetsindikatorer fra 2010, jf. omtale i Prp. 1 S (2009-2010). Det vil være naturlig at konsulentbruk, herunder avveining mellom bruk av konsulenter og egne ansatte, inngår i dette.

SPØRSMÅL NR. 913**Innlevert 22. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I Oslo avdekkes det nå forhold hvor syke eldre holdes svært lenge på vurderingsopphold i påvente av at deres søknad om sykehjemsplass skal bli behandlet. Resultatet er en uverdigg behandling. I mellomtiden lever eldre syke pasienter under svært uverdige forhold. Det er grunn til å tro at søknader ikke blir behandlet siden vedtak om plass vil bety ekstra utgifter for det offentlige.

Kan statsråden avdekke hvor mange eldre som i dag er på vurderingsopphold i påvente av sykehjemsplass i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Vi kan i Dagsavisen 22. mars 2010 lese om at terskelen for sykehjemsplass i Oslo er for høy. Antallet klager om sykehjemsplass økte i 2009. Helsetilsynet omgjør i mange saker bydelens avslag, noe som tyder på at bydelene er for strenge. Dette rammer både de som bor hjemme, men også de som er på vurderingsopphold på sykehjem.

Svar:

Det er kommunen som skal sørge for nødvendige helse- og omsorgstjenester til sine innbyggere. Det følger av kommunehelsetjenesteloven at enhver har rett til nødvendig helsehjelp i den kommune han eller hun bor eller midlertidig oppholder seg i. Det følger av dette at dersom eldre hjelpetrequende har behov for sykehjemsplass, og omsorgen ikke kan ytes forsvarlig på annen måte, har den pleietrequende rett på sykehjemsplass. Kommunen kan i slike tilfeller ikke

unnlate å tildele en sykehjemsplass under henvisning til økonomi.

Det er den enkelte kommune som står ansvarlig for å yte forsvarlige og adekvate tjenester. Det er derfor den enkelte kommune som fortløpende må vurdere om den enkelte har krav på sykehjemsplass, eller om omsorgen kan ytes forsvarlig på en alternativ måte. Helsetilsynet i fylket vil som tilsynsmyndighet kunne vurdere om helsehjelpen som ytes til den enkelte er forsvarlig.

De kommunale omsorgstjenestene står foran store utfordringer som både er knyttet til manglende kapasitet, kompetanse og kvalitet i tjenesten. Regjeringen har imidlertid satt i gang en rekke tiltak for å forbedre situasjonen i omsorgstjenestene, bl.a. gjennom Omsorgsplan 2015 og Demensplan 2015.

I forrige regjeringsperiode hadde vi en årsverksvekst på om lag 14 000 årsverk i årene 2006-2008. Vi har et mål om å få 12 000 nye årsverk i pleie- og omsorgstjenesten i perioden 2008-2015, og vi vil sikre full sykehjemsdekning innen 2015 ved at alle som trenger sykehjemsplass eller omsorgsbolig skal få dette. Vi vil gi tilskudd til 12 000 sykehjemsplasser og heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015 for å sikre nok kapasitet, og utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det. Vi har allerede i perioden 2008-2010 bevilget penger til 6000 nye plasser.

Statens helsetilsyn skal gjennomføre en fireårig satsing på tilsyn med helse- og sosialtjenester til eldre, og det er i 2010 bevilget 4 mill. kroner til en styrking av tilsynsarbeidet i fylkene på dette området.

SPØRSMÅL NR. 914**Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Forskrift om ernærings- og helsepåstander på næringsmidler er sendt på høring, med høringsvarfrist 7. april, men forskriften trådte i kraft 1. mars 2010.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at en kan videreføre den konsensus som ble oppnådd gjennom "Syserapporten" etter at forskriften nå er gjort gjeldende?»

BEGRUNNELSE:

Forskriften skal gjennomføre forordning (EF) nr. 984/2009, forordning (EF) nr. 1025/2009, forordning (EF) nr. 1168/2009 om innvilgelse og avslag på bruk av helsepåstander på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse, og forordning (EF) nr. 983/2009, forordning (EF) nr. 1024/2009, forordning (EF) nr. 1167/2009 om innvilgelse og avslag på bruk av helsepåstander på næringsmidler som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og bar utvikling og helse, i norsk regelverk.

Det var en enstemmig sosialkomite som i Innst. O. nr. 53 for 2002-2003, ba Helsedepartementet foreta en gjennomgang av den såkalte gjeldende påstandslisten om hva som er å anse som en medisinsk påstand og ba om at gjennomgangen ble foretatt av et bredt sammensatt utvalg. Resultatet var Syseutvalget som laget en påstandsliste som ryddet opp i dette feltet. Denne listen har fungert etter Stortingets intensjon og skapt oversikt på et område som hadde vært kontroversielt over lang tid.

Innføringen av forskriften som nå er sendt på høring fra Mattilsynet, men samtidig er innført rokker med påstandslisten og det systemet som er bygget opp rundt dette mellom Mattilsynet og Statens Legemiddelverk.

Svar:

Forskrift om ernærings- og helsepåstander på næringsmidler ble vedtatt av Helse- og omsorgsdepartementet 17. februar 2010 og trådte i kraft 1. mars 2010. Forskriften gjennomfører forordning (EF) nr 1924/2006 om ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen) i norsk regelverk, slik at bruken av disse påstandene på næringsmidler blir harmonisert. Det vil si at medlemsstatene i utgangspunktet ikke har anledning til å ha nasjonale bestemmelser på dette området. Forordningen gir generelle betingelser for bruken av ernærings- og helsepåstander. Tillatte ernæringspåstander og betingelser for bruken av disse er angitt i vedlegget til denne forskriften. Egne lister over godkjente og avslåtte helsepåstander vil etableres trinnvis og implementeres i norsk rett. For å bruke helsepåstander må virksomhetene søke om godkjenning.

De første vurderingene om innvilgelse og avslag på påstander vil bli implementert i norsk rett ved gjennomføring av forskrift om endringer i forskrift om ernærings- og helsepåstander som ble sendt på høring 12. februar og som har høringsfrist 7. april. Denne forskriften vil supplere Forskrift om ernærings- og helsepåstander på næringsmidler, som alt er trådt i kraft.

Formålet med ernærings- og helsepåstandsforordningen

Et variert og balansert kosthold er en forutsetning for god helse, og betydningen av enkeltprodukter bør ses i sammenheng med hele kostholdet. Forbrukerne kan tro at næringsmidler som markedsføres med påstander, har ernæringsmessige, fysiologiske eller andre helsemessige fordeler sammenlignet med lignende produkter. Dette kan oppmuntre forbrukerne til å foreta valg som direkte påvirker deres samlede inntak av enkelte næringsstoffer eller andre stoffer på en måte som strider mot vitenskapelige råd. Det må derfor sikres at påstandene på produktene er sanne og basert på vitenskapelig dokumentasjon.

Den utbredte bruken av ernærings- og helsepåstander i merkingen av og reklamen for matvarer har blitt sett på som problematisk av flere årsaker i mange av landene i EU/EØS-området. For å sikre et høyt nivå for forbrukerbeskyttelse og gjøre valget enklere for forbrukerne, bør matvarer som omsettes være trygge og merket riktig. Arbeidet med påstandsforordningen ble iverksatt for å rydde opp på et område som har vært ansett som problematisk, ved at det har vært en utstrakt bruk av udokumenterte og ulovlige helsepåstander.

Godkjenningsordningen for påstander

Ernæringspåstandene som finnes i vedlegget i Forskrift om ernærings- og helsepåstander på næringsmidler, ble vitenskaplig vurdert før forordningen ble vedtatt i EU. Hva angår helsepåstandene, må virksomhetene søke om å få benytte disse. Disse søknadene skal inneholde relevant vitenskapelig dokumentasjon. EUs vitenskapskomité (EFSA) vurderer sammenhengen mellom matvaren /matvarekomponenten og den påståtte effekten. Tillatte påstander skal være basert på allment anerkjent vitenskapelig dokumentasjon.

Fordi det foreligger svært mange søknader om bruk av helsepåstander, vil det ta lang tid før alle søknadene er vurdert. Egne lister over godkjente og avslåtte helsepåstander vil etableres trinnvis og vil bli innarbeidet i norsk rett, etter hvert som de vedtas i EU. Mattilsynet deltar løpende i dette arbeidet i Kommisjonens arbeidsgruppe for ernærings- og helsepåstander i Brussel.

Medisinske påstander

I merkeforskriften som implementerer merke-direktiv 2000/13/EF, et det et generelt forbud mot å merke slik at forbrukerne blir villedet. Likeledes er det ikke tillatt å påstå eller gi inntrykk av at et næringsmiddel forebygger, leger eller lindrer sykdom, sykdomssymptomer eller smerte. Påstandsforordningen skal utfylle disse generelle prinsippene i merke-

direktivet. Det er ikke anledning til å bruke medisinske påstander på matvarer.

Nærmere om "Syselisten" og tidligere nasjonal forvaltning av helsepåstander

Statens legemiddelkontroll (nå Statens legemiddelverk) utarbeidet i 1998 "Retningslinjer for hva SLK anser som medisinske påstander". I 2003 nedsatte Helsedepartementet (nå Helse- og omsorgsdepartementet) et utvalg som med utgangspunkt i SLKs liste over medisinske påstander skulle vurdere grenseoppgangen mellom medisinske påstander og helsepåstander. Utvalget utarbeidet en rapport (Syserapporten). Syseutvalget omtalte den kommende påstandsforordningen i EU, og at den ville endre rettsstillingen i Norge.

I Syserapporten ble den opprinnelige listen over medisinske påstander delt inn i tre kategorier - medisinske påstander, helsepåstander som kunne tillates under forutsetning av at de kunne dokumenteres vitenskapelig, og til slutt påstander som ikke var dokumenterbare og dermed ikke var tillatte.

Før påstandsforordningen trådte i kraft, var det ingen krav om forhåndsgodkjenning av påstander. Det var et generelt overordnet krav i næringsmiddelovgivningen om at påstander skulle være sanne, og ikke være egnet til å villedde forbruker. Virksomhetene var selv ansvarlige for at påstandene de brukte var sanne,

og dokumentasjon for denne måtte framlegges ved tilsyn. Det var dermed ikke et system for at dokumentasjonen ble vurdert av myndighetene.

Oppsummering

Ved vedtak i EØS-komiteen er påstandsforordningen tatt inn i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett. Forordningen vil medføre en del endringer i norsk rettsstilling og forvaltningen på dette området. Forordningen skal sikre at helsepåstander som brukes på næringsmidler, faktisk er sanne og ikke villeder forbrukerne.

Syselisten var en nasjonal grenseoppgang over hva som anses som medisinske og ikke-medisinske påstander i Norge. Når påstandsforordningen nå er gjort til norsk rett, medfører dette en endret rettsstilling og forvaltning. Den største endringen er at påstander nå skal godkjennes før de kan brukes, dvs. at den vitenskapelige dokumentasjonen vurderes av myndighetene.

Forordningen tillater på generelt nivå påstander som reduserer risiko for sykdom.

Flere slike påstander har tidligere vært medisinske påstander i Norge. Påstandsforordningen medfører dermed en oppmyking når det gjelder klassifiseringen, men krever at de aktuelle påstandene skal være vitenskapelig fundert og samtidig ha vilkår for bruk.

SPØRSMÅL NR. 915

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad

Besvart 7. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Avisen Europower melder i sin marsutgave at Midt-Norge kan stå ovenfor en ny periode med ekstreme strømpriser, som følge av en svensk kabelutbedring, som vil svekke importkapasiteten til regionen. Mindre import betyr også svekket forsyningssikkerhet. Statnett venter fortsatt på svar på sin konsekvenssøknad for de mobile gasskraftverkene.

Kan statsråden garantere at man nå sørger for at konsesjon blir gitt slik at Statnett kan starte de mobile gasskraftverkene ved en ny ekstremperiode?»

BEGRUNNELSE:

Statsminister Jens Stoltenberg lovet så sent som denne helgen flere tiltak for å bedre situasjonen i Midt Norge.

(<http://www.hegnar.no/bors/energi/article414783.ece>)

Å gi konsesjon for oppstart av de mobile gasskraftverkene er ett kortsiktig tiltak som i hvert fall vil kunne bidra til å redusere usikkerheten rundt kraftforsyningen i området.

Svar:

I Statsråd 26. mars 2010 ble det vedtatt å gi Statnett dispensasjon fra vilkårene i anleggskonsesjonene for bruk av de mobile gassfyrte reservekraftverkene på Tjeldbergodden og i Nyhamna. Samtidig ble utslippstillatelsene midlertidig endret. Begge vedtak er gjeldende til 31. mai 2010.

Dette betyr at innen de rammer som gis av bestemmelsen om driftsforstyrrelser i forskrift om kraftsystemansvaret, kan Statnett fatte vedtak om idriftsettelse av reservekraftverkene. Statnett kan også gjøre vedtak om idriftsettelse av reservekraftverkene i vanskelige driftssituasjoner hvor all annen tilgjengelig regulerytelse er forsøkt rekvirert, og hvor

eneste alternative tiltak vil være tvangsmessig utkobling av forbruk.

Det vil fortsatt være forsyningssikkerhet og ikke kraftpris som er avgjørende for om kraftverkene skal settes i drift.

Reservekraftverkene vil nå motvirke tvangsmessig utkobling av forbruk ved at de kan bli satt i beredskap og brukt ved driftsforstyrrelser og i vanskelige driftssituasjoner. Dette er således et viktig tiltak for forsyningssikkerheten i området.

I tillegg vil reservekraftverkene fortsatt kunne brukes hvis det skulle oppstå en svært anstrengt kraftsituasjon, det vil si en situasjon med stor fare for rasjonering som følge av svært lav magasinfylling.

SPØRSMÅL NR. 916

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 25. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ledelsen ved Oslo Universitetssykehus innstiller på å legge Aker sykehus ut for salg på det åpne markedet. Sykehuset er altså blitt en salderingspost for å få økonomien i sammenslåingen av Oslo-sykehusene til å gå rundt. Direktøren uttrykker at det er departementet som må avgjøre om dette er i tråd med forutsetningene da Aker ble gitt staten vederlagsfritt fra Oslo kommune. Statsråden selv har sagt at Aker kan bli viktig i samhandlingsreformen.

Vil statsråden akseptere et salg på det åpne markedet?»

Svar:

Oslo universitetssykehus HF (OUS) ble etablert 1. januar 2009, og består av de tidligere helseforetakene Aker, Ullevål og Rikshospitalet. Som representanten er vel kjent med, vedtok styret ved OUS 17. februar 2010 å samle lokalsykehustjenestene ved OUS i ett storbysykehus lokalisert til Ullevål. Omstillingene som pågår ved OUS er et ledd i omstillingsarbeidet i Helse Sør-Øst som ble igangsatt i forbindelse med sammenslåingen av Helse Sør og Helse Øst i 2007. Den sammenslåtte regionen fikk et klart oppdrag om å få til en bedre samordning og ressursutnyttelse i regionen generelt, og i hovedstadsområdet spesielt (St. prp. nr. 44 (2006-2007)).

Aker sykehus er pr i dag lokalsykehus for befolkningen i bydelene Bjerke og Alna i Oslo, samt Follo.

Befolkningen i Bjerke vil i fremtiden få sine tjenester ved OUS, mens befolkningen i Alna og Follo vil overføres til Ahus. Befolkningen i Grorud og Stovner ble overført til Ahus allerede i 2004. Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at før befolkningen i Alna og Follo overføres til Ahus, skal det gjøres nødvendige vurderinger av både befolkningsutviklingen i hovedstadsområdet og vurderinger av kapasiteten og forsvarligheten av tjenestene. Det må ikke være tvil om at befolkningen i hovedstadsområdet – og i Grovuddalen - skal være sikret et likeverdig og forsvarlig lokalsykehusstilbud.

Helse Sør-Øst RHF har også orientert meg om at Oslo kommune i sin høringsuttalelse i saken om ett storbysykehus, har gitt uttrykk for at Aker sykehus i fremtiden kan bli en samhandlingsarena mellom spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten.

Jeg er helt enig i at Oslo trenger en samhandlingsarena. Jeg har derfor invitert Oslo kommune til dialog for å få klarhet i hvordan de ser for seg eventuell fremtidig bruk av Aker - i et samarbeid med spesialisthelsetjenesten. Jeg forventer også at Helse Sør-Øst RHF legger til rette for en fortsatt god og konstruktiv dialog med Oslo kommune for å finne gode løsninger innenfor rammene av styrevedtaket i OUS om ett storbysykehus.

Når det gjelder spørsmålet om eventuelt salg av eiendommen, har jeg understreket at det ikke kan skje før Oslo Universitetssykehus har gått i dialog med Oslo kommune.

Styret for OUS behandlet 24. mars 2010 sak om videre arbeid med eventuell realisering av eiendommen på Sinsen. Den foreløpige protokollen som nå foreligger, viser at administrerende direktør og styreleder vil rette en invitasjon til Oslo kommune ved byrådsleder med ønske om videre dialog om hvordan Oslo kommune eventuelt kan tenke seg å benytte om-

rådet på Sinsen i arbeidet med samhandlingsreformen. Det vil derfor ikke bli gjennomført salg av eiendom på Aker før det har vært tilstrekkelig dialog med Oslo kommune. Et eventuelt salg av eiendommen skal uansett forelegges meg og behandles i foretaks-møte i Helse Sør-Øst RHF. Dette følger av helsefor-etakslovens bestemmelser (§ 31).

SPØRSMÅL NR. 917

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 8. april 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Er justisministeren enig med Kripos-sjefen i at dagens regelverk for bruk av trafikkdata i etterforskning vil gjøre Norge til en frihavn for kriminelle, og hva vil justisministeren foreta seg overfor en Kripos-sjef som uttaler at han ikke er i stand til å utføre sin arbeidsinstruks uten å få utvidede fullmakter?»

BEGRUNNELSE:

I et intervju med Aftenposten 17. mars uttaler Kripos-sjef Odd Reidar Humlegård i at "Norge er i ferd med å bli en frihavn for kriminelle", at "manglende lagringsplikt vil få alvorlige konsekvenser" og at "Norge må innføre datalagringsdirektivet for å sikre at politiet ikke mister et av sine viktigste verktøy i bekjempelsen av alvorlig kriminalitet".

Datalagringsdirektivet ble utformet som et tiltak i kampen mot terror, og denne type politimetoder er kun ment å skulle brukes mot svært alvorlig kriminalitet og terror. Kripos-sjefens uttalelse kan tolkes som at han ber om at denne type inngripende politimetoder også gjøres tilgjengelig i bekjempelsen av en lang rekke andre og mindre alvorlige kriminelle handlinger.

Svar:

I etterforskningen av straffesaker kan politiet få tilgang til trafikkdata, men tilbyderne av elektroniske tjenester skal slette trafikkdata så snart de ikke lenger er nødvendig av hensyn til kommunikasjons- eller faktureringsformål (ekomloven § 2-7). Politiets bekymring gjelder det faktum at endringer i tilbyderne faktureringspraksis reduserer politiets muligheter til å få trafikkdata i saker hvor de hittil har fått slike data.

I intervjuet i Aftenposten 17. mars uttalte Kripos-sjefen:

”Med tre ukers-regelen har vi svært begrenset mulighet til å avdekke gjerningspersoner med base i Norge som sprer overgrepsmateriale. Norge er i ferd med å bli en frihavn for slike kriminelle”.

Manglende lagring av trafikkdata ut over 3 uker for internettrafikk gjør det vanskelig – til dels umulig – å oppklare saker som gjelder spredning av materiale/bilder av seksuelle overgrep mot barn på Internet. Rent faktisk vil det være vanskelig å avdekke slike forhold i Norge. Kortere eller mindre lagring av trafikkdata i Norge enn i andre land kan føre til at slik kriminell virksomhet kanaliseres til landet. Dersom det ikke innføres en lagringsplikt som kompenserer for at tilbyderne lagrer i mindre grad enn før, så vil dette medføre at politiet ikke lenger får tilgang til slike data i saker hvor dette til nå har vært alminnelig.

Etterforskningsoppgavene til Kripos er konsentrert om den groveste og alvorligste kriminaliteten. Uttalelsen i Aftenposten kan ikke tolkes som at han ber om at denne type politimetoder skal gjøres tilgjengelig i bekjempelsen av en lang rekke andre og mindre alvorlige kriminelle handlinger, slik representanten formulerer det. Politiet vil komme nærmere inn på dette spørsmålet i høringen.

Politiet har i den offentlige debatt påpekt konsekvenser av manglende lagring, og politiets bekymring må tas på alvor. Spørsmålet om å innføre datalagringsdirektivet innebærer at forskjellige hensyn som skal ivaretas, må veies mot hverandre. Jeg ser frem til tilbakemeldingene etter høringsrunden [frist 12. april].

Med utgangspunkt i intervjuet i Aftenposten kan jeg ikke se noe grunnlag for at Kripos-sjefen har uttalt at han ”ikke er i stand til å utføre sin arbeidsinstruks uten å få utvidede fullmakter”. Tvert imot ser jeg det slik at Kripos-sjefen på en hensiktsmessig måte ga innspill i en intens debatt om et hjelpemiddel

som har stor betydning for politiets evne til å etterforske og oppklare alvorlige forbrytelser.

Trafikkdata er – og vil være – blant politiets basishjelpemidler i alvorlige straffesaker. I alvorlige overgrepssaker på Internett har data om internettra-

fikk en enda større betydning, siden politiet stadig har erfart at manglende tilgang til disse data i realiteten innebærer at de da ikke har noe etterforskningsgrunnlag.

SPØRSMÅL NR. 918

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad

Besvart 26. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Det tas til orde for en mer pragmatisk holdning til MTB regulering i havbruksnæringen der målet er en mer jevn tilgang til markedet av norsk laks.

Er statsråden enig i at dette vil gagne næringen og gi insitamenter til en mer jevn produksjon og derved en stabil arbeidssituasjon for tilsette i foredlingsindustrien, og vil statsråden bidra til en slik ordning eventuelt en prøveordning?»

BEGRUNNELSE:

Lav sjøvannstemperatur gir lav fisketilvekst og derav slaktes det lite laks i perioder med lav tilvekst. Dette på grunn av ordningen med MTB på konsesjonsnivå og ønske og behovet for maksimum MTB volum. Dette medfører store svinginger i slaktevolum og permitteringer i næringen som er uheldig samfunnsmessig og økonomisk. Dette ville en kunne unngå dersom en har en pragmatisk tilnærming til MTB volumet og ved eventuell søknad legg til grunn årsgjennomsnitt. Flere i næringen har tatt til orde for en slik ordning. Eventuelt gjennom en prøveordning kunne en dra nyttige erfaringer.

Svar:

Jeg er opptatt av at oppdrettsnæringa skal bidra til verdiskapning og arbeidsplasser langs kysten. For å oppnå vekst og utvikling på lang sikt må hav-

bruksnæringen imidlertid drive innenfor rammene av miljømessig bærekraft. I høst satte jeg beslutningen om den bebudete veksten i 2010 på vent på grunn av lusesituasjonen. Jeg er godt kjent med at flere har tatt til ordet for gjennomsnittlig måling av MTB, men overgang til en slik ordning vil uten tvil gi et stort rom for produksjonsvekst – langt større enn veksten som i fjor høst ble bebudet for 2010. Jeg mener at det nå er viktigst at vi fokuserer på de uløste miljøutfordringene. Det mener jeg at også næringen er tjent med, både på kort og lang sikt.

Selskaper med en strategi om maksimal utnyttelse av produksjonskapasiteten, vil før eller siden nå grensen for hvor mye de kan produsere. Dette vil skje uavhengig av om MTB er begrenset på lokalitetsnivå, eller på fast eller gjennomsnittlig tillatelsesnivå. Uansett regelverk må reguleringen ha en konkret avgrensning. Fleksibiliteten, og muligheten til å utnytte denne, forutsetter at kapasiteten ikke er fullt utnyttet, akkurat som med det systemet vi har i dag. Innenfor dagens system fins det muligheter til å utnytte vekstsyklusene bedre over større deler av året, og jeg tror vi kommer til å se en utvikling mot et jevnere slaktemønster – tilpasset etterspørselen i markedet – i løpet av de neste årene.

Ei miljømessig bærekraftig næring er den viktigste forutsetningen for framtidig vekst. Jeg kommer derfor ikke til å prioritere endringer i reguleringsregimet nå, ei heller som en prøveordning.

SPØRSMÅL NR. 919**Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 8. april 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Når har regjeringen tenkt å fremme konkrete lovendringsforslag som sikrer innbyggerne rettssikkerhet, og som påser at de personer som til stadighet plager samfunnet med kriminalitet får den behandling som kreves enten det er behandling eller fengselsstraff?»

BEGRUNNELSE:

Vi har i den senere tid igjen fått episoder der politiet står maktesløs i forhold til personer som begår gjentatte lovbrudd uten å bli straffet. Fremskrittspartiet har flere ganger tatt opp denne problemstillingen, der kriminelle faller mellom to lovverk. En er for syk til å sitte i fengsel og for frisk til behandling. For flere år siden hadde justisminister Knut Storberget og daværende helseminister Sylvia Brustad pressekonferanse om dette tema, der en påpekte at en nå måtte få gjort noe ned denne problemstillingen på tvers av departementene. Etter episoden på Jæren denne måneden, der det viser seg at en person har begått over 100 lovverk og fremdeles går fri fordi han er for syk til å sone og for frisk til å bli innlagt, uttaler statssekretæren i Justisdepartementet at en fremdeles jobber med et lovforslag, men kan ikke si når lovforslaget kommer.

Svar:

Jeg viser innledningsvis til spørsmål nr 858 datert 11. mars 2010 fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten som omhandlet samme tema.

I 2006 oppnevnte Justisdepartementet i samråd

med Helse- og omsorgsdepartementet en arbeidsgruppe (ledet av Øystein Mæland) for å etterkontrollere reglene om strafferettslig utilregnelighet og strafferettslige særreaksjoner. Rapporten var ferdig 30. april 2008.

Arbeidsgruppen ble i mandatet blant annet bedt om å vurdere en snever utvidelse av virkeområdet for de strafferettslige særreaksjonene overføring til tvungent psykisk helsevern og tvungen omsorg. Arbeidsgruppen ble også bedt om å se nærmere på hvordan en eventuell særreaksjon overfor denne gruppen burde gjennomføres.

Arbeidsgruppen fastslår at det er behov for nye virkemidler som kan beskytte samfunnet mot gjentatte og plagsomme straffbare handlinger utført av utilregnelige. Videre kom arbeidsgruppen til at terskelen for å idømme en strafferettslig særreaksjon bør senkes noe. Arbeidsgruppen kom imidlertid til at den ikke kunne foreslå en ferdig utredet modell med konkrete lovendringsforslag.

Arbeidsgruppen utarbeidet imidlertid en skisse til en mulig modell for hvordan en eventuell særreaksjon mot denne gruppen kan gjennomføres.

Arbeidsgruppens forslag ble sendt på høring med frist 1. april 2009. Departementet arbeider nå med en lovproposisjon.

Jeg understreker at utilregnelige som begår alvorlige lovbrudd som krenker andres liv, helse eller frihet eller kunne truet disse rettsgodene, kan idømmes særreaksjon etter gjeldende rett (overføring til tvungent psykisk helsevern for psykotiske og tvungen omsorg for høygradige psykisk utviklingshemmete).

SPØRSMÅL NR. 920**Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 7. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I drivstoffavgiftssystemet skal avgiftene angivelig kompensere for veitrafikkens belastninger i samfunnet. CO₂-komponenten skal dekke veitrafikkens kostnader ved CO₂-utslipp. I samfunnsdebatten har enkelte tatt til orde for å øke CO₂-avgiften slik at

biodiesel blir relativt sett mer konkurransedyktig. Samtidig er dagens CO₂-avgift allerede dobbelt så høy som CO₂-kvotepris.

Hvilken prinsipiell tilnærming har statsråden i hva som skal ligge til grunn for vedtak om nivået på CO₂-avgiften?»

Svar:

CO₂-avgiften på mineralske produkter omfatter mineralolje og bensin, og formålet er å bidra til en kostnadseffektiv reduksjon av utslipp av klimagassen CO₂. Som det framgår av Prop. 1 S (2009-2010) Skatte-, avgifts- og tollvedtak, er bensin ilagt en avgiftssats på 86 øre per liter, mens avgiften på diesel er 0,58 øre per liter. Isolert sett gjør dette at brukere av bensin står overfor en høyere pris på utslipp av CO₂ enn brukere av diesel. Det gis fritak for andelen bioetanol i bensin og andelen biodiesel i mineralolje.

Jeg viser til mitt svar angående Dokument 8:31 S (2009-2010) om gjennomgangen for prinsippene for avgifter på drivstoff i brev til finanskomiteen av 29. januar 2010. Her kommer følgende til uttrykk:

”Regjeringens skatte- og avgiftsopplegg framgår av statsbudsjettet og eventuelle endringer vurderes i forbindelse med de årlige budsjettprosessene. Det er derfor naturlig at mer prinsipielle vurderinger av av-

giftssystemet og de ulike særavgiftene, blir gjort i forbindelse med framleggelsen av Stats- og nasjonalbudsjettet.”

I forbindelse med behandlingen av denne saken i Stortinget 23. mars viste jeg til at denne gjennomgangen kan ventes i forbindelse med statsbudsjettet til høsten. Nivået på CO₂-avgiften for drivstoff vil være en naturlig del av denne gjennomgangen.

Samtidig vil jeg vise til at Finansdepartementet har hatt utredningen fra det såkalte Olsen-utvalget (NOU 2009:16 Globale miljøutfordringer – norsk politikk) på høring og at saken er under behandling. Det kan bli aktuelt å vurdere nivået på CO₂-avgiftene i lys av tilrådingene i denne utredningen. Rapporten fra direktoratsgruppen Klimakur 2020 er en annen kilde som belyser dette spørsmålet. Klimakur er sendt på høring med høringsfrist 20. mai. Kostnadsanslagene i Klimakur vil bli gjennomgått i forbindelse med Nasjonalbudsjettet 2011.

SPØRSMÅL NR. 921

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Folk flest og næringslivet har i vinter betalt dyrt for sitt kraftbehov. Prisen har flere ganger vært over 10 kr/kwt. Dette har skapt betydelige reaksjoner i befolkningen, og kritikken mot kraftmarkedet har vært påtagende. NRK melder i dag at myndighetene skal granske vinterens rekordhøye strømpriser i Norge. Undersøkelsen skal blant annet se på de store prisvariasjoner og prisfluktuasjoner. Det er bra.

Vil statsråden fremlegge rapporten for Stortinget, samt følge opp med eventuelle forslag til tiltak?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets spørretime 3. mars fastslo statsminister Stoltenberg at kraftmarkedet er gjennomregulert av politikere, både på eiersiden, transportsiden og prosjektsiden. Dermed påligger det også Stortinget en viktig funksjon å sikre at reguleringene og funksjonen i markedet fungerer. Det ekstreme prisnivået man har opplevd flere ganger den siste tiden tyder på at markedet er i ubalanse.

Kraftmarkedet er ment å bidra til en effektiv bruk av en knapp ressurs. De politiske endringene for kraftmarkedet i 1991 har bidratt til en mer rasjonell og effektiv kraftsektor. Samtidig har den politiske

viljen til å bygge ut mer kraft blitt mer restriktiv mens forbruket har fortsatt å øke. Kraftbalansen har dermed blitt strammere, og under den rødgrønne regjeringen har strømprisen steget merkbart og ikke minst med betydelig økning i prissvingningene.

Undertegnede mener kraftmarkedet er den foretrukne måten å organisere transaksjonene mellom strømprodusenter og -forbrukere på.

Samtidig er det viktig å sikre legitimitet for markedet og hindre at aktører kan misbruke det, bevisst eller ubevisst. Myndighetenes gjennomgang er derfor nødvendig, og rapporten bør forankres i Stortinget, som er ansvarlig for regler og føringer for kraftmarkedet.

Svar:

I vinter har vi tidvis hatt svært høye priser i store deler av Norden og store prisforskjeller mellom områder. Dette har hatt bakgrunn i langvarig streng kulde, samt at viktige deler av svensk kjernekraftproduksjon har vært ute av drift. Det har også vært historisk høye priser i enkelttimer.

Jeg har bedt NVE utarbeide en rapport om vinterens kraftsituasjon. Rapporten skal ta for seg alle forhold som NVE mener har hatt betydning for situasjo-

nen vi har sett i vinter og NVE skal også se på vilkårene for bruk av reservekraftverk. Jeg vil også ta vinterens situasjon opp på det neste nordiske energiministermøte i november.

NVE vil foreta en bred vurdering av hvordan kraftsystemet og -markedet har fungert samt hvordan forsyningssikkerheten er ivaretatt. En vurdering av overføringskapasitet vil også være en del av analysen.

NVE og Konkurransetilsynet har dessuten en løpende oppfølging av prisfastsettelsen i kraftmarkedet og foretar periodiske gjennomganger. Som et ledd i denne oppfølgingen vil Konkurransetilsynet

og NVE gå gjennom kraftsituasjonen og prisfastsettelsen i løpet av vinteren. Gjennomgangen er rutinemessig og NVE opplyser at det ikke er mistanke om at det har foregått noe ureglementert.

NVE deltar i det nordiske samarbeidet mellom energiregulatorer, NordREG. NordREG har besluttet å foreta en gjennomgang av det nordiske kraftmarkedet. Det arbeides nå med å spesifisere innholdet og tidsplanen for denne gjennomgangen. NordREG vil invitere de nordiske konkurransemyndighetene til å delta i dette arbeidet.

Jeg vil ta stilling til videre behandling og eventuelle tiltak når NVE har levert sin rapport.

SPØRSMÅL NR. 922

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Sps Janne Skjelmo Nordås har i media i Nord Norge henvist til at det er stor glede i landsdelen over at samferdselsministeren har tatt initiativ til å få planlagt fergefri E6 "gjennom" Tysfjorden. Utsagnet er overraskende, da signalene etter Regjeringens budsjett konferanse nylig tyder på at vedtatte rammer for transport planen ikke vil bli fulgt opp.

Vil vedtatte rammer for Nasjonal transportplan følges opp i kommende budsjetter og når forventer statsråden at en fergefri E6 gjennom Tysfjorden kan stå ferdig?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet om fergefri E6 "gjennom" Tysfjorden har vært vurdert en rekke ganger. Prosjektet har også vært kostnadsberegnet. Det er ikke gitt signaler fra Regjeringshold om at man ønsker å endre på vedtatte stamveg prioriteringer i Nordland. Derfor undres flere i Nordland om fylket kan forvente ekstraordinære bevilgninger fremover eller om Regjeringen planlegger å skyve ut andre E 6 prosjekter eller Hålogalandsbrua ut i tid. Mange vil kunne forstå Senterpartiets kommunikasjon slik at samferdselsministeren på budsjett konferansen har fått "grønt lys" fra finansministeren om økt vei satsing i Nordland. Derfor fortjener disse viktige spørsmål for næringsliv og befolkning avklaring.

Svar:

St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transport-

plan 2010-2019 innebærer en historisk satsing på samferdsel, der de statlige rammene til samferdsel økes med om lag 45 pst. sammenlignet med forrige nasjonale transportplan. Av NTP 2010-2019 framgår at regjeringen vil fase inn satsingen så raskt som mulig, men innenfor de grenser et forsvarlig økonomisk opplegg setter. Det er derfor lagt opp til en gradvis opptrapping, og slik at de samlede rammer blir oppfylt i løpet av perioden. Dette er fremdeles min ambisjon.

Arbeidet med NTP 2014-2023 er nå startet opp. Som del av dette arbeidet har Samferdselsdepartementet gitt Statens vegvesen og Jernbaneverket i oppdrag å gjennomføre såkalte konseptvalgutredninger. Disse skal gjennomgå en ekstern kvalitetssikring (KS1). Formålet med ordningen er å sikre tilfredsstillende styring med planlegging av store statlige investeringsprosjekter (over 500 mill. kr) på et tidlig stadium. KS1 danner grunnlaget for prinsippvedtak i regjeringen om valg av konsept som grunnlag for videre planlegging. Det legges i utgangspunktet opp til at KS1 skal komme før planlegging av prosjekter etter plan- og bygningsloven. For store prosjekter kreves normalt en KS1 før prosjektet kan tas inn i Nasjonal transportplan. Prioriteringen av prosjekter skjer i Nasjonal transportplan og årlige budsjetter.

E6 med kryssing av Tysfjorden er blant de konseptvalgutredninger som Samferdselsdepartementet har bedt Statens vegvesen å gjennomføre som del av arbeidet med NTP 2014-2023. Det er foreløpig for tidlig å si noe om en eventuell prioritering og gjennomføring av en fergefri forbindelse over Tysfjorden.

SPØRSMÅL NR. 923**Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre****Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«17. juni 1997 sluttet Stortinget seg til forslaget om å bygge Bjørvikatunnelen og rv 150 Ulven-Sinsen i Oslo. Dette var under behandlingen av Norsk Vei- og Veitrafikkplan 1998-2007. I stortingsmelding nr 37 (1996-1997) ble Bjørvikatunnelen prisan slått til 1 300 mill, og Ulven-Sinsen til 310 mill.

Hva regner regjeringen med at sluttregningen for de to veiprojektene blir, hvorfor er investeringssummen økt, og hvordan skal overskridelsene dekkes?»

BEGRUNNELSE:

Statens Vegvesen opplyser på sine nettsider at prisen på Bjørvikaprosjektet nå er kommet opp i 5 900 mill, og Ulven-Sinsen 3 000 mill til sammen 8,9 milliarder. Hvis dette er riktig, er de to prosjektene blitt ca. 7 milliarder dyrere enn det som Stortinget sa ja til i 1997.

Dette reiser også et prinsipielt spørsmål om Stortinget ville godta det hvis prosjektene hadde riktig prislapp da Stortinget ble invitert til å gi klarsignal i 1997. Uansett vil det være riktig å nå foreta en gjennomgang av prosjektene for å finne ut hva som er årsakene til de enorme overskridelsene og hvilke konsekvenser dette må få for de som har ansvaret for dette.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at Stortinget ikke ga sin endelige tilslutning til gjennomføring av E18 Bjørvikaprosjektet og rv 150 Ulvensplitten – Sinsen gjennom behandlingen av St.meld. nr. 37 (1996-1997) Norsk Veg- og vegtrafikkplan 1998-2007. Dette skjedde på langt senere tidspunkter, etter nærmere avklaringer av kostnader og finansieringsplaner for de to prosjektene.

E18 Bjørvikaprosjektet

Stortinget sluttet seg til gjennomføringen av E18 Bjørvikaprosjektet gjennom behandlingen av St.prp. nr. 50 (2004-2005), jf. Innst. S nr. 200 (2004-2005). Her ble det lagt til grunn en styringsramme på 5 520 mill. kr og en kostnadsramme på 6 350 mill. kr, omregnet til 2010-prisnivå. I Prop. 1 S (2009-2010) er prognosen for sluttkostnaden 5 987 mill. 2010-kr. Dette innebærer en kostnadsøkning på 467 mill. kr i forhold til vedtatt styringsramme, men prognosen er fortsatt innenfor vedtatt kostnadsramme for prosjek-

tet. Hoveddelen av denne kostnadsøkningen påløp tidlig i anleggsperioden og ble omtalt i St.prp. nr. 1 (2005-2006). Her framgår det at økningen i hovedsak skyldes høyere kostnader knyttet til massehåndtering og arkeologiske utgravinger enn opprinnelig forutsatt. I tillegg kom høyere kostnader for inngåtte kontrakter som følge av ugunstig markedsutvikling.

For å finansiere prosjektet ble det vedtatt å videreføre bompengordningen for Oslopakke 1 og Oslopakke 2 med inntil 5 år, til senest 31. desember 2012. Dersom Oslopakke 3 ble vedtatt før den tid, skulle denne avløse videreføringen, jf. St.prp. nr. 50 (2004-2005). Basert på et opplegg med videreføring av Oslopakke 1 og Oslopakke 2 ble det lagt til grunn at kostnadsøkninger opp til kostnadsrammen skulle dekkes med statlige midler og bompenger etter samme prosentvise fordeling som innenfor den fastsatte finansieringsplanen for styringsrammen. Kostnadsøkninger ut over kostnadsrammen skulle i sin helhet dekkes med statlige midler, eventuelt ved reduksjon av utbyggingens omfang. Prosjektet inngår nå i Oslopakke 3 og forutsettes derfor finansiert innenfor de økonomiske rammene for denne pakken, jf. nærmere omtale under rv 150 Ulvensplitten – Sinsen.

Rv 150 Ulvensplitten – Sinsen

Stortinget sluttet seg til gjennomføringen av 150 Ulvensplitten – Sinsen gjennom behandlingen av St.prp. nr. 1 (2004-2005), jf. Budsjett-innst. S nr. 13 (2004-2005). Her er det lagt til grunn en styringsramme på 2 200 mill. kr og en kostnadsramme på 2 340 mill. kr, omregnet til 2010-prisnivå. De forberedende arbeidene på prosjektet startet i februar 2005, men våren 2006 vedtok Statens vegvesen å avlyse tilbuds konkurransen for tunnelarbeidene på grunn av vesentlig høyere tilbud enn forutsatt, jf. St.prp. nr. 65 (2005-2006). Prosjektet ble derfor omprosjektert og revidert og lagt fram for Stortinget på nytt gjennom behandlingen av St.prp. nr. 40 (2007-2008) Om Oslopakke 3 trinn 1, jf. Innst. S nr. 170 (2007-2008). Her ble det lagt til grunn en revidert styringsramme på 3 110 mill. kr og en revidert kostnadsramme på 3 520 mill. kr, omregnet til 2010-prisnivå. I den reviderte finansieringsplanen for prosjektet er det forutsatt at det statlige bidraget til prosjektet står fast og at prosjektet på dette grunnlaget skal fullfinansieres innenfor Oslopakke 3.

I St.meld. nr. 17 (2008-2009) Om Oslopakke 3 trinn 2 er prognosen for sluttkostnaden økt til 3 785 mill. kr, omregnet til 2010-prisnivå. Dette innebærer

en kostnadsøkning på 675 mill. kr i forhold til revidert styringsramme og 265 mill. kr i forhold til revidert kostnadsramme for prosjektet. Som omtalt i St.meld. nr. 17 (2008-2009) skyldes den siste økningen i hovedsak økte enhetspriser og økte grunnervervskostnader. I Prop. 1 S (2009-2010) er prognosen for sluttkostnaden uendret fra St.meld. nr. 17 (2008-2009).

Prosjektet inngår i Oslopakke 3 og forutsettes derfor finansiert innenfor de økonomiske rammene

for denne pakken. Dette er fulgt opp i Styringsgruppen for Oslopakke 3 sitt forslag til handlingsprogram for Oslopakke 3 for perioden 2010-2013, utarbeidet med utgangspunkt i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019, St.meld. nr. 17 (2008-2009) Om Oslopakke 3 trinn 2 og St.prp. nr. 68 (2008-2009) Kommune- proposisjonen 2010. Oslo kommune og Akershus fylkeskommune har sluttet seg til disse prioriteringene.

SPØRSMÅL NR. 924

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 29. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det vises til innst.63 S (2009-2010) om årsrapport for 2008 fra Stortingets billighetserstatningutvalg. Flertallet mente det var behov en prinsipiell gjennomgang av billighetserstatningsordningen (nå rettferdsvederlagsordningen), og at det ville være mest naturlig at regjering tok initiativ til dette. Høyre la til grunn at en slik utredning måtte legges fram for Stortinget i løpet av første halvdel av 2010.

Når vil regjeringen legge fra en sak for Stortinget om rettferdsvederlagsordningen?»

BEGRUNNELSE:

Det ble vist til brev av 3. februar 2009 fra stortingspresident Thorbjørn Jagland til Justis- og politidepartementet der Presidentskapet mener at det er behov for en prinsipiell gjennomgang av billighetserstatningordningen, og at det vil være mest naturlig at regjeringen tar initiativ til dette.

Svar:

Rettferdsvederlagsordningen står overfor store utfordringer i tiden fremover. Antall søknader om rettferdsvederlag samt størrelsen på utbetalt vederlag har økt sterkt de senere årene som følge av vedtakelsen av de ulike særordningene. Stadig nye grupper påberoper seg forhold de mener bør omfattes av ordningen. I 2006 ble det gitt rettferdsvederlag i 895 saker og utbetalt vederlag med til sammen 19,9 mill. I 2009 behandlet utvalgene i alt 1 673 saker, hvorav 1 287 ble innvilget og det ble utbetalt 203 mill. kr i vederlag. Ut fra hva vi vet pr. i dag, antas saksvolumet å stabiliseres rundt dette nivået.

Stortingets presidentskap tok i forbindelse med oppnevningen av rettferdsvederlagsutvalg II opp behovet for en gjennomgang av rettferdsvederlagsordningen, jf. Innst. S. nr. 64 (2005-2006). I Innst. S. nr. 107 (2008-2009), uttalte justiskomiteen:

”Komiteen er enig med Regjeringen og Presidentskapet sitt syn på at man nå trenger en prinsipiell gjennomgang av ordningen. Det er grunn til å se nærmere på om det er andre grupper enn de som i dag har fått en utvida og tilpasset ordning, også burde hatt det samme. Det er også grunn til å se på om denne ordningen passer sammen med de andre velferdsordningene.”

I etterkant av dette har Stortingets presidentskap fremhevet at problemstillingene i en prinsipiell gjennomgang i det vesentlige er av en slik art at det vil være mest naturlig at Regjeringen tar initiativ til å utrede dem.

En utredning av rettferdsvederlagsordningen er en stor og komplisert oppgave som involverer flere departementer. Gjennomføringen av en slik utredning vil nødvendigvis ta tid. Jeg viser til at også tidligere prosesser, der rettferdsvederlagsordningen har blitt utvidet, har vært tidkrevende. For eksempel tok det flere år fra den første kartleggingen startet til stortingsmeldingen om erstatningsordningene for barn i barnehjem og spesialskoler for barn med atferdsvan-sker ble avgitt (jf. St.meld. nr. 24 (2004-2005) og Innst. S. nr. 217 (2004-2005)).

Det er mange sammensatte og kompliserte spørsmål som bør belyses i en prinsipiell gjennomgang av rettferdsvederlagsordningen. Ikke minst er det viktig å se på hvordan rettferdsvederlagsordningen passer

sammen med de andre velferdsordningene, jf. ovenfor. Det er derfor viktig og riktig at en slik prosess forberedes grundig. Slik kan vi sikre at alle spørsmål blir vurdert på best mulig måte.

Ansvar for de ulike gruppene som kan være aktuelle å vurdere ligger i flere departement. For øyeblikket arbeider jeg med å forberede den nærmere organiseringen av utredningen, herunder utforme et mandat der det fastsettes hvilke spørsmål gjennom-

gangen skal omfatte samt hvilke elementer av utredningen som skal foretas i det enkelte departement. Dette har vist seg å være en tidkrevende prosess. Så snart organisering og mandat er klart kan selve utredningen starte. Det er av essensiell betydning at departementene får tilstrekkelig tid til å foreta utredningene av disse viktige spørsmålene. Jeg vil likevel tro at Stortinget kan forvente seg en orientering fra Regjeringen om utredningen i løpet av stortingsperioden.

SPØRSMÅL NR. 925

Innlevert 23. mars 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse Midt-Norge foreslår nedleggelse av fødeavdelingen i Kristiansund, og å omgjøre fødeavdelingen i Orkdal til fødestue. Det betyr store reiseavstander til nærmeste fødeavdeling for fødekvinne i Aure. De fødende uttrykker stor uro og utrygghet for fremtidens fødetilbud.

Mener statsråden at dette er et forsvarlig fødetilbud til kvinner i utkant Norge, og at forslaget fra Helse Midt-Norge er i tråd med Stortingets vedtak i Stortingsmelding nr. 12, innstilling S.nr. 240 om svangerskap, fødsel og barselomsorg?»

BEGRUNNELSE:

I brev fra en trebarnsmor og ti gravide kvinner i Aure kommune i Møre og Romsdal, vises det til at Helse Midt-Norge har foreslått nedleggelse av fødeavdelingen i Kristiansund, og omgjøring av fødeavdelingen i Orkdal til en fødestue. Det betyr at fødende fra Aure vil ha 16 mil til Trondheim, - en reisetid på mellom 2.5 til 3 timer, alt etter hvor du bor i kommunen. Alternativet er 13 mil til Molde, men med lengre reisetid på grunn av kryssing av fjord med ferge. På vinterstid er det verre med glatte veier og fjellovergang som ofte er stengt grunnet ras som gjør transporten ekstra utfordrende og tidkrevende. Avstandene utgjør også en ekstra kostnad for den enkelte familie, da fødsel er en familiebegivenhet som de nærmeste gjerne vil ta del i. Kvinnene fra Aure er engstelige over forslaget om at det i fremtiden vil bli kun en fødestue mellom Molde og Trondheim, noe som betyr et svært mye dårligere fødetilbud enn dagens, med fødeavdeling både i Kristiansund og i Orkdal. De viser i brevet til at fødestuer er jordmorstyrte fø-

deenheter uten beredskap for operative eller instrumentelle fødsler, som mangler gynekolog i vakt. De viser videre til at førstegangsfødende og risikogravide/ fødende må belage seg på ekstra lang transport for å kunne føde ved en fødeenhet med status fødeavdeling eller kvinneklinikk, og at friske gravide som er selektert til å føde på en fødestue vil kunne oppleve fødselskomplikasjoner underveis i fødselsforløpet. At de dermed risikerer å måtte transporteres langveis for å få nødvendig tilgang på gynekolog og akutt-hjelp. Store reiseavstander gir klart økt risiko for transportfødsel, noe som er svært uheldig for risiko-fødende. Kvinnene viser også til at dagens fødeavdelinger i Kristiansund og Orkdal er sertifiserte som ”mor og barn vennlige” og har ellers et rykte for å gi sine føde/ barselkvinner et godt kvalitativt tilbud. Der kvinner får tilbud om å føde i trygge og rolige omgivelser med jordmødre som har tid til dem, og der de får god barselomsorg som er viktig for det videre forløpet. De viser videre til at sommeren 2008 var fødeavdelingene i Kristiansund og Orkdal stengt samtidig, noe som endte med fødekaos på St. Olavs Hospital i Trondheim. At engstelige fødende i timevis ble overlatt til seg selv i korridorene med rier. Ferierende kommunejordmødre måtte stille opp på dugnad for å unngå at kvinnene i distriktet skulle føde i ambulansen uten kvalifiserte fødselshjelpere. En følgetjeneste som Helse Midt-Norge ifølge brevskriveren nektet å ta kostnadene for. I følge Stortingsmelding nr.12 ”en gledelig begivenhet” (2008-2009) foreslås det at det regionale helseforetaket pålegges å utarbeide en flerårig helhetlig og lokalt tilpasset plan for fødetilbudet i regionen sammen med berørte kommuner. Den skal sikre kapasitet i forhold til fødselstall og være i samsvar med utvikling av akutttil-

bud ved lokalsykehus. Planen skal sikre de fødende i regionen et desentralisert, differensiert og forutsigbart fødetilbud, også i høytider og ferier.

Svar:

Helse Midt-Norges Strategi 2020 er nå, som kjent, på bred høring til 20. mai, deretter skal saken behandles av styret i Helse Midt-Norge, etter planen på styremøtet 24. juni 2010. Ifølge Helse Midt-Norge er det også lagt opp til et eget styremøte 3. juni hvor høringsinnspillene skal diskuteres. Ifølge Strategi 2020 skal fødselsomsorgen i Norge bygge på en differensiert modell. For å sikre kvaliteten og rekruttering vurderes omstillinger i fødselsomsorgen i regionen. Når det gjelder fødselsomsorgen er det i Strategi 2020 i tillegg lagt overordede føringer for å styrke desentralisert tilbud med lokal jordmortjeneste og følgetjeneste til dette er nødvendig på grunn av lang reisevei til fødeinstitusjon.

Jeg er gjort kjent med at styret for Helse Nordmøre og Romsdal onsdag 24. mars gjorde vedtak om å funksjonsfordele oppgaver mellom Molde sjukehus og Kristiansund sykehus. Styret gjorde også vedtak om at plan for gjennomføring, inkludert risiko- og sårbarhetsanalyse og bygnings- og arealmessige tilpasninger skal legges fram innen utgangen av mai 2010. Det er presisert i vedtaket at eventuelle endringer først skal iverksettes etter endelig vedtak i den regionale strategiprosessen Strategi 2020.

Dersom det fremkommer nye vesentlige argumenter i høringsprosessen i Strategi 2020, med påfølgende vedtak i styret i Helse Midt-Norge, vil administrerende direktør i Helse Nordmøre og Romsdal legge fram saken om funksjonsfordeling på nytt for styret.

Ved behandling av St.meld. nr. 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet, sluttet Stortinget seg til Regjeringens forslag om at regionale helseforetak pålegges å utarbeide en flerårig helhetlig og lokalt til-

passet plan for fødetilbudet i regionen sammen med berørte kommuner. Planen skal også omfatte svangerskaps- og barselomsorg. Den skal sikre kapasitet i forhold til fødselstall og være i samsvar med utvikling av akutttilbud ved lokalsykehus. Planen skal sikre de fødende i regionen et desentralisert, differensiert og forutsigbart fødetilbud, også i høytider og ferier. Den skal omfatte planer for rekruttering og plassering av utdanningsstillinger for gynekologer. Hensynet til antall fødende i opptaksområdet, til geografi, kommunikasjonsmuligheter, struktur for lokale jordmortjenester og følgetjeneste skal vektlegges. Kultur- og språkforskjeller i regionen skal ivaretas. Frist for utarbeidelse av planen er 1. juli i år.

I brev til de regionale helseforetakene datert 20. februar 2009 ble regionale helseforetak underrettet om at eventuelle planer om strukturendringer i fødselsomsorgen må avvente utarbeidelsen av slike helhetlige regionale planer. Dette er selvsagt ikke til hinder for at det iverksettes tiltak for å sikre god og effektiv drift.

Som ledd i oppfølging av St.meld. nr. 12 En gledelig begivenhet, skal det utarbeides faglige krav til fødeinstitusjoner. Stortinget sluttet seg til forslaget om at de nåværende tallgrensene for nivåinndeling av fødeinstitusjoner oppheves og erstattes av nasjonale kvalitetskrav. Kvalitetskravene vil foreligge i løpet av første halvår i år. Jeg vil pålegge regionale helseforetak å etablere et system som sikrer at kvalitetskravene følges opp.

Jeg har forsikret meg om at Helse Midt-Norge RHF legger nasjonale føringer til grunn for det videre arbeidet innenfor fødselsomsorgen i regionen.

En bærekraftig helsetjeneste i årene framover krever omstillinger for å legge til rette for gode og forsvarlige helsetjenester og en bedre ressursbruk. Arbeidet som nå pågår i Helse Midt-Norge er derfor meget viktig og jeg følger den videre utviklingen nøye.

SPØRSMÅL NR. 926**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 26. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Mottakere av arbeidsavklaringspenger kan fritas fra å sende meldekort hvis det vil være unødig tyngende for mottakeren å overholde meldeplikten. En person har ventet 3 måneder på svar på fritakssøknad og har nå mistet sin ytelse.

Hvor mange er fratatt sine ytelser som følge av at de har unnlatt å sende inn meldekort, og tar NAV hensyn til om søknad om unntak fra ordningen ligger til behandling før utbetalingene stoppes?»

BEGRUNNELSE:

Etter at ordningen med arbeidsavklaringspenger trådte i kraft har jeg mottatt mange henvendelser fra personer som ikke klarer å sende inn melding i rett tid.

Jeg viser nå til Dokument nr. 15:518 (2009-2010) hvor jeg tok opp situasjonen for mange med rus- og/eller psykiske lidelser. I svaret fra Statsråden står følgende:

”Mottakere av arbeidsavklaringspenger kan fritas fra å sende meldekort hvis det vil være unødig tyngende for mottakeren å overholde meldeplikten. Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst at de bl.a. vil gi fritak til mottakere som har problemer med å fylle ut og/eller levere meldekort. Jeg mener at det ville være lite hensiktsmessig å gi generelle unntak fra meldeplikten basert på personkjennetegn eller diagnose. Personer med psykiske eller rusrelaterte lidelser er ikke ensartede grupper. Fritak må gjøres etter en konkret vurdering av det enkelte tilfellet. Arbeids- og velferdsetaten skal vurdere om det skal gis fritak fra meldeplikten, selv om mottakeren ikke har bedt om det. Fritak kan innvilges i ettertid. Brukeren kan dessuten klage på at de ikke har fått innvilget fritak”.

Flere av de som nå henvender seg og som har fått problemer med meldepliktordningen er de som har sykdommen ME. Hvis det, som Statsråden skriver i sitt svar, skal foretas en individuell vurdering av hvert enkelt tilfelle er det viktig at dette skjer fortløpende.

En person har rett til å søke om fritak, og i mange tilfeller er sykdommen slik at vedkommende ikke klarer å sende inn melding i rett tid. Det er derfor viktig at utbetaling av stønad ikke stoppes i den tiden

søknaden ligger til behandling. Det er også viktig at NAV informerer om forventet saksbehandlingstid, og at det ikke oppstår situasjoner hvor brukeren mister sin ytelse på grunn av manglende meldekort i den tiden det tar å avgjøre søknaden.

Svar:

Innføring av et meldekortsystem som grunnlag for beregning og utbetaling av arbeidsavklaringspenger, følger av Stortingets vedtak, jf. Besl. O. nr. 45 (2008-2009).

Utbetaling av arbeidsavklaringspenger forutsetter at det er meldt inn opplysninger for den enkelte utbetalingen. Dersom det ikke er gitt fritak fra meldeplikten, skal brukeren gi opplysninger som har betydning for retten til eller størrelsen på ytelsen ved papirmeldekort eller elektronisk meldekort. I tilfeller hvor det er gitt fritak fra meldeplikt, må saksbehandlerne legge de nødvendige opplysningene manuelt inn i saksbehandlingssystemet.

Ifølge Arbeids- og velferdsdirektoratet har 98 prosent av alle de nye mottakerne som er omfattet av meldeplikten, sendt inn meldekort og mottatt utbetaling. Direktoratet har videre opplyst at Arbeids- og velferdsetaten har rutiner for å komme i kontakt med brukere som ikke har sent inn meldekort. Direktoratet har videre opplyst at de ikke har fått informasjon som tyder på at det er lang saksbehandlingstid på søknader om fritak eller vurderinger av fritak som Arbeids- og velferdsetaten selv tar initiativ til. Etaten har dessuten i enkelte tilfeller foretatt nye vurderinger av grunnlaget for fritak fra meldeplikt med bakgrunn i den kontakten de har hatt med brukere som ikke har sendt meldekort. Direktoratet har i tillegg opplyst at de har lagt opp til en viss fleksibilitet i vurderingen av om opplysningene er kommet inn i tide.

Når det gjelder den konkrete saken som representanten viser til, der en bruker skal ha ventet i tre måneder på svar på søknad om unntak fra meldeplikt og i mellomtiden mistet retten til ytelsen, har Arbeids- og velferdsdirektoratet orientert meg om at de umiddelbart vil følge opp saken dersom de får opplysninger om hvem dette gjelder.

SPØRSMÅL NR. 927**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup****Besvart 8. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til interpellasjonsdebatt om kvotehandel i Stortinget 23.3. Under debatten kunne ikke finansministeren gjøre rede for hva slags prosjekter regjeringen har tegnet kvoter i, hvor stor andel av prosjektene som er prosjekter i i-land og hvor stor andel som er i u-land, hvor stor andel av kvotekostnaden som går til administrasjon, gebyrer og honorarer eller hvilke konkrete tiltak regjeringen vil fremme for FN for å kvalitetssikre prosessen.

Kan finansministeren gjøre rede for disse momentene skriftlig?»

BEGRUNNELSE:

Høyre er tilhengere av internasjonal kvotehandel som et viktig virkemiddel for å redusere utslippene av klimagasser. Det er imidlertid ikke likegyldig hvordan dette gjøres, og det er avgjørende at vi sikrer at de prosjektene vi kjøper kvoter i faktisk bidrar til å redusere utslippene og at selve kjøpsprosessen er så kostnadseffektiv som mulig.

I en serie med artikler i avisen Klassekampen har det fremkommet at svært mange av de norske kvoteprosjektene under den grønne utviklingsmekanismen er underkjent i FN, og at et av de få prosjektene vi har tegnet oss i er et skogplantingprosjekt i industrilandet New Zealand. Ettersom Norge har fått underkjent prosjekter som det er investert mye tid og prestisje i, er det interessant å vite hva slags type prosjekter Norge nå har tegnet nye kontrakter i.

Finansministeren gjorde rede for at Norge har tegnet kontrakter på til sammen 19 millioner kvoter. Han kunne ikke gjøre rede for hva slags prosjekter dette var snakk om. I debatten ble finansministeren bedt om å kommentere hvorvidt det var riktig, slik selskapet Carbon Retirement hevder, at 73 prosent av kostnaden ved kvotekjøp kan knyttes til meglere, advokater, rådgivere, konsulenter og offentlige aktører, og at kun 27 øre av hver krone gikk til klimaprojektet. Finansministeren viste til at FN's administrasjonsprosess utgjør omkring 8 prosent av kostnaden ved en kvote, men kunne ikke gjøre rede for hvilke andre kostnader som påløper i prosessen, og hvordan disse eventuelt fordeler seg. Han avviste ikke påstandene fra Carbon Retirement, heller ikke påstanden om at det i snitt er 13 aktører involvert fra utstedelse av kvote til den havner hos kjøper.

Finansministeren ble også bedt om å gjøre rede for hvilke konkrete forslag til endringer Norge vil

fremme for FN for å kvalitetssikre prosessen med kjøp og salg av kvoter. Det unnlot han å gjøre.

Jeg imøteser statsrådets svar på de problemstillinger som ble reist under interpellasjonsdebatten.

Svar:

Innenfor rammen for interpellasjonsdebatten om kvotehandel i Stortinget 23. mars var det dessverre ikke anledning til å komme inn på alle spørsmål representanten Astrup tok opp. I lys av dette inviterte jeg til å stille spørsmål til skriftlig besvarelse, og jeg er glad for denne muligheten til å gjøre nærmere rede for enkelte viktige forhold.

Statens kjøp av klimakvoter skjer i samsvar med det opplegget som er presentert i Revidert nasjonalbudsjett 2007 og i Finansdepartementets budsjettproposisjoner. I første del av innkjøpsprogrammet for perioden 2008-2012 er det lagt vekt på å inngå avtaler om prosjekter som er i en tidlig fase i prosjektsyklusen. På dette stadiet vil det nødvendigvis være usikkert om prosjektene vil oppnå FN-godkjenning. Ved å engasjere seg tidlig i prosjektene kan staten støtte opp under utviklingen av markedet for klimakvoter og legge til rette for utvikling av nye klimaprojekter. Det kan ta flere år fra et prosjekt planlegges til det blir godkjent og kan begynne å produsere kvoter. Det er FN som godkjenner kvoter, blant annet basert på en vurdering av om prosjektene bidrar til en reduksjon i klimagassutslippene, det såkalte addisjonalitetskravet. Norge betaler ikke for kvoter før de er godkjent og levert til vår konto i kvoteregisteret.

På grunn av usikkerheten knyttet til FN-godkjenning og gjennomføring av klimaprojekter er det både i Revidert nasjonalbudsjett 2007 og Finansdepartementets budsjettproposisjoner lagt til grunn at det kan bli levert færre kvoter enn det som blir kontrahert. I tråd med dette har Stortinget gitt Finansdepartementet fullmakt til å inngå kontrakter om samlede leveringer som overstiger kjøpsbehovet. I Finansdepartementets budsjettproposisjon for budsjettåret 2010 ble det på bakgrunn av generelle erfaringer i markedet beregningsmessig lagt til grunn at om lag 70 pst. av kontraktsvolumet blir levert.

Tiden det tar å få et prosjekt godkjent i FN, har økt siden 2007, noe som må ses på bakgrunn av at arbeidet med å kontrollere at utslippsreduksjonene er reelle er styrket. CDM-systemet skal fremme bærekraftig utvikling og bidra til utbredelse av miljøvennlig teknologi, men det er ikke et krav at prosjektene

skal være demonstrasjonsprosjekter basert på ny og uprøvd teknologi. FN legger avgjørende vekt på at det kan dokumenteres at et prosjekt ikke ville ha blitt gjennomført uten inntekter fra salg av klimakvoter, jf. addisjonalitetskravet. Det må normalt foreligge en analyse som dokumenterer at prosjektet er avhengig av kvoteinntekter for å bli tilstrekkelig lønnsomt. Demonstrasjonsprosjekter godkjennes på et særlig grunnlag, og det må i denne sammenheng dokumenteres at en benytter en teknologi som er uprøvd i den aktuelle regionen, eller at det finnes teknologiske eller finansielle barrierer som gjør at prosjektet ellers ikke vil bli gjennomført.

I noen tilfeller har det oppstått spørsmål om særskilt støtte fra vertsland kan innebære at tiltak ville ha blitt gjennomført også uten inntekter fra salg av CDM-kvoter. Dette er blant annet et tema for vindkraft i Kina, der myndighetene gjennom sine nettselskaper i lang tid har hatt spesielt gunstige tariffen for elektrisitet fra vindkraft. FN har avvist enkelte vindkraftprosjekter fordi de ikke ville være addisjonelle med de tariffen som tidligere har vært observert i de aktuelle regionene. Vi kan ikke se bort fra at også enkelte av de prosjekter Finansdepartementet har avtaler om, kan bli avvist av FN på et slikt grunnlag. De fleste vindkraftprosjekter i Kina som er fremmet for FN er imidlertid blitt godkjent. FNs grundige vurdering av addisjonalitet er en viktig kvalitetssjekk for oss, og for at de prosjektene vi sitter igjen med gir den anslåtte reduksjonen i utslipp av klimagasser.

Det er ikke riktig at ”veldig mange av de prosjektene som Regjeringen så langt har satsset på, har blitt underkjent”. Som det framgår av referatet fra interpellasjonsdebatten i Stortinget opplyste jeg at Finansdepartementet har lagt ut en liste over de avtaler om levering av klimakvoter departementet har inngått, jfr. vedlegg. Av de 67 prosjektene Finansdepartementet har inngått avtaler om, er det så langt bare ett som er blitt forkastet av FN. Et annet prosjekt, et vannkraftsprosjekt i Kina, falt bort fordi selger valgte å avslutte prosessen før saken ble behandlet i FNs organer. Endringer i den praksis FN legger til grunn for godkjenning av klimaprojekter, kan føre til at flere prosjekter blir avvist. Finansdepartementet vil med jevne mellomrom gå gjennom porteføljen for å legge til rette for at vi har tilstrekkelig mange kvoter på bok når regnskapet skal gjøres opp etter utløpet av Kyoto-perioden 2008-2012.

Det framgår av vedlagte liste at Finansdepartementet per i dag har inngått avtaler om levering av 20,6 millioner kvoter, og at 95 pst. av kvotene stammer fra prosjekter i utviklingsland.

Representanten Astrup viser i sitt spørsmål til opplysninger i avisen Klassekampen om at 73 øre av hver klimakrone går til ”meglere, advokater, rådgivere, konsulenter og offentlige aktører”. Klassekampen

viser i en artikkel om dette til selskapet Carbon Retirement. Finansdepartementet har ikke bakgrunnsmateriale til å kvalitetssikre de tallene fra Carbon Retirement som er omtalt i Klassekampen. På generelt grunnlag vil jeg minne om at formålet med Den grønne utviklingsmekanismen er at inntektene fra kvotesalget skal gå til dekning av ekstrakostnadene ved å innrette produksjonen på en klimavennlig måte, uavhengig av om disse består i ekstra utviklingskostnader, ekstra kapitalkostnader eller ekstra kostnader til løpende drift.

Finansdepartementet har en rekke avtaler direkte med prosjekteier, og generelt sett går inntektene i slike tilfeller uavkortet til denne. Prosjekteier vil på sin side ha kostnader av mange slag, herunder knyttet til CDM-prosessen. Ifølge UNEP kan slike kostnader anslås til gjennomsnittlig 8 pst. av kvoteinntektene. Finansdepartementet har også kjøpt kvoter gjennom prosjektutviklere som gjennom investeringer i prosjektene kan ha påtatt seg en risiko. Prisene har variert mer i klimakvotemarkedet enn i de fleste andre markeder. Disse aktørene kan dermed ha gjort avtaler basert på andre priser enn de som nå observeres i markedene, og det kan være vanskelig å avgjøre om de sitter igjen med tap eller fortjeneste. Det kan nevnes at kinesiske myndigheter har fastsatt minstepris til prosjekteiere, som et bidrag til å sikre disses inntekter.

I tråd med det opplegget som er drøftet i Revidert nasjonalbudsjettet 2007 legger Finansdepartementet avgjørende vekt på at FN-systemet virker etter sin hensikt. På norsk side er det Miljøverndepartementet som er ansvarlig for dette arbeidet. Norge har bidratt med betydelige ressurser i arbeidet med å utvikle gode institusjoner og et godt regelverk. Dette er en pågående prosess under Kyotoprotokollen, hvor det senest under Partsmøtet i København før jul ble vedtatt en rekke forslag til forbedringer. Det er for tiden et norsk medlem i styret for Den grønne utviklingsmekanismen, og Norge har også tidligere vært representert i dette styret. Ønskes det flere opplysninger om FN-prosessen, kan Miljø- og utviklingsministeren, som ansvarlig statsråd, svare mer utfyllende.

Vedlegg til svar:

Vedlegg til brev til Stortingets presidentskap av 8.4.2010.

Per 8. april 2010 har det blitt inngått avtaler om levering i Kyoto-perioden av om lag 20,6 millioner klimakvoter for perioden 2008-2012 fra 67 prosjekter og 3 fond. Totalt antatt kjøpsbehov for perioden 2008-2012 er 25-30 millioner klimakvoter.

Norge har fått levert om lag 1,3 millioner kvoter til sin konto i det norske kvoteregisteret.

Av bevilgning og fullmakt på til sammen 4 900 millioner kroner er om lag 2 400 millioner kroner av-

talefestet. Det knytter seg generell usikkerhet til FN-godkjenning og leveringsrater for kvoteprosjekter.

En regner med at det i gjennomsnitt blir levert færre kvoter enn det volumet som er avtalt.

Status pr. 8. april 2010	Status FN-prosessen	Kvoter 2008-2012
Fond		
Verdensbanken (Prototype Carbon Fund)	Flere prosjekter i ulike stadier	1 400 000
Nordisk miljøinvesteringsselskap (Nefco) -NeCF	Flere prosjekter i ulike stadier	1 466 000
Nordisk miljøinvesteringsselskap (Nefco) -TGF	Flere prosjekter i ulike stadier	291 000
Prosjekter		
Vannkraft (Dahuashui) Kina	Avsluttet - ikke fremmet for FN-godkjenning	0
Tapai Cement WHR, Mitsubishi	Avsluttet – ikke godkjent av FN	0
Skogplanting, Idete, Tanzania	I prosess for FN-godkjenning	389 859
Energieffektivisering og fornybar energi (to prosjekter) i Indocement, Indonesia	Kvoter levert	250 000
4 vindmølleprosjekter med Guohua, Kina	I prosess for FN-godkjenning	1 502 910
Kompostering i Santa Marta de Liray, Chile	I prosess for FN-godkjenning	58 691
12 vindmølleprosjekter med Goudian/Longyuan, Kina	I prosess for FN-godkjenning	2 265 000
6 vindmølleprosjekter med Tianrun, Kina	I prosess for FN-godkjenning	2 135 903
Biomassekraftverket Cape Clean Energy, Sør-Afrika	I prosess for FN-godkjenning	150 000
Skogplanting, Ernslaw One, New Zealand	Kvoter levert	1 022 235
Energieffektivisering, Tata Sponge Iron, India	Kvoter levert	24 896
Skogplanting, Green Air, New Zealand	Kvoter levert	18 046
Energieffektive ovner for husholdninger i Bangladesh	I prosess for FN-godkjenning	1 300 000
Fornybar energi fra biomasse i sukkerindustrien i Muhoroni, Kenya	I prosess for FN-godkjenning	50 274
Vindkraft (60 MW) på Kinangop-plataet, Kenya	I prosess for FN-godkjenning	150 000
Vindkraft (100 MW) i Ngong, Kenya	I prosess for FN-godkjenning	200 000
Fornybar energi fra biomasse i sukkerindustrien i Vest Kenya	I prosess for FN-godkjenning	240 000
Energieffektive ovner for husholdninger i Sør-Afrika	I prosess for FN-godkjenning	90 000
Fornybar energi fra biomasse (tre prosjekter) i Kina	FN-godkjent	420 000
17 energieffektiviserings-prosjekter (varmegjenvinning til energi) i sementindustrien i Kina	I prosess for FN-godkjenning	3 009 000
Energieffektivisering i Hindustan Zink Limited, Chanderia, India	Kvoter levert	28 571
5MW vannkraftverk I Chirchind, Himachal Pradesh, India	FN-godkjent	46 368
6 energieffektiviserings- prosjekter (varmegjenvinning og gjenvinning av spillgasser til energi) i stålindustrien i Kina	I prosess for FN-godkjenning	4 013 000
5MW vannkraftverk i Killu, Hmachal Pradesh, India	FN-godkjent	38 492
Sum kontrahert		20 559 745

SPØRSMÅL NR. 928**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 29. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Statsråden sier i boken "Den gode viljen" av Noralf Pedersen at forsoningsprosjektet på Øst-Timor har vært sterkere knyttet til Stålsett som person enn Norge som stat. Stålsett har uttalt at han ønsker å avslutte gjerningen sin tidlig i 2010. Det kan medføre enda en "norsk" fredsinnsett i grus.

Hvordan vil Regjeringen sikre at Norges fredsengasjement fortsetter med samme intensitet også etter at Stålsett har avsluttet sitt oppdrag som spesialutsending?»

BEGRUNNELSE:

Siden 2006 har Gunnar Stålsett vært norsk spesialutsending på Øst-Timor. Stålsett har forsøkt å forsone bitre fiender i den politiske eliten og samtidig forsøkt å sette sentrale samfunnsutfordringer, som fattigdom, marginalisert ungdom og flyktninger, på den politiske dagsorden. Det siste halvannet året har Stålsett også tatt initiativ til å få bevegelse i rettsoppgjøret etter Indonesias brutale okkupasjon.

Sitatet som jeg henviser til er dette:

"Dersom Gunnar hadde falle frå, hadde me hatt ei stor utfordring med å vidareføre det [forsoningsprosjektet]".

Svar:

Henvendelsen om Norge kunne bistå i en nasjonal dialog om forsoning kom under en samtale mellom ambassaden i Jakarta og daværende utenriksminister på Øst-Timor, Jose Ramos-Horta i 2006. På denne tiden opplevde Øst-Timor en periode med politisk turbulens og sosial uro. Det ble fra norsk side vurdert som ønskelig å bistå Øst-Timor i en vanskelig situasjon. Tidligere biskop Gunnar Stålsett hadde tidligere vært engasjert i Øst-Timor, kjente landet godt og har et unikt nettverk. I tillegg har han erfaring fra fred- og forsoningsprosesser. Det var derfor naturlig å be ham bistå.

Stålsett arbeider nå med hvordan landet skal forholde seg til anbefalingene fra de mange rapportene som er utarbeidet om overgrepene, rettferdighet og forsoningsbehovet under og etter Indonesias okkupasjon og den politiske krisen i 2006. Problemstillingene er mange og kompliserte, og prosessene knyttet til disse spørsmål påvirker tidslinjen for Stålsetts arbeid som spesialutsending. Det er derfor ikke fastsatt en dato for når Stålsett vil avslutte sitt engasjement eller bestemt hvordan utfasing vil skje.

Jeg betrakter støtten til Stålsetts arbeid og aktivitetene som er kommet i forlengelsen av dette som en god investering i freds- og demokratiprosessen i landet: han har vært en viktig samtalepartner for politiske ledere fra alle partier, det er gjennomført konferanser med fokus på forsoning mellom politiske ledere, fattigdomsbekjempelse, og ungdom og kvinners roller i nasjonsbyggingsprosessen. Stålsetts forsoningsarbeid komplementerer og støtter naturlig opp under Norges langsiktige bistandsengasjement. Hovedformålet med den samlede norske bistanden på Øst-Timor har hele tiden vært å støtte opp under timoresiske myndigheters arbeid for statsbygging og fattigdomsreduksjon. En rekke av de områdene vi er inne på med vårt bistandsengasjement, som godt styresett, sysselsettingstiltak for unge, samt kvinner og likestilling, har naturlige berøringsflater med det forsoningsarbeidet Stålsett bidrar til. Resultatet er positiv gjensidig synergieffekt.

Det norske forsoningsprosjektet er ikke, og skal ikke være, et norsk prosjekt. Stålsetts innsats går ut på å støtte de sentrale aktørene i Øst-Timor i deres eget forsoningsarbeid. Et slikt engasjement har ingen mulighet til å lykkes uten et sterkt lokalt eierskap, noe som står sentralt i alle fred og forsoningsinnsatser Norge er involvert i. En slik forståelse har hele tiden preget Stålsetts vurderinger og innsats. Hva som skal skje etter at Stålsett slutter som spesialutsending, vil først og fremst måtte vurderes av timoreserne selv – og så vil vi vurdere hvordan vi best kan bistå videre.

SPØRSMÅL NR. 929**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 26. mars 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Aftenposten har meldt at 140 ordførere fra alle landets fylker frykter gårdsdød. De mobiliserer derfor for at bøndene skal få et godt oppgjør under årets landbruksforhandlinger. -Nå er situasjonen alvorlig, sier ordfører og melkebonde Erling Aas-Eng (Sp) i Tolga kommune.

Hva er statsrådets svar til sine egne ordførere som frykter for gårdsdød og nå reiser seg i protest?»

BEGRUNNELSE:

Ordførerne i de store landbrukskommunene Vågå, Trysil, Tolga, Engerdal, Åmot og Tynset frykter at særlig melkebønder har en vanskelig framtid om de ikke får mer penger til å drive. Over 140 ordførere fra kommuner i alle landets fylker har stilt seg bak oppropet deres.

Grunnmuren i den norske matproduksjonen er om lag 50 000 gårder, stort sett familiebruk, som er spredt over hele landet. Matproduksjonen i Norge sysselsetter nesten 100 000 mennesker, fordelt på jordbruk og industri. Det er denne næringen som nå er i opprør mot regjeringens landbrukspolitikk – og de har fått støtte av 140 ordførere.

Inntektsgapet i kroner mellom landbruket og andre grupper er altfor stort. Landbruket har et stort behov for investeringer både til oppgradering og utvikling av tradisjonelt landbruk, økte krav til dyrevelferd og utvikling av nye næringer. Landbruket må derfor sikres tilgang på kapital, og avskrivningssatsene på driftsbygninger må økes betydelig. Bønder må få reelle inntektsmuligheter og sosiale vilkår på linje med andre grupper i samfunnet – ellers vil enda flere bruk bli lagt ned.

Svar:

Jeg mottar mange innspill, som sammen med betydelig reisevirksomhet og kontakt med ulike deler av næringen, gjør at jeg er godt informert om situa-

sjonen i næringen og hvordan den oppleves av mange. Det er positivt at ordførerne landet rundt og tverrpolitisk, engasjerer seg på vegne av landbruket i sine kommuner og bygder.

Jeg deler bekymringen for inntektssituasjonen og for utviklingen i landbruket i noen områder. Ikke minst gjelder det i en situasjon hvor mange er i en investeringsfase og dermed naturlig vurderer veien videre.

Det er selvsagt noe av grunnlaget for at Regjeringen har lagt til rette for et inntektsløft i næringen gjennom de foregående jordbruksoppgjørene. Blant annet er bevilgningene til gjennomføring av jordbruksavtalen økt med nesten 2 milliarder kroner fra regnskap 2006 til budsjettet for 2010. I tillegg er jordbruksfradraget ved ligningen økt i perioden, målpri-sene i avtalen økt mer enn på mange år og det ble i 2009 satt inn en særskilt investeringspakke på 150 mill. kroner til jordbruket. Det hører også med at bevilgningsøkningen på jordbruksavtalen på 560 mill. kroner i fjorårets avtale utbetales i februar og i juni i år og at midlene ble prioritert til det grasbaserte husdyrholdet som er dominerende i distriktene.

Det har vært en trend over mange tiår at jordbruksproduksjonen i Norge utføres gjennom et avtagende antall jordbruksbedrifter. Næringen er dynamisk, produktiviteten er økende og de næringsdrivende har selv et betydelig ansvar for egen drift og økonomiske resultat.

Statistikken viser imidlertid at avgangen av både antall bedrifter og arbeidsforbruk i sektoren avtar. Regjeringen vil videreutvikle inntekts- og velferds-politikken fra forrige periode. Vi ønsker et fortsatt aktivt jordbruk over hele landet og at jordbruket skal framstå som attraktivt så næringen skal være i stand til å dekke økende etterspørsel når befolkningen øker og fortsatt ta sitt mangesidige samfunnsansvar.

Jeg lytter derfor til alle innspill som kommer og tar dem med meg inn i forberedelsene til det kommende jordbruksoppgjøret.

SPØRSMÅL NR. 930**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre****Besvart 29. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hvor mange delegasjoner sender Norge årlig til land som mottar bistand?»

BEGRUNNELSE:

Stortingets Utredningsseksjon har undersøkt 55 utvalgte land som mottar bistand. Disse mottok i 2007 til sammen 14 420 delegasjoner fra giverlandene. Ofte er det et stort apparat som skal settes i gang for hver delegasjon. Dette gjelder transport, mottakelser, befaringer, bespisning, vakhold osv.

Dette er blitt en så stor belastning at flere land nå har gjennomført "donordelegasjonsfrie perioder". Dette er perioder hvor delegasjoner ikke blir mottatt fordi myndighetene må bruke tiden på andre ting. Eksempler på land som har innført donordelegasjonsfrie perioder er Benin, Ghana og Kenya.

Svar:

Det er en viktig problemstilling representanten Myhre løfter fram. Delegasjonsbesøk fra giverland medfører en stor belastning for mange mottakerland. Samtidig er det fra giversiden et åpenbart behov for å ha en nær og løpende dialog med mottakerlandene, både for å ivareta de rent forvaltningsmessige aspek-

tene ved samarbeidet og for å ha den nødvendige politiske kontakten. Disse hensynene må balanseres.

En bedre arbeidsdeling mellom giverlandene kan bidra til å minske belastningen på mottakerlandene. Dette står sentralt blant annet i den såkalte Paris-erklæringen. Videre vil en sterkere grad av samordning av de ulike multilaterale organisasjonene på landnivå kunne bidra til det samme. "Ett FN på landnivå" prøves nå ut i pilotprosjekter i 8 mottakerland.

Jeg understreker at utenriksdepartementet ikke har helt presis statistikk, men ut fra departementets foreliggende tall ble de i 2009 gjennomført 111 delegasjonsreiser til land som mottar bistand. Dette omfatter alt fra delegasjoner bestående av en embetsperson, til politisk ledede delegasjoner med et større antall deltakere. Statistikken er basert på reiser initiert i utenriksdepartementet og omfatter ikke besøk våre ambassader har avlagt til sideakkrediterte land. Mer presise tall, som også innbefatter slike reiser, har ikke latt seg framskaffe innen de frister som Stortingets forretningsorden setter for besvarelse av skriftlige spørsmål.

Dersom representanten Myhre ønsker mer detaljerte og presise oversikter over delegasjonsreiser, vil jeg komme tilbake med dette på et seinere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 931**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 8. april 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Undertegnede deltok på et seminar om den norske redningshelikoptertjenesten 23.3.10. Der ble det sagt at som en del av prosessen videre var i konseptstudiet fristilt fra alle tidligere vedtak og alt skulle kunne vurderes på nytt, på fritt grunnlag.

Kan derfor statsråden redegjøre for når de vedtak som ble fattet 16.05.02 ble opphevet og det samme med de vedtak som er fattet etter dette tidspunkt?»

BEGRUNNELSE:

Under sin redegjørelse sa repr. fra JD Kjell J. Johannessen at i mandatet i konseptstudiet var man fristilt fra alle tidligere vedtak, noe jeg finner oppsiktsvekkende. Statsråden var selv med i mai -02 og har vært en pådriver for de krav som Stortinget, stort sett stod samlet bak. Selv om det har vært en lang og vanskelig prosess hadde jeg forventet at regjeringen gikk frem innen for de eksiterende vedtak. At man stod så fritt at man til og med skulle vurdere behovet for redningshelikoptere, er slik jeg ser det en ren provokasjon mot Stortinget og jeg ser derfor frem til statsrådens svar.

Svar:

Denne regjeringen er opptatt av at landet skal ha en god redningstjeneste.

Regjeringen besluttet at prosessen med å skifte ut de gamle redningshelikoptrene skal kvalitetssikres i tråd med regimet for ekstern kvalitetssikring av store statlige investeringer, dette for å sikre at de riktige valg blir gjort for fremtidens redningstjeneste. For å sikre at det som tidligere ble anbefalt fortsatt er den beste løsningen og også sørge for at alle vinklinger og muligheter blir tatt med i konseptarbeidet, valgte

Regjeringen å be om at konseptstudien skulle se på alle forhold i lys av de senere års utvikling.

For di redningstjenesten er svært viktig for landet er jeg som ansvarlig statsråd opptatt av at prosessen gjennomføres på en forsvarlig måte. Av den grunn vil vi også kvalitetssikre de valgene som legges til grunn før vedtak fattes. Jeg vil imidlertid følge opp det Regjeringen legger vekt på i Soria Moria-erklæringen om å ivareta befolkningens trygghet gjennom å fortsette satsingen på redningstjenesten og redningshelikoptre.

SPØRSMÅL NR. 932

Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 8. april 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Som nevnt i forbindelse med spørretimespørsmål fra undertegnede den 3. mars 2010 sendte nylig personell ved Hovedredningssentralene et brev til departementet hvor det ble påpekt at det er flere tekniske problemer knyttet til 330 skvadronens Sea King redningshelikoptre enn tidligere.

Kan statsråden avkreftte at Justisdepartementet kjenner til at det i 2009 eller 2010 har vært redningstilfeller hvor Sea King ikke har vært tilgjengelig på grunn av tekniske problemer?»

Svar:

Redningshelikopterberedskapen i Norge er meget god med døgkontinuerlig tilstedevakt på samtlige baser. Dette gjør at det kun går minutter fra man mottar alarm til helikopteret er klart til å ta av med alt utstyr og mannskap om bord. Beredskapen er videre styrket med bedre geografisk dekning av Nordvestlandet gjennom åpningen av Florø-basen. Vi har altså en enda bedre beredskap enn det man hadde tidligere

– og det som et resultat av denne og forrige regjeringens arbeid for å styrke redningshelikoptertjenesten.

Målsettingen er at man alltid skal være på beredskap, men som med alt teknisk materiell vil man periodevis oppleve tekniske problemer. Som følge av at vi har et begrenset antall redningshelikoptre, kan dette medføre at man i spesielle tilfeller ikke har full beredskap. For 2009 og i de siste ti årene har vi hatt en beredskapsgrad for alle basene på tett opp mot 100 % (omkring 99 %).

I den tiden beredskapshelikopteret er av beredskap, har vi en ordning som gjør at vi setter inn reserverhelikoptre, men på tross av dette vil man fra tid til annen være uten tilgjengelig redningshelikopter på en base. Jeg kan bekrefte at det har vært noen hendelser i 2009 og 2010 der nærmeste Sea King-base i relasjon til hendelsen ikke var tilgjengelig. Det ble da benyttet andre tilgjengelige ressurser, enten fra andre Sea King-baser, eller andre offentlige og sivile ressurser – i samsvar med samvirkeprinsippet – før å løse disse oppgavene. Jeg har ikke kjennskap til noen alvorlige konsekvenser som følge av at Sea King har vært midlertidig utilgjengelig i en periode.

SPØRSMÅL NR. 933**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 12. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilke funksjoner mener statsråden at et lokalsykehus skal inneholde, og hva vil statsråden gjøre for å hindre nedleggelse av lokalsykehus, er statsråden videre av den oppfatning at omdannelse fra lokalsykehus til distriktsmedisinske sentra vil kunne gi innbyggerne i distriktene like gode tilbud som et lokalsykehus vil gi, og er samhandlingsreformen tenkt brukt som virkemiddel for å legge ned lokalsykehus i distriktene?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria II, er det sagt krystallklart fra om at ingen lokalsykehus skal legges ned, på tross av dette blir det presentert stadig nye forslag om nedleggelse av funksjoner ved dagens lokalsykehus.

I flere tilfeller går helseforetakenes forslag som i dag ligger ute til høring, ut på å fjerne akuttberedskap og/eller fødeavdeling. Akuttberedskap og fødeavdeling er kanskje de aller viktigste funksjonene som et lokalsykehus har ansvaret for. Det er disse funksjonene som gjør at befolkningen føler tryggheten ved lokalsykehuset og ikke minst er det disse funksjonene som gjennom rask stabilisering av pasientene legger grunnlaget for videre behandling. Dette er diskusjoner som både foregår i helse midt knyttet til sykehuset i Volda, funksjonsfordeling mellom sykehusene i Kristiansund og Molde, og i helse vest pågår samme diskusjon knyttet til sykehuset i Nordfjordeid.

I en rekke andre tilfeller som eksempelvis ved sykehuset i Lærdal, er spørsmålsstillingen om en skal omdanne lokalsykehuset til et distriktsmedisinsk senter. Dette begrunnes i helseforetakene med tilpassing til Samhandlingsreformen, selv om den ikke en gang er vedtatt i Stortinget.

Svar:

Regjeringens politikk er klar. Ingen lokalsykehus skal legges ned. I noen tilfeller vil det bli bygd nye sykehus som erstatter flere gamle som ligger i nærheten. Regjeringsplattformen åpner for å videreføre arbeidet med bedre arbeidsdeling mellom sykehus. Samhandlingsreformen vil gi kommunene et større ansvar for å yte helsetjenester til befolkningen. Spesialisthelsetjenesten skal utvikles i en mer spesialisert retning. Det kan bety at enkelte sykehus får andre oppgaver enn i dag blant annet sett i sammenheng med samhandlingsreformen. Det legges imidlertid til grunn at dagens desentraliserte sykehusstilbud skal

oppretholdes. Dette vil blant annet sikre nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus.

I oppdragsdokumentene til regionale helseforetak for 2010 har jeg understreket at det er nødvendig med fortsatt utvikling og omstilling av tilbudet i spesialisthelsetjenesten, dette for å møte endringer i sykkelighet, endringer i alders- og befolknings sammensetning og en endret pasientrolle.

I mitt svar i Stortingets spørretime 20. januar 2010 om hvilke tilbud og hvilket personell et lokalsykehus skal inneholde, pekte jeg på at dagens sykehusstruktur og begrepet lokalsykehus har endret seg over tid i tråd med endringer i kommunikasjoner, bostettingsmønstre og faglig utvikling. Mindre sykehus omtales ofte som lokalsykehus, mens større sykehus har både lokalsykehusfunksjoner og mer spesialiserte funksjoner. Jeg pekte videre på at det ikke finnes noen entydig definisjon av hvilke tilbud et lokalsykehus skal ha. I en interpellasjonsdebatt 20. februar 2010 om oppfølging av St. meld. nr 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet pekte jeg på at en samlet komité støttet Regjeringens forslag om at de regionale helseforetakene i samarbeid med berørte kommuner skulle utarbeide flerårige, helhetlige og lokalt tilpassede planer for fødetilbudet i regionen. Planen skal også omfatte svangerskaps- og barselomsorg. Regionale helseforetak er underrettet om at eventuelle planer om å endre strukturen i fødselsomsorgen må vente til slike planer er utarbeidet. Det har tidligere statsråd Bjarne Håkon Hanssen opplyst i svar på skriftlig spørsmål til Stortinget. Han poengterte at dette ikke er til hinder for at det iverksettes tiltak for å sikre god og effektiv drift. Dette betyr at strukturelle omstillinger som er økonomisk motivert, foreløpig ikke kan finne sted. Regionale helseforetak har frist til 1. juli i år med å utarbeide slike planer, og de vil bli vurdert på egnet måte.

I NOU 2005:3 Fra stykkevis til helt defineres distriktsmedisinsk senter som en ny driftsmodell og en fellesarena for primær- og spesialisthelsetjenesten. Tjenestenivåene inngår avtale der ansvaret for drift og leie av lokaler er avklart. Spesialisthelsetjenesten har det faglige og økonomiske ansvaret for de rene spesialisttjenestene. Det kan være ambulerende spesialister/poliklinikk, røntgen, eventuelt dagkirurgi og dagbehandling. Kommune-helsetjenesten er på sin side ansvarlig for legevakt, eventuelt daglegevakt, LV-sentral, sykehjem, legekantor og kontor for hjemmetjenesten.

En kartlegging foretatt av regionale helseforetak vinteren 2010, viser at det er 12 distriktsmedisinske sentre, der spesialisthelsetjeneste og kommunene samarbeider om tjenestetilbudet til befolkningen. I tillegg er et par sentre under etablering. Videre er det samarbeid mellom kommuner og helseforetak om avgrensede intermediæravdelinger og/eller avdelinger for lindrende behandling, sykestuer, legevakt m.m. Tjenestetilbudet i de distriktsmedisinske sentrene varierer ut fra lokale forhold, i første rekke avstand til sykehus. Det finnes derfor ikke noen entydig beskrivelse av hvilke funksjoner et distriktsmedisinsk senter skal inneholde. Det vil kunne være forskjellige måter å organisere dette på - og også hvilke tjenester som skal inn - tilpasset lokale forhold.

Samhandlingsreformens viktigste mål er å styrke innsatsen for å begrense og forebygge sykdommer og senkomplikasjoner, tilby pasientene bedre koordinerte tjenester og legge til rette for en bærekraftig og fremtidsrettet helsetjeneste der kommunene kan påta

seg en større rolle på helse- og omsorgsområdet. Utvikling av lokal- og distriktsmedisinske sentre vil kunne være gode virkemidler for å nå reformens målsettinger.

I stortingsmeldingen er det klart uttrykt at samhandlingsreformen gir viktige utviklingsmuligheter for lokalsykehusene. Det må i dialog med kommunen, og med utgangspunkt i roller og oppgaver som utvikles for kommunene, finnes samarbeidsformer mellom sykehus og kommuner der lokalsykehusenes faglige og organisatoriske fortrinn videreutvikles. Det er derfor viktig at de lokale prosesser som gjennomføres, har bred deltakelse både fra brukere, ansattes representanter og lokale politiske myndigheter. Et godt samarbeid med kommunenes politiske ledelse og primærhelsetjenesten er nødvendig for å avklare konsekvenser av endringer.

Det vises for øvrig til arbeidet med Nasjonal helse- og omsorgsplan som vil innebære en nærmere konkretisering av reformens målsettinger og innhold.

SPØRSMÅL NR. 934

Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 7. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for fremdriften i ratifisering av skatteavtalen mellom Norge og Mauritius, og angi om en endelig avtale vil påvirke Norfunds forbud mot å investere gjennom Oversjøiske Finanssentra utenfor OECD?»

BEGRUNNELSE:

Det regjeringsoppnevnte Offentlig Utvalg mot Kapitalflukt fra fattige land la frem sin innstilling i 2009. En av konsekvensene er at Norfund er pålagt ikke å investere i nye fond utenfor OECD-området. Dette har store konsekvenser ikke bare for Mauritius, men også for en rekke andre afrikanske land som sårt trenger tilførsel av kapital og investeringer ettersom en stor del av mikrokreditt og private equity fondene i Afrika nettopp kanaliseres gjennom Mauritius. Kapitalfluktutvalgets rapport inneholder ingen definisjon av hvilke Oversjøiske Finanssentra(OFS) man mener er skatteparadis. En utfasing av bruken av OFS vil også få store og dramatiske konsekvenser for Norfunds muligheter til å investere i utviklingslandene.

Svar:

Finansdepartementet har siden 2006 forhandlet avtaler om innsyn i opplysninger i skattesaker ved et felles nordisk prosjekt som administreres av Nordisk Råd. Det har vært lagt vekt på en mest mulig felles nordisk opptreden og undertegning av avtalene, bl.a. ved en felles seremoni, også der hvor noen av de nordiske land har eldre dobbeltbeskatningsavtaler med vedkommende jurisdiksjon og ønsker å oppgradere disse, bl.a. ved å innarbeide de nye reglene om innsyn. For Norge ble dette gjort overfor de Nederlandske Antiller.

De nordiske land har nå undertegnet bilaterale innsynsavtaler med 16 jurisdiksjoner ytterligere, og flere er i slutfasen.

Mauritius har en eksisterende dobbeltbeskatningsavtale med Sverige. Denne er Sverige rede til å beholde, dersom Mauritius aksepterer en oppgradering av reglene som skal beskytte mot utilsiktet bruk av avtalen, såkalt "treaty shopping" eller misbruk. Norge og de øvrige nordiske land har slutført forhandlinger om rene innsynsavtaler, men har understreket at vi forutsetter at det finnes tilfredsstillende

løsninger overfor Sverige, og at vi også her tar sikte på en felles undertegning. Etter det jeg har fått opplyst, er forhandlingene med Sverige i slutfasen. Vi håper på en felles undertegning i løpet av året.

Skatteopplysningsavtalen med Mauritius vil gi norske skattemyndigheter innsyn og adgang til å innhente opplysninger til bruk ved ligning og kontroll av

norske skattytere. Som en offentlig skattefri institusjon vil derfor avtalen ikke direkte berøre Norfund.

Norfund er underlagt Utenriksdepartementet. Jeg finner det derfor ikke riktig å kommentere de føringer Utenriksdepartementet har lagt på Norfunds virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 935

Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 16. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Legger regjeringen og statsministeren opp til at Stortinget skal ta stilling til spørsmålet om oljevirkosomhet utenfor Lofoten og Vesterålen i forbindelse med revideringen av forvaltningsplanen i 2010, eller skal dette avgjøres på Arbeiderpartiets landsmøte i 2011?»

BEGRUNNELSE:

I St.meld. nr. 8 (2005-2006) helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (forvaltningsplan) la regjeringen til grunn at forvaltningsplanen skal være rullerende og oppdateres jevnlig. Første oppdatering skulle skje i 2010.

I etterkant av Oslo Arbeiderpartis vedtak om varig vern av havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen, uttalte fylkesrådsleder i Nordland Odd Eriksen til Aftenposten 21. mars at avgjørelsen i forhold oljevirkosomhet i Lofoten og Vesterålen skal tas på Arbeiderpartiets landsmøte neste år.

Svar:

Regjeringen besluttet i 2006 at forvaltningsplanen for Barentshavet - Lofoten skal være rullerende

og oppdateres jevnlig. Første oppdatering skal skje i 2010.

I den politiske plattformen for flertallsregjeringen 2009-2013 vil Regjeringen: ”ikke åpne for petroleumsaktivitet utenfor Lofoten og Vesterålen (Nordland VI og VII og Troms II) i denne stortingsperioden. Regjeringen vil ta stilling til hvorvidt det skal gjennomføres en konsekvensutredning for petroleumsvirksomhet i forbindelse med revideringen av Forvaltningsplanen i 2010”.

Regjeringen vil redegjøre for sine vurderinger i oppdateringen av forvaltningsplanen som skal legges frem for Stortinget. Dersom det besluttet å gjennomføre en konsekvensutredning for petroleumsvirksomhet, jf petroleumsloven § 3-1, skal konsekvensutredningen vurdere nærings- og miljømessige virkninger av petroleumsvirksomheten og mulig fare for forurensninger, samt de økonomiske og sosiale virkninger som petroleumsvirksomheten kan ha. Spørsmålet om åpning av nye områder skal forelegges lokale myndigheter og sentrale interesseorganisasjoner som kan antas å ha særlig interesse i saken.

Regjeringens vurderinger og anbefalinger i åpningsspørsmål skal legges frem for Stortinget. Stortinget beslutter om eventuell åpning av nye områder for petroleumsvirksomhet.

SPØRSMÅL NR. 936**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 26. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Dagbladet har i den senere tid avslørt en rekke overgrepssaker mot utviklingshemmede. I Dagbladet 24.03.2010 fremgår det at regjeringen ikke tillater bruk av politiattest i skjermede bedrifter, da dette er for dyrt. Det vises videre til at regjeringen jobber med et høringsnotat.

Mener statsråden det er akseptabelt at kostnader skal være viktigere enn rettsikkerheten til utviklingshemmede, og vil statsråden sørge for at det innføres politiattest for skjermede bedrifter så fort som overhode mulig?»

BEGRUNNELSE:

Dagbladet har i den senere tid avslørt en rekke overgrepssaker mot utviklingshemmede. Dagbladets kartlegging viser at minst fire arbeidsledere er dømt for overgrep mot utviklingshemmede. En spørreundersøkelse blant ledere, utført av Nordlandsforskning, indikerer rundt ti seksuelle overgrep i skjermede bedrifter de siste åra.

Undertegnede er kjent med at ASVL, bransjeorganisasjonen til landets rundt 240 skjermede bedrifter, har siden våren 2007 krevd å få tillatelse til å innhente politiattest ved ansettelse i disse bedriftene. Gang på gang har departementet sagt nei.

Lovverket tillater i dag bruk av politiattest på omtrent alle offentlige arenaer barn og utviklingshemmede befinner seg på. Unntaket er de utviklingshemmedes arbeidsplass. Undertegnede er sterkt bekymret for rettsikkerheten til de utviklingshemmede og mener det bør innføres politiattest også på arbeidsplassen så fort som overhode mulig.

Jeg registrerer at daværende arbeidsminister Bjarne Håkon Hanssen argumenterte, i 2007, mot politiattest og at den generelle argumentasjonen fra myndighetenes side var at det vil kunne skremme overgrepsoferte fra å søke seg til arenaer med potensielle ofre. En slik for argumentasjon gjør at min uro for rettsikkerheten til utviklingshemmede blir forsterket.

Jeg registrerer at departementet jobber med et høringsnotat, og at det tas sikte på at notatet skal være ferdig i løpet av året. Jeg vil her anmode statsråden i å sette fortgang i arbeidet, vise handlekraft, og legge frem de nødvendige lovendringer slik at det blir tillatt

og innhente politiattest også for de som skal jobbe ved skjermede virksomheter.

Svar:

Jeg vil innledningsvis presisere at jeg ser det som svært viktig at rettsikkerheten til utviklingshemmede ivaretas på best mulig måte generelt og på områder hvor man opplever at deres utsatte og sårbare posisjon kan misbrukes av andre.

Departementet vurderte spørsmålet om krav til politiattest for ansatte i ovennevnte bedrifter i 2007, og kom den gang til at en ikke da ville fremme forslag om politiattest.

Departementet tok isteden initiativ til en kartlegging av problemet om eventuelle overgrep overfor utviklingshemmede i denne type bedrifter. Nordlandsforskning fikk i oppdrag å gjennomføre en studie om arbeidsmiljø og rettsikkerhet i vekstbedrifter for personer med utviklingshemming som deltar i VTA-tiltak. Ferdigstilt rapport fra Nordlandsforskning forelå i mars 2009. Denne rapporten er fremlagt på konferanser hvor virksomheter som tilbyr VTA har deltatt på.

Utviklingshemmede er en utsatt og sårbar gruppe og har derfor et særlig behov for beskyttelse. Krav om politiattest vil først og fremst være en sikkerhetsmekanisme for å forhindre ansettelse av uskikkelige personer til stillinger hvor overgrep mot utviklingshemmede kan finne sted, og vil derfor kunne virke preventivt. Det er imidlertid viktig å understreke at krav om politiattest ikke er en garanti mot overgrep.

Politiattest alene kan derfor ikke være det eneste tiltaket for å forebygge overgrep mot utviklingshemmede i bedrifter som tilbyr VTA-tiltak. Krav om politiattest og bedriftens eget internkontrollsystem må supplere og utfylle hverandre. Dette er ulike tiltak som på hver sin måte kan bidra til å forhindre overgrep på arbeidsplassen. Dette er også et hovedpoeng i rapporten fra Nordlandsforskning.

Departementet er nå i ferd med å slutføre sine vurderinger i lys av Nordlandsforskningens funn. Et eventuelt forslag om å innføre politiattest vil kreve høring med påfølgende forslag til lovendring. Denne prosessen vil nødvendigvis ta noe tid.

SPØRSMÅL NR. 937**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 9. april 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ser statsråden det som en prioritert oppgave å gi anledning til oppstart av nye folkehøyskoler?»

BEGRUNNELSE:

Masfjorden kommune har sammen med private aktører i flere år jobbet for å etablere en folkehøyskole i kommunen. Det var derfor gledelig at det i budsjett for 2010 ble lagt inn midler til å opprette en ny folkehøyskole. Flere prosjekter står i kø og Masfjorden folkehøyskole er en av disse.

Masfjorden folkehøyskole er en skole som vil ha folkehelse som hovedprofil. Den vil vektlegge livskvalitet og sunn livsførsel noe som passer godt i en kommune som er pilotkommune i Miljøverndepartementets prosjekt "Livskraftig utvikling" og som satser på en bærekraftig utvikling.

Folkehøyskolene er en svært viktig del av utdanningslinja. De er med på å utvide horisonten, skape nysgjerrighet på nye områder og lærer studentene mye om menneskelige relasjoner. Gjennom et år på folkehøgskole får elevene sjansen til å prøve seg på nye fag og fordype seg i emner innenfor sine interesseområder, samt muligheten til å reflektere over hvilken utdanning de skal ta i framtida. Folkehøgskolene gjør også en svært viktig innsats i å få elever som av ulike grunner har droppet ut av videregående opplæring tilbake til skolen etter et år på folkehøgskole. Derfor mener jeg at det må åpnes for starte opp flere folkehøyskoler.

Masfjord kommune har tomme bygninger som en folkehøyskole kan overta.

De tomme bygningene taper seg imidlertid i ver-

di for hvert år de står tomme, og kommunen må innen utgangen av 2010 ta stilling til om bygningene bør gå til andre formål. Derfor haster det med en avklaring. Gjennom en rask avklaring vil også arbeidet med bygningene kunne starte opp slik at elever kan tas inn fra skoleåret 2011.

Svar:

Det følger av folkehøyskoleloven § 2 at departementet godkjenner en folkehøyskole for tilskudd. Loven gir ikke rett til godkjenning, selv om vilkårene i loven er oppfylt. Det er en forutsetning for godkjenning at det er bevilget midler over statsbudsjettet til opprettelse av ny folkehøyskole.

Jeg har stor respekt for den rollen folkehøyskolene har hatt og har i samfunnet og utdanningssystemet. Folkehøyskolen er en selvstendig, ubundet og eksamensfri skole som fyller en viktig rolle for mange unge mennesker. Et år på folkehøyskole kan for mange innebære en frihet til å utvikle seg i en modningsfase i overgangen til voksenlivet.

Representanten spør om jeg ser det som en prioritert oppgave å gi anledning til oppstart av nye folkehøyskoler. Til dette vil jeg vise til at vi høsten 2009 godkjente den første nye folkehøyskolen på mange år, Setesdal folkehøgskole. Dette er et tydelig signal om at regjeringen ser den verdien folkehøyskolene har for mange ungdommer.

Som representanten viser til er Masfjorden folkehøyskole én av flere kandidater som søker godkjenning. Søknadene vil bli vurdert og avgjort i forbindelse med de årlige budsjettprosesser.

SPØRSMÅL NR. 938**Innlevert 24. mars 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 26. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Innebærer den visjonen for Aker sykehus som statsråden snakket om 24.02 ganske enkelt at Oslo kommune skal kjøpe sykehuset av staten til markedspris, for deretter selv å stå for drift, organisering og finansiering av et eventuelt helsetilbud der, eller skal staten på noen måte bidra til det omtalte "samarbeidet"?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med sykehusreformen overdro Oslo kommune Aker sykehus vederlagsfritt til staten, inkludert tomtegrunn og eiendomsmasse. Administrerende direktør i Oslo Universitetssykehus, Siri Hatlen, åpnet 23. mars i år for at sykehusstomten på Aker kan selges allerede til sommeren. Hun uttalte til NRK Østlandssendingen at pengene fra salget er nødvendige for å finansiere videreutvikling av Oslo Universitetssykehus.

24. februar 2010 uttalte imidlertid helseminister Anne-Grete Strøm-Erichsen følgende til Akers Avis Groruddalen:

"Jeg tror hovedstaden virkelig trenger en type samhandlingsarena som kan møte de store helseutfordringene som kommer de neste ti årene, særlig i forhold til kroniske sykdommer. Jeg vil ta initiativ til at alle parter kommer sammen for å se på om en slik arena kan etableres på Aker. En slik samhandling mellom staten, Helse Sør-Øst, Oslo universitetssykehus, Oslo kommune og bydelene, krever at alle parter vil dette. Jeg kan forsikre at Helse Sør-Øst og Oslo Universitetssykehus vil bidra til et slikt arbeid. En lik utvikling for Aker forutsetter at Oslo kommune ønsker det."

I Soria Moria-erklæringen lovet regjeringen at ingen lokalsykehus skal legges ned.

Svar:

Oslo universitetssykehus HF (OUS) ble etablert 1. januar 2009, og består av de tidligere helseforetakene Aker, Ullevål og Rikshospitalet. Som representanten er vel kjent med, vedtok styret ved OUS 17. februar 2010 å samle lokalsykehusetjenestene ved OUS i ett storbysykehus lokalisert til Ullevål. Omstillingene som pågår ved OUS er et ledd i omstillingsarbeidet i Helse Sør-Øst som ble igangsatt i forbindelse

med sammenslåingen av Helse Sør og Helse Øst i 2007. Den sammenslåtte regionen fikk et klart oppdrag om å få til en bedre samordning og ressursutnyttelse i regionen generelt, og i hovedstadsområdet spesielt (St. prp. nr. 44 (2006-2007)).

Aker sykehus er pr i dag lokalsykehus for befolkningen i bydelene Bjerke og Alna i Oslo, samt Follo. Befolkningen i Bjerke vil i fremtiden få sine tjenester ved OUS, mens befolkningen i Alna og Follo vil overføres til Ahus. Befolkningen i Grorud og Stovner ble overført til Ahus allerede i 2004. Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at før befolkningen i Alna og Follo overføres fra Aker sykehus til Ahus, skal det gjøres nødvendige vurderinger av både befolkningsutviklingen i hovedstadsområdet og vurderinger av kapasiteten og forsvarligheten av tjenestene.

Helse Sør-Øst RHF har også orientert meg om at Oslo kommune i sin høringsuttalelse i saken om ett storbysykehus, har gitt uttrykk for at Aker sykehus i fremtiden kan bli en samhandlingsarena mellom spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten. Jeg er helt enig i at Oslo trenger en samhandlingsarena. Jeg har derfor invitert Oslo kommune til dialog for å få klarhet i hvordan de ser for seg eventuell fremtidig bruk av Aker - i et samarbeid med spesialisthelsetjenesten. Jeg forventer også at Helse Sør-Øst RHF legger til rette for en fortsatt god og konstruktiv dialog med Oslo kommune for å finne gode løsninger innenfor rammene av styrevedtaket i OUS om ett storbysykehus.

Jeg er kjent med at styret for OUS i sitt styremøte den 24. mars 2010 ble orientert om arbeidet med eventuell realisering av eiendom på Aker. Den foreløpige protokollen, viser at styret vedtok at det skal rettes en invitasjon til Oslo kommune ved byrådsleder for å sikre videre dialog om hvordan eiendommen kan tas i bruk i forbindelse med samhandlingsreformen.

Jeg kan forsikre om at det ikke vil bli gjennomført salg av eiendom på Aker før det har vært tilstrekkelig dialog med Oslo kommune. Et eventuelt salg av eiendommen skal uansett forelegges meg og behandles i foretaksmøte i Helse Sør-Øst RHF. Dette følger av helseforetakslovens bestemmelser (§ 31).

SPØRSMÅL NR. 939**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 9. april 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det oppmuntres til at elever i videregående skole tar et utvekslingsår i utlandet, men dette har dessverre vist seg vanskelig for elever ved yrkesfaglige retninger på grunn av formelle krav til hvilke fag som velges i utlandet.

Vil kunnskapsministeren sørge for at alle programområder får like muligheter til et utvekslingsår i utlandet under forutsetning av at de tar studiespesialiserende påbygg, ikke læretid og fagbrev?»

BEGRUNNELSE:

Våre myndigheter oppfordrer elever til å søke seg til utlandet. For elever på studiespesialisering ved våre videregående skoler er dette uproblematisk. Ved Dalane Videregående Skole i Egersund har en de siste årene hatt elever fra Helse- og sosialfag som har reist ut i 2.klasse og kommet tilbake for å ta 3.klasse allmennfaglig påbygg. Nå har det imidlertid kommet et rundskriv som setter større krav til det formelle, nemlig at eleven må kunne fortsette sitt yrkesfaglige løp i utlandet hvis de skal få dette året godkjent. Dette synes i praksis å kunne medføre at det blir umulig eller svært vanskelig å få et utvekslingsår for yrkesfagelevne.

Svar:

Det er av mange grunner positivt at norsk ungdom som er i videregående opplæring tar et skoleår i utlandet.

Det norske utdanningsmyndigheter må ha regler for, er hva som kan godkjennes av utenlandsk utdanning inn i en norsk kompetansegivende videregående opplæring. Hovedprinsippene for dette, som har stått fast i mange år, er at under utenlandsoppholdet må vedkommende ha skaffet seg den kompetansen og de ferdigheter som er nødvendige for å følge den undervisningen vedkommende kommer tilbake til her i landet. Dette betyr i praksis blant annet at skoleåret i utlandet må være på samme nivå som det norske og at man fullfører dette skoleåret på de vilkår som gjelder i vedkommende land. Den som for eksempel tar

ett skoleår i utlandet etter å ha fullført Vg1 i Norge må, for å kunne fortsette direkte på Vg3 etter tilbakekomsten, dokumentere kompetanse/ferdigheter for å kunne starte på Vg3. Dersom vedkommende etter tilbakekomsten til Norge ønsker å begynne på Vg2 trenger han/hun ikke å dokumentere noe ut over sin Vg1-kompetanse.

Til nå har ønskene om ett år i utlandet vært absolutt størst blant elever som går på studieforberedende utdanningsprogram. Dette er grunnen til at reglene for godkjenning av skoleår i utlandet til nå bare har vært knyttet til disse utdanningsprogram. Reglene for dette står i rundskriv nr. 8 – 2009 fra Utdanningsdirektoratet.

I departementet har vi sett behov for at det fastsettes godkjenningsregler også for elever på yrkesfaglige utdanningsprogram. Departementet har derfor i samarbeid med Utdanningsdirektoratet sett nærmere på hvilke vilkår som bør knyttes til slik utenlandsk opplæring. Det er vårt ønske å få til et felles regelverk for godkjenning av utenlandsk opplæring både for studieforberedende og yrkesforberedende utdanningsprogram. Jeg legger til grunn at forslag til forskriftsfesting vil kunne sendes på høring i løpet av inneværende år.

At vi nå ønsker å få nærmere regler også for godkjenning av utenlandsk opplæring innen de yrkesfaglige utdanningsprogrammene, betyr ikke at det så langt har vært ulovlig med lokal godkjenning av slik opplæring ved inntak til neste årstrinn i Norge. Hovedregelen for slike lokale vurderinger er, og har i lang tid vært, at den som ikke har fulgt det ordinære løpet i Norge kan komme inn på neste årstrinn dersom vedkommende dokumenterer kunnskaper og ferdigheter som er nødvendige for inntak på det aktuelle årstrinnet.

For ordens skyld legger jeg til at det hele tiden har vært slik at ingen får utskrevet dokumentasjon (vitnemål) for bestått norsk videregående opplæring uten at utdanningen er sluttført her i landet. Personer som slutfører sin videregående opplæring i utlandet vil, dersom vilkårene for dette i vedkommende land er oppfylte, få sin sluttokumentasjon der.

SPØRSMÅL NR. 940**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 7. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I mai 2007 ble pasienttransporten utlyst på anbud, og firmaet Bodø Sightseeing vant anbudet og startet kjøringen i mai 2008. Siden den gang har pasienttransporten i Salten vært preget av kaos, regelbrud, pasienter som ikke har nådd til avtalte timer hos lege, fysioterapi og sykehus og påstander om lovbrudd. Fra mai til 10. november mottak sykehuset 175 avviksmeldinger på transport av pasienter.

Hvor lenge har statsråden tenkt å akseptere Nordlandssykehusets behandling av pasientene i saltenområdet?»

BEGRUNNELSE:

I mai 2007 ble pasienttransporten i Salten utlyst på anbud. Firmaet Bodø Sightseeing vant anbudskonkurransen. Siden den gang har temaet pasienttransport vært en del av mediabildet i saltenregionen. Den siste føljetongen startet i Avisa Nordland (AN) 20 mars, med oppfølging 22. og 23. mars. I oppslaget den 20. mars kommer det frem at sjåførene kastet kjøreskiver ut bilvinduet for å skjule regelbrudd og antall klager på pasientkjøringen økte dramatisk. Siden firmaet overtok kjøringen i mai 2008 og frem til 10. november 2008 ble det registret 175 avviksmeldinger på transporten. I tillegg sitter pasient- og brukerombudet i Nordland med en perm med klager fra pasienter som ikke hentes. Pasientombud Inger-Marie Sommarset sier ifølge AN at Pasienter kommer for sent til legetimer. Pasienter som påføres unødvendig store smerter. Pasienter som blir hentet tidlig på morgenen og ikke kommer hjem før sent på kvelden. Meldingene er alvorlig. Dette er ikke god pasientbehandling. Det minner mer om pakketransport. Jeg tror ikke Helse Nord er opptatt av kvalitet, sier pasientombudet.

Ifølge AN refset kommunelegen i Meløy pasientkjøringen, Pasientkjøringen kan sette liv og helse på spill, uttalte kommunelegen til AN. I AN den 20. mars d.å. står sjåfører i Bodø Sightseeing frem og forteller om trusler, svart betaling og gjenglemte pasienter. En av sjåførene forteller i AN at de hadde beredskap hele døgnet og at enkelte dager kunne hun kjøre opp mot 18 timer. Den 11. februar d.å. avslørte AN at mange av bilene til Bodø Sightseeing ikke hadde taksameter, selv om dette var et krav. Saken er nå under granskning av helseforetaket. Tidligere har AN avdekket at firmaet brukte gammelt bilmateriell hvor pasientene har blitt fraktet i Rent a- Wreck biler.

I samme avis står det om en 73 år gamle dame

som forteller at 6 ganger dukket ikke pasienttransporten ikke opp når hun skulle på fysioterapi behandling. I dag er det 3 måneder siden hun ga opp.

I AN den 23. mars d.å. står en transportør frem å forteller at hun ble lurt av firmaet til å kjøre pasienttransport pirat, og at hun fikk lønnen svart. I oktober kom lønnen hennes, 11 000 kr. inn på kontoen uten at skatt var trukket, eller at lønnsoppgave. Skatt i Nord bekrefter ifølge AN at det ikke er registret noe skattetrekk fra noe firma på denne personen. Kristensen sørget selv for at skatten ble innbetalt.

I AN den 22. mars står det som overskrift " Glemte å ta betalt for salg av ambulanse". Bakgrunnen for oppslaget er at i juni 2009 solgte Nordlandssykehuset en Ambulanse til Bodø Service AS, Spørck selskapet som nå driver pasienttransporten i Salten. Regningen ble først fakturert 5. februar i år, tre dager etter AN ba om innsyn i salget ble fakturaen utsendt fra Nordlandssykehuset. I tillegg leide firmaet bårebil av Nordlandssykehuset i 30 dager i 2009, heller ikke dette beløpet ble fakturert før AN ba om tilgang til fakturaen.

Dette er bare en del av det som har vært i media den senere tid, og er kun toppen av isfjellet. Tiltroen til pasienttransporten i Salten er på et lavnivå, og et samtaleemne blant folk. Hvis det ikke ryddes opp i dette straks vil dette kunne få alvorlige konsekvenser for pasientene, hvor Nordlandssykehuset står ansvarlig. Nordlandssykehuset har et selvstendig ansvar for å påse at kontraktshaver følger lover og regler, og ikke minst de spesifikasjoner som anbudet krever.

Svar:

Transport til undersøkelse i kommune- og spesialisthelsetjenesten er en del av det såkalte "sørge for"-ansvaret som de regionale helseforetakene skal ivareta. Pasientene har rett på å få dekket utgifter til transport til undersøkelse og behandling. Dette er regulert i lov om pasientrettigheter og i syketransportforskriften.

De regionale helseforetakene er pålagt å følge regelverket for offentlige anskaffelser, også når det gjelder anskaffelser av transporttjenester. I Nord-Norge er det en utfordring at mange av leverandørene er små, og dermed ikke er i stand til å levere tjenester med det volum som Helse Nord RHF har behov for.

Helse Nord har derfor sett på strukturen i sine anbudsutlysninger for å møte denne utfordringen. Konkret har de delt opp anbudene i mindre geografiske områder, slik at en får større samsvar med leverandø-

renes virkeområde og kapasitet. Det er imidlertid et krav at de regionale helseforetakene skal søke å få levert god kvalitet til konkurransedyktige priser for pasienttransporten, som for andre typer varer og tjenester til det offentlige.

Når det gjelder inngåelse av kontrakt med en tilbyder av transporttjenester, forutsettes det at tilbyderen kan levere mengde og kvalitet i tråd med kravene i anbudsdokumentene og kontrakten for tjenesten. Dette gjelder selvfølgelig også i forhold til de krav som er fastsatt i henhold til pasientrettigheter og krav til kvalitet i tjenesten. I tillegg kommer også andre krav til kjøretøy m.v. for leverandøren av den avtalte tjenesten. Departementet forutsetter at Helse Nord RHF følger opp sitt ansvar overfor leverandøren i avtaleperioden, slik at pasientene får den tjenesten som de har krav på.

Det er nå gått seks år siden de regionale helseforetakene overtok finansieringsansvaret for pasienttransport og ansvaret for kjørekantorene fra davæ-

rende trygdeetaten. Fra 2006 ble ansvaret for oppgjørsordningen for reise med rekvisisjon overført til helseforetakene, og nå fra årsskiftet er forvaltningsansvaret for refusjon av reisekostnader ved reise uten rekvisisjon overført.

Pasientreiser er et komplekst område med ca 4,3 millioner pasientreiser pr år, hvorav ca 3,5 millioner reiser med rekvisisjon, og der reiser med taxi utgjør det største volumet. Til sammen brukes det ca to milliarder kroner i året på pasientreiser. Helse- og omsorgsdepartementet har i dialog med de regionale helseforetakene kommet fram til at det skal gjennomføres en evaluering av pasienttransport etter ansvarsovertakelsen i 2004. Evalueringen vil bli gjennomført innenfor et geografisk område i Helseregion Nord.

Helse Nord RHF vil for øvrig iverksette en ny anbudsutlysning for Salten-området i forbindelse med at gjeldende avtaleperiode går ut neste år.

SPØRSMÅL NR. 941

Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 7. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I en tid med stort kraftunderskudd og urimelig høye priser i Midt-Norge, opplever vi at eksisterende linjekapasitet som kan bidra til å drifte fler småkraftverk, blir satt ut av drift.

Mener statsråden at dette er god energipolitikk, og vil statsråden bidra til at utbyggingen av de åtte omsøkte småkraftverkene i Austefjorden og Volda kan realiseres og sikres linjekapasitet, i tråd med Stortingets vedtak om tilknytningsplikt?»

BEGRUNNELSE:

Sunnmørsposten 24. mars viser til strid mellom kraftselskapet Tussa og en småkraftpioner i Møre og Romsdal. Saken dreier seg om en snart 60 år gammel høyspentlinje i Austefjorden som NVE har gitt Tussa løyve til å fjerne. Det vises til at i en tid med kraftunderskudd blokkerer Tussa for kraftutbygging, at Tussa i fem år har stoppet utbygging av åtte småkraftverk, ved å vise til manglende linjekapasitet til å få strømmen ut. Småkraftutbyggerne mener at Tussa har brutt lova, underslått linjekapasitet, og at de plikter å restaurere linja.

Svar:

Etter at Stortinget endret energiloven våren 2009, har nettselskapene nå plikt til å knytte til seg ny energiproduksjon; den såkalte tilknytningsplikten. Plikten omfatter også nye investeringer og nettkonseksjonssøknader dersom det er nødvendig for å ta i mot ny produksjon. Konesjonsmyndighetene kan bare gi fritak fra tilknytningsplikten i de tilfelle der det ikke er samfunnsmessig rasjonelt å investere. Det er i utgangspunktet opp til nettselskapene selv å utrede hvordan de skal oppfylle den lovbestemte tilknytningsplikten, men NVE vil gjennom konsesjonsbehandlingen av nye produksjonsanlegg avgjøre hvor omfattende nettinvesteringer som skal gjøres. Tilknytningsplikten er ikke til hinder for omstruktureringer og ombygginger i nettet så lenge tilknytning kan ivaretas på annen måte.

Saken det vises til, gjelder søknad om sanering av en regionalnettsledning tilhørende Tussa Nett. Gjeldende konsesjon utløper i 2016. Nettselskapets søknad om sanering omfatter ikke spørsmålet om fritak fra tilknytningsplikt etter energiloven. NVEs vedtak om å tillate sanering er til klagebehandling i Olje- og energidepartementet. Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan kommentere denne saken nærmere mens den er her til behandling.

SPØRSMÅL NR. 942**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 8. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Er finansministeren enig med samferdselsministeren i at det kan være fornuftig å slippe til private investorer i samferdselssektoren, og at nye organiserings- og finansieringsmodeller er nødvendig for å sikre et løft for vei og bane i Norge, og støtter han opp om den debatten Kleppa nå inviterer til?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Aftenposten 22. mars åpner samferdselsministeren for alternative finansieringsmodeller, og prosjektfinansiering av større samferdselsprosjekt. I følge Aftenposten er private investeringer i bygging av vei og jernbane, og OPS, forslag hun gjerne vil diskutere. Samferdselsministeren åpner opp for lånefinansiering av samferdselsprosjekt og varsler at hun vil komme tilbake til dette når Nasjonal transportplan legges frem i 2013.

To dager senere, i Stortinget 24. mars, uttalte Finansministeren at:

"Norge har egentlig ikke noe behov for å finansiere store utbygginger med lån som betjenes med framtidige bevilgninger over statsbudsjettet, og lånefinansiering av store samferdselsprosjekter skaffer oss ikke noe økt realøkonomisk handlingsrom".

Med henvisning til Nasjonal transportplan 2010 - 2019 uttalte finansministeren videre at:

"Regjeringen konkluderte (også) med at investeringer i veg og jernbane fortsatt skal bevilges etter gjeldende budsjetteringsprinsipper, og at det således ikke skal etableres egne ordninger med lånefinansiering. Dette er fortsatt Regjeringens standpunkt".

I Dagens Næringsliv 24. mars uttaler Senterpartiets finanspolitiske talsmann Per Olaf Lundteigen at:

"dagens bevilgningssystem går mot folkeviljen og den sunne fornuft".

Lundteigen tar i den samme artikkelen til orde for en reform av finansdepartementet og Stortingets bevilgningsreglement, og hevder at videre at:

"...den situasjonen som vi nå er inne i, med enorm ledighet rundt oss og med større kapasitet i anleggssektoren enn det som har vært tidligere, må vi kombinere vår finansøkonomiske styrke, store behov for å modernisere kommunikasjonene i Norge med at vi utnytter den internasjonale konjunktursituasjonen til en sterkere satsing".

Debatten som nå pågår om alternative organiserings- og finansieringsmodeller møtes nå med entusi-

asme hos en rekke aktører, det være seg NHO eller aktører innenfor samferdselssektoren. Det er nå svært viktig at ikke finansministeren legger lokk på denne viktige debatten om hvordan vi kan sørge for et reelt løft for samferdselssektoren i Norge.

Svar:

Innledningsvis vil jeg minne stortingsrepresentant Hareide om at Regjeringen allerede har lansert et kraftig løft for veg og jernbane i Norge. Ved å gjennomføre Nasjonal transportplan 2010-2019 tar Regjeringen sikte på å bruke i alt 322 mrd. 2009-kroner over statsbudsjettet til utbygging, drift og vedlikehold av veg- og jernbanenettet og til tiltak i havner og farleder. Dette er 100 mrd. 2009-kroner eller 45 pst. mer enn planrammen i Nasjonal transportplan 2006-2015, som ble lagt fram av Bondevik II-regjeringen. I statsbudsjettet for 2010 har Regjeringen fulgt opp disse ambisjonene. Det er bevilget om lag 14,1 mrd. kroner til riksvegnettet, slik det er etter forvaltningsreformen, og om lag 8,4 mrd. kroner til Jernbaneverket. Dette innebærer en økning i bevilgningene til riksveger under Statens vegvesen på 23,1 pst. sammenlignet med saldert budsjett 2009, mens økningen for Jernbaneverket utgjør 18,5 pst. Under denne regjeringen er bevilgningene til Jernbaneverket nesten doblet nominelt fra saldert budsjett 2005 til saldert budsjett 2010. Korrigert for forvaltningsreformen er bevilgningene til Statens vegvesen økt nominelt med om lag 55 pst. i samme periode. Denne økte prioriteringen av veg og bane startet allerede i denne regjeringens forslag til statsbudsjett for 2006. Saldert budsjett 2006 innebar en økning av bevilgningene til Jernbaneverket på om lag 150 mill. kroner og til Statens vegvesen på knapt 1 mrd. kroner utover det den avtroppende Regjeringen Bondevik II foreslo i Gul bok for 2006.

Vårt budsjettssystem er nedfelt i Stortingets bevilgningsreglement. Gjeldende bevilgningsreglement ble vedtatt av Stortinget 26. mai 2005 etter forslag fra Bondevik II-regjeringen, jf. St.prp. nr. 48 (2004-2005). Dette budsjettssystemet er blant annet basert på fullstendighetsprinsippet og kontantprinsippet. Fullstendighetsprinsippet innebærer at statsbudsjettet skal omfatte alle statlige utgifter og inntekter. Kontantprinsippet innebærer at statens utgifter og inntekter framgår av statsbudsjettet i det året utgiften og inntekten blir kontant betalt. Sammen medfører disse prinsippene at vi har et statsbudsjett som gir en samlet oversikt over all den aktivitet som foregår i

statlig regi i hvert enkelt år. Dette bidrar til at vi har stor åpenhet om statens budsjettdisposisjoner. Det sikrer også at Stortinget får et mest mulig fullstendig grunnlag til å foreta en helhetlig prioritering mellom ulike formål innenfor forsvarlige økonomiske rammer. Slik gir dette blant annet mulighet til å vurdere investeringer i infrastruktur opp mot andre formål som kan bidra til å øke landets inntekter og velferd i framtida. Utgifter til forskning, utdanning, helsetjenester, barnehager og miljø er eksempler på slike alternative formål.

Vårt budsjettssystem er imidlertid ikke til hinder for at staten kan gjennomføre anskaffelser og investeringer over flere år som sikrer rasjonell framdrift til lavest mulig kostnader. Hvert år vedtar Stortinget en rekke store utbyggingsprosjekter gjennom å godkjenne en kostnadsramme for prosjektet og gi ansvarlig departement fullmakt til å inngå kontrakter som forplikter staten i framtidige budsjettår. Årlige statsbudsjettvedtak og kontantprinsippet forhindrer ikke på noen måte at investeringer, også investeringer i veg og jernbane, kan gjennomføres helhetlig og med rasjonell framdrift. Den kritikken jeg har observert av budsjettssystemet er ikke en påvisning av systemfeil. I stedet handler debatten om et ønske om mer penger til bestemte formål. Debatten ville bli mer oversiktlig om alle kunne enes om at den dreier seg om prioritering - ikke om budsjettssystem.

Et bredt flertall på Stortinget har sluttet seg til handlingsregelen. Den innebærer at petroleumsinntektene skal fases gradvis inn i økonomien, om lag i takt med utviklingen i forventet realavkastning av Statens pensjonsfond utland. Det legges vekt på å jevne ut svingninger i økonomien for å sikre god kapasitetsutnyttelse og lav arbeidsledighet. Handlingsregelen gjør således bruken av oljepenger forutsigbar. Slik støtter handlingsregelen også opp under pengepolitikken og reduserer faren for en forventningsdrevet styrking av kronen. Dette forutsetter imidlertid at handlingsregelen er troverdig. I Norge har vi ikke noe behov for å finansiere statlige utbygginger med lån. Lånefinansiering endrer ikke utgiftenes reelle karakter og deres virkninger i økonomien. Handlingsregelen og det finanspolitiske handlingsrommet undergraves dersom deler av statsutgiftene finansieres utenom det ordinære budsjettet og på den måten skyves til framtidige budsjettår. Forsøk på å holde statsutgifter utenom det ordinære budsjettet vil bli gjennomskuet og kan skape usikkerhet om innretningen av finanspolitikken i årene framover.

Å såkalt "slippe til" private investorer i samferdselssektoren betyr i realiteten at staten finansierer offentlig infrastruktur med lån fra private investorer, og der utgiftene til denne private finansieringen dekkes ved bevilgninger på framtidige års statsbudsjetter. Dette er å sammenligne med statlig kjøp av infra-

struktur på avbetaling. Som nevnt har ikke staten behov for å lånefinansiere sine varekjøp. I tillegg bidrar privat lånefinansiering til å øke kostnadene ved samferdselsprosjekter, siden slik finansiering nødvendigvis er dyrere enn statens egen finansieringskostnad. Hvis du har penger på bok, så kjøper du ikke varer på avbetaling.

Det stemmer at vi allerede i dag har ordninger der offentlig infrastruktur lånefinansieres. Dette gjelder eksempelvis bompengefinansiering, som det for 2010 er lagt til grunn at skal bidra med 5,3 mrd. kroner. Felles for disse låneordningene er imidlertid at framtidig betjening av lånene finansieres med brukerbetaling - ikke framtidige bevilgninger over statsbudsjettet. Lånefinansiering basert på framtidig brukerbetaling er fundamentalt forskjellig fra lån som betjenes av framtidige bevilgninger. Sistnevnte er i realiteten forskuttering av framtidige bevilgninger og dermed omgåelse av handlingsregelen.

Videre har fylkeskommunene i henhold til kommuneloven adgang til å oppta lån bl.a. til bygninger, anlegg og varige driftsmidler til eget bruk. Hovedregelen er at vedlikehold må finansieres med løpende inntekter, mens påkostninger/oppgraderinger kan lånefinansieres. Låneadgangen ble ikke endret i forbindelse med forvaltningsreformen. Fylkeskommunene har dermed adgang til å lånefinansiere investeringer i veinettet de overtok ifm. forvaltningsreformen, på tilsvarende måte som for øvrige fylkeskommunale oppgaver.

Offentlig Privat Samarbeid (OPS) blir trukket fram som eksempel på såkalte nye finansieringsmodeller. Innen samferdsel er gjerne OPS en avtale mellom en offentlig instans og én privat leverandør om samlet leveranse av investeringen og påfølgende drift og vedlikehold for en avtalt periode. OPS er dermed en slags leasingkontrakt med vedlikeholdsavtale. Motivet for OPS synes å være å kunne gjennomføre prosjekter som ellers ikke blir prioritert innenfor de budsjetttrammene som er satt. Ettersom dette er en form for lånefinansiering, vil de samme argumentene mot lånefinansiering også gjelde for OPS.

Ønsker om å finansiere flere prosjekter enn det som prioriteres på statsbudsjettet er derfor ikke noe godt argument for bruk av OPS. En mulig økonomisk begrunnelse for å benytte OPS måtte heller være om denne kontraktsformen kan bidra til effektivisering. I en OPS-kontrakt har den samme leverandøren ansvar for investeringsleveransen og påfølgende drift og vedlikehold av infrastrukturen. Utbyggeren av en veg kan dermed få et økt økonomisk insentiv til å bygge med høy kvalitet når utbyggeren samtidig har ansvaret for å vedlikeholde vegen. Mange av de mulige økonomiske fordelene som har vært trukket fram for bruk av OPS kan imidlertid også oppnås med tradisjonelle investeringer og drifts- og vedlikeholdsavta-

ler. Rasjonell framdrift kan blant annet sikres gjennom f. eks. dagbøter i tradisjonelle kontrakter. Risiko for kostnadsoverskridelser kan fordeles mellom staten og leverandøren, for eksempel gjennom fastpris-kontrakter, og kvalitetskrav kan stilles i en ordinær anskaffelseskontrakt.

Samtidig er det flere forhold ved OPS som kan innebære betydelige økonomiske ulemper sammenlignet med tradisjonell anskaffelse. For det første er som nevnt private finansieringskostnader høyere enn statens. For det andre gis OPS-leverandøren monopol på drift og vedlikehold i kontraktperioden. Ved endrede krav i løpet av kontraktperioden, vil dette sette staten i en dårlig forhandlingsposisjon, noe som vil kunne gi økte kostnader. OPS-kontrakter er komplekse, siden eventualiteter langt fram i tid skal reguleres.

Regjeringen gir i St. meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 sin vurdering av OPS-modellen på samferdselsområdet. Det konkluderes med at gevinster også kan hentes ut gjennom bedre kontraktstrategier innenfor dagens budsjettssystem, at OPS-finansiering av vegprosjekter innebærer at staten lånefinansierer utgifter til vegprosjekter, og at Regjeringen derfor foreslår ikke å åpne for flere OPS-prosjekter nå.

I svar på interpellasjon fra representant Sortevik i Stortinget 22. mars om nye finansieringstiltak ga samferdselsministeren både gode og grundige uttalelser om OPS. Siden hovedfunnet ved OPS verken er høyere eller lavere kostnader enn ved tradisjonell gjennomføring, og gevinster kan hentes ut gjennom endrede kontraktstrategier innenfor et system med ordinære bevilgninger over statsbudsjettet, viste samferdselsministeren nettopp til at hun i denne perioden ser det som viktig å bidra til nye kontraktsformer.

Til spørsmålet om nye organisasjonsmodeller antar jeg at spørsmålet først og fremst henspeler på ulike former for selskapsorganisering av statlige virksomheter. Selskapsorganisering av statlige virksomheter er først og fremst hensiktsmessig for virksomheter som har inntekter i et marked, og som er i konkurranse med andre produsenter. Det kan også være andre forhold ved virksomhetens karakter, for eksempel et ønske om å sette en hensiktsmessig ramme for statens styring av ulike aktiviteter, som kan begrunne at virksomheter organiseres som egne rettssubjekter. Ettersom Norge ikke har behov for å finansiere store utbygginger med lån, bør slik lånefinansiering av statlige utgifter imidlertid ikke begrunne selskapsorganisering av statlig virksomhet. Selskaper som finansierer statlig aktivitet med lån som senere må betjenes gjennom bevilgninger over statsbudsjettet i mange år framover, er i realiteten ikke annet enn forsøk på å skjule statens utgifter og gjeld. Slik finansiell kreativitet er vi ikke tjent med.

I Sverige har virksomheter som Statens vegvesen og Jernbaneverket inntil nylig kunnet finansiere investeringer ved å ta opp lån i det såkalte Riksgäldskontoret, som er underlagt det svenske Finansdepartementet. Netto utlån innenfor denne ordningen har imidlertid blitt regnet som ordinære utgifter ("over streken") ved beregningen av både statsbudsjettets overskudd og finansiell sparing i offentlig sektor. Svenskene har nå avvirket ordningen med finansiering av investeringer gjennom lån i Riksgäldskontoret med en begrunnelse som er svært lik de prinsipielle innvendingene den norske regjeringen har reist mot låneordninger av denne typen.

Det ser for øvrig heller ikke ut til at land som har utvist stor kreativitet for å holde utgifter og forpliktelser utenfor statsbudsjettet, har gode erfaringer med slikt.

SPØRSMÅL NR. 943

Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 14. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil samferdselsministeren vurdere for å sikre at nok personer tar bussertifikat til å kunne dekke dagens og fremtidens behov for bussjåfører i Norge?»

BEGRUNNELSE:

10. september 2008 innførte Norge et nytt EU-direktiv som førte til krav om 280 timers opplæring, eller 140 timers opplæring med flere restriksjoner. Det nye kravet har ført til en voldsom prisøkning på å ta bussertifikat, over 60 000 kr mer enn tidligere. Total-

prisen på et bussertifikat er nå på en cirka 80 - 90 000 kr.

Tilbakemeldingen fra bransjen er at de opplever en sterk nedgang i antall elever. I følge tall fra Statens Vegvesen tok 135 personer bussertifikat i 2009. Dette inkluderer også de elevene som gjennom videregående yrkessjåførutdanning får gratis sertifikat. Antallet er langt fra dekkende når bransjens arbeidstaker- og arbeidsgiverorganisasjoner opplyser at landet bare i år vil trenge rundt 2000 nye bussjåførere.

Svar:

Jeg er oppmerksom på de utfordringene som bussnæringen står over for når det gjelder å rekruttere bussjåførere. Jeg har selv hatt møter med næringen hvor disse har blitt presentert og diskutert, senest den 22. mars 2010 hvor arbeidsgiver- og arbeidstagersiden var representert.

Vegdirektoratet opplyser at det utstedes færre førerkort i dag enn for 10 år siden. Det er bekymringsfullt, særlig i en tid der vi ønsker å styrke kollektivtilbudet. De siste årene fram til 2008 har antallet ligget stabilt mellom 1700 og 1800 førerkort for buss, klasse D.

Bussnæringen er opptatt av å rekruttere yngre medarbeidere og mener lavere aldersgrense for å føre

buss kan sikre en økt rekruttering til bransjen. Jeg vil diskutere denne saken med Vegdirektoratet. Dagens alderskrav til førerkort for buss (21 år) er for eksempel ikke tilpasset eksisterende opplegg fram mot videregående skole og mot fagbrevet. Vegdirektoratet har ikke funnet å ville foreslå en senking av aldersgrensen for bussførerkort på nåværende tidspunkt. Jeg ser at denne problemstillingen reiser flere vanskelige spørsmål i forhold til trafikkikkerhet, sjåførens rolle som myndighetsperson og rekrutteringen til bussnæringen, og at den derfor krever en grundig behandling.

Vegdirektoratet har opplyst at kostnadene til yrkessjåføreropplæringen i snitt er på ca kr. 35.000. I Norge eksisterer det i dag et gratis utdanningstilbud gjennom videregående skole som også inneholder et halvårlig kurs beregnet for voksne elever. Jeg er videre gjort kjent med at for eksempel Danmark har en finansieringsordning hvor det koster den enkelte bussjåførstudent svært lite å ta en slik utdanning.

Det er viktig at terskelen for å ta yrkessjåføreropplæringen ikke vanskeliggjør rekrutteringen til yrket. Jeg vil derfor også ta kontakt med Arbeidsministeren og Kunnskapsministeren for å diskutere denne problemstillingen nærmere.

SPØRSMÅL NR. 944

Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 7. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvem er etter statsrådets oppfatning ansvarlig for at en alkoholisert og svartlistet tannleges pasienter sitter igjen med store tannhelseproblemer og hvem skal dekke kostnader knyttet til å rette opp eller fullføre et arbeid som ikke har vært av god faglig kvalitet og hva vil statsråden gjøre for denne tannlegens pasienter når det nå er kjent at tannlegen var i det offentlige tjeneste i det aktuelle tidsrom?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått henvendelse fra en person som i tidsrommet 2002-2005 var under behandling for periodontitt hos en tannlege i Nordland. Pasienten fikk ikke annen behandling enn at tennene ble trukket. Det viser seg at tannlegen hadde store rusproblemer i dette tidsrommet. I 2006 forsvant tannlegen fra

landet og han destruerte også sine pasientarkiv. Tannlegens autorisasjon er trukket tilbake. Mens hans pasienter sitter igjen og må kjempe en kamp mot offentlige myndigheter. Pasienten som henvender seg til undertegnede sitter igjen uten tenner og med behov for en implantatbehandling. Han fikk først beskjed om at tannlegen drev privat praksis og ikke hadde noen avtale med det offentlige. På denne bakgrunn har han klaget overfor tannlegens forsikrings-selskap, klagemnda for tannlegetjenester, Helsetilsynet, Departementet og Norsk Pasientskadeerstatning. Hans klager har blitt avvist under henvisning til at dette er tannlege i privat praksis og at han da måtte gå rettens vei. Nå i år har han blitt kjent med at Nordland fylkeskommune innrømmer at tannlegen hadde et ansettelsesforhold hos fylkestannlegen i det gjeldende tidsrom.

Pasienten klager på nytt og blir møtt med at saken hans er foreldet. Fylkestannlegen har vært kjent med tannlegens rusproblemer, men har ikke meldt i fra til tilsynsmyndighetene før det er gått flere år. Pasienten ble i sin tid forespeilet en egenandel på 25.000 kr. Nå har kostnadene steget til minst 310.000 kr. Jo lenger tid som går jo større er faren for at pasienten må bygge opp ny benstruktur ved transplantasjon og ytterligere kostnader vil påløpe. Noen av tannlegens pasienter har oppnådd forlik med tannlegens forsikringsselskap, men slike forlik er unntatt offentlighet og kan ikke danne pre sedens for andre. Andre pasienter sitter igjen uten økonomiske muligheter til å betale det som skal til for å få rettet opp det dårlige arbeidet tannlegen har utført.

Svar:

For å kunne svare på representantens spørsmål har jeg bedt Nordlands fylkeskommune om en nærmere redegjørelse for hva som har skjedd i saken.

Jeg vil komme tilbake til saken etter at jeg har mottatt og vurdert utfyllende informasjon.

Tilleggssvar 16. juni 2010:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 26. mars 2010 vedlagt spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn. I brev av 7. april ga jeg et foreløpig svar, og varslet at jeg ville komme tilbake til endelig svar etter å ha innhentet en nærmere redegjørelse fra Nordland fylkeskommune som tidligere arbeidsgiver i saken.

Dette er en komplisert sak, og jeg har sett det som viktig å få klarhet i hva som er hovedspørsmålene i saken. Et sentralt spørsmål har vært å få avklart hvilke behandlinger tannlegen har utført som ansatt i Nordland fylkeskommune, og hvilke som har vært utført av tannlegen i privat praksis.

Av redegjørelsen jeg har mottatt fra Nordland fylkeskommune, følger det at den aktuelle tannlegen var ansatt i fylkeskommunal tannhelsetjeneste samtidig som han drev en privat praksis. Den private praksisen hadde etter det som har blitt opplyst ingen sammenheng med hans arbeid i den offentlige tannhelsetjenesten. Det følger videre av fylkeskommunens redegjørelse at vedkommende pasient først ble henvist til fylkeskommunens kompetansesenter og satt på venteliste for undersøkelse og behandling. Fylkeskommunen uttaler at ettersom den aktuelle tannlegen bare hadde deltidsstilling ved senteret, fikk voksne betalende pasienter et tilbud om å få videreformidlet henvisningen til tannlegens private praksis. Slik videreformidling fant sted for vedkommende pasient. I henhold til det som er opplyst, var vedkommende pasient således ikke pasient ved fylkeskommunens kompetansesenter i Bodø. Den behandling som pasienten har mottatt, har i sin helhet funnet sted i tannlegens private praksis.

Representanten stiller spørsmål om hvem som er ansvarlig for at tannlegens pasienter sitter igjen med store tannhelseproblemer. Representanten stiller også spørsmål om hvem som skal dekke vedkommende pasients kostnader for å rette opp eller fullføre et arbeid som hevdes ikke å ha vært av faglig god kvalitet.

Til dette vil jeg svare at for pasientbehandling som er utført på offentlig tannklinikk av tannlege ansatt i tannlegestilling i fylkeskommunen, er det Nordland fylkeskommune som er ansvarlig. Jeg forutsetter at pasienter som mener å ha behov for å rette opp eller fullføre et arbeid som ikke har vært av god faglig kvalitet, selv henvender seg til den fylkeskommunale tannhelsetjenesten for aktuell oppfølging. Dette er vanlig praksis for den utøvende fylkeskommunale tannhelsetjenesten. Jeg forutsetter videre at Nordland fylkeskommune ivaretar ansvaret for å fullføre arbeidet for de av tannlegens pasienter som fikk behandling i den offentlige tannhelsetjenesten.

For behandling som er utført i privat praksis er dette et privatrettslig forhold mellom tannlegen og pasienten. Dette gjelder uavhengig av om tannlegen jobber kun som privatpraktiserende tannlege eller om tannlegen samtidig har en deltidsstilling i offentlig sektor. Fylkeskommunen er ikke ansvarlig for tannlegevirksomhet som drives i privat praksis av tannleger som samtidig også er ansatt på hel eller deltid i fylkeskommunen.

Jeg er kjent med at det er reist et krav om erstatning overfor forsikringsselskapet hvor tannlegen som privatpraktiserende tannlege hadde sin ansvarsforsikring. Av den nå endrede bestemmelsen i helsepersonelloven § 20 fulgte det tidligere at helsepersonell med autorisasjon eller lisens som drev privat virksomhet, skulle ved forsikring stille sikkerhet for det økonomiske ansvar som kunne oppstå overfor pasienter i forbindelse med yrkesutøvelsen. Pasienten har således et ansvarlig selskap å forholde seg til dersom den behandlingen han fikk i tannlegens private virksomhet har vært mangelfull. Dette vil også kunne gjelde for andre pasienter som tannlegen har hatt til behandling i privat praksis. Jeg er for øvrig også kjent med at Norsk Pasientskadeerstatning har spørsmålet om ansvar etter pasientskadeloven til behandling.

Når det gjelder i hvilken grad fylkeskommunen på systematisk måte har ivare tatt sin forpliktelse til å gi informasjon ved viderehenvisning av pasientene til tannlegens private virksomhet, kan dette på bakgrunn av dokumentene i saken framstå som uklart.

Jeg vil derfor anmode Statens Helsetilsyn om å gjøre en fornyet vurdering av fylkeskommunens informasjonsplikt på bakgrunn av de opplysninger som nå foreligger.

SPØRSMÅL NR. 945**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. april 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«En lastebilsjåfør som er involvert i en trafikkulykke, kan med dagens regelverk risikere å miste førerkortet permanent både for lastebil og personbil. Politiet inndrar nemlig i mange tilfeller førerkortet mens etterforskningen pågår, og det kan være vanskelig å få tilbake. Yrkessjåføren som har vært utsatt for en ulykke risikerer også å miste levebrødet sitt.

Vil statsråden med bakgrunn i begrunnelsen for dette spørsmålet se nærmere på de aktuelle bestemmelsene, og vurdere å endre loven og regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Etter § 33 i vegtrafikkloven kan folk miste retten til å kjøre førerkortpliktig motorvogn for en bestemt tid eller for alltid, dersom hensynet til trafikksikkerheten og/eller såkalt allmenne hensyn ellers krever det. Dersom meget tungtveiende grunner taler for det, kan perioden ifølge § 40 forkortes selv om minstetiden ikke er utløpt. Bestemmelsen finner vi igjen i tapsforskriftens § 9-1. Med dagens praktisering av lov og regelverket så innebærer dette at en yrkessjåfør som aldri før ulykken hadde vært involvert i en ulykke, og som heller ikke i tiden etter ulykken har vært involvert plutselig risikerer å bli fratømt førerretten av såkalte allmennpreventive hensyn. Når den det gjelder verken før eller etter at ulykken skjedde har vært involvert i en ulykke så oppleves dette som en tilleggstraff ved at denne personen ikke lenger kan utføre yrket sitt.

Svar:

Jeg tillater meg innledningsvis å gjøre oppmerksom på at spørsmålet, som opprinnelig var stilt til samferdselsministeren, er blitt overført til justisministeren for besvarelse.

De problemstillingene som det vises til i spørsmålet er lovregulert både gjennom vegtrafikkloven 18. juni 1965 nr. 4 og yrkestransportloven 21. juni

2002 nr. 45, som hører inn under samferdselsministerens ansvarsområde.

Relevante bestemmelser er dessuten inntatt i Justisdepartementets forskrift om tap av retten til å føre motorvogn mv. 19. desember 2003 nr. 1660 (førerforkortforskriften) og Politidirektoratets rundskriv 2007/001 datert 9. februar 2007 (Håndhevingsinstruks om førerrett mv.)

I riksadvokatens rundskriv nr. 3/2009 datert 25. mai 2009 om Vegtrafikkovertrедelser – standardiserte bøtesatser, beslag av førerkort mv. er de påtalerettslige sidene i denne type saker omtalt, og det er her gitt retningslinjer for politiets praksis når det gjelder beslag og inndragning av førerkort.

Både lov- og forskriftsverket og gjeldende rundskriv reflekterer de mange kryssende hensyn som må tas når politiet, og domstolene, skal vurdere om en fører av motorvogn etter en trafikkulykke skal miste retten til permanent eller midlertidig å føre motorvogn.

Ulempene som knytter seg til tap av stilling eller arbeid er et viktig hensyn i denne sammenheng, men må nødvendig veies mot andre hensyn. Herunder tenker jeg naturlig nok også på i hvilken grad hensynet til trafikksikkerheten krever at vedkommende tas ut av trafikken. Dette er ofte et svært tungtveiende hensyn.

Det må også være riktig å vurdere om og i hvilken utstrekning ulempene en yrkessjåfør opplever ved tap av førerkortet skal likestilles med ulempene som rammer en person som ikke er yrkessjåfør når det er aktuelt for politiet å ta vedkommendes førerkort.

Det blir således vanskelig å stille yrkessjåfører i en egen kategori i denne sammenheng.

Jeg ser det ellers som fornuftig å høste mer erfaring med praktisering av riksadvokatens retningslinjer, som jeg omtalte ovenfor før det eventuelt tas initiativ til en mer omfattende lovendring på dette området.

SPØRSMÅL NR. 946**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Bente Stein Mathisen****Besvart 8. april 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«I brev av 17. mars 2010 redegjør statsråden for at avvik i Nav om tilgangsstyring og logging av personopplysninger, påpekt av Datatilsynet, er brakt til opphør. Undertegnede er imidlertid kjent med at det fremdeles pågår tilsynssak om disse spørsmålene, etter at Navs tidligere opplysninger er basert på en misforståelse.

Hva vil statsråden gjøre for å få full oversikt over situasjonen og for at internkontrollrutinene i Nav styrkes?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til brev av 17. mars 2010 fra datatilsynet til Arbeids- og velferdsdirektoratet, hvor det etterspørres informasjon om status i forbindelse med tilgangsstyring og logging. Basert på dette er det tydelig at statsrådets svar i brev av 17. mars 2010 (samme dato), til stortingsrepresentant Sylvi Graham, ikke innehar oppdaterte og fullstendige opplysninger.

Svar:

I mitt brev av 17. mars 2010 til stortingsrepresentant Sylvi Graham redegjorde jeg for Datatilsynets tilsynssak med Arbeids- og velferdsforvaltningen. Tilsynssaken hadde sitt utspring i stedlige kontroller av lokale NAV-kontor foretatt av Datatilsynet i 2007. Tilsynssaken ble formelt avsluttet med Datatilsynets brev til Arbeids- og velferdsdirektoratet av 7. april 2009. Alle påpekte avvik var da lukket.

Den 17. mars i år rettet Datatilsynet en ny henvendelse til Arbeids- og velferdsdirektoratet hvor tilsynet blant annet etterspurte hvilke muligheter arbeids- og velferdsforvaltningen har til å spore søk i

forvaltningens fagsystemer og til å spore hvem som har lest den enkeltes saksdokumenter. Henvendelsen er ikke en del av tilsynssaken fra 2007 og innebærer ikke opprettelse av en ny tilsynssak, men er å anse som del av en ordinær dialog mellom tilsynet og direktoratet.

Jeg er kjent med at direktoratet har anmodet om og har fått underlag fra Datatilsynet slik at de kan sette seg nærmere inn i bakgrunnen for henvendelsen.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at Arbeids- og velferdsetaten generelt har mulighet til å spore søk i etatens fagsystemer. Kontroll av sporingslogger gjennomføres etter gjeldende internkontrollrutiner.

Dokumentasjon som sendes forvaltningen, arkiveres i dag i stor grad i form av papir. Det er ikke mulig å spore hvem som har lest denne type saksinformasjon. Personvern og informasjonssikkerhet knyttet til saksdokumenter ivaretas ved tilgangsstyring og ved å sørge for at de ansatte tilegner seg og opprettholder høy kompetanse og integritet vedrørende behandling av taushetsbelagte personopplysninger.

Arbeids- og velferdsetaten gjennomfører første halvår 2010 et pilotprosjekt med sentral scanning og elektronisk lagring av innkomne saksdokumenter til etaten. Elektronisk lagring av saksdokumenter muliggjør sporing og loggføring av hvilke brukeridentiteter som har lest og behandlet dokumentene. Avhengig av erfaring fra piloten planlegges innføring av landsdekkende sentral scanning og elektronisk lagring av dokumenter.

Jeg viser for øvrig vil mitt svar på stortingsrepresentant Sylvi Grahams spørsmål i Stortingets spørretime 10. mars i år vedrørende informasjonssikkerhet knyttet til tilgangsstyring og loggføring i arbeids- og velferdsforvaltningen.

SPØRSMÅL NR. 947**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 8. april 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Aftenposten beskriver hvordan foreldre som er avhengig av sosialhjelp, opplever at kommunene gjør fradrag i sosialhjelpen for engangsstøtten ved fødsel. Synes statsråden denne praksisen er rimelig, og om ikke, hva vil statsråden gjøre for å få endret den?»

Svar:

Engangsstønad ved fødsel gis til mødre som ikke har opptjent rett til fødselspenger, og er ment å være stønad til spesielle utgifter i forbindelse med fødselen, for eksempel utgifter til klær, seng, barnevogn, barnestol, bleier og annet utstyr til barnet, samt nødvendige ting til hjemmet som følge av at det nå kommer barn i familien. Beløpet er imidlertid ikke beregnet ut fra en konkret kostnadsvurdering.

I rundskriv I/34-2001, som ble utgitt av daværende Sosial- og helsedepartementet, står det at ettersom ytelsen er ment å kompensere særlige utgifter i en bestemt situasjon, skal det tas hensyn til alle tilsvarende utgifter, dersom det tas hensyn til stønaden som inntekt. Som en konsekvens av sosialhjelpens subsidiære karakter, er også engangsstønaden i prinsippet en

inntekt som sosialtjenesten kan ta hensyn til ved vurdering av behov for stønad til livsopphold.

Oppslaget i Aftenposten kan tyde på at enkelte kommuner vurderer en families behov for babyutstyr og kostnadene ved dette, og at kommunene så legger til grunn at den delen av engangsstønaden som overskyter disse kostnadene blir brukt til livsopphold. Jeg kjenner den konkrete saken bare fra media, og vet ikke om kommunen her har fulgt vanlig praksis, eller om det i denne saken foreligger særlige forhold som har vært avgjørende for vedtaket. Jeg kan følgelig ikke kommentere denne enkeltsaken.

Arbeids- og velferdsdirektoratet arbeider med et rundskriv til lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen. Hensynet til barn som lever i økonomisk vanskeligstilte familier blir særlig vektlagt i dette arbeidet. I den forbindelse vil det også bli redegjort for forholdet mellom engangsstønad og sosialhjelp, og hvilke forhold som skal vurderes ved utmåling av økonomisk stønad i disse sakene. Jeg vil sørge for at det i rundskrivet blir presisert at kommunene ved utmåling av sosialhjelp må sikre at barnefamilieene kan skaffe seg det utstyret som engangsstønaden er ment å gå til.

SPØRSMÅL NR. 948**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 7. april 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å bidra til bedre dekning av audiopedagoger, slik at hørselshemmede får nødvendig bistand til å mestre hverdagen?»

BEGRUNNELSE:

NRK meldte 19. mars d.å. om at skoler over hele landet har problemer med å skaffe audiopedagoger. I februar vedtok Universitetet i Oslo at det ikke skal tas opp mastergradsstudenter i audiopedagogikk i skoleåret 2010-2011. I stedet vurderes det å sette i gang et deltidsstudium for mastergradsstudenter i skoleåret

2011-2012. Dette vil føre til at det utdannes færre audiopedagoger, som det allerede er for få av.

Mangelen på audiopedagoger betyr at tilbudet til barn med nedsatt hørsel blir mangelfullt, noe som svekker deres muligheter for å lære seg talespråk. Også voksne hørselshemmede har behov for bistand og veiledning fra audiopedagoger. Et bedre tilbud på dette området vil både være viktig for den enkeltes livskvalitet, og samtidig bidra til at flere kan delta i arbeids- og samfunnsniv. Det er viktig at tilbudet både på utdanningsområdet og i helsetjenesten sees i sammenheng, slik at de som trenger det får nødvendig hjelp.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli der spørsmål knyttet til utdanningstilbudet for audiopedagoger tas opp.

La meg først understreke at jeg er opptatt av at det er en god tilgang på godt kvalifiserte og kompetente tegnspråktolker og audiopedagoger. Dette vil, som representanten Sonja Irene Sjøli peker på, bidra til å gi barn med nedsatt hørsel bedre mulighet til å lære seg talespråk, og for øvrig sikre flere døve og sterkt tunghørte anledning til bedre deltakelse i samfunns- og arbeidsliv.

Kunnskapsdepartementet fikk i juli 2009 overlevert utredningen NOU 2009:18 Rett til læring som omhandler en helhetlig tiltakskjede for barn, unge og voksne med behov for særskilt hjelp og støtte i opplæringen. Utvalget peker på tiltak som tettere oppfølging, mer fleksible opplæringsløp, målrettet bruk av spesialpedagogisk kompetanse, en forsterket PP-tjeneste og regionale Statped-sentre for å bedre barns og unges rett til læring. I NOUens kapittel 18 Kompetanse på alle nivåer fremmes blant annet forslag om sterkere samarbeid mellom spesialpedagogiske regi-ontsentre og universitets- og høyskolesektoren.

Utredningen har vært på bred høring, og departementet har mottatt rundt 300 høringsuttalelser. Departementet er nå i gang med et arbeid med å følge opp denne utredningen.

Situasjonen innenfor høyere utdanning er slik at det ved Universitet i Oslo, Høgskolen i Bergen og Høgskolen i Sør-Trøndelag gis bachelortilbud i tegnspråk og tolking. I tillegg tilbys årsenheter i tegnspråk ved Universitetet i Oslo og Høgskolen i Sør-Trøndelag. Når det gjelder masterutdanningen i audiopedagogikk gis det tilbud om dette ved Institutt for spesialpedagogikk ved Universitetet i Oslo.

Jeg er kjent med at det ved Universitetet i Oslo nå er vedtatt en omlegging av studieretningen i audiopedagogikk, slik at dette fra høsten 2010 vil tilbys som et deltidsstudium. Så vidt jeg forstår er universitetet godt kjent med de synspunkter som i denne forbindelse har kommet fra ulike brukergrupper knyttet til spørsmål om omfang og opplegg for det aktuelle studiet.

Jeg vil avslutningsvis her peke på at universitetet har en autonomi i forhold til slike saker, men at jeg forutsetter at slike spørsmål generelt behandles på en grundig og god måte.

SPØRSMÅL NR. 949

Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 8. april 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mange eritreere i eksil betaler 2 prosent av bruttoinntekt til eritreiske myndigheter. NRK Urix kunne 24.03.10 fortelle at mange eritreere i Norge var redde for trakassering, represalier og straff fra regimet. Praksisen, slik den er beskrevet i "Eritrea: Utstedelse av pass og utreisetilattelse" fra Landinfo 24.11.09, innebærer i praksis utpressing av mennesker, blant dem også norske statsborgere, utført av en fremmed makt.

Hvor lenge har statsråden kjent til praksisen, og hva har han gjort for å stoppe den?»

Svar:

På bakgrunn av spørsmålet fra representanten Røe Isaksen har jeg gjort meg kjent med Landinfos notat av 24.11.09, hvor det blant annet opplyses at eritreere i eksil er pålagt å betale 2 % av brutto inntekt til eritreiske myndigheter. Notatet ligger på Landinfos hjemmesider.

Utlendingsforvaltningens fagenhet for landinfor-

masjon (Landinfo) er en del av utlendingsforvaltningen og administrativt underlagt Utlendingsdirektoratet. Landinfo utarbeider blant annet rapporter og temanotater, samt svarer på konkrete forespørsler om landinformasjon for bruk ved behandling av enkelt saker i Utlendingsdirektoratet og Utlendingsnemnda. Styringsforholdene på utlendingsfeltet legger ikke opp til at Utlendingsdirektoratet skal rapportere om denne type informasjon til departementet, og direktoratet har heller ikke gjort dette.

Utover informasjonen på Landinfos hjemmesider har jeg ikke nærmere kjennskap til praksisen om skattlegging av eritreiske borgere i eksil. Det er grunn til å understreke at skattlegging av egne borgere i seg selv ikke er et kritikkverdig anliggende. Hvorvidt eritreiske myndigheter utøver ulovlig utpressing av mennesker i Norge, har jeg ikke noe grunnlag eller foranledning for å uttale meg nærmere om. Personer som eventuelt føler seg utsatt for ulovlig utpressing, bør anmelde dette til politiet, slik at saken kan etterforskes på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 950**Innlevert 25. mars 2010 av stortingsrepresentant Henning Warloe****Besvart 8. april 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å forhindre et budsjettkutt hos Bufetat Vest med 230 mill. kr. innen 2012, og vil statsråden eventuelt vurdere en annen og mer skånsom måte for å rette opp skjevfordelingen mellom regionene i Bufetat?»

BEGRUNNELSE:

Det statlige barnevernet, Bufetat, innførte i 2008 en ny kriteriemodell for å fordele budsjetter til regionene. Dette fører til at Bufetat Vest, som har ansvaret for Rogaland og Hordaland, må kutte 230 mill. kr. (19 %) av sitt budsjett innen 2012. Bufetat Vest gikk i tillegg med et underskudd på 85 mill. i fjor. Dette skal skje til tross for at antall barn som får hjelp av så vel det kommunale som statlige barnevernet øker.

En stor del av veksten i antall barn som trenger forsterkede tiltak har bakgrunn i vold i nære relasjoner. Dette er et område som barneministeren sammen med helseministeren, justisministeren og kommunalministeren har bedt kommunene prioritere. Jeg viser til brev til ordførerne 4. februar d.å. Bergen kommune har i år økt budsjettet for det kommunale barnevernet for å møte økt behov, mens altså det statlige barnevernet skal kutte drastisk i sine budsjetter. Dette kan neppe være hverken ønsket eller realistisk politikk.

Hjelp fra barnevernet er rettighetsbasert. Spørsmålet er hvordan statsråden ser for seg at Bufetat Vest skal kunne kutte sine budsjetter med nesten 20 % på to år, og samtidig sikre at et økende antall barn som trenger det får hjelp, og hvorfor statsråden her har valgt en annen modell å innføre kriteriesystemet på enn den man valgte for å rette opp i skjevfordelingen mellom helseforetakene.

Svar:

Et av de viktigste målene med barnevernreformen av 2004 var å sikre et likeverdig tilbud i hele landet. Et enstemmig Storting sluttet seg til reformen. Siden 2004 har bevilgningene til det statlige barnevernet økt med over 2 milliarder kroner.

Samtidig som bevilgningene har økt, har man ønsket en bedre fordeling av midlene på landsbasis. Som et virkemiddel for å utjevne tjenestetilbudet, har Bufdir innført en modell for fordeling av tildelt budsjett til regionene som bygger på objektive kriterier. Kriteriemodellen tar hensyn til befolkningssammensetning og andre objektive forhold som påvirker behovet for barneverntjenester.

Ved den statlige overtagelsen av andrelinjebarnevernet var det store regionale og fylkesvise forskjeller både i barneverntilbudet og i utgiftsnivået. I 2005 hadde for eksempel 1,68 barn per 1 000 barn et statlig barneverntiltak i Region Midt-Norge, mens tallet var 3,6 barn per 1 000 barn i Region Vest. En utjevning av tjenestetilbudet basert på regionale behov nødvendigvis gjør en omfordeling av budsjettmidler mellom regionene.

Region vest er den regionen som har høyest andel barn i institusjon. Barneverninstitusjonene er ikke alltid den beste oppvekstarenaen for barn og unge, selv om institusjon for noen barn er det beste tilbudet. Det er derfor et mål å redusere bruken av institusjon samtidig som andre tilbud, som fosterhjem, bygges ut. Utfordringen er størst i Region vest. Institusjon er også det dyreste tiltaket i barnevernet. Region vest har de siste årene, bl.a. som følge av målet om å redusere bruken av institusjon, hatt et krav om innsparring sett i forhold til regnskapet året før. Jeg forutsetter at Region vest fortsatt skal gi et tilfredsstillende tilbud til barna i sin region og at nedbygging av institusjoner må skje parallelt med utbygging av andre og bedre tilbud.

Innføringen av kriteriemodellen startet i 2007 og skal gå over seks år. Modellen ble evaluert og videreutviklet i 2008, og Bufdir gikk over til en revidert modell fra 2009.

Imidlertid har situasjonen i Region vest medført at etaten har valgt å ta en pause i innfasingen av kriteriemodellen i 2010. I forhold til en videre innfasing av kriteriemodellen er regionens budsjett i 2010 økt med om lag 60 mill. kroner. Jeg vil i dialog med Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet vurdere den videre innfasingen av kriteriemodellen.

SPØRSMÅL NR. 951**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 12. april 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vindafjord kommune har i mange år lagt til rette for bygging av plattformer på Raunes i Vats. Nå holder AF Decom på med opphugging av utrangerte oljeplattformer fra Nordsjøen. Både kommune og bedrift tar et nasjonalt ansvar for å rydde opp i Nordsjøen. Vindafjord kommune har etterlyst behovet for nasjonale retningslinjer i slike prosesser da kommunen mener man har gjort mye nybrottsarbeid med mange lokale konflikter og begrenset kunnskap om emnet.

Vil statsråden bidra til nasjonale retningslinjer i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

AF Decom har de siste årene lyktes med å etablere en stor bedrift på Raunes i Vats kommune. Etableringen er gjort i nært samarbeid med lokale myndigheter og bidrar til lønnsomme arbeidsplasser i en bedrift og kommune som påtar seg et nasjonalt opprydningsansvar.

Oljeinntektene har endret Norge for alltid. Nå er det tid for at gamle plattformer transporteres til land og hugges opp på miljøvennlig forsvarlig måte.

De neste tiårene vil svært mange oljeinstallasjoner, kanskje fra både norsk og britisk sokkel, hugges opp flere steder i Norge.

Både Af Decom og Vindafjord kommune har støtt på mange nye problemstillinger. Det har vært konflikter med nabobedrifter og noen av naboene har også organisert seg i protestgrupper mot etablering og metoder for opphugging.

Vindafjord kommune har ved flere anledninger etterlyst nasjonale retningslinjer for slike saker som dette og påpeker spesielt at de offentlige kravene er så mange og så kompliserte at små kommuner ikke har kompetanse og ressurser til å gjøre jobben godt nok.

Tilsvarende vil kanskje gjelde for andre kommuner i fremtiden.

Det er i alles interesse at regjeringen bidrar til nasjonale retningslinjer i en sak med åpenbart nasjonalt ansvar.

Svar:

Drift av virksomhet for avvikling av offshoreinstallasjoner krever utslippstillatelse fra foruren-

ningsmyndighetene etter forurensningsloven. Når forurensningsmyndighetene behandler en søknad om utslippstillatelse for denne typen anlegg, blir miljømessige konsekvenser nøye vurdert, og tillatelse gis bare på nærmere, bestemte vilkår. I utslippstillatelsen fastsettes strenge miljøkrav, herunder krav for utslipp til sjø og krav til håndtering og lagring av avfallet for å motvirke at det forekommer utslipp til miljøet. Normalt settes også et tak på hvor stor avfallsmengde som kan lagres ved anlegget. Støykrav fastsettes i tråd med de støykrav som ellers stilles til norske industribedrifter. Denne typen virksomhet vil normalt også kreve særskilt tillatelse fra Statens strålevern, da deler av avfallet kan inneholde radioaktive stoffer.

Jeg vil sørge for at denne typen virksomhet følges nøye av miljøvernmyndighetene også i tiden fremover. Fylkesmannen er i dag forurensningsmyndighet for denne typen anlegg. Fylkesmennene veiledes av Klima- og forurensningsdirektoratet.

Antall offshoreinstallasjoner som skal avvikles vil øke i årene som kommer. Jeg mener vi må være i forkant når det gjelder å vurdere miljømessige konsekvenser av økt opphuggingsvirksomhet i fremtiden. Jeg har derfor bedt Klima- og forurensningsdirektoratet, i samarbeid med en rekke andre berørte etater, utrede en del forhold knyttet til fremtidig opphugging av offshoreinstallasjoner. Utredningen skal omfatte en oversikt over forventet avvikling av offshoreinstallasjoner i årene fremover, over behandlingskapasiteten i dag og behovet fremover. Det skal gis en oversikt over hvilke helse- og miljøutfordringer slike store installasjoner innebærer og om det er behov for særlige krav, utover de som stilles i dag, knyttet til virksomheter som behandler dem. Utredningen skal også belyse hvilke andre utfordringer opphuggingsvirksomheten innebærer, blant annet i forhold til arealdisponering. Klima- og forurensningsdirektoratet skal i samarbeid med de andre direktoratene foreslå eventuelle nye tiltak og virkemidler nasjonalt eller internasjonalt for å møte utfordringene knyttet til økt avvikling av offshoreinstallasjoner.

Når jeg har mottatt rapporten og anbefalingene fra direktoratene, vil jeg vurdere den videre oppfølgingen på dette området i samråd med andre berørte departementer. Det er svært viktig å sikre at avvikling av utrangerte offshoreinstallasjoner også i fremtiden skjer på en måte som er miljømessig forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 952**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 9. april 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Honorering av meglere i konfliktrådene har vært uendret siden 2004. Det samme er tilfeller for refusjonsutgifter (f.eks. telefon) som disse har. Flere konfliktråd opplever økte utfordringer med å rekruttere meglere generelt og man ser at ofte er det midaldrende og pensjonister som påtar seg oppgaven som meglere.

Vil justisministeren foreta en vurdering om betingelsene kan bedres for å få en bedre rekruttering og jevnere aldersmessig fordeling?»

BEGRUNNELSE:

Konfliktrådene gjør en viktig jobb og kan ved riktig arbeid spare dem konfliktene gjelder for merbelastninger, men også forhindre at saker ender opp i rettsapparatet. I tillegg vil konfliktrådene bidra til sunne prosesser og kan være preventive når konflikt mellom parter oppstår.

For at konfliktrådene over tid skal gjøre en god jobb er det viktig med motiverte og flinke meglere, hvor man utgjør et tverrsnitt av befolkningen både aldersmessig, kjønnsmessig og erfaringsbakgrunn.

Mange rapporterer at honorarene er blitt så lave, og kursarbeid kompenseres heller ikke blir det hevdet, at dette går ut over rekrutteringen.

De tillitsvalgte beskriver en honorering for tilsvarende verv innenfor statlig virksomhet, som for eksempel familieråds koordinator, med en timesats på kr. 300.-. Tilbakemeldinger fra meglere tilkjenner frustrasjon over ikke å være verdsatt i jobben som meglere.

Svar:

Mekling i konfliktrådene har Regjeringen satset på i forrige periode og satset videre på i denne perioden. Blant annet fremgår det av Politisk plattform for flertallsregjeringen at vi som ledd i vårt mål om å skape mer trygghet og mindre kriminalitet vil styrke

innsatsen for å løse konflikter tidlig, ha økt bruk av rettsmekling og styrke konfliktrådene. Vi har derfor blant annet økt bevilgningen til konfliktrådene de to siste årene med 6 millioner kroner i 2009 og med 5 millioner kroner i årets budsjett. Utviklingen av gode og virkningsfulle alternativer til tradisjonell straff er etter mitt syn noe av det viktigste jeg holder på med som justisminister.

Vi ønsker gode ordninger og gode meklere som gjenspeiler samfunnets sammensetning med hensyn til alder og kjønn, og med ulik bakgrunn. I en kartlegging av meglernes alder og utdanning fra 2007 kommer det frem at det er tilnærmet lik kjønnsfordeling og at de fleste meglerne er jevnt fordelt i aldersgruppen 30 og 70 år, altså i yrkesaktiv alder. Undersøkelsen viser at det er et stort mangfold blant meglerne, og at en stor andel av dem har høgskole/universitetsutdanning. Det er ingen grunn til å tro at dagens meglerkorps er særlig annerledes i dag enn hva det var i 2007.

Jeg har i det senere mottatt henvendelser som gjelder størrelsen på meklerhonoraret. Dette er et spørsmål som har vært oppe med jevne mellomrom. Jeg er opptatt av å beholde konfliktrådenes særegenhet som en lekmannsordning og jeg er opptatt av at den frivillige lekmannsinnsatsen har en selvstendig betydning for konfliktrådenes vellykkethet. Jeg er klar over at konfliktrådenes metoder krever mer av meklerne i dag enn for 5 år siden. Meklerne får ellers opplæring og veiledning, også i nye metoder.

Sekretariatet for konfliktrådene skal sørge for at det meglingsarbeidet som gjøres, har god kvalitet. Sekretariatet rapporterer til Justisdepartementet på dette gjennom styringsdialogen. Sekretariatet har også ansvar for å ha riktig bemanning og kompetanse i konfliktrådene.

Jeg vil, i tilknytning til de årlige budsjettprosessene nøye vurderer alle innspill som kommer, både når det gjelder satsinger på konfliktrådene generelt og økning av meklerhonoraret spesielt.

SPØRSMÅL NR. 953**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Miljøpakken i Trondheim vekker sinne og frustrasjon i Trondheim, men også i de omkringliggende kommuner. På NRK Trøndelags hjemmeside, 25.03.10, kan vi lese om bonden som har avstått grunn til fundament for bomstasjonen. Bonden i Trondheim må nå betale bompenger for å drifte sin egen gård, da bompenger skal kreves inn hele døgnet, og han er avhengig av denne veien for å gjøre jobben sin.

Er dette en aprilspøk, eller vil statsråden gripe inn å sørge for at bonden slipper å betale bompenger?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet er imot bompenger. Gjennom NRK Trøndelag ble vi gjort oppmerksom på en sak som er totalt urimelig og har derfor levert inn ovennevnte spørsmål.

Miljøpakken i Trondheim trer i kraft i uke 13. Det kommer mange nye bomstasjoner som skal kreve folk for penger døgnet rundt. Dette berører i sterk grad Trondheims omkringliggende kommuner, da bommene blir satt opp i utkantene av Trondheim. Slik jeg ser det blir det de som bor i kommunene rundt Trondheim som stort sett må betale for de veier Trondheim kommune har til hensikt å bygge eller forbedre.

Bonden fra Trondheim har avstått grunn for at

bommer skal komme på plass, dvs. bomfundamenter ligger på hans eiendom.

Han benytter veien for å komme til og fra sine jorder, og hans traktor veier 3,5 tonn.

Det betyr at han må betale 40 kr for passering i rushtiden og 20 kr resten av døgnet pr passering for å drifte sin egen gård, og for å kjøre på sin egen grunn. Bonden har heller ingen omkjøringsmuligheter.

Bomveiselskapet sier nei til at bonden kan få kjøre gratis med traktoren. Det er en merkelig måte mannen her blir behandlet på, ja etter min og manges mening totalt urimelig. Å betale til samfunnet for å kjøre på sin egen grunn burde være uhørt i Norge.

Svar:

Det medfører ikke riktighet at den omtalte bonden har fått avslag fra bompengeselskapet på søknad om fritak for passering av bomstasjonen for å komme til og fra sine jorder. Etter gjeldende takstretningsslinjer for bompengeprojekter på offentlig veg har imidlertid ikke traktorer generelt fritak for betaling av bompenger. Bompengeselskapet hadde derfor bedt bonden om å sende en søknad om slikt fritak. Etter medieoppslagene 25. mars tok selskapet direkte kontakt med bonden hvor han på nytt ble forklart at han måtte sende en egen søknad om dette. Jeg regner derfor med at formalitetene i denne saken vil bli ordnet med det aller første.

SPØRSMÅL NR. 954**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 8. april 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En kvinne med ansvar for en liten sønn har hatt overgangsstønning i 3 år. Hun har etablert eget firma men trenger opplæring noe hun kan få som lærling i en annen bedrift. Hun har søkt NAV om utdanningsstøtte men får avslag p.g.a. manglende dokumentasjon. Hun får ikke hjelp av NAV til å utforme handlingsplan, slik hun har krav på. Hun er blitt utsatt for

brudd på taushetsplikten, hun føler hun blir nedlatende behandlet og ledd ut over telefonen.

Vil statsråden sørge for at NAV yter den hjelp brukerne har krav på?»

BEGRUNNELSE:

Dessverre får vi svært mange henvendelser om at NAV opptrer nedlatende og ikke tar brukerne på al-

vor. Å bli ledd ut over telefonen fordi man har sendt en klage til NAV sentralt eller å få nedlatende spørsmål om hvor man har tenkt å sende klagen neste gang burde brukere spares for. NAV Tingvoll har ikke bidratt til å hjelpe denne kvinnen med å få en handlingsplan etablert slik det går frem av NAVs hjemmesider at fremgangsmåten skal være. Hun hevder selv at hun er blitt utsatt for flere brudd på taushetsplikten og at bostøtten hennes er forsøkt fjernet av sosialleder - noe som ble hindret av kommunen. Det virker som om NAV ikke fungerer som det hjelpe- og serviceorgan overfor brukerne det forhåpentligvis er ment å skulle være. Jeg regner med at statsråden vil sørge for at forholdene blir forbedret og at brukerne får den hjelp, og veiledning de har krav på.

Svar:

Jeg ber om forståelse for at jeg som statsråd ikke kan kommentere enkeltsaker i Arbeids- og velferdsetaten. I spørsmålet som er stilt, tas det imidlertid opp viktige prinsipielle spørsmål angående service og oppfølging av brukere i Arbeids- og velferdsetaten.

Jeg vil først understreke at Arbeids- og velferdsetaten skal møte brukerne med god og helhetlig service, respekt, informasjon og tilgjengelighet. Det er beklagelig at enkelte brukere opplever det motsatte, slik det redegjøres for i spørsmålet. Ansatte i NAV-kontoret skal både være rådgivere og veiledere, samtidig som de forvalter ulike regelverk som regulerer tilgangen til ytelser og tjenester. Det betyr at mange hensyn skal balanseres i etatens daglige arbeid, og at enkelte brukere kan oppleve ikke å få innfridd sine forventninger i forhold til hva NAV-kontoret kan bistå med. Jeg legger likevel stor vekt på at alle etatens brukere skal bli møtt med respekt og god service. Jeg har derfor i tildelingsbrevet til Arbeids- og velferdsetaten for 2010, stilt krav om at andelen brukere som er fornøyd med helhetlig service i Arbeids- og vel-

ferdsetaten skal øke sammenlignet med andelen i fjor.

I spørsmålet redegjøres det for en bruker som ikke har fått oppfølging fra NAV-kontoret som hun har bedt om. Alle arbeidssøkere har rett til å få vurdert sitt behov for bistand og tjenester fra Arbeids- og velferdsetaten. Rett til systematisk behovsavklaring og vurdering av arbeidsevne ble innført fra 1. februar 2010, jf. Ot.prp. nr. 4 (2008-2009). Tidlig, rask og god avklaring av brukernes behov for bistand, skal gi bedre muligheter for mer individuelt tilpasset oppfølging og bistand. Behovs- og arbeidsevnevurderingene skal, sammen med behovet i arbeidsmarkedet, gi grunnlag for å tilpasse tiltak og tjenester til brukernes behov. Brukere som har fått fastslått at de har et bistandsbehov i form av tiltak eller tjenester, skal delta i utarbeidelsen av en konkret plan (aktivitetsplan) for hvordan de skal komme i arbeid. Etter at aktivitetsplanen er avklart, skal etaten iverksette målrettede og tilpassede tiltak og tjenester så tidlig som mulig. Det nye regelverket innebærer at kravene til oppfølging av den enkelte øker. Det vil imidlertid kunne ta noe tid innen kvaliteten på behovs- og arbeidsevnevurderingen og aktivitetsplanen når et fullt ut tilfredsstillende nivå.

Med nytt regelverk vil det vil bli satt ekstra fokus på det individuelle oppfølgingsarbeidet i etaten fremover. Som ledd i dette arbeidet, har Arbeids- og velferdsetaten utarbeidet en strategi for oppfølging av brukere i Arbeids- og velferdsetaten. Strategien skal bidra til å klargjøre etatens ansvar overfor brukerne og hva brukerne kan forvente i sitt møte med Arbeids- og velferdsetaten. Det er bl.a. lagt vekt på at brukerne skal bli møtt med respekt fra veiledere som kan gi god veiledningsbistand, å få tilbud og oppfølging som er tilpasset den enkelte brukers behov, og at behov for konfidensialitet skal sikres både i samtalsituasjonen og i den videre oppfølgingen.

SPØRSMÅL NR. 955

Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«På grunn av manglende statlige planleggingsmidler til prosjektering av jernbane gjennom Moss, har Østfold fylkeskommune og Moss kommune fattet vedtak om å forskuttere 25 mill. kroner til planleg-

ging av jernbanen. I gangsetting av videre jernbaneplanlegging har stanset opp på grunn av manglende avtale mellom Jernbaneverket og Samferdselsdepartementet.

Når vil en slik avtale foreligge?»

Svar:

I lys av de siste ukers hendelser hadde jeg tirsdag 6. april et møte med jernbanedirektør Elisabeth Enger. Det kom i møtet frem at Jernbaneverket på bakgrunn av denne vinterens driftserfaringer ser at behovet for å satse tungt på vedlikehold og fornyelse av jernbanenettet er enda større enn forutsatt ved behandlingen av gjeldende NTP. Det er en erkjennelse departementet må ta på alvor. Samferdselsdeparte-

mentet har derfor i samråd med Jernbaneverket besluttet å ta en ny gjennomgang av jernbaneprioriteringene, herunder fremdrift og oppstartstidspunkt for prioriterte jernbaneprosjekter i Nasjonal transportplan 2010-2019 i løpet av våren 2010. Det anses ikke rasjonelt å starte detaljplanleggingen av bl.a. Mossetunnelen før dette er nærmere avklart. Eventuelle endringer vil bli forelagt Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 956

Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Terje Halleland

Besvart 12. april 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kommunene merker en sterk vekst i statens styringsambisjoner.

Stiller statsråden seg bak overstyringen som fylkesmannsembete gjennomfører ovenfor kommunene?»

BEGRUNNELSE:

Når fylkesmannen omgjør vedtak fattet av lokale folkevalgte oppfattes dette som en overstyring av det lokale selvstyre.

Uavhengig av politisk tilhørighet opplever lokalpolitikeren at lokaldemokratiet blir lite verdsatt av fylkesmannsembetet. Politiske saker behandlet i kommunene blir svært ofte overprøvd av fylkesmannen i de respektive fylkene, og enstemmige vedtak blir tilsidesatt. Det er også en tydelig forskjell i håndhevelsen av lovverket fra fylke til fylke og mellom fylkesmenn. Fylkesmannen legger i liten grad vekt på likebehandling mellom kommuner og mellom fylkeskommuner. Lokale politikere opplever fylkesmannen som et hinder til lokal utvikling og liten forståelse for kommunens behov og utfordringer.

Kommunene merker en sterk vekst i statens styringsambisjoner, noe som også medfører store utfordringer for rekruttering av personer i lokalpolitikken.

Svar:

Grunnlaget for fylkesmannsembetets rolle og oppgaver er gitt i fylkesmannsinstruksen:

”Fylkesmannen er Kongens og regjeringens representant i fylket og skal arbeide for at Stortingets og

Regjeringens vedtak, mål og retningslinjer kan bli fulgt opp.”

Som sentralmyndighetenes representant i fylkene skal fylkesmannen følge opp nasjonal politikk på en rekke områder og være et mellomledd og formidlingsorgan mellom sentralmakten på den ene side og kommunesektoren og befolkningen på den annen. Ivaretagelse av sektoroppgaver for flere fagdepartement og direktorater er det viktigste arbeidsområdet for fylkesmannen. Oppgavene er knyttet til iverksettning av regjeringens sektorpolitikk på ulike områder, særlig i forhold til kommunene. Fylkesmannen skal videre føre tilsyn med at regjeringens politikk blir gjennomført innenfor fastsatte rammer. På en del områder utøver fylkesmannen også forvaltningsmyndighet i forhold til privatpersoner.

Fylkesmannen er etter mange særlover klageinstans for enkeltindivid som er uenig i de vedtak som blir fattet i kommunen. På den måten utgjør fylkesmennene en viktig rettsikkerhetsfunksjon for enkeltindivid som mener at de vedtak som blir fattet i egen sak ikke er innenfor lovens rammer. Fylkesmannen har både rett og plikt til å vurdere alle sider av saken, også det kommunale skjønnet. Jeg vil likevel minne om at fylkesmannens overprøvingskompetanse i de fleste tilfeller er underlagt begrensning etter forvaltningsloven § 34 annet ledd. Der kommer det fram at når vedtak er fattet i en kommune eller en fylkeskommune, skal fylkesmannen legge vekt på hensynet til det lokale selvstyret ved prøving av det frie skjønn.

Etter kommuneloven § 59 kan avgjørelser fattet av et folkevalgt organ eller den kommunale administrasjonen være gjenstand for lovlighetskontroll. Myndighet til å avgjøre lovlighetsklage er lagt til det

enkelte fagdepartementet. Myndigheten er i all hovedsak delegert til fylkesmannen når det gjelder kommunale avgjørelser. Departementene behandler begjæringer om lovlighetskontroll fra fylkeskommunene i henhold til det til enhver tid gjeldende forvaltningsansvaret for den enkelte lov.

Lovlighetskontroll er ikke klage i forvaltningslovens forstand. Fylkesmannen har derfor ikke kompetanse til å fatte ny avgjørelse, men kan oppheve den foreliggende avgjørelsen dersom den er ugyldig. Lovlighetskontroll er ment som et middel til å få avklart rettslig tvil uten å måtte gå til domstolene.

Lovlighetskontroll er et sterkt statlig styringsvirkemiddel overfor kommunene. Lovlighetskontroll gir mulighet, i konkrete saker, til å ivareta hensynet til rettssikkerhet, den juridiske kvaliteten på forvaltningens avgjørelser, forvaltningens omdømme samt grunnleggende nasjonale mål. En lovlighetskontroll har tre sider: For det første innebærer lovlighetskontrollen kontroll av om avgjørelsen er innholdsmessig lovlig. Dette innebærer at fylkesmannen kontrollerer at vedtaket har nødvendig hjemmel i lov eller ikke strider mot lov, altså at kommunen ikke har gått utenfor sin materielle kompetanse. For det andre innebæ-

rer det en kontroll med at vedtaket er fattet av noen med formell kompetanse, og for det tredje at saksbehandlingsreglene er fulgt. Instituttet er således ikke ment å overprøve kommunenes frie skjønn eller innskrenke dette på noen måte, men kun en prøving av om vedtak som blir fattet er lovlige eller blitt til på lovlig måte.

Fylkesmannen er også en av flere statlige instanser som har rett til å fremme innsigelse til kommunale arealplaner. Miljøverndepartementet avgjør planer der det er reist innsigelse, med mindre kommunen har endret planen eller det er kommet til enighet gjennom meglings. Jeg har fått opplyst at Miljøverndepartementet i 2009 mottok til sammen 69 arealplaner til behandling på grunnlag av innsigelser fra statsetater, fylkeskommuner eller nabokommuner. Det treffes årlig et betydelig antall planvedtak i kommunene og det er kun en liten andel av planene som avgjøres på sentralt hold. Medvirkning fra statsetater i planprosesser og mulighet til å reise innsigelse der en ikke oppnår enighet med kommunen, er et system som skal være med å sikre at nasjonale hensyn blir ivare tatt.

SPØRSMÅL NR. 957

Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 7. april 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva er grunnen til at Norge, i motsetning til land som Island, Tyrkia, Kroatia og svært mange andre, valgte å ikke slutte seg til EUs erklæring av 21. mars 2010 med tittelen "Declaration by the High Representative, Catherine Ashton, on behalf of the EU on the occasion of the International Day for the Elimination of Racial Discrimination on 21 March 2010"?»

BEGRUNNELSE:

I tillegg til EU har erklæringen fått tilslutning av Tyrkia, Kroatia, Makedonia, Bosnia-Hercegovina, Montenegro, Serbia, Island, Armenia, Aserbajdsjan og Georgia. Norge slutter seg vanligvis til EUs erklæringer.

Svar:

Kampen mot rasisme er en høyt prioritert sak for Norge. Derfor engasjerte vi oss sterkt i FNs revi-

sjonskonferanse mot rasisme som fant sted i Genève i april 2009 og som markerte en milepæl i FNs arbeid for å bekjempe rasisme og gjennomføringen av slutt-dokumentet fra Durban 2001.

Det er riktig som representanten Gitmark påpeker at Norge vanligvis slutter seg til EUs erklæringer. Ved denne anledning valgte vi ikke å slutte oss til, da EU-erklæringen hadde en klar referanse til Durban-konferansen mot rasisme i 2001, men helt utelot å nevne Revisjonskonferansen i 2009 og dens slutt-dokument som Norge anser som svært sentralt. Det er slik at det å slutte seg til en EU-erklæring ikke medfører mulighet til å påvirke innholdet i erklæringen.

Slutt-dokumentet fra Revisjonskonferansen i 2009 er klarere på ytringsfrihetens positive betydning i kampen mot rasisme enn Durban-erklæringen fra 2001. Erklæringen fra 2009 er videre sterk og god mot rasisme og inneholder også flere andre positive elementer som innebærer en styrking i forhold til erklæringen fra 2001.

Det er derfor uheldig at en bevisst utelater en referanse til dette dokumentet i en erklæring om rasisme i 2010. Bakgrunnen for dette er selvsagt at noen få EU-land ikke deltok i Revisjonskonferansen. Det vil samtidig være kjent at Norge spilte en nøkkelrolle i arbeidet for å få på plass et godt resultat av Revisjonskonferansen.

Jeg vil her understreke at da oppfølgingen til Durban-konferansen i 2001 ble behandlet under for-

rige Generalforsamling høsten 2009, sluttet også EU seg til et enstemmig vedtak fremmet av Afrika-gruppen om oppfølging av Revisjonskonferansen i 2009.

Norge kan ikke bidra til å underslå betydningen av Revisjonskonferansen og det endelige kompromisset en oppnådde der som har blitt sterkt støttet av både toneangivende norske og internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner verden over. Derfor valgte vi ikke å slutte oss til EU-erklæringen.

SPØRSMÅL NR. 958

Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 8. april 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilken rolle Norge har spilt i EUs evaluering av datalagringsdirektivet, og hvilken rolle Norge skal ha i den videre evalueringen?»

BEGRUNNELSE:

Datalagringsdirektivet reiser en rekke prinsipielle og praktiske spørsmål, blant annet knyttet til hvordan personvernet skal ivaretas i fremtiden og hvilke metoder politiet skal ha tilgang til i kampen mot alvorlig kriminalitet.

Evalueringsprosessen av direktivet i EU planlagt ferdig i løpet av høsten. Det er av stor betydning for Stortinget å være tilstrekkelig informert om regjeringens, og eventuelle faginstanser som Kripos eller PST, deltakelse i denne prosessen.

Svar:

EU-kommisjonen arbeider med en evaluering av datalagringsdirektivet. At det skal foretas en slik evaluering framgår av direktivets artikkel 14. Evalueringen skal forelegges for Rådet og Europaparlamentet senest den 15. september 2010. Det fremgår også her at hovedhensikten er å fastslå om det er nødvendig å endre direktivet, særlig når det gjelder hva som skal lagres (art. 5) og hvor lenge (art. 6).

Siden evalueringen gjelder direktivets virkning og anvendelse, retter evalueringen seg primært mot de stater som har innført datalagringsdirektivet. Av denne grunn har Norges bidrag til evalueringen vært begrenset.

Grunnlaget for EU-kommisjonens evaluering er statenes besvarelse av et spørreskjema samt møter

mellom den enkelte stat og representanter fra EU-kommisjonen.

Den 14. desember hadde embetsverket i de tre involverte departementer en videokonferanse med representanter fra EU-kommisjonen. En representant fra Kripos var også til stede under konferansen. Fra norsk side ga vi en redegjørelse for prosessen i Norge og ga informasjon om de gjeldende regler for data-lagring i Norge. Fra EUs side var det forståelse for at bidraget fra norsk side ville være begrenset pga. at datalagringsdirektivet ikke er innført i norsk rett.

I begynnelsen av januar sendte Norge sitt skriftlige svar til EU-kommisjonen. Det ble i korthet redegjort for omfanget av utveksling av trafikkdata mellom Norge og andre stater og prosessen rundt slike utvekslinger. Det ble også vist til at politiet i liten grad ser seg tjent med å gi pålegg om sikring av trafikkdata, jfr. straffeprosessloven § 215a og at bestemmelsen i liten grad er i bruk, og det ble informert om politiets adgang til å identifisere brukerne på "anonyme" kontantkort til mobiltelefoner. Kripos bistod Justisdepartementet i arbeidet med redegjørelsen til EU-kommisjonen.

Den 12. mars holdt EU-kommisjonen et informasjonsmøte for medlemslandene og EFTA/EØS-statene. Norge møtte ved en representant fra den norske EU-delegasjonen. Kommisjonen uttalte at utkast til rapport ventes ferdigstilt før sommeren. Deretter skal kommisjonen utarbeide anbefalinger og konklusjoner. Endelig evalueringsrapport ventes fremlagt i september 2010.

Den 23. mars møtte jeg innenrikskommisær Cecilia Malmström i Brussel, hvor datalagringsdirektivet var ett av flere tema som ble diskutert. Malmström påpekte at det ikke var akseptabelt å utsette

innføring av datalagringsdirektivet under henvisning til at det foregår en evaluering. Medlemsstatene var forpliktet til å gjennomføre direktivet slik det er vedtatt. Det var ikke tatt stilling til om Kommisjonen ønsket å fremme et endringsforslag og eventuelle endringsforslag vil uansett ikke kunne bli vedtatt på en stund.

SPØRSMÅL NR. 959

Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 8. april 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Regjeringen vil ikke gi økonomisk støtte til Freshman året ved universitet i USA. Argumentet er at nivået på Freshman året i USA tilsvarer siste året på videregående skole i Norge.

Anser statsråden en fullført bachelorgrad fra USA å være mindreverdige i forhold til en tilsvarende fullført bachelorgrad fra Norge, og hvis nei - når i studieløpet mener Statsråden studentene i USA tar igjen forspranget norske universitet angivelig har etter Freshman året?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen mener Freshman året på amerikanske universitet har et for lavt nivå til å gi støtte til norske studenter. Samtidig støtter Lånekassen studier ved de samme universitet gjennom Sophomore, Junior og Senior årene. Dermed må man anta at Regjeringen mener den endelige Bachelor graden har en verdi som gjør det verdt å støtte utdanningsløpet. I løpet av utdanningsprosessen må da en student ved et universitet i USA ta igjen den "tapte kunnskapen" om man skal ende på en likeverdige grad, som jeg antar ligger til grunn når Lånekassen tildeler støtte til studier ved amerikanske universitet.

Svar:

Begrunnelsen for at det som en hovedregel ikke gis støtte til første år av en fireårig bachelorgrad i

USA (freshman-året), er at dette ikke er på nivå med høyere utdanning i Norge. Fireårig bachelorgrad bryter med nivåinndelingen i Norge og i de europeiske landene, der en bachelorgrad er treårig. Det er gjort unntak fra hovedregelen for studier ved institusjoner som omfattes av tilleggsstipendordningen. Dette begrunnes med høy kvalitet og strenge krav til studentene. Per i dag er det 50-60 amerikanske læresteder som omfattes av tilleggsstipendordningen, og norske studenter ved disse lærestedene kan få støtte til freshman-året.

Dersom det skulle gis generell åpning for støtte til første år av en fireårig bachelorgrad, ville dette i realiteten være å finansiere utdanning tilsvarende videregående opplæring. Dette innebærer blant annet at studentene ville bli påført ett ekstra studieår, med tilsvarende økt lånebyrde, i forhold til studier i Norge.

Jeg vil minne om at denne problemstillingen ikke kun gjelder amerikanske bachelorutdanninger, men blant annet også utdanning i Kina og Russland, og at det er konsensus blant landene i Bologna-prosessen om den faglige vurderingen av nivået på utdanningene. En amerikansk, fireårig bachelorgrad anses som likeverdige med en europeisk treårig bachelorgrad.

Jeg viser for øvrig til drøftingene av denne problemstillingen i St.meld. nr. 14 (2008-2009) Internasjonalisering av utdanning, jf. Innst. S. nr. 202 (2008-2009), der det varsles endringer i studiefinansieringsordningene med sikte på økt vektlegging av kvalitet ved studier i utlandet.

SPØRSMÅL NR. 960**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 12. april 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Under Klimatoppmøtet i København desember 2009 fremla Al Gore og utenriksminister Jonas Gahr Støre en ny klimarapport.

Har denne rapporten mottatt økonomisk støtte fra noen offentlige instanser?»

Svar:

I forbindelse med konferansen "Melting Ice: Regional Dramas, Global Wake-Up Call" som ble avholdt 28. april 2009 ledet av utenriksministeren og tidligere visepresident Al Gore besluttet utenriksministeren å lage en "state-of-the-art"-report om smeltende snø og is globalt.

I senere møter mellom Utenriksdepartementet og Miljøverndepartementet ble det enighet om at arbeidet skulle utføres av Norsk Polarinstitut i nært samarbeid med Utenriksdepartementet, Miljøverndeparte-

mentet og andre berørte. 1,4 millioner kroner ble avsatt over Utenriksdepartementets budsjett for arktisk samarbeid.

Det ble ikke lagt føringer på funn og konklusjoner. Norsk Polarinstitut skulle være fullt og helt ansvarlig for de vitenskapelige funnene i rapporten.

I samsvar med dette fikk Utenriksdepartementet overlevert en slik rapport fra Norsk Polarinstitut i oktober 2009. Innholdet ble presentert av utenriksministeren og tidligere visepresident Al Gore under klimakonferansen COP-15 i København i desember siste år.

Svaret på representanten Liens spørsmål er at rapporten er utarbeidet på oppdrag fra Utenriksdepartementet, og at arbeidet med rapporten ble delegert til Norsk Polarinstitut som er et direktorat under Miljøverndepartementet.

SPØRSMÅL NR. 961**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 16. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I stortingsdebatten om drivstoffavgifter hevdet SVs representant at avgiftssystemet må ta hensyn til en bils totale CO₂-utslipp - både ved produksjon og bruk. Han antydte at kun regjeringen, ikke opposisjonen, tenkte slik. Engangsavgiftene på nye biler henpeiler dog i stor grad til utslipp ved bruk.

På hvilken måte har regjeringens bilavgiftspolitik tatt hensyn til ressursbruk og CO₂-utslipp ved en bils produksjon, slik at engangsavgifter og drivstoffavgifter tar inn den helheten SV mener ligger til grunn?»

Svar:

Engangsavgiften stimulerer til valg av biler med lave CO₂-utslipp. Regjeringen har siden 2006 gjort store endringer i engangsavgiften for å ta større hensyn til miljøet, ved bl.a. å erstatte slagvolum med

CO₂-utslipp som en av hovedkomponentene for beregning av avgiften. Gjennomsnittlig CO₂-utslipp fra nye personbiler er redusert fra 177 g/km i 2006 til 151 g/km i 2009. I de tre første månedene av 2010 er gjennomsnittlig utslipp fra nye personbiler 141 g/km. I tillegg til engangsavgift betales det CO₂-avgift for bruk av bensin og autodiesel, som tilsvarer henholdsvis om lag 370 kroner per tonn CO₂ og om lag 220 kroner per tonn CO₂. Til sammenligning er kvotepriisen i EU for tiden om lag 110 kroner per tonn CO₂.

Engangsavgiften beregnes som hovedregel på bakgrunn av kjøretøyets vekt, effekt og CO₂-utslipp. Dataene som legges til grunn for avgiftsberegningen hentes fra det sentrale motorvognregisteret, som igjen baseres på de felleseuropeiske typegodkjenningsene. I typegodkjenningsene er kjøretøyenes CO₂-utslipp målt ut i fra en nærmere bestemt kjøresyklus, som er ment å avspeile utslippet ved faktisk kjøring. CO₂-utslippene knyttet til produksjonen av kjøretøy-

et er ikke en del av målingen, og inngår følgelig heller ikke i beregningen av engangsavgiften.

Det er atskillig vanskeligere å fastsette CO₂-utslippene forbundet med å produsere et kjøretøy enn å måle kjøretøyets utslipp ved kjøring. I dag finnes det ikke noen standardisert måte for å måle CO₂-utslippene ved produksjon av biler som egner seg i avgiftsmessig sammenheng.

Utslipp til luft bør i størst mulig grad prises der de oppstår. Begrensningen av klimagassutslipp kan ek-

sempelvis skje ved hjelp av internasjonale avtaler. Både Norge og en rekke andre land er bundet av slike internasjonale avtaler som regulerer klimagassutslipp. Landene har hver for seg ansvar for å følge opp disse avtalene og svare for sine utslipp. Summen av drivstoffavgifter og engangsavgift gir en høy prising av CO₂-utslipp fra biler i Norge. Dette kan til en viss grad ses som en erstatning for ev. manglende klimagassregulering ved produksjon av nye biler.

SPØRSMÅL NR. 962

Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos

Besvart 9. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Undertegnede er blitt gjort kjent med at Dia Genic har utviklet en test som kan påvise brystkreft på et tidlig stadium ved hjelp av en enkel blodprøve. Testen skal være godkjent for salg i hele Europa, og de ble i fjor kåret til årets mest innovative selskap av Norges forskningsråd og 1000 næringsledere.

Kan statsråden gi en redegjørelse knyttet til hvorvidt dette er et produkt som kan implementeres i det offentlige helsevesenet knyttet til tidlig intervensjon og avdekking av brystkreft?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er blitt gjort kjent med at Dia Genic har utviklet en test som kan påvise brystkreft på et tidlig stadium ved hjelp av en enkel blodprøve.

Undertegnede er opptatt av at nye metoder for å avdekke kreft og andre sykdommer må tidlig implementeres i Norge, dersom dette kan medføre tidlig diagnose og dermed tidlig intervensjon i et sykdomstilfelle. Spesielt viktig er dette på kreftområdet.

Det bes derfor om statsrådens redegjørelse knyttet til denne metoden for å avdekke tilfeller av brystkreft, og videre, om hun mener dette er en test som bør implementeres som en del av det offentlige helsevesenet i Norge.

Svar:

Nye legemidler er viktig for forbedringer i helse-tjenesten. Disse er ofte dyrere enn de etablerte og er i mange tilfeller et supplement til eksisterende behandling. Kostnadene vil dermed øke totalt sett. I et prioriteringsperspektiv er det derfor viktig at det gjø-

res en helhetlig vurdering av effekter og kostnader innenfor de ressursrammer Stortinget har stilt til rådighet for de regionale helseforetakene.

Helse- og omsorgsdepartementet arbeider nå med å lage klarere retningslinjer for innføring av nye behandlingsmetoder og legemidler på sykehusene for å sikre et mest mulig likeverdig tilbud på tvers av helseregioner. Planen er å presentere systemet i ny Nasjonal helse- og omsorgsplan.

Den testen som stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos viser til, er utviklet av DiaGenic, og er en diagnostisk test for tidlig påvisning av brystkreft. Testen krever kun en blodprøve fra pasienten, som analyseres i laboratoriet etter et bestemt oppsett. Svaret vil foreligge etter ca. 7 dager.

Basis for testen er å se på aktiviteten til 384 ulike gener i hvite blodceller, det vil si undersøke hvilke gener som er skrudd av eller på. Forskning har vist at disse genene har et bestemt aktivitetsmønster hos friske kvinner og et annet mønster hos kvinner som har fått brystkreft. At genaktiviteten i hvite blodceller er ulik hos friske kvinner og kvinner med brystkreft er et tegn på at kroppen (immunforsvaret) prøver å bekjempe sykdommen.

Testen er ment som et supplement til annen klinisk undersøkelse, som for eksempel mammografi. Mammografi er for eksempel ikke så godt egnet til å oppdage små svulster hos kvinner med tett brystvev, som for eksempel kvinner som ikke har vært i overgangsalderen. Det kan også være vanskelig å oppdage visse typer kreftsvulster (lobulære karsinomer) ved hjelp av mammografi. DiaGenics test oppgis å virke like godt på alle typer brystkreftsvulster, og har samme sensitivitet både før og etter overgangsalderen.

Det oppgis at testen har en sensitivitet på ca. 75 %, det vil si at den ikke vil oppdage alle brystkrefttilfeller. Falske svar kan forekomme, og et test svar som indikerer brystkreft må derfor følges opp med andre undersøkelser for å avgjøre sikkert om kvinnen har brystkreft. På samme måte må et test svar som indikerer at kvinnen er frisk, også ses i lys av andre kliniske undersøkelser.

Som et ledd i Nasjonal strategi for kreftområdet (2006-2011), er det utarbeidet handlingsprogrammer for kreftbehandling i nært samarbeid med bl.a. fagmiljøene, de regionale helseforetakene og Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten. Handlings-

programmene skal bidra til at det offentlige tilbudet i kreftomsorgen blir av god kvalitet og likeverdig over hele landet. Retningslinjene er å betrakte som anbefalinger og råd for hva som anses som god praksis på utgivelsestidspunktet.

Det finnes i dag åtte nasjonale handlingsprogrammer på kreftområdet, blant annet for brystkreft, og det er planlagt åtte nye handlingsprogrammer i løpet av 2010.

Det er naturlig at faggruppen som arbeider med å revidere retningslinjer for diagnostikk og behandling av brystkreft, vurderer om og eventuelt hvordan denne testen kan implementeres i helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 963

Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Huseiere oppfordres av Enova til å gjøre energiparetiltak. I et nybygg-/oppussingsprosjekt kan det av praktiske årsaker være ønskelig å gjøre flere Enova-støttede tiltak parallelt. Huseiere opplever dog at Enova kun tillater en søknad om gangen.

Vil statsråden sikre at Enova åpner for større fleksibilitet slik at huseiere kan gjennomføre flere Enova-støttede tiltak på en gang?»

BEGRUNNELSE:

Enova gir støtte til installasjon av blant annet solfangere og luft-vann varmpumper. En person som ønsker å ha vannbåren varme hvor energien kommer fra både solfanger og en varmpumpe kan dog ikke søke om støtte til en slik kombinasjon. I følge Enova kan man til en hver tid bare ha en søknad til behandling. Legger en ny søknad inn vil eldre søknader automatisk bli forkastet av systemet.

Enova sier regelen kan omgås ved å installere tiltakene over tid, men dette vil være upraktisk når man står i prosessen med å gjennomføre et prosjekt.

I følge Enova gjelder følgende generelle kriterier for alle som søker støtte:

- Tilsagn gis kun til husholdninger. En husholdning/boenhet kan til enhver tid bare ha registrert en søknad om tilsagn
- Tilsagnet kan kun benyttes til den type tiltak det er gitt tilsagn om
- Kjøper av tilskuddsberettiget utstyr og mottaker

av tilskudd må være medlem av husholdningen. All fakturadokumentasjon må kunne knyttes til husstanden

- Det utbetales ikke tilskudd for tiltak som er påbegynt eller fullført ved innsending av søknad. Det skal heller ikke ha påløpt kostnader til tiltaket det søkes om tilskudd til, før registrering av søknad
- Det gis kun tilskudd til utstyr som er nytt fra fabrikk og som er omfattet av normale utstyrsgarantier

Det er ikke anledning til å motta annen offentlig støtte til tiltaket.

Svar:

Gjennom tilskuddsordningen for elektrisitetssparing i husholdninger gis det støtte til private husholdninger som ønsker å investere i pelleskamin, pelletskjel, varmpumpe i vannbårent system, styringssystem for strømsparing eller solfangere. Det gis støtte til flere tiltak i samme husholdning.

Jeg er opptatt av at flest mulig husstander får nytte seg av denne ordningen, og er svært glad for at det nå er gitt tilskudd til over 12 500 tiltak i husholdninger.

For enkelte vil det kunne være relevant å gjennomføre flere energieffektiviseringstiltak. Husholdninger som ønsker å investere i flere tiltak kan få råd gjennom Enovas svartjeneste (gratis grønt nr 800 49 003) om hvordan de kan søke om flere tiltak.

SPØRSMÅL NR. 964**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 15. april 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke statistikker bygger statsråden på, når han i sitt svarbrev av 25.03.2010 til justiskomiteen om representantforslaget om bekjempelse av narkotikaproblemene i norske fengsler skriver at "det synes som det var færre som ruset seg i norske fengsler i 2009 sammenlignet med 2008", med påfølgende informasjon om at det ble beslaglagt mer narkotika i 2009 enn i 2008?»

BEGRUNNELSE:

Narkotikaproblemene i norske fengsler må bekjempes. For at Stortinget skal ta stilling til problematikken på en så opplyst måte som mulig er det av avgjørende betydning at all tilgjengelig og oppdatert informasjon tilflyter Stortinget på løpende basis. I statsrådets svar til komiteen, av 25.03.2010, fremkommer det at statsråden har informasjon om utvik-

lingen i antallet, og omfanget, innsatte som ruser seg under soning. Videre fremkommer det at det ble beslaglagt mer narkotika i 2009 enn i 2008. Større beslag kan tyde på at det er flere som ruser seg, og at de ruser seg mer enn tidligere. Det kan dermed fremstå som en motsetning mellom disse opplysningene, det er derfor ønskelig at statsråden klargjør sine kilder for dette.

Svar:

De beste indikatorene for måling av illegalt rusmisbruk i fengslene er regionenes innrapportering til Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) om antall positive funn av rusmidler samt bruk av og resultater fra urinprøvekontroll. Som tabellen nedenfor viser, er det en nedgang i andel illegale, positive urinprøver fra 2003 til 2009.

År	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
Prosentandel illegale urinprøver	11,8 %	11,4 %	12,4 %	12,2 %	11,1 %	10,5 %	10,0 %
Totalt antall prøver	27605	23105	20557	21223	22926	25821	26235

Kriminalomsorgen har i 2009 gjort flere beslag av rusmidler enn tidligere år. Kombinasjonen av en nedgang i positive urinprøver og økt beslag av rusmidler før de kommer inn på avdelingene, tyder på at færre ruser seg i fengslene.

Kriminalomsorgen har dessuten gjennomført flere undersøkelser i 2009 enn i 2008 sammenholdt med antall innsatte. Mens det i 2008 var totalt 15451 innsatte, var tallet 14731 i 2009.

Årsaken til at det gjøres flere beslag kan være mange, men kriminalomsorgen har økt kapasiteten på hundetjenesten sammenliknet med de to siste årene. Ser vi på region øst og Oslo fengsel spesielt, har hundetjenesten gjennomført 80 flere kontroller i 2009 enn i 2008 (126 kontroller i 2008 mot 206 kontroller i 2009, og 56 beslag i 2008 mot 152 beslag i

2009). (Antall beslag som gjøres er ikke bare relatert til narkotika.) Region sørvest rapporterer om bedre og mer systematisk bruk av alle kontrolltiltak. I 2006 hadde region sørvest en andel illegale positive urinprøver på hele 19,1 %, og antall beslag var på 173. I 2009 har regionen en andel illegale positive urinprøver på 7,2 %, og antall beslag er 209.

Jeg er opptatt av fortsatt å arbeide for en reduksjon av narkotika i våre fengsler. Jeg er kjent med at KSF i tildelingsbrevet til regionene for 2010 har bedt om at kontrollaktiviteten i fengslene opprettholdes på et høyt nivå, og om at regionene utarbeider en analyse av rusmisbrukets omfang. Kriminalomsorgen må arbeide aktivt for å få en mer rusfri straffegjennomføring, slik at ambisjonene i St.meld. nr. 37 (2007–2008) "Straff som virker" kan nås.

SPØRSMÅL NR. 965**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 7. april 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Kapitalfluktutvalget leverte sin innstilling 18. juni 2009.

Hva er bakgrunnen for opprettelsen av og mandatet til Norad-utvalget som ledes av professor Sarah Bracking ved Universitetet i Manchester, som skal vurdere hvordan man kan unngå at offentlige investeringer skjer gjennom såkalte skatteparadis?»

Svar:

Rapporten fra ekspertutvalget bak NOU 2009:19 Skatteparadis og utvikling inneholder en rekke forslag til norske tiltak i bekjempelse av skatteparadis, bl.a. forslag som i vesentlig grad vil påvirke Norfunds investeringsvirksomhet. Det mest omfattende av disse er utvalgets forslag om at Norfund skal pålegges gradvis å redusere sine nyinvesteringer gjennom skatteparadis til null i løpet av en tre års overgangsperiode. Rapporten har vært på en omfattende ekstern høring, og en rekke organisasjoner og institusjoner avleverte høringsuttalelser. Uttalelsene mht. forslaget om å pålegge Norfund å trappe helt ned på investeringer i skatteparadis, varierer svært mye.

Utenriksdepartementet, som er tillagt eierstyringen av Norfund, ønsker å ha et mest mulig solid kunnskapsgrunnlag når det fatter beslutninger vedrø-

rende oppfølgingen av ekspertutvalgets rapport og forslag. NOU 2009:19 er i seg selv et solid dokument, men på enkelte punkter, i sær der hvor det er betydelig uenighet blant ekspertuttalelsene, har vi sett behov for ytterligere informasjon. Departementet har derfor bedt Norad om å få gjennomført en studie som gir mer kunnskap om:

- i) I hvor stor utstrekning Norfunds europeiske søsterinstitusjoner gjør bruk av skatteparadis for sine investeringer;
- ii) Hva som vil være de sannsynlige konsekvensene for disse statlige investeringsfondenes virksomhet dersom de blir pålagt å slutte å investere i selskaper lokalisert i skatteparadis;
- iii) Hva som er mulige alternativer til investeringsfondenes nåværende bruk av skatteparadis.
- iv) På basis av dette skal studien skissere aktuelle scenarier og mulige policyvalg.

Studien skal gjennomføres i løpet av perioden mars-april 2010, og førsteutkast til rapport skal foreligge i slutten av april. Et konsulentteam ledet av professor Sarah Bracking ved Universitetet i Manchester vant oppdraget gjennom en åpen anbudskonkurranse som ble organisert av Norad.

SPØRSMÅL NR. 966**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 12. april 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Innføring av CO₂-kvotesystemet har medført at kraftprisen i Europa har fått et CO₂-påslag som følge av utslipp fra kullkraftverkene. Kraftkostnadene til norsk industri økes også, til tross for at de i hovedsak bruker vannkraft. For å hindre karbonlekkasje i industrien jobber EU med å kompensere industrien for CO₂-påslaget i kraftprisen. Dette avviste den rød-grønne regjeringen i forrige periode.

Hvordan vil statsråden sikre at norsk industri unngår CO₂-påslaget i kraftprisen som følger av EUs kvotesystem?»

BEGRUNNELSE:

Mange kraftanalytikere mener CO₂-kvoter og kullkraft er en dårlig sammenheng, fordi kraftbransjen som helhet skor seg stort på kvotene gjennom høyere strømpris. CO₂-kostnadene for kullkraft sendes videre til kundene, mens CO₂-fri kraft får alle gevinster. Norske vannkraftprodusenter tjener på dette, men systemet påfører norske vannkraftkunder i industrien og husholdningene betydelige ekstrakostnader. For å sikre norsk industris konkurranseevne er det viktig at man ikke pålegger vår industri CO₂-kostnader som konkurrentlandene ikke har.

I Stortingets spørretime 19. november 2008 uttalte dog Terje Riis-Johansen at:

"Hele poenget med kvotesystemet er å få kostnad på forurensning inn i et markedsbasert system."

Og

"For øvrig mener jeg at det ikke er mulig å se for seg en løsning hvor en generelt unntar elektrisitet produsert på rein energi fra markedspris. Da vil hele kvotesystemet rakne."

Og

"Hvis vi skal nulle ut konsekvensene av CO₂ avgift på mer generelt grunnlag, som jeg oppfattet at spørsmålet egentlig åpner for, vil vi også nulle ut incitamentene til å få den nye fornybare energien opp og fram."

Saksordfører for klimakvoteloven, Asmund Kristoffersen fra AP, sa følgende da klimakvoteloven ble behandlet på Stortinget 12/2-09:

"Da Regjeringen i sitt forslag til klimakvotelov i 2007 i forbindelse med tilslutning til EUs kvotesystem la opp til verdens strengeste klimakvotelovgivning"

Erik Solheim sa i Stortinget 25/2-09 at:

"Norge har en større stramhet i kvotesystemet enn de øvrige europeiske landene målt i forhold til utslippene i 2005."

Dette er en uheldig tilnærming i forhold til å sikre konkurransedyktige rammevilkår for industrien, og jeg håper Statsråden er enig i at man sikrer like CO₂-vilkår slik at land innenfor Kyoto-avtalen ikke mister konkurranseevne i forhold til land utenfor Kyoto-avtalen.

Svar:

Kvotesystemet er et av Norges viktigste klimapolitiske virkemidler. Regjeringen har slått fast i regje-

ringsplattformen at utslipp fra kraftintensiv industri skal reguleres innenfor EUs kvotesystem.

Kvotesystemet innebærer også at flere energiprodusenter i Europa vil stå overfor kvoteplikt. Kvote-kostnaden vil indirekte kunne påvirke kraftprisen i det nordiske kraftmarkedet. Dette er en konsekvens av at det nordiske kraftmarkedet er integrert med det europeiske kraftmarkedet, noe som bidrar til kraftflyt mellom regioner og mer effektiv utnyttelse av kraftressursene.

Jeg er kjent med at EU i det reviderte kvotehandelsdirektivet åpner for at medlemsstatene kan kompensere for et eventuelt karbonpåslag på kraftprisen i kraftintensiv industri i de tilfellene hvor faren for karbonlekkasje er behørig dokumentert. Jeg er også kjent med at EU etter planen vil endre reglene for statsstøtte slik at kompensasjonstiltak blir mulig. Foreløpig er det lagt opp til at en endring av statsstøtteregelverket skal foreligge innen utgangen av 2010.

Jeg vil understreke at det foreløpig er usikkert hvordan dette regelverket vil se ut. Det er derfor vanskelig å ta stilling til konsekvensene for Norge og norsk næringsliv. Regjeringen følger imidlertid arbeidet med revidert kvotedirektiv tett. Mitt utgangspunkt er at vi skal ivareta regjeringens mål om utslippsreduksjoner på en best mulig måte, uten at dette fører til norsk og europeisk industri flytter til land uten utslippsforpliktelser. Målet må være at de klimapolitiske virkemidlene skal gi reelle reduksjoner i de globale klimautslippene.

Samtidig ønsker jeg også å legge til rette for at Norge skal fortsette å være et attraktivt land å drive industrivirksomhet. Norsk industri er i mange tilfeller blant de mest energieffektive og miljøvennlige innenfor sine bransjer. Dette er et utgangspunkt vi må bygge videre på. Kompetansen som finnes i industrien kan spille en viktig rolle for å møte klimautfordringen.

SPØRSMÅL NR. 967**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 12. april 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Regjeringens industrikraftordning er lovet å hjelpe industrien med å sikre seg kraftavtaler til en konkurransedyktig pris. Det er imidlertid fortsatt mye usikkerhet knyttet til utformingen av garantiordningen - både hva gjelder godkjenning hos ESA, vedtak om lovendringer i Stortinget og tolkning av grunnrente beskatningen. Flere aktører frykter derfor at garantiordningen vil komme for sent i forhold til deres egne behov.

Kan statsråden skissere garantiordningen, og anslå når den vil trå i kraft?»

Svar:

Etableringen av en ny statlig garantiordning for kraftintensiv industris kraftkjøp ble omtalt i Prop. 1 S (2009-2010). Ordningen har som formål å gjøre det lettere for industrien å inngå langsiktige kraftavtaler og på den måten bidra til investeringer i norsk industri. Ordningen skal forvaltes av Garanti-Instituttet for Eksportkreditt (GIEK) og er gitt en ramme på 20 mrd. kroner i 2010-budsjettet.

Ordningen skal gjelde for virksomheter registrert innenfor Statistisk sentralbyrås næringskoder (SN2002) 20, 21, 24 og 27, og som har et årlig kraftforbruk på minst 10 GWh. Dette omfatter virksomheter innenfor trelast og trevare, treforedling, kjemiske produkter og metaller. En kraftavtale må ha en varighet på minst 7 år for å kunne bli omfattet av ordningen. Garantier skal kunne gis til både enkeltbedrifter og til en sammenslutning av bedrifter (konsortier).

Garantipremiene skal prises på ordinære forretningsmessige vilkår i tråd med fastsatte prinsipper i EØS-regelverket. I henhold til EØS-avtalens stats-

støtteregler kan en garanti til enhver tid maksimalt dekke 80 pst. av den underliggende finansielle forpliktelsen som garantien svarer mot.

Det er allerede varslet at ordningen skal notifiseres til ESA før ordningen gjøres operativ. Det er videre varslet at det er regjeringens intensjon at den innkjøpte kraften, sammen med andre eiendeler, skal kunne stilles som sikkerhet for garantien.

Regjeringen arbeider aktivt med å bidra til at garantiordningen kan tre i kraft så raskt som mulig. Dette dreier seg imidlertid om etablering av en helt ny garantiordning og som har en betydelig økonomisk ramme. Nærings- og handelsdepartementet har i samråd med berørte departementer vurdert innretningen av ordningen og sett nærmere på forhold som må avklares før ordningen gjøres operativ, inkludert forhold som grunnrentebeskatning og pantsettelse av kraftavtaler. Vi har satt i gang de nødvendige myndighetsprosesser som må til for at ordningen skal kunne være på plass så snart som mulig.

Vi har god dialog med ESA om saken. Denne dialogen er viktig for å avklare eventuelle uklarheter og kan bidra til å gjøre den formelle behandlingen av notifikasjonen i ESA enklere. ESA har gitt uttrykk for at de ønsker å sette seg grundig inn i saken. Alle parter bør være tjent med at elementene i ordningen er grundig vurdert slik at vi får en god og målrettet ordning når den trer i kraft. Av hensyn til de næringene og bedriftene som vil få mulighet for å benytte seg av ordningen ønsker vi at ordningen er mest mulig forutsigbar og EØS-robust. Notifisering til ESA og deres godkjenning av ordningen er helt sentralt for å oppnå dette.

SPØRSMÅL NR. 968**Innlevert 26. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Anleggsarbeidene på E-18 strekningen Gulli-Langåker er forutsatt igangsatt høsten 2010. For å sikre at prosjektet startes opp som forutsatt høsten 2010 må stortingsproposisjonen for prosjektet E-Gulli-Langåker snart komme til stortinget. Så vidt undertegnede er kjent med så er KVU utredningen ferdig og det foreligger ikke forhold som skulle tilsi forsinkelser.

Kan statsråden derfor bekrefte at arbeidet vil starte opp som forutsatt høsten 2010, og når vil statsråden legge frem saken til behandling i Stortinget?»

Svar:

I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt opp til å fullføre firefeltsutbyggingen på strekningen

Gulli – Langåker i løpet av første fireårsperiode. Gjennom behandlingen av St.prp. nr. 60 (2008-2009) om utbygging av strekningen Sky – Langangen har Stortinget også sluttet seg til at bompengeselskapet kan stille til disposisjon inntil 200 mill. kr til planlegging, byggeplanlegging, arkeologiske utgravninger og grunnverv for delstrekningene Gulli – Langåker og Bommestad – Sky. Det er lagt til grunn 130 mill. kr til slike tiltak i 2010, jf. Prop. 1 S (2009-2010).

Det er ikke krav om KVU(konseptvalgutredning) og KS1 for prosjektet Gulli – Langåker, men arbeidet med KS2 er i slutfasen. I prosjektets fremdriftsplan er det lagt opp til oppstart av hovedprosjektet våren 2011. Jeg vil legge saken fram for Stortinget så snart det foreligger nødvendige avklaringer.

SPØRSMÅL NR. 969**Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 16. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Dagens Næringsliv 08.10.09 hevder direktør Tore Olaf Rimmereid i E-CO Energi at oljeinvesteringer i praksis får lavere skatt enn investeringer i vannkraft. Oljeinvesteringer har høyere marginalskatt enn vannkraft (78 % vs. 58 %), men avskrivningsreglene for oljenæringen er langt gunstigere og gjør at vannkraft kommer dårligere ut totalt sett.

Er statsråden enig i vurderingen, og hva vil statsråden i så fall gjøre for å bedre forholdene for plassering av investeringskapital i vannkraft?»

Svar:

Skattereglene for kraftforetak innebærer at alle kraftforetak, både private og offentlige, skal overskuddsbeskattes. Skattereglene er i utgangspunktet de samme som for andre foretak. Det vil blant annet si at overskuddet (alminnelig inntekt) skattlegges med 28 pst. Særskilte driftsmidler i kraftproduksjon

(dammer, tunneler, kraftstasjoner, maskinteknisk utrustning, generatorer og enkelte andre driftsmidler) i kraftverkene skal imidlertid avskrives lineært. Andre driftsmidler skal avskrives etter den ordinære saldo-metoden.

I tillegg skal det beregnes 30 pst. skatt til staten på grunnrenten i vannkraftverk. Grunnrenten fastsettes som en normert markedsverdi av det enkelte kraftverks produksjon i inntektsåret fratrukket driftsutgifter, konsesjonsavgift samt eiendomsskatt og avskrivninger. I tillegg gis det fradrag for en friinntekt som skal hindre at alternativavkastningen får grunnrenteskatt. Friinntekten fastsettes som gjennomsnittet av de skattemessig bokførte verdiene pr. 1.1 og 31.12 multiplisert med en risikofri rente. Det gis ikke fradrag for netto finanskostnader i grunnrenteskatten for vannkraftverk. Produksjonen vurderes til spotmarkedspriser, med enkelte unntak. Dersom grunnrenteinntekten er negativ, kan skatteverdien utbetales årlig.

Det gjeldende petroleumsskattesystemet bygger også i utgangspunktet på reglene for den ordinære bedriftsbeskatningen. Imidlertid beregnes salgsinntekter for råolje på bakgrunn av administrativt fastsatte priser (normpriser), mens det hittil ikke har vært fastsatt normpriser for våtgass, naturgass mv. Til fradrag kommer driftskostnader, skattemessige avskrivninger og finanskostnader (gjeldsrenter). Investeringer i petroleumsvirksomheten avskrives lineært over 6 år regnet allerede fra investeringsåret, selv om driftsmidlet ikke er ferdigstilt. Inntekt etter disse fradragene utgjør grunnlaget for ordinær selskapsskatt på 28 pst. Dersom selskapet går med underskudd, kan underskuddet fremføres med rente.

Fra det ordinære skattegrunnlaget trekkes det så fra en såkalt friinntekt for å komme fram til særskattegrunnlaget, som beskattes med 50 pst. Marginalskattesatsen er dermed 78 pst. Formålet med friinntekten er å sikre at alternativavkastningen av den investerte kapitalen ikke ilegges særskatt. Friinntekten er sjablonmessig fastsatt til 7,5 pst. av kostprisen på driftsmidler som avskrives etter de særlige reglene i petroleumsskatteloven, og det gis fradrag i fire år fra og med det året investeringen er foretatt. Samlet vil altså friinntekten gi selskapene et ekstra fradrag for 30 pst. av kostprisen på driftsmidlene. Dersom friinntekten er større enn det alminnelige skattegrunnlaget, beregnes det ikke særskatt. I så fall kan ubenyttet friinntekt framføres med rente. På denne måten sikrer friinntekten at det ikke påløper særskatt på marginalt lønnsomme felt.

Selv om det er lagt betydelig vekt på nøytralitetsegenskaper ved utformingen av petroleumsskattesystemet, er det likevel ikke fullt ut nøytralt. Dette skyldes bl.a. at summen av fradragene for avskrivninger, friinntekt og finanskostnader er for generøse sammenlignet med et nøytralt skattesystem. De generøse investeringsbaserte fradragene i petroleumsskattesystemet er påpekt både av Petroleumsskatteutvalget (NOU 2000: 18) og i Revidert nasjonalbudsjett 2004. Petroleumsskatteutvalget foreslo bl.a. å erstatte fri-

inntekten og fradrag for netto finanskostnader med et kapitalavkastningsfradrag.

Til tross for de gunstige investeringsbaserte fradragene mente Petroleumsskatteutvalget at det ikke er grunn til å tro at samfunnsøkonomisk ulønnsomme felt har blitt bygd ut på norsk sokkel, bl.a. pga. omfattende myndighetskontroll med hvilke felt som bygges ut. Likevel mente utvalget at det var uheldig at skattesystemet isolert sett gir incentiver til samfunnsøkonomisk ulønnsom utbygging. Videre påpekte utvalget at for gunstige investeringsbaserte fradrag vil påvirke innfasingen og utformingen av prosjekter, og stimulere til for høy kapitalbruk (sløsing) i enkeltprosjekter på sokkelen.

I Revidert nasjonalbudsjett 2008 ble investeringsincentivene for fornybar energiproduksjon vurdert:

”Gjennomgangen viser at de vesentligste fiskale hindringene for nye, lønnsomme vannkraftutbygginger er knyttet til konsesjonskraft, konsesjonsavgift og eiendomsskatt. Årsaken er at disse ordningene i stor grad er uavhengige av lønnsomheten i kraftverkene og dermed kan hindre utbygging av prosjekter som har lav, men positiv samfunnsøkonomisk lønnsomhet. Dette er imidlertid ordninger som gir vertskommunene en andel av verdiskapingen samt virker som en kompensasjon for ulemper av vannkraftproduksjon. Grunnrenteskatt og ordinær selskapsskatt er derimot basert på overskuddet i kraftverket. Dagens grunnrenteskatt er nøytralt utformet og hindrer dermed ikke samfunnsøkonomisk lønnsomme utbygginger.”

Prosjekter med lav lønnsomhet vil ha en høyere skattebelastning i vannkraftsektoren enn i petroleumssektoren. For prosjekter med høy lønnsomhet vil imidlertid skattebelastningen være høyere i petroleumssektoren enn i vannkraftsektoren.

Vurderingen i Revidert nasjonalbudsjett 2008 var at grunnrenteskatten i vannkraftsektoren var nøytralt utformet og dermed ikke hindrer samfunnsøkonomisk lønnsomme utbygginger. Jeg er enig i vurderingen som ble foretatt i Revidert nasjonalbudsjett 2008.

SPØRSMÅL NR. 970**Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 9. april 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I forbindelse med kriminaliseringen av kjøp av seksuell omgang eller handling, ble det fra flere lagt vekt på viktigheten av tiltak for å hjelpe prostituerte ut av denne virksomheten. Justisdepartementet satte også av midler til dette.

Hvilke prosjekter er det bevilget midler til, hvilke av disse har kommet i gang og hvordan følges dette arbeidet opp fra regjeringens side?»

Svar:

Stortinget opprettet i statsbudsjettet for 2009 en prosjektpott på 10 millioner kroner under Justisdepartementets budsjett til prosjekter/tiltak som kunne bedre situasjonen for prostituerte og hjelpe kvinner og menn ut av prostitusjon, etter forslag fra Ap og SV. Midlene skulle bidra til å styrke innsatsen på området.

Stortingets bevilgning bidro til nytenkning og engasjement hos organisasjoner og myndigheter på feltet, og det ble fremmet søknader om en rekke spennende prosjekter.

Justisdepartementet foretok en tildeling av midlene etter samråd med andre berørte departementer, og etter diskusjon med fagmiljøene på området. Det ble fra departementets side understreket at man ønsket å prioritere samarbeidstiltak mellom ulike organisasjoner/myndigheter. Fordelingen ble videre foretatt med bakgrunn i forskningstiftelsen Fafos rapport om prostitusjonsmarkedene i Norge som forelå rett før forbudet trådte i kraft.

Følgende fordeling fant sted:

- Pro Sentret fikk kr 1 000 000 til diverse arbeidsmarkedstiltak. Målgruppen var både norske og utenlandske kvinner og menn. Pro Sentret har drevet ulike arbeidsmarkedstiltak siden 2006. Målsettingen er å hjelpe brukerne å komme inn på det ordinære arbeidsmarkedet. Pro Senteret er en erfaren aktør på området.
- Nadheim Kirkens Bymisjon fikk kr 400 000 til et boligprosjekt for ofre for menneskehandel, kr 400 000 i generell støtte til oppsøkende arbeid og oppfølging, samt kr 1 000 000 til et behandlingstilbud i samarbeid med Modum bad. Sistnevnte prosjekt er rettet mot traumatiserte personer med prostitusjonserfaring. Modum Bad, traumaavdelingen, har spisskompetanse på behandling av ulike traumerelaterte lidelser. 9 personer vil få tilrettelagt behandling og grundig oppfølging.
- Kriresentersekretariatet fikk kr 1 000 000 til arbeidstreningsiltak for kvinner i ROSA-prosjektet, som koordinerer bistand til ofre for menneskehandel. Tiltaket vil gi omfattende yrkesopplæring og arbeidstrening innen kosmetikk og negle/fotpleie.
- Oslo krisesenter fikk kr 120 000 til innkjøp av treningsapparater og midler til sosial trening for kvinner bosatt på senteret, samt tiltak for kvinner med prostitusjonserfaring som er i fengsel.
- PION – Prostituertes interesseorganisasjon fikk kr 500 000 til et rettshjelpsprosjekt som primært retter seg mot kvinner i prostitusjon med tilhørighet til Norge. Prosjektet omfatter konkret retts-hjelp og økonomisk veiledning.
- Kirkens Bymisjon Bergen fikk kr 250 000 for et prosjekt som skal styrke situasjonen til rusmid-delavhengige kvinner. Blant annet skal man kunne gjennomføre flere samtaler og oppfølging av kvinner som venter på behandlingsplasser.
- Reform ressurscenter for menn fikk kr 140 000 for å utrede mulighetene for et behandlingsopp-legg for menn som ønsker å slutte å kjøpe seksu-elle tjenester.
- Frelsesarmeen fikk kr 300 000 for et fengselsprosjekt der man skal assistere kvinner med prostitu-sjonserfaring.
- Bergen Røde Kors fikk kr 200 000 for å styrke si-tuasjonen til utenlandske kvinner som vil ut av prostitusjon ved å bistå med alternativt arbeid og gi kunnskap om norske forhold mv.
- Grünerløkka sosialsenter fikk kr 2 000 000 til eta-blering av et spesialistteam som skal tilby helhet-lig assistanse til kvinner med prostitusjonserfa-ring for å hjelpe dem ut av prostitusjon og i sam-arbeid med andre instanser tilby et alternativt livsinnhold.
- Trondheim kommune fikk kr 300 000 til å styrke arbeidet forankret i byens helhetlige handlings-plan mot prostitusjon og menneskehandel, ikke minst rettet mot ungdomsgrupper.
- ALF AS (Senter for arbeidslivforberedelse - kommunalt selskap i Bergen) fikk kr 1 400 000 til et arbeidstreningsprosjekt der man skal etablere et hotell hvor det kan tilbys reell arbeidstrening innen yrkesfelt hvor muligheten for å komme over i ordinært arbeid er stor. Prosjektet vil være et tilbud for mange ulike grupper kvinner.
- Stavanger kommune fikk kr 400 000 som til-skudd til et boligprosjekt der mulige ofre for menneskehandel kan bo midlertidig.

- Forskningsinstituttet NOVA fikk kr 97181 som tilskudd til et forskningsprosjekt om holdninger til kjøp av seksuelle tjenester.
- Justisdepartementet brukte kr 162 500 til informasjonstiltak om forbudet mot kjøp av seksuelle tjenester.
- 0,3 millioner kroner av midlene brukes til å administrere ordningen.

Som nevnt over bevilget Justisdepartementet 2 millioner til etablering av et spesialistteam ved Grünerløkka sosialsenter (nå Nav Grünerløkka), etter å ha mottatt søknad om over 5 millioner til et prosjekt for å bistå kvinner i prostitusjonsvirksomhet på innemarkedet til å komme over i arbeid, utdanning eller tiltak. Det lyktes ikke prosjektet å komme i gang som planlagt, delvis grunnet mangel på ytterligere finansiering. Det ble derfor inngått et samarbeid med Pro Sentret, der man har utviklet prosjektet ProNAV, et tverretattlig samarbeid for å styrke bistanden til kvinner og menn som vil ut av prostitusjon. Gjennom å kombinere de to tjenestestedenes kompetanse tilbyr man individuelt tilpassede program for de menneskene man søker å hjelpe.

Samtlige prosjekter har etter det departementet kjenner til kommet i gang. Grunnet omfanget på enkelte av de prosjektene som fikk tildelt til dels store

midler, var det som forventet ikke mulig for samtlige søknadsmottakere å bruke alle midlene i løpet av 2009. Etter søknad har derfor departementet samtykket til overføring av midler til bruk i inneværende år.

Departementet vil påse at tildelte midler enten brukes som forutsatt, eller blir tilbakeført for fordeling til andre prosjekter. Vanlige regler om krav til rapportering til Justisdepartementet gjelder for tildelingene.

Justisdepartementet vil også i 2010 fordele inntil 10 millioner kroner til prosjekter. Enkelte prosjekter vil være forankret i allerede etablerte hjelpeordninger, andre vil være basert på nye aktører. Det vil bli gitt støtte til tradisjonelle prosjekter og til nytenkende og dristige prosjekter. Vi søker å være kunnskapsbaserte, men også å utfordre fagmiljøene. Sammen med berørte organisasjoner og myndigheter vil vi nå vurdere hvordan vi best kan evaluere effekten av tiltakene som igangsettes. Målsettingen er hele tiden å hjelpe flest mulig mennesker ut av prostitusjon, og å sikre at ressursene settes inn der det hjelper mest. Tett dialog og oppfølging av de organisasjoner og etater som får tildelt midler er en selvfølgelig del av arbeidet. Hittil har det ikke fremkommet opplysninger som gir grunnlag for å kreve tilbakebetaling av noen av de pengene som ble tildelt i fjor.

SPØRSMÅL NR. 971

Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I brev av 19.3.2010 har statsråden gitt mer utfyllende opplysninger om innbetaling og bruk av bompenger i de 4 største byene. For Bergens vedkommende er det gitt opplysninger innenfor rammen av Bergensprogrammet fra 2002 til 2009. I Bergen startet dessverre bompengeneinnkrevingen med bompengeringen alt 2.1.1996. Jeg går ut fra at VD har oversikt over innbetalinger og bruk av bompenger i perioden fra og med 1986 tom 2001.

Kan statsråden sørge for at en slik oversikt blir fremlagt?»

Svar:

Som omtalt i mitt brev av 19. mars 2010 har ikke Samferdselsdepartementet stilt krav til Statens veg-

vesen om å utarbeide slike oversikter som etterspørres av representanten Sortevik. Dette vil heller ikke bli gjort fra og med 2010, jf. mitt svar på spørsmål nr. 972.

I mitt svar på spørsmål nr. 257 er det opplyst at det i perioden 1986-2001 ble investert om lag 5,4 mrd. kr i statlige midler og bompenger i prosjekter og tiltak som inngikk i den første bompengereordningen for Bergen. Jeg gjør oppmerksom på at korrekt tall skal være 5,3 mrd. kr. Dette fordelte seg med om lag 3,7 mrd. kr i statlige midler og om lag 1,6 mrd. kr i bompenger. Hovedformålet med denne ordningen var å utvikle et tjenlig hovedvegnett i Bergen, noe som innebærer at bompengene i all hovedsak ble benyttet til veginvesteringer.

Den første bompengereordningen for Bergen skulle opprinnelig gjelde fram til utgangen av 2000, men

avtalen ble forlenget i påvente av vedtak av dagens bompengereordning. I den forbindelse ble det forutsatt at midlene i 2001 også kunne benyttes til tiltak innenfor programområdene, jf. blant annet St.prp. nr. 45

(1998-99). Statens vegvesen anslår at det ble benyttet om lag 50 mill. kr i bompenger til tiltak for miljø og kollektivtrafikk i 2001.

SPØRSMÅL NR. 972

Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Samferdselsministeren forsikret i spørsmål 5 i spørretimen 10.3.2010 om at SD har full oversikt over bompenger som betales av bilistene. I brev til Stortingets Presidentskap av 19.3.2010 kommer statsråden med tilleggsopplysninger til skriftlig spm. nr. 257 og 337 samt svar i spørretimen.

Vil statsråden sørge for at VD fra 2010 fører en nasjonal oversikt over årlig innbetaling av bompenger og bruk av bompenger samlet og pr. prosjekt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har merket meg opplysninger i brevet av 19.3.2010:

"Samferdselsdepartementet har ikke stilt krav til Statens vegvesen om å utarbeide slike oversikter over bruken av midlene innenfor de ulike bompengepakke- ne."

Jeg er overrasket over dette på bakgrunn av statsrådens forsikringer i Stortingets spørretime 10.3.2010:

Sortevik: "Min bekymring og mitt spørsmål er om staten tar vare på bilistenes penger på en god måte, i alle fall på samme måte som staten passer på sine egne penger, og om det finnes en samlet oversikt som forteller bilistene hva pengene deres samlet sett er brukt til."

Statsråd Magnhild Meltveit Kleppa:

"Svaret på spørsmålet er ja. Midlane som bilistane betaler inn, blir sikra og viser seg igjen i konkrete prosjekt som blir realiserte. Det er slik at det er eit kontinuerleg fokus på administrasjonskostnadene, på å få dei ned, nettopp for å få på plass fleire vegar og bruer for midlane. Sortevik lét det her skina igjennom at Samferdselsdepartementet truleg ikkje i det heile har oversikt, sidan vi her har svart at det er eit ressurskrevjande arbeid å skaffa oversikt over kor kvar krone har gått. Det skal eg ta med meg tilbake. Eg kjenner meg heilt sikker på at midlane har gått til veg, men eg skal sjå om eg kan gje eit meir tilfredsstillande svar."

Jeg håper at statsråden i svaret på dette spørsmålet også kan bekrefte at det fra 2010 føres samlet oversikt i Vegdirektoratet over årlige innbetalinger av bompenger og bruk av bompenger i hvert eneste bompengefinansiert prosjekt/program over hele landet. Jeg forventer at det legges til grunn samme aktsomhet og samme påpasselighet når det gjelder oppfølging av innbetaling av bompenger som oppfølging av bruken av ordinære statlige midler.

Svar:

Statens vegvesen har gjennom mange år ført oversikter over innbetalte bompenger fra bilistene, både samlet og pr. prosjekt. I tillegg føres det oversikter over bruken av disse inntektene fordelt på:

- innkrevingskostnader og andre kostnader til drift av bompengeselskapet
- finansieringskostnader
- nedbetaling av gjeld
- overføringer til Statens vegvesen.

Det føres også oversikter over de midlene som bompengeselskapene har stilt til disposisjon for Statens vegvesen de enkelte år, både fra årlige bompengeinntekter og gjennom låneopptak. Jeg viser i den forbindelse til tidligere samferdselsminister Liv Signe Navarsete sine svar på spørsmål nr. 27 og 159 til skriftlig besvarelse høsten 2008.

Fordelingen av de midler som bompengeselskapene stiller til disposisjon for Statens vegvesen de enkelte år, avklares gjennom de årlige budsjetter. Samferdselsdepartementet har ikke stilt krav om at rapporteringen knyttet til bompengepakker, der midlene benyttes til ulike prosjekter og tiltak, skulle være på samme detaljeringsnivå. Dette er bakgrunnen for opplysningen i mitt brev av 19. mars 2010. Jeg ser ikke behov for å endre gjeldende praksis på det punktet.

SPØRSMÅL NR. 973**Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 12. april 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Regjeringen har store ambisjoner om å kutte energiforbruket i bygninger. Statsrådets eget byggeprosjekt fremstår derimot ikke som et spesielt forbilde innen lavenergibygg.

Har Regjeringen noen konkrete planer om å bygge et energinøytralt bygg i denne stortingsperioden?»

Svar:

Mitt svar tar utgangspunkt i de byggeprosjekter som blir gjennomført i statlig sivil sektor, der Statsbygg er byggherre. Alle byggeprosjekter har et bruksformål, og dette formålet er styrende for de ulike prosjektene. Dette gir ulike forutsetninger for hvordan prosjektene kan utformes og hvilke muligheter man har til å realisere andre hensyn, som for eksempel strenge miljøkrav.

Jeg har i tildelingsbrevet til Statsbygg for 2010 stilt krav om at nybygg skal overoppfylle krav til energibruk i lov og forskrift. Dette er i samsvar med klimaforliket der det bl.a. heter at "Partene er enige i at offentlige bygg så langt det er praktisk mulig må overgå de til enhver tid gjeldende energikrav." Eksempler på dette er Høyskolen i Bergen (areal 52 000 m²) og R6, det nye regjeringsbygget som er under oppføring, med ca. 21.000 m² i areal.

Jeg kan også nevne at Statsbygg vurderer mulighetene for å kunne bygge Polarmiljøsentret i Tromsø med energinøytrale- eller passivhusambisjoner, og med minst mulig klimagassutslipp gjennom hele livsløpet.

Det er likevel grunn til å peke på at det med dagens begrensede erfaring med lavenergi- og passivhus er vanskelig å anslå merkostnader for å nå disse energinivåene, spesielt med hensyn til kompleksiteten av bygg i Statsbyggs portefølje. Merkostnader vil variere fra prosjekt til prosjekt. Det er også store variasjoner mellom ulike bygningskategorier. Erfaringstall fra Enova viser at merkostnader for å oppnå lavenergi- kontorbygg (nybygg) ligger på mellom 4-7 % av byggekostnadene i forhold til dagens nivå (TEK07-nivået). I rapporten "Energieffektivisering i bygninger – mye miljø for pengene" (SINTEF 2009) estimerer man merkostnader for nytt yrkesbygg med lavenerginivå til 400 kr/m², passivhusnivå til 800 kr/m² og passivhus pluss nivå til 1000 kr/m².

Jeg legger til grunn at Statsbygg arbeider videre med forbilde-/pilotprosjekter, også innenfor energibruk i bygg, slik at vi får erfaringer med hvordan byggenes formål og kostnader kan gi best mulig miljøgevinst. Byggeprosjekter tar lang tid, og med dagens utviklingstempo når det gjelder energikrav, vil krav som er offensive når bygget blir planlagt, ofte fremstå som moderate når bygget står ferdig. Det er derfor vanskelig på et gitt tidspunkt å binde seg til at ett bestemt bygg skal bli energinøytralt. Jeg vet som sagt at Miljøverndepartementet har dette til vurdering i forbindelse med eventuell utbygging av Polarmiljøsentret i Tromsø. For øvrig har jeg som målsetting at energibruksspørsmålet skal settes på dagsorden i alle byggeprosjekter. Det gir størst samlet effekt for samfunnet.

SPØRSMÅL NR. 974**Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 7. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I kontrollkomiteens innstilling 104S (2009-10) sies det bl.a. at: "Kontrollkomiteen har merket seg Riksrevisjonens påpekning av at Helsedirektoratet har benyttet over 100 mill. kroner av tilskuddsmidlene til drift, at bruken av disse midlene ikke er i samsvar med Stortingets forutsetninger, og at det er et brudd på bevilgningsreglementets krav."

Vil departementet og statsråden sørge for at organisasjonene får de pengene som er tiltenkt dem?»

BEGRUNNELSE:

I et intervju i Sykepleien nr 4 2010 sier helsedirektør Bjørn-Inge Larsen at saken kun dreier seg om at utgifter er ført på feil post i regnskapet og at midler ikke er brukt feil. I samme intervju sier ekspedisjons-

sjef Jens Gunvaldsen i Riksrevisjonen at han stiller seg undrende til Helsedirektoratets forståelse av saken.

I ovennevnte innstilling fra kontrollkomiteen sies det at "Kontrollkomiteen forutsetter at disse forhold nå er brakt i orden."

Svar:

I brev av 11.08.2009 til Riksrevisjonen uttalte Helse- og omsorgsdepartementet følgende:

"Helse- og omsorgsdepartementet ser alvorlig på at det gjennom St.prp. nr.1 og tildelingsbrevet til Helsedirektoratet er budsjettett feil mellom tilskudds- og driftsmidler. Departementet har derfor etablert et eget prosjekt som skal gjennomgå den faktiske budsjettering og regnskapsføring."

På bakgrunn av skriftlig spørsmål fra kontroll- og konstitusjonskomiteen av 18.11.2009 uttalte jeg i brev av 25.11.2009 til kontroll- og konstitusjonskomiteen:

"På bakgrunn av Riksrevisjonens rapport om regnskapsføring av drifts- og tilskuddsmidler i 2008 foretar Helse- og omsorgsdepartementet, i samarbeid med Helsedirektoratet, en gjennomgang av direktoratets budsjett- og regnskapsrutiner. Helsedirektoratet har derfor fått i oppdrag frem til arbeidet med Revidert nasjonalbudsjett for 2010, å legge frem tiltak for å lukke avvikene. For å sikre bedre rutiner er det etablert rapportering på ledelsesnivå knyttet til Helsedirektoratets tilskuddsforvaltning. Departementet legger til grunn at disse tiltakene for fremtiden vil sikre en bedre og riktigere regnskapsføring."

Departementet vil i Revidert nasjonalbudsjett følge opp ovennevnte. Jeg ser det derfor som naturlig å orientere nærmere om saken i den forbindelse, men jeg vil trekke frem at etter at Helsedirektoratet ble etablert i 2002 har det vært en definert arbeidsdeling mellom Helse- og omsorgsdepartementet og Helsedirektoratet når det gjelder forvaltning av tilskuddsmidler. Basert på Stortingets bevilgninger, formålene for tilskuddsordningene og departementets tildelingsbrev, utfører direktoratet kunngjøring, behandling av søknader, utbetaling av tilskudd og kontroll. Helsedirektoratet forvalter 175 ulike tilskuddsordninger. Departementet er ikke kjent med at noen tilskuddsmottakere ikke har fått tilskudd fordi deler av bevilgningen har gått til statlig drift.

Departementet og direktoratet har gjennomgått posteringene knyttet til de omtalte føringer for 2008. Fokus har vært rettet mot de største avvikene og postene knyttet til de 100 mill. kroner i statlige driftsutgifter som er regnskapsført på tilskuddsposter. Gjennomgangen har også vist at ca 60 mill. kroner, som anses å være tilskuddsmidler, er blitt regnskapsført på statlige driftsposter.

Gjennom tiltakene i RNB-2010, forslag i statsbudsjettet for 2011 og justering i direktoratets regnskapspraksis, legger departementet til grunn at regnskapet vil vise korrekte tall slik at det ikke oppstår tvil om at midlene benyttes i henhold til formålene.

Rammene på de ulike drifts- og tilskuddsposter fastsettes i den årlige budsjettbehandling. Det anses ikke nå som aktuelt å foreta særskilte bevilgninger eller rammedisponeringer relatert til regnskapsmessige føringer i 2008.

SPØRSMÅL NR. 975

Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 12. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse Sør-Øst har bestemt at anskaffelse av behandlingstjenester innen psykisk helsevern skal gjennomføres etter forskrift om offentlige anskaffelser del II. Dette skjer til tross for at oppdragsgiver ikke er forpliktet til det når det gjelder kontrakter med ideelle organisasjoner.

Er en slik praksis i tråd med det kulturministeren uttalte på Frivillighet Norges topplederkonferanse 2010, om at frivilligheten representerer egne verdier

og ressurser og må ha egne rammer i anbudspesifikasjoner?»

Svar:

Jeg har fått en orientering fra Helse Sør-Øst RHF om deres anbudsprosess for anskaffelse av behandlingstjenester innen psykisk helsevern. Som ledd i denne anskaffelsesprosessen har det vært en grundig vurdering av hvilken form for anskaffelse som best kan dekke det behov regionen har for kjøp av helse-

tjenester fra private for å gi et best mulig og likeverdig tilbud til regionens befolkning.

Som representanten Laila Dāvøy er kjent med, er det åpnet for at anskaffelser fra private ideelle institusjoner som utfører helse- og sosialtjenester ikke er forpliktet til å følge reglene i anskaffelsesforskriftens § 2-1 tredje ledd, det vil si del II eller III, men skal følge de grunnleggende kravene beskrevet i forskriftens del I om blant annet likebehandling og konkurranse. Det er allikevel visse prosedyrekrav for anskaffelser som er beskrevet i forskriftens del II som skal følges.

Helse Sør-Øst RHF har videre orientert om at ved å benytte den ovenfor beskrevne anskaffelsesformen ved kjøp av helsetjenester innen psykisk helsevern, vil eventuelle kommersielle leverandører være utestengt fra konkurransen. Dette som følge av at regelverket ikke har en tilsvarende bestemmelse for psykisk helsevern som for opptrenings- og rehabiliteringstjenester hvor de ideelle og kommersielle institusjoner utenfor sykehus er likestilt.

Helse Sør-Øst RHF har derfor i sin orientering til meg understreket at de i den forestående anskaffelsesprosessen i tillegg også vil følge anskaffelsesreglene i forskriftens del II. Lovlige anskaffelsesformer er etter denne delen av forskriften åpen eller begrenset anbudskonkurranse eller konkurranse med forhandlinger. Helse Sør-Øst RHF vurderer å benytte anskaffelsesformen konkurranse med forhandlinger. Ved denne anskaffelsesformen vil både ideelle og kommersielle leverandører kunne levere tilbud. Den endelige beslutningen vil bli tatt i løpet av om lag tre uker.

Som representanten Laila Dāvøy er kjent med, har det vært et sterkt ønske fra enkelte private aktører om å kunne delta i denne konkurransen og som ville blitt utelukket hvis Helse Sør-Øst RHF hadde valgt en forenklet prosess beregnet alene på private ideelle institusjoner som leverer helse- og sosialtjenester.

Fordi anskaffelsen som Helse Sør-Øst RHF skal foreta innen psykisk helsevern har en årlig ramme på flere hundre millioner kroner, er det etter deres vurdering riktig å foreta en anskaffelse etter hovedregelen for offentlige anskaffelser av helse- og sosialtjenester.

Jeg har også vært i kontakt med Kulturdepartementet i sakens anledning, siden representanten Dāvøy i sitt spørsmål refererer til en konferanse der kulturministeren hadde et innlegg som blant annet omhandlet anskaffelser fra frivillige. I sitt innlegg ble det fra kulturministeren sin side blant annet lagt vekt på den viktige rolle de frivillige spiller i arbeidet med å yte befolkningen best mulige velferdsgoder.

I den sammenhengen er det også viktig å vise til regjeringens politiske plattform for perioden 2009-2013, der det står at regjeringen vil videreutvikle samhandlingen mellom offentlig sektor og frivillige aktører og ideelle organisasjoner som viktige bidragsyttere i velferdsproduksjonen. Disse har høy kompetanse og stort engasjement og kan presentere nye løsninger på velferdsutfordringene. Ideelle og frivillige organisasjoner som bidrar til velferdsproduksjonen som leverandører til det offentlige skal få forutsigbare avtalevilkår og arbeidsforhold, samtidig som vi skal stille klare krav til kvalitet, kostnader og arbeidsvilkår.

SPØRSMÅL NR. 976

Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 12. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I et oppslag i Stavanger Aftenblad 02.02.10 fremkommer det at flere av lisenseierne på norsk sokkel har pantsatt og krysspantsatt sine eierandeler. Dette har foreløpig ikke skapt noen store problemer for bransjen.

Hva er omfanget av dette, og hvordan vil OED/OD forholde seg dersom en lisenshaver går konkurs og den pantsatte lisensen overtas av pantholder som ikke er prekvalifisert for norsk sokkel?»

Svar:

La meg innledningsvis si at adgangen til pantsettelse av deltakerandeler i utvinningstillatelser fremgår av petroleumsløven og er betinget av et særskilt samtykke fra Olje- og energidepartementet. Pantsettelsesadgangen brukes som hovedregel til finansiering av det aktuelle selskapets petroleumsvirksomhet under den eller de utvinningstillatelser der han er rettighetshaver. Adgangen til pantsettelse av deltakerandeler anvendes av en del rettighetshaverselskaper – ca. en fjerdedel av de aktive utvinningstillatelser på

norsk kontinentalsokkel har en eller flere deltakerandeler som er pantsatt. Det har hittil ikke forekommet at en rettighetshaver på norsk kontinentalsokkel er gått konkurs. Selskaper som har behov for friske midler, har hentet slike fra eksisterende eller nye eiere og/eller långivere.

Utvinningstillatelser tildeles bl.a. på betingelse av at rettighetshaverne i den enkelte utvinningstillatelse inngår en samarbeidsavtale seg imellom. Denne avtalen er formulert av Olje- og energidepartementet og er lik for alle interessentskap på norsk kontinentalsokkel. Det fremgår av denne at alle rettighetshavere bl.a. har plikt til å skyte inn de midler som trengs til å utøve virksomheten i tillatelsen, og dette tilskuddet skal tilsvare selskapets andel i utvinningstillatelsen. Operatøren sender ut såkalte "cash calls" til dekning av interessentskapets løpende utgifter. Rettighetshaver har 15 dager på seg til å innbetale det aktuelle beløp til felleskontoen.

Dersom rettighetshaver ikke innbetaler det aktuelle tilskudd innen fristen (mislighold), skal de øvrige rettighetshavere først dekke det aktuelle beløp i forhold til sine deltakerandeler. Etter fem dagers mislighold mister rettighetshaveren sin stemmerett. Operatøren skal da opplyse Olje- og energidepartementet, de øvrige rettighetshavere og eventuelle panthavere om misligholdet. Etter tre måneder kan de øvrige rettighetshavere kreve at det misligholdende selskap overdrar deltakerandelen til dem.

Panthaver (banken) har imidlertid rett til å innbetale forfalte tilskudd i overensstemmelse med påkravet, og med befriende virkning for det misligholdende selskap.

En overdragelse som nevnt er bl.a. betinget av at eventuelle pantheftelser dekkes av det vederlag som betales for andelen. En deltakerandel som overdras fra en rettighetshaver som følge av mislighold, må således overdras heftelsesfritt. I et tilfelle som nevnt, vil altså deltakerandelen overtas av de øvrige rettighetshavere og pantsetteren få innfridd sitt lån. Denne løsningen er imidlertid en rett de øvrige rettighetshavere har, men ingen plikt.

Skulle en rettighetshaver gå konkurs uten at de øvrige rettighetshavere ønsker å kjøpe andelen etter samarbeidsavtalens regler om mislighold, vil ikke banken ha noen ubetinget rett til å overta andelen. Når Olje- og energidepartementet samtykker i pantsettelse av en deltakerandel, har departementet adgang til å gi tilsagn om at tvangssalg og tvangsbruk etter tvangsfullbyrdelsesloven vil kunne skje uten at vilkårene for tillatelsen endres (dvs. at banken kan tre inn i rettighetshavers sted), men adgangen til å gi slike forhåndstilsagn har aldri vært benyttet. Rettighetshavere i petroleumsvirksomheten må være kvalifiserte oljeselskaper. En bank er ikke et kvalifisert oljeselskap og vil således heller ikke kunne være rettighetshaver.

Det at rettighetshaver går konkurs, vil heller ikke automatisk innebære at han opphører å være rettighetshaver. Men misligholder han sin tilskuddsplikt, vil de nevnte regler i samarbeidsavtalen om mislighold komme til anvendelse.

Det følger av det jeg har sagt ovenfor, at banken i et konkurstilfelle som hovedregel vil måtte melde sitt krav i rettighetshavers konkursbo.

SPØRSMÅL NR. 977

Innlevert 29. mars 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Norge har offisielt vernet om lag 45 TWh vannkraft for å ivareta viktige naturverdier. Samtidig melder Småkraftforeningen at sumvirkninger og INON brukes som hjemmel av NVE til å avslå konsesjoner i vassdrag som ikke er vernet. Det indikerer jo at NVE egentlig mener vassdraget burde vært vernet.

Hva er begrunnelsen, og hvilken hjemmel ligger til grunn, for at sumvirkninger i ikke vernede vassdrag skal kunne medføre konsesjonsavslag?»

Svar:

Det er mange positive virkninger ved utbygging av små vannkraftverk. Samfunnet får økt tilgang på fornybar energi uten utslipp av klimagasser, og det blir økt nærings-utvikling og sikring av bosettingen i distriktene. Den store interessen for små kraftverk, og det voksende antall søknader ofte innenfor et begrenset geografisk område, krever en helhetlig planlegging og vurdering av sumvirkninger av utbyggingene.

Konsesjonsbehandling av små vannkraftverk gjennomføres med hjemmel i vannressursloven. Formålet med vannressursloven er å sikre en samfunnsmessig forsvarlig bruk og forvaltning av vassdrag og grunnvann. Dette formålet skal ivaretas, både i vernede og i ikke-vernede vassdrag.

Stortinget har gjennom vannressursloven tillagt vassdragsmyndigheten ansvaret for å sikre samfunnsmessig forsvarlig bruk og forvaltning av vassdrag og grunnvann både i og utenfor vernede vassdrag. Reduksjon av inngrepsfrie naturområder og mulige negative sumvirkninger av flere småkraftverk er to av mange spørsmål konsesjons-myndigheten

skal vurdere. I retningslinjene som er fastsatt for små vannkraftverk, redegjøres det for viktige hensyn som skal vurderes i konsesjonsbehandlingen. Det fremgår av retningslinjene at hensynet til sumvirkninger og inngrepsfrie naturområder skal tillegges vekt i vurderingen av skadevirkningene for miljø og brukerinteresser.

Ofta kan god prosjektutforming og avbøtende tiltak redusere ulempene et småkraftverk vil påføre allmenne interesser. Vurderingen av slike muligheter er en viktig del av konsesjonsbehandlingen. Til slutt vil det være avveiningen mellom de samlede fordeler og ulemper som avgjør om konsesjon gis eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 978

Innlevert 30. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 9. april 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Lørdag 27. mars hadde Dagsrevyen et oppslag om statens regelverk for barn under 16 år som blir skadet i trafikkulykke. Dagens regelverk bidrar til at erstatningsbeløpet til barn som får en hjerneskade i en ulykke blir liten fordi hjerneskade ikke er en stor nok fysisk skade, og erstatningsbeløpet blir derfor kraftig redusert.

Vil statsråden sørge for at endringene kan skje fort, og når forventer statsråden at en sak kan legges frem til behandling for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Lørdag 27. mars hadde Dagsrevyen et oppslag om statens regelverk for barn under 16 år som blir skadet i trafikkulykke. Dagens regelverk bidrar til at erstatningsbeløpet til barn som får en hjerneskade i en ulykke blir liten fordi hjerneskade ikke er en stor nok fysisk skade, og erstatningsbeløpet blir derfor kraftig redusert. Denne problemstillingen er tatt opp mange ganger uten at noe har skjedd. Statssekretær Astri Aas-Hansen sier at man nå skal se på saken, og at det er satt ned et lovutvalg for dette. Denne problemstillingen er tatt opp en rekke ganger av blant

annet Landsforeningen for Trafikkskadde, og det burde ikke være behov for et nytt utvalg for å rydde opp i disse problemene.

Svar:

Spørsmålet, som er stilt til helse- og omsorgsministeren, er overført til justisministeren som rette vedkommende. Det såkalte Personskadeerstatningsutvalget foretar for tiden en mer generell utredning av utmålingsspørsmål i norsk erstatningsrett. En vurdering av barneerstatningsreglene er en del av dette arbeidet, noe som sikrer at man vil kunne se utmålings-spørsmålene i en bredere sammenheng. I utvalgets mandat er det lagt opp til at det skal foretas en bred vurdering av reglene om barneerstatning. Personskadeerstatningsutvalget ble nedsatt i 2008, og skal ifølge mandatet avgi sin utredning innen 1. februar 2011. Det er for tidlig å si noe konkret om når saken kan legges frem til behandling for Stortinget. Utredningen fra Personskadeerstatningsutvalget skal på høring når den er fremlagt, og jeg vil på vanlig måte i lys av høringen vurdere om forslagene skal følges opp.

SPØRSMÅL NR. 979**Innlevert 6. april 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 15. april 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vestnes kommune i Møre og Romsdal ligger mellom to kommuner som nyter godt av lavere arbeidsgiveravgift. Rauma kommune har sone 2, mens Haram kommune har differensiert arbeidsgiveravgift. Vestnes Kommune sliter med dårlig økonomi, og har i tillegg hatt en sterk utflytting av fylkeskommunale arbeidsplasser de siste åra, jfr. Romsdal Helseheim og Åslia Psyk. senter.

Hva er begrunnelsen for at Vestnes kommune ikke får en lavere avgiftsone for arbeidsgiveravgift?»

BEGRUNNELSE:

Differensiert arbeidsgiveravgift innebærer at landet er delt inn i ulike arbeidsgiveravgiftssoner, hvor det betales lavere satser i distriktene enn i sentrale strøk. Differensiert arbeidsgiveravgift er målrettet ved direkte å redusere kostnaden ved å sysselsette personer i distriktene, forutsigbar fordi den er automatisk tilgjengelig for alle bedrifter i distriktene.

Differensiert arbeidsgiveravgift virker ved å favorisere bruk av arbeidskraft framfor andre innsatsfaktorer som f.eks. maskiner og transporttjenester, og ved å favorisere bruk av arbeidskraft i distriktene framfor i sentrale strøk. Dessuten, i den grad avgiftlettelsen ikke i sin helhet tilfaller bedriften, men overveltes i høyere lønn, kan subsidien fungere som en direkte bosettingsstøtte (høyere livsinntekt ved å arbeide og bo i distriktene).

Svar:

Ordnningen med differensiert arbeidsgiveravgift ble gjeninnført fra 01.01. 2007. Ordnningen er godkjent av ESA fram til 31.12. 2013 med utgangspunkt i ESAs og Kommisjonens retningslinjer for regionalstøtte. Differensiert arbeidsgiveravgift er i retningslinjene regnet som driftsstøtte, og vilkårene for hvilke områder som kan få slik støtte er svært strenge. Ifølge retningslinjene kan regioner som representerer

eller tilhører en landsdel (NUTS II-region) med under 8 innbyggere per km², kvalifisere for slik driftsstøtte. I tillegg kan ”mindre tilstøtende områder”, som oppfyller det samme befolkningstetthetskriteriet, inkluderes i ordningen. Det enkelte land må videre vise at virkemidlet er nødvendig og hensiktsmessig for å hindre eller redusere kontinuerlig befolkningsnedgang i de aktuelle områdene.

I forberedelsen av gjeninnføringen av ordningen med differensiert arbeidsgiveravgift fra 2007 ble ESA og Norge enige om å bruke bo- og arbeidsmarkedsregioner som en tilnærming for avgrensning av et sammenhengende virkeområde i Sør-Norge. Dette medførte at regelverkets krav til lav befolkningstetthet og befolkningsnedgang måtte påvises på dette nivået.

Etter harde forhandlinger med ESA, godkjente ESA at store deler av områdene som hadde nedsatt arbeidsgiveravgift i 2003 fikk gjeninnført generelt nedsatt arbeidsgiveravgiftsats. Det gjaldt bl.a. Rauma (som utgjør en egen bo- og arbeidsmarkedsregion). Områder som ikke fikk gjeninnført generelt redusert avgift ble omfattet av den såkalte fribeløpsordningen der bedrifter betaler samme sats som i sone 2 inntil grensen for bagatellmessig støtte er nådd. Dette gjaldt bl.a. Haram kommune som tilhører bo- og arbeidsmarkedsregion Ålesund.

Vestnes kommune hadde ikke redusert arbeidsgiveravgift under den tidligere ordningen, som varte fram til 2003. Vestnes tilhører bo- og arbeidsmarkedsregion Molde. Bo- og arbeidsmarkedsregion Molde oppfylte ikke kriteriene om befolkningstetthet under 8 innbyggere per kvadratkilometer og befolkningsnedgang. Ingen av kommunene som var omfattet av den tidligere ordningen i bo- og arbeidsmarkedsregion Molde fikk derfor beholde samme avgiftsone som i den gamle ordningen. På grunn av dette gikk kommunene Aukra, Eide, Gjemnes, Midsund og Nesset fra sone 2 til sone 1a (fribeløpsordningen) fra 1.1.2007.

SPØRSMÅL NR. 980**Innlevert 6. april 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 12. april 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hva tenker miljøvernministeren å foreta seg for å redusere utslippene av næringssalter fra oppdrettsnæringen, og konkret hva er det departementet ønsker at KLIF skal vurdere på nytt?»

BEGRUNNELSE:

Beregninger basert på tall fra Klima- og forurensningsdirektoratet (KLIF) viser at norske oppdrettsanlegg slipper ut næringssalter tilsvarende kloakk fra 8,8 millioner mennesker. Ifølge dagbladet.no 24. mars går kloakkutslipp fra norske oppdrettsanlegg urensset rett i sjøen, og tilsvarer nå utslippene fra nær to ganger Norges befolkning. Bare i 2009 økte utslippene med ni prosent.

Ifølge KLIF er oppdrettsnæringen den største kilden til menneskeskapt utslipp av næringssalter fra Lindesnes til russergrensa. I en kommentar til dagbladet.no 24. mars uttaler statssekretær Heidi Sørensen at "dette er tall som er så store at det kan være en grunn til å se på dette på nytt [...] På bakgrunn av tallene som har kommet fram, kan det være en grunn til å få KLIF til å vurdere dette på nytt".

Kurt Oddekalv i Miljøvernforbundet påpeker i den samme avisartikkelen det paradoksale i at kloakken fra hver enkelt hytte som bygges må renses, mens kloakk fra oppdrettsanleggene går urensset rett i sjøen. I 2009 betalte hver eneste norske husstand i snitt 2920 kroner i året i kloakkavgift. Oppdrettsnæringen betaler ikke.

Svar:

Utslipp av næringssalter fra oppdrettsvirksomhet har økt betydelig de siste årene i takt med veksten i næringen. Beregninger viser at oppdrettsnæringen bidrar med nær 80 prosent av de menneskeskapt tilførselene av fosfor og over 60 prosent av de menneskeskapt tilførselene av nitrogen for kyststrekningen fra Lindesnes til russergrensa. For store utslipp av næringssalter kan føre til overgjødning, som igjen kan føre til dårlig vannkvalitet og redusert biologisk mangfold.

Størstedelen av norsk oppdrett foregår i notmerder i sjøen hvor fôrspill og ekskrementer slippes direkte ut i sjøen. Manglende teknologi i forhold til denne produksjonsmetoden gjør det vanskeligere for miljømyndigheten å stille krav til utslippskontroll, slik det vanligvis gjøres for andre industrivirksomheter. Aktuelle tiltak for å unngå overgjødning er derfor først og fremst krav til lokalisering av anleggene, sammensetning av fôr og optimalisert drift. Samtidig er det viktig med grundige miljøundersøkelser for å kunne kartlegge effekten av utslipp fra oppdrettsnæringen.

Klima- og forurensningsdirektoratet har nylig lagt fram et forslag om krav til utvidede miljøundersøkelser og forbud mot å etablere eller utvide anlegg i områder med dårlig miljøtilstand. Jeg vil nå vurdere dette forslaget og behovet for eventuelle ytterligere tiltak knyttet til næringssaltutslipp fra oppdrettsnæringen. Som ledd i denne vurderingen kan det være aktuelt å be Klima- og forurensningsdirektoratet vurdere sider av problemstillingen på nytt, slik som forholdet til krav som stilles til annen næringsvirksomhet og mulighet for utvikling av ny teknologi.

SPØRSMÅL NR. 981**Innlevert 6. april 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 15. april 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil statsråden sikre en revisjon og kontroll av SMS-avstemminger hos NRK, TV2 og andre norske medier og samtidig kreve at resultatene blir offentliggjort?»

BEGRUNNELSE:

En rekke norske medier benytter ulike SMS-tjenester. Ofte handler dette om avstemminger blant lesere og seere. I mange tilfeller får også resultatene av avstemmingene offisielle og tildels betydningsfulle konsekvenser. Derfor er det viktig at befolkningen og brukerne kan stole på at resultatene er korrekte. Det må ikke være i tvil om at stemmene når frem og blir registrerte. Det må være et rimelig krav at resultatene til en viss grad kan ettersås og kontrolleres slik at de kan verifiseres.

Danmarks Radio har etter en massiv kritikk av sine SMS-avstemminger, sørge for at en revisor vil kontrollere at alt har gått riktig for seg. Det er det danske X Factor programmet som har fått de danske seerne til å kritisere Danmarks Radio for å jukse med sms avstemningen, etter at Jyllands-Posten avslørte uregelmessigheter. I en tilsvarende sak i England måtte BBC betale en bot på 800.000 kr fordi de hadde bedt folk sende sms til et program, som var spilt inn på forhånd.

Under Melodi Grand Prix ble samtlige norske stemmer på SMS borte på grunn av en teknisk feil. Det var norske medier som avslørte saken. Telenor mottok 109.929 SMS-stemmer mens det ble registrert 114 002 telefonstemmer, ifølge Dagbladet.

50.000 SMS-stemmer ble registrert via NetComs mobilnett. Hver stemme kostet fem kroner, dermed er det klart at det dreier seg om millionbeløp.

Likevel finnes det ingen krav om offentlighet etter pålegg om at resultatene kan ettersås. Slik sett er denne nye forretningsmodellen fullstendig uregulert og forbrukerrettene er fraværende. Forbrukere som er interessert i slike avstemminger bør kunne stole på at stemmene kommer frem, og at resultatene er korrekte og etterprøvbare. Spesielt siden avstemmingsformen brukes oftere i mer offisielle former.

Svar:

Etter mitt syn vil den eksisterende ordningen med Brukerklagenemnda for elektronisk kommunikasjon ivareta eventuelle tvister mellom brukere og tilbydere av teletjenester i tilknytning til SMS-avstemninger. Når det gjelder forholdet mellom publikum og kringkasterne, vil det være i kringkasternes egeninteresse å sørge for at slike avstemninger foregår på en ryddig måte. Publikums tillit til avstemninger de arrangerer, avhenger av at det ikke forekommer uregelmessigheter. Det eneste kjente norske tilfellet av problemer i tilknytning til avstemninger skjedde i tilknytning til innringernes stemmegivning under den internasjonale finalen Eurovision Song Contest 2009. Problemene som oppsto skyldes angivelig teknisk svikt. Det foreligger i alle fall ingen indikasjoner på at det forekom noe bevisst forsøk på å føre publikum bak lyset. Etter det som er opplyst i pressen, belastet teleselskapet heller ikke publikum for stemmegivningen.

SPØRSMÅL NR. 982**Innlevert 6. april 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 16. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statsråden har på nytt kalt inn jernbanedirektøren og NSB sjefen til krisemøte om situasjonen på jernbanenettet, det femte krisemøtet siden 2007. På tross av alle krisemøtene ser det ikke ut til at problemene vil avta. Etter alle krisemøtene er det viktig å få vite hva som er drøftet og hvilke konkrete tiltak som er lovet igangsatt.

Kan jeg derfor tillate meg å be statsråden om å få en kopi av møtereferatene fra alle de avholdte krisemøtene mellom samferdselsministeren og jernbaneverket og NSB?»

Svar:

I løpet av den tiden jeg har vært samferdselsminister, har jeg hatt mange møter med ledelsene i underliggende etater og virksomheter som jeg har et konstitusjonelt ansvar for. Dette gjelder også med de respektive ledelser i Jernbaneverket og NSB. Dette har også vært vanlig praksis blant mine forgjengere uten at jeg har oversikt over dette. Jeg kan bekrefte at siden jeg tiltrådte, har jeg hatt tre møter med jernbaneledelsen for spesielt å drøfte de store driftsproblemene i jernbanedriften som vi har opplevd i vinter, nærmere bestemt den 7. desember 2009, 7. januar og 6. april 2010. Det siste møtet ble for øvrig kun avholdt med ledelsen i Jernbaneverket, hvor jeg bl.a. fikk en orientering om hendelsene som oppstod i slutten av mars/begynnelsen av april i år.

Departementet lager referater fra de ordinære etatsmøtene som holdes tre ganger årlig. Det blir vanligvis ikke laget referater fra ekstraordinære møter som jeg har med ledelsene i underliggende etater og

virksomheter. Dette gjelder også de tre konkrete møtene omtalt foran. Etter de tre nevnte møtene om driftsproblemene i jernbanen, ble det imidlertid avholdt pressekonferanse umiddelbart etter møtene var ferdige. Dette ble gjort for at de som var interessert, på en åpen måte skulle bli kjent med hva som kom ut av møtene.

Etter møtet den 7. januar d.å. ga Jernbaneverket og NSB en orientering om strakstiltak de enten hadde satt i gang eller kom til å iverksette. For eksempel om flere åpne stasjoner, bruk av busser som alternativ transport for innstilte tog og bedre informasjon til publikum. På møtet ble også følgende tiltak drøftet:

- En bedre refusjonsordning for pendlere
- Utvidet samarbeid mellom NSB og Flytoget ved avvik i togtrafikken, samt
- Utvidet tilgang til Oslo-tunnelen for å forsert det pågående fornyelsesarbeidet.

Alle disse tiltakene er senere blitt fulgt opp.

Jeg gjør ellers oppmerksom på at mye av innholdet og resultatet av møtet den 7. januar, fikk Stortinget senere del i gjennom min orientering den 9. mars i år. Jeg viser også til mitt svar på interpellasjonen fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud om hva jeg konkret vil gjøre for at problemene på jernbanen blir utbedret, som ble drøftet i Stortinget samme dagen.

På møtet 6. april i år var mulig forsering av vedlikehold et eget tema. Jeg vurderer nå nærmere både det spørsmålet og også ev. følger for investeringsplanen i NTP 2010-2019. Skulle resultatet tilsi behov for endringer, vil Stortinget få seg forelagt slike forslag.

SPØRSMÅL NR. 983**Innlevert 7. april 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 15. april 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Likestillings- og diskrimineringsombudet uttaler i Dagsavisen 7. april at det er et stort problem at kvinner opplever å bli forbigått ved lokale lønnsforhandlinger fordi de har vært i fødselspermisjon.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at likestillingsloven blir overholdt av alle arbeidsgivere ved at de sørger for at ansatte som har vært i foreldrepermisjon ikke blir hengende etter i sin lønnsutvikling?»

Svar:

Jeg er opptatt av å styrke kvinners stilling i arbeidslivet, og jeg ser at det særlig er et problem at kvinner sakker akterut i lønnsutviklingen fordi de benytter sine lovfestede rettigheter for å ta seg av sine barn.

Likelønnskommisjonen påviste i NOU 2008:6 Kjønn og lønn at fravær fra arbeidet knyttet til fødsel og omsorg for barn er en av forklaringene på lønnsforskjellene mellom kvinner og menn. En AFI-rap-

port fra 2008 viser at det er samvariasjon mellom lang permisjon og svakere karriereutvikling. Likestillings- og diskrimineringsombudet mottar en rekke henvendelser fra personer som opplever at graviditet og foreldrepermisjon får negative følger for dem i arbeidslivet.

Dette er ikke akseptabelt. Arbeidstakere som har vært i permisjon har rett til lønnsvurdering, til å fremme krav og til å bli vurdert på linje med øvrige ansatte i lokale lønnsforhandlinger.

Stortinget har nylig vedtatt lovendringer som innebærer styrket vern mot graviditetsdiskriminering ved at det nå blir forbudt å spørre om graviditet og familieplanlegging i ansettelsesintervjuer.

Jeg tar sikte på å legge fram en stortingsmelding om likelønn mellom kvinner og menn til høsten. Et aktuelt tema i meldingen kan være hvordan vi kan styrke kvinners stilling på arbeidsmarkedet for å hindre at kvinner får svakere lønnsutvikling som følge av permisjon og omsorg for barn.

SPØRSMÅL NR. 984**Innlevert 7. april 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 16. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvilken årlig provenybesparelse oppnår man dersom man setter et tak på foreldrenes samlede inntekt som vilkår for å motta barnetrygd, og taket settes på hhv. 900 000 kroner, 1 000 000 kroner og 1 100 000 kroner?»

BEGRUNNELSE:

Mange som mottar barnetrygd har ikke egentlig behov for denne stønaden fra staten fordi de gjennom sitt arbeid og virke har tilstrekkelig med inntekt. Man kunne derfor se for seg et system der foreldre i en barnefamilie, som til sammen tjente et visst beløp, f. eks 1 000 000 kroner eller mer, ikke mottok barnetrygd, men at denne ytelsen ble forbeholdt familier

med lavere inntekt. Det sparte beløpet kunne gjen-speiles i skattelettelser.

Det ønskes også en tabell som viser barnefamilie-ers inntekt etter desiler.

Svar:

Det er flere praktiske problemstillinger både knyttet til en provenyberegning og utformingen av et ev. inntektstak for barnetrygden. For det første må det tas stilling til hvilken inntekt som skal legges til grunn for behovsprøvingen. For det andre krever et slikt inntektstak at en på forhånd oppgir forventet inntekt i løpet av året. Dette må etterprøves og mottatt barnetrygd må ev. tilbakebetales dersom det viser seg at inntekten oversteg taket. For det tredje er det et

spørsmål om hvem sine inntekter som skal inkluderes i tilfeller der foreldrene ikke bor sammen. I utgangspunktet kan en tenke seg at inntektstaket gjelder for begge foreldrene dersom de deler barnetrygden pga. delt omsorg, men kun for den ene av foreldrene dersom denne har hovedomsorgen og mottar barnetrygden alene. Dette har det imidlertid ikke vært mulig å inkludere i beregningen fordi slik informasjon ikke er tilgjengelig i Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE. For det fjerde gir et slikt inntektstak en voldsom terskeeffekt, ved at litt ekstra inntekt betyr tusenvis av kroner i bortfalt barnetrygd. Dette gir svekede insentiver til å arbeide, særlig for kvinner.

Finansdepartementet har i beregningen valgt bruttoinntekt eksklusiv skattefrie overføringer (som bl.a. inkluderer barnetrygden) som grunnlag for behovsprøvingen. Bruttoinntekten inkluderer alle inntekter inkludert kapitalinntekter og er derfor mest velegnet dersom man skal ta hensyn til familiens samlede inntekt. Alternativt kunne en valgt personinntekten, som inkluderer lønns- og pensjonsinntekter, samt beregnet personinntekt for selvstendig næringsdrivende. Personinntekten er noe enklere å forutsi, slik at det i færre tilfeller vil være nødvendig med etterbetaling eller tilbakebetaling av barnetrygden. Ulempen er at mange foreldre med samlet inntekt over taket likevel vil motta barnetrygd dersom personinntekten benyttes som grunnlag.

I beregningen er kun inntekten til personer som bor i husholdninger med barn i alder som gir rett til barnetrygd, inkludert i behovsprøvingen. For husholdningstypen enslige forsørgere med barn under 18 år benyttes bare inntekten til mor/far. For andre husholdningstyper med barn under 18 år (samboer- eller ektepar) er inntekten summert for de to voksne (ikke voksne barn), selv om vi ikke har informasjon om hvilke av disse personene som er foreldre til barna.

Gitt de nevnte forutsetningene er reduksjonen i utbetalingene til barnetrygd anslått til:

1. Om lag 4,4 mrd. kroner for et inntektstak på 900 000 kroner.

2. Om lag 3,2 mrd. kroner for et inntektstak på 1 mill. kroner.
3. Om lag 2,4 mrd. kroner for et inntektstak på 1,1 mill. kroner.

Når det gjelder tabellen med barnefamiliers inntekt etter desiler, har departementet valgt å desilfordere etter forbruksmuligheter, jf. tabell 1. Dette innebærer at beregningen både tar hensyn til husholdningssammensetningen (at noen forsørger barn eller ektefelle/samboer) og stordriftsfordeler knyttet til å bo flere sammen i en husholdning. Dette gjøres ved at hvert medlem av husholdningen tilordnes en såkalt ekvivalentinntekt. Ekvivalentinntekten skal i prinsippet uttrykke inntekten et husholdningsmedlem måtte hatt som enslig for å ha samme forbruksmuligheter som et medlem av en større husholdning. Husholdningene er delt inn i desiler etter ekvivalent bruttoinntekt inkludert skattefrie ytelser. I tabellen vises både gjennomsnittlig ekvivalent bruttoinntekt inkludert skattefrie ytelser og gjennomsnittlig ekvivalent bruttoinntekt eksklusiv skattefrie ytelser.

Tabell 1 Gjennomsnittlig ekvivalent bruttoinntekt fordelt etter inntektsdesiler (gitt ved ekvivalent bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser). 2010. Kroner

Inndelingsgruppe	Gjennomsnittlig ekvivalent bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser	Gjennomsnittlig ekvivalent bruttoinntekt
1	112 700	80 700
2	174 500	153 500
3	210 900	194 500
4	238 600	224 800
5	263 100	250 500
6	287 800	276 300
7	316 000	305 100
8	353 500	343 500
9	412 300	402 500
10	706 600	701 400

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 985**Innlevert 7. april 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 15. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«En tidligere rusmisbruker var under behandling for sitt misbruk i 2 år. Tannbehandlingen han fikk var kun uttrekking av tennene, noe som nå gir han psykiske problemer. Han er lærling med lav inntekt og har søkt om gratis tannbehandling for å rette opp skadene, men har fått avslag da han er ute av ettervernet og ikke under LAR.

Er det slik at det kun er de som er under behandling, i LAR eller i ettervern som får gratis tannbehandling, eller mener Statsråden at også denne personen har rett til det?»

BEGRUNNELSE:

Loven gir rusmiddelavhengige og psykisk syke rett til gratis tannbehandling. Mange rusmiddelbrukere har han fått varige skader i tennene, som følge av sin sykdom. Stadig flere får nå hjelp med tannproblemene sine når de er under behandling for sitt rusmisbruk i spesialisthelsetjenesten, men det finnes også mange som har et rettmessig behov for gratis tannpleie, men som ikke får det dekket på grunn av ulik praktisering av loven. Dette tilfelle gjelder en person som har klart å bli rusfri gjennom en 2-årig behandling, men som ikke får dekket tannbehandling da han klarer seg uten LAR og ytterligere ettervern. Den tannbehandlingen han ble tilbudt var å trekke ut tennene, noe som er den rimeligste løsningen, men som ikke kan aksepteres i dag. Det er uheldig at loven åpner for mye uklarhet og forskjellsbehandling og det bør være den likebehandling hvor behovet for behandling er avgjørende. Det er også beklagelig hvis kriteriene for gratis behandling er knyttet opp til kun den tiden personen er til behandling i spesialisthelsetjenesten eller i ettervern, og at de som ikke benytter LAR i mange tilfeller mister sin rett til gratis behandling.

Målet med all rusbehandling er å bli så frisk som mulig, og for mange er det også et mål å kunne klare seg uten ulike medikamenter og ettervern. Skadene rusmiddelavhengige har fått etter langvarig misbruk er et resultat av det som fremkommer i folketrygdloven § 5-6 punkt 14.: Manglende evne til egenomsorg ved varig sykdom eller ved varig nedsatt funksjons-evne. Tannbehandling er kostbart, men for at de som har klart å bli rusfrie skal få en bedre mulighet til å komme seg arbeid er det viktig at de får den økonomiske hjelpen de har behov for. Jeg håper at statsråden kan svare klart og tydelig på hvordan loven skal praktiseres, og om denne personen jeg har vist til har rett til gratis behandling.

Svar:

Spørsmålet representanten stiller, omhandler omfanget av offentlig finansiering av tannbehandling og rettigheter til personer som er rusmiddelavhengige eller som har vært rusmiddelavhengige.

Rusmiddelbrukere som er under behandling for sitt rusmisbruk på institusjon i spesialisthelsetjenesten, har etter tannhelsetjenesteloven § 1-3 rett til gratis tannbehandling hvis oppholdet varer mer enn 3 måneder. I forbindelse med rusreformen ble det i 2005 bevilget 8 mill. kroner til tannbehandling for rusmiddelbrukere under behandling i helseinstitusjon, gjeldende fra 1. juli dette år.

Rusmiddelbrukere som mottar hjemmesykepleie av den kommunale pleie- og omsorgstjenesten minst en gang per uke, vil også ha rett til gratis tannbehandling av fylkeskommunen etter § 1-3 i tannhelsetjenesteloven. Forutsetningen er at hjemmesykepleie ytes over en periode på mer enn 3 måneder.

Fra og med 2006 har fylkeskommunene fått økt sine rammebevilgninger for å utvide tilbudet av tannbehandling på følgende måte:

- For 2006 ble det over statsbudsjettet bevilget 37,5 mill. kroner til tannbehandling for rusmiddelbrukere under kommunal rusmiddelomsorg, avgrenset til å gjelde personer som på grunn av et rusmiddelproblem mottar tjenester etter sosialtjenestelovens § 4-2 bokstav a-d, jf § 4.3 i sosialtjenesteloven.
- For 2008 ble det bevilget 6,7 mill. kroner til tannbehandling for personer under legemiddelassistert rehabilitering (LAR).

Tannbehandlingen for de aktuelle personer som omfattes av disse bevilgningene, er i utgangspunktet ikke rettighetsfestet i tannhelsetjenesteloven. I forbindelse med rammeoverføringene til fylkeskommunene er det stilt som en forutsetning at fylkeskommunene skal tilby gratis tannbehandling.

I tillegg er det bevilget tilskuddsmidler til kommunene til lavterskel helsetiltak (som omfatter tannbehandling). Tilskudd til gratis tannbehandling for innsatte i fengsler har økt.

Stortinget har i Vedtak nr. 393, 7. mars 2008, bedt Regjeringen om å evaluere ordningen med særskilte tiltak rettet mot tannbehandling til rusmiddelavhengige for å se om ordningen fungerer som ønsket. Helse- og omsorgsdepartementet ga Statens institutt for rusmiddelforskning (SIRUS) i oppdrag å

kartlegge fylkeskommunenes tannhelsetilbud til rusmiddelmissbrukere. Kartleggingen ble offentliggjort 8. april 2010 i en rapport fra SIRUS. Den viser at det er flere grupper som faller utenfor tannhelsetilbudet slik ordningen er definert.

I tillegg til rettigheter eller muligheter til gratis tannbehandling fra fylkeskommunen, kan det ytes offentlig stønad til tannbehandling i følgende tilfeller:

Økonomisk sosialhjelp

Hvis en tidligere rusmiddelmissbruker mottar økonomisk sosialhjelp til livsopphold, skal denne stønaden også dekke tannbehandling. I rundskriv om sosiale tjenester fremgår det følgende om tannbehandling:

”Sosialtjenesten har normalt plikt til å inkludere utgifter til nødvendig konserverende eller kurativ tannbehandling ved vurdering av stønadsbehovet. Særlig kostbar behandling ligger i utgangspunktet utenfor det loven er ment å dekke. Foreligger det et rimeligere alternativ som er faglig forsvarlig, kan stønaden begrenses til en slik løsning. Når vedkommendes tannstatus ikke er ødelagt, er det ikke tilstrekkelig bare å dekke behandling i form av proteser. Sosialtjenesten kan ikke pålegge søkeren å benytte bestemte tannleger, men dersom det i kommunen er store prisdifferensialer for samme behandling, kan stønaden begrenses til å dekke et rimelig alternativ. Kosmetisk behandling anses i utgangspunktet ikke som nødvendig for livsoppholdet, men det kan etter omstendighetene være åpenbart urimelig å anse en behandling som rent kosmetisk.”

I tillegg kan jeg opplyse at selv om personen ikke fyller vilkår for å motta stønad til livsopphold, kan sosialtjenesten i særlige tilfeller yte økonomisk hjelp til personer som trenger det for å kunne overvinne eller tilpasse seg en vanskelig livssituasjon. Stønad til nødvendig tannbehandling kan være ett eksempel på stønad i slike særlige tilfeller.

Folketrygdens stønad til dekning av utgifter til tannbehandling

Utgifter til tannbehandling kan også dekkes etter folketrygdens regler ved visse behandlingsformer og diagnoser. Rettighet etter folketrygdloven § 5-6 innebærer en rett til stønad til å dekke utgifter til tannbehandling. Det er statens honorartakster som legges til grunn for størrelsen på stønaden. Pasientene vil i de aller fleste tilfeller måtte påregne en egenbetaling. I utgangspunktet er det tannlegen som vurderer hvorvidt en persons behov for tannbehandling fyller vilkår for dekning av utgifter etter reglene for folketrygdens stønad til dekning av utgifter til tannbehandling. I slike tilfeller er det ikke nødvendig å fremme individuell søknad om forhåndsgodkjenning.

Representanten viser til § 1 pkt 14 i forskrift til § 5-6 i folketrygdloven (stønad til dekning av utgifter til undersøkelse og behandling hos tannlege for sykdom). Ifølge denne bestemmelsen ytes det stønad til tannbehandling til personer som på grunn av varig somatisk eller psykisk sykdom eller ved varig nedsatt funksjonsevne, har nedsatt evne til å ivareta sin tannhelse over tid. Det fremgår av merknadene til bestemmelsen at manglende evne til egenomsorg må dokumenteres ved erklæring fra relevant spesialist. Dette innebærer at tannlegen må få innhentet slik dokumentasjon for at personen eventuelt skal få dekket deler av utgiftene til tannbehandling.

Konklusjon

Basert på de opplysninger som framkommer i spørsmål nr 985, og på den redegjørelsen jeg har gitt i dette svarbrevet, framstår det for meg slik at den aktuelle personen det vises til, faller utenfor ordningene med gratis tannhelsetilbud fra fylkeskommunen. Som jeg har redegjort for, er det imidlertid andre offentlige stønadsordninger for tannbehandling som kan komme til anvendelse i det gitte tilfellet. Hvorvidt slik stønad skal kunne gis, er avhengig av en individuell vurdering.

Helse- og omsorgsdepartementet har startet et arbeid med revisjon av lov om tannhelsetjenesten. I den forbindelse vil mulighetene for å utvide det fylkeskommunale tannhelsetilbudet bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 986**Innlevert 8. april 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 16. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Aftenposten skrev den 6.4. om store våningshus og fredete bygninger som forfaller. Husene er viktige kulturbærere og representerer store kulturverdier. De er en del av historien og kulturlandskapet.

Har statsråden oversikt over hvor mange bygninger som er fredet av Riksantikvaren og hvilken provenyeffekt ville det ha å gi eiere av fredete bygninger og våningshus tilbake retten til regnskapsligning?»

BEGRUNNELSE:

Store våningshus på gårder i Norge var bygget for en annen tid. Mange av de gårdene der en finner de største byggene var egne samfunn på den tiden de ble bygget. I dag er situasjonen og ikke minst økonomien i gårdsdriften en helt annen. I mange tilfeller jobber selv eier utenfor gårdbruket og bruker det meste av ledig tid utover jobben til vedlikehold. Ivaretakelse av disse husene blir på mange måter den enkeltes livsoppgave.

Å vedlikeholde og ivareta fredete bygninger er generelt en stor og krevende utfordring for eierne. En kan ikke velge og vrake i standardløsninger som er billige og lett vint tilgjengelig når kvaliteten ved bygningen skal ivaretas. Resultatet er at arbeidet lett blir vesentlig dyrere enn om en skulle bygge nytt. I mange tilfeller er det kun et fåtall håndverkere som kan utføre oppgaven. Utfordringene rundt de "små og verneverdige fagene" der en del av den gamle byggkompetansen er i ferd med å forsvinne helt, er velkjent. Å øke mulighetene for at eiere av fredete bygninger og store våningshus skal kunne makte utfordringen, er derfor også viktig for å bidra til å holde denne kompetansen i hevd.

Eierne av disse byggene møtes også med en forventning fra samfunnet om at verdiene skal ivaretas.

Det vil dermed være rimelig at det fra samfunnets side gis et insentiv til eier for å bidra til at belastningen ved å ivareta disse bygningene blir lettere å bære for den enkelte eier.

Svar:

Jeg deler spørsmålsstillerens syn på at fredete og verneverdige bygninger i privat eie er en viktig del av kulturarven, og at det er ønskelig med offentlige insentiver for at eierne bevarer disse verdiene.

Om lag 5 700 bygninger er fredet i Norge. Om lag 2 800 av disse er eid helt eller delvis av personer/selskaper som i utgangspunktet er skattepliktige. Vi

har ikke oversikt over hvor mange av disse som er eid av personer/selskaper med skattbar inntekt, og som dermed ville hatt nytte av en eventuell regnskapsligning. Vi har heller ikke grunnlagsmateriale som viser gjennomsnittlige vedlikeholdskostnader på fredete bygninger i privat eie.

Hvis det antas at 2 600 fredete bygninger har private eiere som er i skatteposisjon, og at disse bygningene i gjennomsnitt gir disse eierne et underskudd på 80 000 kroner per år, ville innføring av regnskapsligning medføre et provenytap for det offentlige på om lag 60 mill. kroner per år.

Slik spørsmålet er formulert, er det uklart om spørsmålsstilleren også ser for seg regnskapsligning for våningshus som ikke er fredet. Provenytapet ville i så fall, avhengig av avgrensning, kunne bli langt høyere. Jeg antar det også ville være vanskelig å forsvare en avgrensning som var knyttet spesielt til våningshus uten at verneverdige bygninger også utenfor landbruket ble omfattet av tilsvarende ordning.

Ligningsmyndighetene har begrenset kompetanse og ressurser til å vurdere hvorvidt en bolig har viktig kulturverdi eller ikke, og om vedlikeholdstiltak bidrar positivt til slike kulturverdier. Det vil slik sett være begrensede muligheter til å stille vilkår til et ev. fradrag for vedlikehold av verneverdige boliger. Et særskilt fradrag for vedlikeholdsutgifter vil dessuten være vanskelig å avgrense mot utgifter til oppgradering av boligen. Tilskuddsordninger over statsbudsjettets utgiftsside kan være langt mer treffsikre enn en generell fradragsordning, siden tilskudd i større grad kan rettes inn mot bestemte mål. Ved tilskuddsordninger har en også bedre kontroll med omfanget av den offentlige ressursinnsatsen og større mulighet til å avveie innsats på ett område i forhold til innsats på andre områder. Det eksisterer allerede statlige og kommunale tilskuddsordninger for vedlikehold og restaurering av verneverdige bygninger, bl.a. gjennom Riksantikvaren, Norsk kulturminnefond og SMIL-ordningen (spesielle miljøtiltak i landbruket).

Fram til 2005 ble våningshus normalt regnskapslignet. Dette innebar at gårdbrukeren ble lignet for brutto utleieverdi av huset, samtidig som det ble gitt fullt fradrag for vedlikeholdsutgifter mv. Ved fjerningen av fordelsbeskatningen av egen bolig ble også regnskapsligning av våningshus opphevet. Hensynet til symmetri i skatleggingen, det vil si at inntekter og tilhørende utgifter behandles på samme måte, tilsa dermed at også fradragsretten for driftsutgifter (vedlikehold, forsikring osv.) på våningshuset falt bort.

Eiere av boliger som er fredet eller regulert til spesialområde med formål bevaring, kunne velge om boligen skulle prosentlignes eller regnskapslignes. Bakgrunnen for denne valgadgangen var at det ofte er ekstra kostnader knyttet til vedlikehold mv. av slike boliger, og at sjablonmessig beskatning (prosentligning) derfor kunne gi en for høy beregnet inntekt. Når egen bolig generelt ble fritatt for skattlegging, var det ikke lenger grunnlag for en bestemmelse om regnskapsligning som et valgfritt alternativ til sjablongmessig beskatning.

Avviklingen av fordelsbeskatningen av egen bo-

lig har bidratt til å svekke symmetrien i skattesystemet mht. skattlegging av bolig og har dermed bidratt til å forsterke incentivene til å overinvestere i bolig på bekostning av andre investeringer (for eksempel i næringsvirksomhet). En ev. innføring av et fradrag for vedlikeholdsutgifter på bolighus, selv om dette begrunnes ut fra bevaringshensyn eller lignende, vil bidra til å forsterke dagens skjeve beskatning av boligkapital. Et slikt særskilt fradrag vil dessuten bryte med et av hovedprinsippene i skatteloven om at kostnader bare er fradragsberettigede når de er knyttet til erverv og sikring av skattepliktig inntekt.

SPØRSMÅL NR. 987

Innlevert 8. april 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 16. april 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre en umiddelbar avklaring av søknaden om utvidet sykehusgodkjenning for privatsykehuset Haugesund, slik at anbudsprosessen i Helse Vest kan gjennomføres som planlagt?»

BEGRUNNELSE:

Privatsykehuset Haugesund søkte i desember 2009 Helse- og omsorgsdepartementet om en utvidelse av sin sykehusgodkjenning til tre nye fagområder (urologi, generell kirurgi og kosmetisk kirurgi). Sykehuset har tilbudt poliklinisk behandling innenfor disse fagområdene siden 2007/08. Helse Vest og Helsedirektoratet har vært høringsinstanser. Ingen av dem har hatt innsigelser mot at sykehuset kan gi et forsvarlig behandlingstilbud til pasientene. Helse Vest har i tillegg gitt uttrykk for at de har behov for å fortsette å kjøpe tjenester fra sykehuset fremover.

Helse- og omsorgsdepartementet har vært gjort kjent med at Privatsykehuset Haugesund hadde behov for å få behandlet søknaden i tide til et anbud som Helse Vest gjennomfører denne våren. Anbudet har en samlet kostnadsramme på mellom 140 og 280 millioner kroner. Departementsråden bekreftet så sent om første uke i mars at søknaden ville bli ferdigbehandlet samme måned. Helse Vest utsatte deretter sin kontraktstildeling slik at departementet kunne gjøre seg ferdig.

Fredag før påskeferien fikk Privatsykehuset Haugesund beskjed om at Helse Vest hadde avvist syke-

huset fra anbudsrunderen. Årsaken var at departementet likevel ikke ville gjøre seg ferdig med søknaden i mars. Departementet tok aldri kontakt med sykehuset på eget initiativ for å informere om forsinkelsen i forkant og har heller ikke i etterkant kunnet oppgi en grunn til utsettelsen eller fastsette en ny behandlingsfrist. Stavanger tingrett har i en midlertidig forføyning nå pålagt Helse Vest å fastsette en tilleggsfrist for oversendelse av vedtaket til departementet.

Søknaden fra Privatsykehuset Haugesund har ligget til behandling i Helse- og omsorgsdepartementet i fire måneder.

Til sammenligning ga departementet Norges Fotballforbund (Norsk topphelsesenter) sykehusgodkjenning i fjor høst etter mindre enn to måneders saksbehandlingstid (med tillegg av fellesferien), på tross av at saken gjaldt en førstegangsetablering av et sykehus på hele 19 fagområder, der det også ble reist innsigelser fra et annet sykehus mot godkjenningen.

Konsekvensen av departementets uthaling av behandlingstiden kan bli at Helse Vest må betale mer enn nødvendig for tjenestene som er lagt ut på anbud, med den følge at det blir mindre penger igjen til pasientene i regionen.

Svar:

Etter spesialisthelsetjenesteloven § 4-1 må etablering av sykehus godkjennes av departementet før det kan yte helsetjenester. I forskrift om godkjenning av sykehus og om landsfunksjoner og nasjonale medisinske kompetansesenterfunksjoner ved sykehus er

det gitt nærmere bestemmelser. Endringer i godkjenningssykehus, som nevnt i forskriftens § 6, kan ikke gjennomføres før ny godkjenning foreligger.

Jeg har gitt min tilslutning til å godkjenne søknaden

av 19.12.2009 om utvidelse av sykehusgodkjenningen ved Privatsykehuset Haugesund. Vedtaket av 15.4.2010 er oversendt og bekreftet mottatt av søkerens prosessfullmektig.

SPØRSMÅL NR. 988

Innlevert 8. april 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 16. april 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge uttalelser gjengitt i media mener brannsjefen på Voss at sikkerheten for passasjerene på Bergensbanen er faretruende dårlig. Han advarer mot at det kan få fatale følger om ikke sikkerheten skjerpes på Bergensbanen.

Vil samferdselsministeren på denne bakgrunn sørge for at rutiner for sikkerhetsvurdering før tog kjøres mellom Oslo og Bergen og beredskapsplaner for håndtering av uhell så vel vinterstid som årstider forøvrig blir gjennomgått?»

BEGRUNNELSE:

I en utfordrende tid for jernbanen i Norge er det viktig å ha fokus på jernbanedrift også utenfor Oslo-området.

Det stilles nå spørsmål til beredskapen knyttet til persontrafikken på Bergensbanen.

Jeg viser til oppslag bl.a. i Nettavisen 5.4.2010:

"Brannsjef David Skjerven på Voss frykter at en stor ulykke skal skje på Bergensbanen. Han mener det er overhengende fare for at noe skal gå galt.

- De sender tog av gårde over Hardangervidda under alle slags forhold. Om bord sitter 280 lettkledd personer sammen med én konduktør og én togfører. Bergensbanen har hatt flaks altfor lenge, sier brannsjefen til Bergens Tidende.

Uttalelsene kommer bare dager etter to alvorlige togulykker i Oslo-området, hvor den ene krevde tre menneskeliv.

Brannsjefen advarer nå mot at det også kan få fatale følger om ikke sikkerheten skjerpes på Bergensbanen.

I Bergens Tidende heter det:

"Værvhengig redding

Men brannsjefen spør seg kva som skal gjerast dersom skadde personar må fraktast vekk.

- Dei som trur snøscooter og helikopter kan brukast, veit ikkje kva dei snakkar om. Ein snøscooter har

dårleg plass. Eit helikopter kan ikkje fly om vêret er for dårleg.

Eit arbeid er no sett i gang av fleire kommunar for å få opp beredskapen, fortel Skjerven. Han har lite tru på Jernbaneverket og håpar å få samferdsleministeren på banen.

- Bergensbanen har hatt flaks altfor lenge. "

Jeg håper på denne bakgrunn at samferdselsministeren vil sørge for at sikkerhet og beredskap for persontransport på Bergensbanen blir gjennomgått for å gi forbedring.

Svar:

Bergensbanen er blant de klimamessig hardest utsatte jernbanestrekninger i Europa. Store deler av strekningen er dessuten ikke tilgjengelig fra vei, og hvis ulykken først inntreffer kan det være vanskelig å komme frem for både helikopter og snøscooter.

Jernbaneverket har planer og styringssystem for å ivareta beredskapsformene som vanlig driftsberedskap, vinterberedskap, beredskap ved ekstremvær og ulykkesberedskap. Planene bygger på gjennomførte streknings- og beredskapsanalyser. Det er utarbeidet en egen prosedyre for beredskapsopplegg ved ekstreme vær-situasjoner. Beredskapsopplegget ved ekstreme vær-situasjoner er inndelt i trinnvis beredskap: grønn, gul og rød beredskap. Ved øket beredskap fra normal til grønn blir det kjørt ekstra visitasjon på strekningen, ved gul blir det i tillegg innført hastighetsbegrensing og ved rød er det stans i all togtrafikk. Dette gjøres for å kunne ha best mulig kontroll på at sikkerheten er ivaretatt for tog som trafikkerer Bergensbanen.

Jeg har fått opplyst fra Jernbaneverket at det foregår rasfarekartlegging på Bergensbanen (som på de andre banene). Ut fra kartleggingen vurderes aktuelle tiltak. Gjennomføring av tiltak mot snøskred og steinsprang skjer kontinuerlig på Bergensbanen.

På Bergensbanen er det døgkontinuerlig beredskap, inkludert ulykkesberedskap. Utrykningstid er

avhengig av reise fra bopel til fram møteplass, klargjøring av utstyr, togrute i forhold til annen trafikk på strekningen og klargjøring og transport ut av stasjon. I tillegg til Jernbaneverkets eget utstyr, har NSB Berging og beredskap AS et beredskapslokomotiv. Flere steder langs Bergensbanen er det depot med ovner for nødoppvarming, soveposer og ulltepper. Videre har Røde Kors hjelpekorps inngått et samarbeid med Statens Vegvesen og Jernbaneverket for beredskap og depot med hjelpeutstyr på fjellstrekningen.

Dersom en ulykke inntreffer, er det viktig at nødvendig personell og utstyr kommer raskt frem til ulykkesstedet. Evakuering av passasjerer og skadede må også kunne skje raskt. En utfordring langs Bergensbanen er at store deler av strekningen ikke er tilgjengelig fra vei. I ekstreme vær situasjoner vil det kunne være vanskelig å komme frem med redningshelikopter og snøscooter. Jernbaneverket har derfor

forberedt tiltak som reduserer konsekvensene for passasjerene på tog over høyfjellet. Ett av tiltakene som kan nevnes er påkjøringsramper med flakvogn i Bergen og på Voss. Disse er etablert for transport av utrykningskjøretøy, slik at ambulanse eller brannbil kan fraktes på sporet inn til et ev. ulykkesområde.

Avslutningsvis vil jeg trekke frem at et viktig virkemiddel for å stå sterkt rustet ved en eventuell ulykke er øvelser. Jernbaneverket gjennomfører derfor jevnlig øvelser sammen med togselskap, politi, brannvesen og øvrig redningstjeneste. I 2008 ble det gjennomført to øvelser langs Bergensbanen, mens det i 2009 og 2010 har blitt gjennomført en øvelse i året.

Mitt inntrykk er at Jernbaneverket, NSB og redningsetatene i samarbeid har etablert gode beredskaps- og ulykkesrutiner, og at det er trygt å reise med tog på Bergensbanen.

SPØRSMÅL NR. 989

Innlevert 8. april 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 20. april 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at det blir innhentet anbud på alternativer til luftspenn knyttet til linjen som planlegges mellom Sima og Samnanger for å ivareta viktige natur- og friluftslivsverdier?»

BEGRUNNELSE:

Den planlagte linjen mellom Sima og Samnanger skal for tiden ligge til behandling i Olje- og energidepartementet. Statnett SF har nå invitert entreprenører til å levere anbud på linjen, til tross for at det ikke foreligger en endelig avgjørelse fra departementet. Lokalt har flere tatt til orde for å ta i bruk alternativer til luftspenn som sjøkabel eller jordkabel, samt annen linjeforsterkning for å ivareta viktige natur- og friluftslivsverdier.

Svar:

NVE har gitt Statnett konsesjon for bygging og drift av en kraftledning mellom Sima og Samnanger. Konsesjonen er påklaget til Olje- og energidepartementet. Klagesaken ligger fortsatt til behandling her i departementet. Departementet vil fatte vedtak i klagesaken når alle hensyn er avveid i tråd med de kravene vi setter oss til en forsvarlig saksbehandling.

Flere alternativer for kraftframføring er for øvrig utredet under konsesjons-behandlingen. Det klagebehandling nå gjelder, er om den luftledning som Statnett valgte å søke om på grunnlag av foretatte utredninger, skal tillates eller ei.

Utsendelse av forespørsel om ledningsentreprise for den påklagede kraftledningen er fullt ut Statnetts ansvar. De forberedelser Statnett foretar før vedtak i klagesaken foreligger, skjer derfor på foretakets egen risiko.

SPØRSMÅL NR. 990**Innlevert 8. april 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 16. april 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Fra norske rederier har det i lang tid vært anført at NO_x-avgiften er svært konkurransevridende mellom norske og utenlandske rederier som seiler mellom norske havner.

Hvordan forholder næringsministeren seg til denne påstanden, og hva har ministeren eventuelt foretatt seg for å sørge for likebehandling av norske og utenlandske rederier i forhold til NO_x-avgift?»

BEGRUNNELSE:

NO_x-avgiften ble innført 01.01.2007, hensikten var/er at den skal få ned NO_x-utslippene iht. Göteborg-protokollen. Avgiften ble laget for skip over en hvis størrelse som seiler imellom 2 norske havner, og beregningen for avgiften er basert på at rederiene betalte Nok 15,- (nå 16,04 kroner) pr. tonn NO_x-utslipp på en slik distanse. Dette ble svært mye penger for mange rederier, og NO_x-fondet ble etablert i regi av NHO med flere. Medlemmer av NO_x-fondet skulle få betydelig redusert avgift (4,- kroner) og pengene skulle gå til skip som gjorde forebyggende tiltak for å redusere NO_x-utslipp.

Rederinæringen hevder at avgiften har vist seg å være svært konkurransevridende ift. Norske Rederier som prøver å følge lover og regler, er medlem av NO_x fondet og betaler avgiften iht. regelverket. Næringen mener at Toll og Avgifts Direktoratet (TAD) ikke sjekker utenlandske skip/rederier som seiler i mellom 2 norske havner og ikke har norsk representant. Ifølge næringen selv kan et reiseresultat bli opptil 2000,- USD dårligere med å betale avgiften kontra det å ikke betale. Når skipene da seiler for ca. 4000-5000,- USD (driftkostnader på ca. 6000,- USD pr. dag) så betyr

det at seriøse norske aktører får problemer med å hevde seg i konkurransen.

Svar:

Jeg er oppmerksom på påstanden fra Norges Rederiforbund, og Finansdepartementet har sammen med Toll- og avgiftsdirektoratet avholdt møte med forbundet om dette.

Finansdepartementet har gjennom Toll- og avgiftsdirektoratet igangsatt flere tiltak rettet mot utenlandske redere som skal betale NO_x-avgiften:

- I januar ble det i samarbeid med NO_x-fondet gjennomført i alt 5 informasjonsmøter for næringslivet, i hovedsak på Vestlandet, der temaet var informasjon om fondet og oppnådd resultat så langt, og regelverket for NO_x-avgift. Informasjonen om regelverket gjaldt spesielt hva det innebærer å være representant for utenlandsk reder med det solidaransvar for betaling av avgift som gjelder for disse.
- Planlagt målrettede kontrolltiltak av NO_x-avgift som skal prioriteres i 2010.
- I tillegg ser direktoratet på muligheten for å tilpasse de formelle rutinene ved ankomst av skip, slik at ansvar for betaling av eventuell NO_x-avgift blir tydelig allerede på dette tidspunktet.

Avslutningsvis viser jeg til mine svar 11. desember 2009 på spørsmål 324 fra stortingsrepresentant Harald Tom Nesvik, og 4. februar 2010 på spørsmål 548 fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve.